Dincolo de realitate

Dan-Marius Sabau

http://www.dan-marius.ro

Cuprins

Căutarea 3

Dincolo de realitate 12

Doar o cursă spre Venus 31

Flota 56

Gladiatorul 59

Meteoritul 66

La început de drum Error! Bookmark not defined.

Mâine a fost o zi deosebită 68

Nimeni nu va plânge 72

O bucată de tort 74

O echipă de excepţie 97

O zi monotonă 109

Oglinda 114

Omul-de-gheaţă 115

Şah 117

Staţia de benzină 120

Terra12c 122

Un proces neortodox 147

Vacanţă 175

Valea Umbrelor Morţii 177

Visele 212

Zei 239

Căutarea

1

Comandantul suprem al Armatei frontului de vest se aplecă peste corpul robotului umanoid prăbuşit printre grămezile de moloz a ceea ce fusese odinioară o casă.

- Aici mai este încă unul, le strigă el celor care erau în spatele lui.

Orăşelul la marginea căruia se aflau fusese distrus într-o incursiune a armatelor inamice, în scurta bătălie ce a urmat ambele armate au pierdut suficienţi roboţi pentru a declara un scurt armistiţiu care să le îngăduie să îşi refacă forţele.

În timp ce "gunoierii" se apropiau pentru a ridica corpul robotului şi a-l pune în transportorul deja aproape plin cu rămăşiţele unor roboţi umanoizi distruse de loviturile mortale ale armelor inamice, comandantul se aplecă asupra corpului începând să bage înapoi la loc firele şi bucăţile smulse din corp, îndepărtă câteva bucăţi de plastic inteligent ce acoperise odinioară corpul metalic pentru a-i da aspect uman. *„Odinioară a fost un robot menajer”*. Ştia că din punct de vedere a recuperării robotului ceea ce făcea era inutil de vreme ce acesta era deja aproape complet distrus din punct de vedere fizic, dar simţul său estetic îi spunea să o facă. Iar rămăşiţele erau mai uşor de transportat adunate la un loc decât împrăştiate peste tot. Însă în acel moment corpul avariat al robotului tresări străbătut de un fior puternic, omul îşi dădu repede seama că bateria ce până mai devreme pusese în mişcare corpul metalic încă mai funcţiona.

- Unitatea aceasta încă mai funcţionează, strigă comandantul iar "gunoierii" se opriră în spatele lui şi îl înconjurară aşteptând.

Aşteptau ca robotul să "moară" sau alte instrucţiuni ale comandantului. Un al doilea om se strecură printre corpurile lor metalice făcându-şi loc cu coatele şi ajunse în primul rând, se aplecă deasupra rămăşiţelor metalice şi îndreptă spre ele un aparat ciudat cu o antenă în vârf.

- Unitatea centrală este parţial distrusă, dar bateria funcţionează, începu el să spună ce voce tare ceea ce îi arăta aparatul. Corpul este distrus în proporţie de 67% dar poate fi reparat, în schimb unitatea centrală nu va mai putea fi reparată. Este o chestiune de minute până se va autodistruge ca urmare a tensiunii la care este supusă. Recomand dezactivarea imediată şi trimiterea rămăşiţelor echipei de reciclare.

Robotul deschise încetişor ochii privindu-i pe cei doi oameni erau aplecaţi deasupra lui cu atenţie. După o perioadă parcă foarte lungă de timp reuşi cu greu să zâmbească.

- Dom... nule com...mandant M...Murdock, reuşi el să articuleze în cele din urmă.

Centrul vorbirii fusese afectat de explozie, acum putea să vorbească doar cu mare greutate iar vocea îi era foarte schimbată faţă de cea pe care ar fi să o aibă. Era o voce robotică, metalizată şi foarte deosebită de vocile roboţilor din generaţia din care acest robotul făcea parte şi care erau aproape identice cu cele umane.

- În cele din urmă am reuşit, continua robotul să articuleze cu greutate. Procesul de căutare a luat sfârşit... Ştiu unde au plecat oamenii pe care îi căutaţi. Eroare, sistem deranjat, spuse el începând să ruleze automat programele de autodiagnosticare pe care fiecare unitate le avea încorporate în sistem.

După ce au tresărit la primele cuvinte ale robotului avariat, cei doi oameni aplecaţi deasupra lui încercau să-l facă să spună mai multe. Cel care se apropiase al doilea a scos un fir cu o mufă la capăt din aparatul pe care îl avea şi a ataşat-o într-un punct de pe craniul robotului doborât, apoi pe ecranul acesteia au început să ruleze noi cifre şi litere care unui observator exterior nu i-ar fi spus nimic, dar erau perfect inteligibile celui care îi avea aparatul.

- Îmi pare rău domnule, dar nu-l pot salva, spuse acesta. Distrugerile sunt prea mari.

- Atunci transferă toate datele pe care le poți transfera pe cipul aparatului. Le vom lua de acolo mai târziu.

Omul apăsă pe unul dintre butoanele aparatului pe care în ținea în mână iar datele începură să danseze din nou pe ecranul. În cele din urmă straniul dans se opri iar corpul robotului parțial distrus se linişti cu un fel de oftat metalic. Comandantul se îndreptă şi se adresă "gunoierilor" de lângă el fără a înceta să se uite la corpul robotului şi la cel de-al doilea om aplecat deasupra lui:

- Acest corp devine prioritate maximă. Când vă veți întoarce la bază vreau să fie primul pe care îl veți duce la laboratorul meu personal, vreau să le transmiteți celor de acolo că trebuie să-l analizeze în întregime şi să încerce să reconstituie traseul pe care l-a parcurs acest robot în ultimele 15 luni. Cu celelalte corpuri faceți ce trebuie să faceți în mod obişnuit.

Cel de-al doilea om se ridică la rândul lui şi se întoarse spre Murdock.

- Voi analiza aceste date, spuse el arătându-i aparatul, şi vă voi aduce rezultatele cât mai curând posibil.

- Bine, mă vei găsi în cortul meu.

Comandantul se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă de mulțimea de roboți care se înghesuiau în jurul corpului distrus al unui robot umanoid şi al unui om de lângă el. Trecu de transportorul aproape plin cu alte "cadavre" şi se luă după urmele lăsate de acesta pentru a se întoarce în tabără. Ar fi putut să o ia pe drumul cel mai scurt, dar avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri. În timp ce lăsa clădirile orăşelului în spatele lui începu să se gândească la ceea ce îl preocupa ce mai mult: războiul ultimilor ani.

Situația războiului nu era prea bună, câştigau teren doar pentru a-l pierdea la puțin timp după aceea, pierdea tot mai mulți roboți de luptă sau androizi de strategie pentru un teritoriu puțin important din punct de vedere strategic, iar rezervele de energie erau pe sfârşite. Singurul lucru care ar reuşi să pună capăt luptelor, măcar pentru o vreme, ar fi să găsească vreo urmă a oamenilor pe care îi căutau de atât amar de timp.

- Oamenii..., murmură el cu un gust amar în gură.

Gândurile lui despre oameni erau contradictorii şi aproape confuze. Îi considera pe de o parte demni de dispreț datorită celor care le făcuseră în trecutul lor istoric sau personal, dar pe de altă parte îi considera ca nişte personaje de neînțeles dintr-un trecut aproape imemorial pentru el. Nu cunoscuse nici un om, dar avea suficiente cunoştințe despre ei pentru a trage cele mai contradictorii concluzii referitor la purtarea lor.

Acoperişurile corturilor începeau să se vadă printre copacii de pe marginea drumului, erau aproape mascate de dealurile de care erau înconjurate. O ascunzătoare aproape perfectă pentru o patrulă de la sol, iar sateliții puteau fi controlați cu uşurință. Acum foarte rar se mai găseau maşinării aeriene care să străbată acea zonă, erau imobilizate la sol datorită lipsei acute de combustibil cu care se toată lumea avea probleme.

O patrulă din perimetrul bazei îl luă în vizor, iar comandantul se văzu nevoit de a rosti cu voce tare combinațiile hexazecimale ale parolei înainte de a-i expira timpul pe care fiecare intrus îl avea de a se identifica altfel ar fi fost distrus. Riscul ca un android inamic de infiltrare să ia forma unuia dintre ei şi să intre în perimetrul bazei era prea mare. Combinațiile hexazecimale ale parolei erau ascunse adânc în memoria fiecăruia dintre ei, ele nu mai puteau fi recuperate prin nici o metodă cunoscută până acum dacă lor li se întâmpla ceva.

În cele din urmă intră în cortul care îi era destinat şi se aşeză obosit pe unul dintre scaunele din interiorul încăpător al cortului. Deşi destul de mare, cortul era în cea mai mare parte gol, fiind ocupat în partea centrală doar de o masă înconjurată de 5 scaune. Pe masă se aflau un computer de tip vechi şi capetele unor cabluri de legătura dintre acesta şi un dulăpior de sub masă respectiv antena parabolică ataşată pe unul dintre pereții exteriori ai cortului. Pe masă mai erau nişte cabluri care nu erau legate de nimic, semnificația lor părea să fie imposibil de găsit. În afară de masă şi scaune în cort se mai găsea doar un hamac atârnat de unul din stâlpii de susținere laterali ai cortului, acum era gol, dar era încă ziuă.

Murdock se simţea foarte obosit, nu mai dormise de aproape 3 zile de când începuse ultima bătălie ale cărei efecte le simţea şi acum. Afară "gunoierii" încercau să estimeze efectele acestei aceste bătălii şi să le reducă cât mai mult posibil, dar Murdock nu era într-o dispoziţie optimistă. Situaţia generală se înrăutăţea cu fiecare zi şi el era în mijlocul ei.

Simţea o nevoie tot mai acută de energie, după numai câteva momente se decise să recurgă la bateria computerului. Era una dintre ultimele pe care le mai aveau la dispoziţie şi nu mai ştiau când aveau să mai facă rost de altele în timp util. Luă unul dintre cablurile nefolosite de pe masă şi băgă unul dintre capete într-o mufă a dulăpiorului de sub masă, îşi suflecă apoi mâneca dezgolindu-şi braţul. Băgă acul de la capătul liber a firului într-o cută a pielii de pe antebraţ iar în acel moment o strălucire albăstruie apăru din dulăpior în punctul de contact a cablului, strălucirea se prelungi de-a lungul fibrei optice a cablului şi intră în braţul comandantului. Acesta urmări pe ecranul interior cum propria baterie se încărca până în apropierea limitei maxime când opri procesul, acum putea rezista cu energia pe care o avea încă câteva zile. Spera să-i ajungă suficient timp până când avea să termine ceea ce-şi propusese, acum însă aveau nevoie să facă cât mai multă economie de energie, resursele erau mult prea limitate.

Puse cablul înapoi pe masă şi se sprijini relaxat de spătarul scaunului. Acesta se deplasă pentru a-i face poziţia cât mai confortabilă, iar Murdock îşi aminti de oamenii care îl construiseră. Gândurile îi alunecară apoi spre problema care îi interesa acum cel mai mult, căutarea acestor oameni demult pierduţi şi îşi aminti de istoria acestora. Istoria pe care ei, roboţii, şi-o aminteau. Cu aproape 200 de ani în urmă o companie obscură dar cu acces la tehnologie de ultimă oră începuse să construiască androizi care semănau aproape perfect cu oamenii, cel puţin la suprafaţă. Singura diferenţă care îi putea deosebi cu uşurinţă de oamenii cu care semănau atât de mult erau bătăile inimii care se auzeau foarte diferit de cele ale unei inimi umane. Aceşti roboţi erau vânduţi familiilor din clasa mijlocie sau superioară, mai precis celor care îi puteau cumpăra şi vroiau să evadeze din viaţa cotidiană. Scopul lor era să-i înlocuiască pe oameni în vreme ce aceştia plecau să se distreze în alte părţi ale planetei sau în orice zonă doreau, la întoarcerea stăpânilor roboţii-dubluri reveneau cuminţi în cutiile lor în care erau depozitaţi până la următoarea escapadă. Dar ceva nu a mers bine, roboţii deveneau accesibili tot mai multor persoane, iar călătoriile acestor persoane deveneau tot mai lungi. S-a ajuns până la faptul că familii întregi erau formate doar din dubluri care îşi urmau programul obişnuit în vreme ce stăpânii lor erau plecaţi.

Apoi, cu numai 31 de ani în urmă, a urmat Marea Deşteptare prin care roboţii au ieşit din parametrii programului lor şi au început să-i caute pe cei care îi construiseră şi pe cei care trebuiau să-i înlocuiască. Dar ceea ce au găsit a doar fost informaţia că pe toată planeta nu mai era nici un om, singurele entităţi inteligente de pe planetă erau numai roboţi, adică ei. Iar rezervele de energie mai era disponibile pentru mai puţin de 40 de ani, asta dacă făceau economie la limită. Acest lucru, împreună cu programarea anterioară din a cărei capcană încă nu se reuşiseră să scape i-a determinat să pornească un război care dura de atunci, război axat pe sursele de energie de care aveau nevoie pentru a supravieţui. Singurele momente în care nu se luptau între erau momentele în care îi căutau pe oamenii pe care îi pierduseră, era un consens general robotic care se întindea pe toată suprafaţa planetei prin care fiecare individ era obligat să ajute la căutarea celor care îi creaseră în speranţa că aceiaşi oameni aveau să-i salveze. Sau aveau să dispară împreună cu dorinţa de a-şi regăsi trecutul.

Dar căutările lor s-au dovedit inutile, tot ceea ce au găsit au fost câteva corpuri ale unor oameni căzuţi pradă relaţiei lor dintre ei şi dublurile lor robotice şi au fost ucişi de către acestea din urmă. Nu se putuseră adapta schimbărilor provocate în societatea pe care ei înşişi o creaseră şi plătiseră cu viaţa, concise Murdock cu un calm total, robotic. Cercetările de până acum s-au dovedit inutile din toate punctele de vedere... până acum. Spera...

În acel moment gândurile i-au fost întrerupte de sosirea "omului" care analizase robotul avariat găsit ceva mai devreme. Îl auzise venind cu mult înainte de a intra pe uşă şi se pregăti să-l întâmpine ridicându-se în picioare.

- Ai terminat? întrebă după ce androidul intră.

- Da, domnule, spuse acesta îndreptându-se spre computerul de pe masa din centrul cortului.

Conectă aparatul cu computerul de pe masă, şi noile date începură să se deruleze pe cele două ecrane în timp ce programul se încărca în aparatul de pe masă. Apoi pe ecranul cu cristale lichide al computerului apăru o hartă zonei în care se aflau şi poziția lor pe această hartă reprezentată printr-un punct verde, oraşul Los Angeles se putea vedea reprezentat printr-un alt punct verde în apropierea unuia din colțurile hărții. Dar era destul de departe de ei, comandantul ştia asta şi singur.

- Aici a fost găsit corpul androidului avariat, spuse cel de-al doilea android iar un al doilea punct de data aceasta galben, dar foarte apropiat de cel al bazei lor apăru pe ecran. Iar acesta este traseul pe care l-am putut extrage din rămăşițele de personalitate ale androidului şi care mi-a fost confirmat şi de analiza hainelor lui.

Un traseul sinuos prin întreaga hartă apăru pe ecran pornind din punctul albastru, trecea de granițele zonei lor pentru a intra în alte 3 zone vecine şi a le străbate fără a fi afectat de nici unul din războaiele dintre ele.

- Poți să-mi spui cum un simplu android din generația dublurilor a putut străbate neînarmat 3 zone între care este o confruntare mortală pentru energie fără a fi avariat sau distrus doar pentru a-şi termina drumul chiar în zona noastră? întrebă comandantul oarecum curios.

- Norocul? îi răspunse tot printr-o întrebare cel cu care vorbea.

Murdock clătină din cap de parcă ar fi încercat să alunge o insectă sâcâitoare, nici unul dintre roboții pe care îi ştia, fie ei de luptă sau de infiltrare ori androizi de strategie nu-i plăcea să lucreze cu ceea ce nu înțelegeau prea bine sau cu paradoxurile cu care se întâlneau. Pentru ei termenul de "noroc" era câte puțin din amândouă, deci prin definiție nu puteau să-l accepte cu uşurință.

- Ce poți să-i spui despre locul în care i-a găsit pe oamenii pierduți?

- Rămăşița de personalitate a androidului era sigură că nu i-a întâlnit pe oameni, dar are date despre locul spre care au plecat, sosi prompt răspunsul.

Apoi rămase în aşteptarea unei alte întrebări, dar linişte se aşternu între ei pentru câteva secunde, comandantul aştepta ca subalternul său android să-i spună mai departe ceea ce ştia despre dublura distrusă.

- Ei, întrebă nerăbdător Murdock.

- A pierdut tocmai aceste date, spuse subalternul, dar cred că putem regăsi acel loc refăcând drumul dublurii domnule. Despre locul unde s-au îndreptat nu ştia nimic, dar putem afla la momentul oportun.

Murdock nu spuse nimic, dezamăgit de cele aflate. Se gândea la consecințele pe care le-ar fi avut asupra lui şi a întregii civilizații de roboți dacă ar reuşi să găsească refugiul oamenilor, ar fi vrut să ştie de ce aceştia au fugit de viața şi trecutul lor, de civilizația pe care o creaseră. Era o întrebare care îi revenea mereu în minte în ultimii câțiva ani.

- Atunci să o facem, se hotărî el dintr-o dată. Pregăteşte echipele în timp ce eu trimit mesaje zonelor vecine pentru a ne ajuta să progresăm în căutarea noastră. Sunt obligate să facă acest lucru de tratatul din '12 pe care l-am semnat cu toții. Lasă aparatul aici, îi spuse el androidului care era pe cale să iasă, am nevoie de el pentru a le împărtăşi informațiile pe care personalitatea rămasă le mai are...

Câteva ore mai târziu o echipă de roboți de luptă şi câțiva androizi de strategie erau adunați în fața cortului principal al taberei, cort care fusese rezervat comandantului. Aşteptau să primească noile ordine de luptă sau să li se spună ce trebuiau să facă în următoarele câteva ore. Murdock ieşi din cort, iar roboții şi-a îndreptat atenția în direcția lui.

- Roboți şi androizi, începu el un discurs pe care îl vroia scurt. Acum câteva ore am primit unele informații despre posibila ascunzătoare a oamenilor pe care îi căutăm de atâta vreme şi avem ajutorul zonelor alăturate pentru a porni căutarea. Chiar şi acele zone care ne sunt duşmane s-au hotărât să ne ajute în această căutare, noi ne vom concentra căutarea în sud-estul zonei noastre înspre Los Angeles. Să mergem.

În timp ce se deplasau spre sud-est, noaptea începea să coboare deasupra lor învăluindu-i cu mantia ei de stele. Întunericul ei nu îi deranja, puteau să vadă la fel de bine ca şi în timpul zilei prin intermediul porţiunii de spectru infraroşu şi ultraviolet care le era accesibil. Subalternul care analizase dublura distrusă se apropie de Murdock în timp ce continua să urmărească datele pe care le primea de la senzorii la care era ataşat.

- Domnule, puteţi să-mi spuneţi ce facem aici?

- Îi căutăm pe oameni, îi răspunse acesta. Tu ar trebui să ştii cel mai bine de vreme ce mi-ai dat datele despre traseu.

- Dar cunoaştem zona foarte bine, nu cred că mai este necesar să acoperim această arie. Oraşul Los Angeles este locuit doar de dublurile rămase în urma oamenilor sau de generaţiile ulterioare de roboţi menajeri sau de luptă.

- E adevărat, dar este posibil ca oamenii să se fi refugiat undeva la subsol unde să nu fie observaţi de sateliţii noştri sau pur şi simplu să le trimită date eronate sateliţilor şi să scape astfel de supraveghere. Este ceva ce noi facem în mod curent.

- Dar de ce?

- Nu am nici cea mai mică idee. Sper ca să mă lămurească ei dacă îi vom întâlni...

Androidul rămase pe gânduri, apoi se îndepărtă cu câtiva paşi de direcţia de deplasare a comandantului.

- Domnule, am descoperit o urmă reziduală a unei energii care nu ar fi să existe în această zonă. Aproape că nici nu le-aş fi observat deloc dacă...

Comandantul le trimise celorlalţi roboţi din echipa pe care o comanda un mesaj prin radio care le delimita zona de căutare în partea în care se îndreptase subalternul său. Vederea cu infraroşu le era parţial blocată de un deal care se ridica chiar în faţa lor şi de copacii care se înălţau spre vârful acestuia, dar senzorii le completau această vedere. Putea fi detectată o energie slabă, camuflată de un fel de scut necunoscut, nu era unul energetic deoarece l-ar fi descoperit cu mult timp în urmă în căutarea lor avidă pentru energie. La fel de incapabili erau să detecteze cu exactitate sursa sau tipul de energie care era emisă, ea nu făcea decât să existe.

La un moment dat Murdock o luă înaintea restului echipe. Nerăbdător, ignora toate avertismentele pe care programul să i le aducea pe monitorul intern şi înainta spre dealul de dincolo de care energia părea să vină. Tresări aproape speriat atunci când acesta dispăru lăsând să vadă adevărata privelişte pe care o ascundea, acea a unei singure clădiri. Nu ştia în ce fel reuşiseră oamenii să camufleze clădirea atât de bine încât camuflajul să reziste şi după aproape 200 de ani sau de ce. Cel mai important lucru era de ce au făcut-o, poate avea o legătură directă cu problema lor iar Murdock chiar spera acest lucru.

Chiar dacă ştia că anii de întrebări îşi puteau afla răspunsurile în următoarele câteva minute sau ore Murdock nu-şi pierdu capul cu toate că curiozitatea atât de nespecifică unui robot îl împingea tot mai departe. Ştia cu perfecţie că ceea ce simţea el în acele momente nu era specific unui robot ci celor care îi construiseră şi care nu fuseseră capabili să le împărtăşească şi lor tainele acelui lucru. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care civilizaţia roboţilor era acum pe moarte, ştiau că nu mai aveau să supravieţuiască prea mult fără o sursă de energie, dar nu puteau să schimbe cu nimic acel lucru. Nu erau capabili să caute o sursă alternativă de energie în afara celor care le aveau la începutul Decăderii şi care se dovedeau acum insuficiente. Decăderea era perioada în care oamenii începuseră să dispară de pe suprafaţa Pământului în acel mod misterios, au numit-o în acel mod deoarece au simţit că cu fiecare fiinţă umană care pleca spre nefiinţă Lumea era mai săracă.

Comandantul poziţionă cea mai mare parte a roboţilor de luptă în jurul clădirii, dar în interiorul scutului de camuflaj şi lăsă cu ei un android de strategie, iar el cu restul roboţilor au intrat în clădirea care părea neîncăpătoare pentru toţi. Curând au descoperit că clădirea era numai o intrare spre ceva mai adânc, Murdock spera că avea să fie o întreagă colonie subterană dar se dovedi că îşi făcuse iluzii deşarte: sub nivelul solului nu mai era decât un singur nivel reprezentat de o încăpere destul de largă pentru a adăposti cam 100 de persoane. Lumina se aprinse

automat când androizii au intrat înăuntru, aşa au putu observa mai uşor toate detaliile lucrurilor din încăpere. Aceasta era aproape goală, pereții era înțesați cu diferite tipuri de aparatură electronică pe care nici ei nu puteau să o descifreze pe deplin, iar partea centrală a încăperii era ocupată de un fel de chenar pătrat. Murdock se apropie de acest chenar studiindu-l cu atenție şi observă cu uimire că era de fapt o bobină uriaşă. Ştia cu siguranță că nu se aşteptase la aşa ceva, se aşteptase la aproape orice altceva, dar nu la asta.

Echipamentul părea destul de asemănător cu ceea ce ar fi trebuit să fie un aparat antigravitațional dar forma lui şi dispariția misterioasă a oamenilor nu putea explica motivul existenței acesteia.

- Puteți să-mi spuneți ce este de fapt în această sală? întrebă el cu voce tare.

- Cu siguranță este un sistem de deplasare, îi răspunse unul dintre androizii de strategie. Dar nu putem să-ți spunem unde, nu avem date suficiente pentru a trage o concluzie logică definitivă.

- Teoretizează.

- Este o deplasare în timp, spațiu sau în alte dimensiuni, sosi răspunsul după câteva momente de tăcere. Nu voi şti cu siguranță decât dacă vom trimite nişte senzori prin poarta creată de această bobină din centrul încăperii.

Murdock rămase pe gânduri analizând aceste informații. Fiind el însuşi un android de strategie dar îmbunătățit cu însuşiri de conducător ajunsese singur la aceste informații dar acum simțea nevoia ca o altă persoană să-i confirme gândurile. Miza era mult prea mare pentru a permite erorilor să apară şi să intervină...

Ideea de a trece el însuşi prin poartă i se înfiripă în minte, iar programul de protecție nu reuşi să o alunge cu toate încercările sale. În cele din urmă, după multe şovăiri se hotărî să o facă, curiozitatea câştigă înaintea logicii şi a rațiunii pe care programatorii săi încercaseră să i le introducă. Murdock nu ştia cum apăruse această curiozitate, sau simulacru electronic de curiozitate, pe care o simțea, dar ştia că nu era ceva pe care programatorii o anticipaseră cu ani în urmă înainte de a vedea pentru prima oară lumina zilei. Cu toate acestea ştia că nu putea să meargă singur, nu era sigur să meargă pe un teritoriu practic necunoscut de aceea a hotărât ca doi dintre roboții de luptă care intraseră cu ei împreună cu el şi subalternul cu care se ocupase de dublura distrusă să treacă prin poartă. Roboții de luptă aveau să-i însoțească pentru a-i proteja de orice potențial pericol.

- După ce plecăm aşteptați încă două ore, le spuse el androizilor strategici care făcuseră pregătirile necesare pentru plecare pornind şi reglând aparatele din încăpere. Dacă nu ne întoarcem până atunci, comunicați-le celorlalți despre ceea ce s-a întâmplat aici, apoi plecați dar nu înainte de a distruge toate instalațiile existente. Energia rezultată va fi a voastră şi a echipei din care faceți parte.

Rămase pentru o clipă tăcut apoi se întoarse spre cei care aveau să-l însoțească:

- Sunteți gata? îi întrebă.

Roboții i-au răspuns cu toții afirmativ, nu puteau să fie mai pregătiți. Atunci Murdock le-a făcut semn androizilor de strategie de pe margine să ducă la capăt procedurile pe care le porniseră, iar în ultimele nanosecunde înainte de plecare prin mintea comandantului se derulară o serie de gânduri din cele mai stranii.

- Oamenii au scăpat de plictiseala acestei lumi călătorind spre necunoscut pentru că aveau nevoie de tot mai multe provocări. Dublurile lor robotice au făcut acest lucru posibil, dar acum aceste dubluri le păşesc pe urme... războaiele pentru supraviețuire... morțile pe care aceste războaie le provoacă... sentimentele pe care aceste morți le stârnesc... chiar şi călătoria spre necunoscut pe care omul a făcut-o odinioară.

Se îndreptă spre poarta energetică promită pentru prima oară după o pauză de aproape două secole în interiorul acelei încăperi, în ultimul moment înainte de a trece prin ea se întoarse spre cei din spatele lui vrând să verifice dacă îl urmau. Partea corpului care nu era îndreptată spre cei 3 roboți care se apropiau îi era luminată verzui-fosforescent de lumina care umplea acum cea mai mare parte a încăperii şi care era generată de poarta deschisă.

- Poate că dacă ar fi făcut acea călătorie spre interiorul sufletului lor decât spre marginile necunoscute ale ştiinței în folosul plăcerilor toată lumea ar fi fost complet

diferită, spuse el cu voce puternică în timp ce trecea prin poartă spre neființa necunoscutului.

2

Jonathan Murdock se trezi brusc din somnul în care era cufundat cu un strigăt puternic care făcu să apară ecoul în încăperea de spital în care se afla. Vrând să se frece buimac la ochi își ridică mâna spre frunte doar pentru a o lovi de casca de interfață tridimensională cu un computer pe care nu reușea să îl vadă. Se ridică în fund smulgându-și casca de pe față și privi încă nesigur pe simțurile sale în jur, ultimul lucru pe care și-l amintea era că trecea printr-o poartă de deplasare interdimensională. Se uită nedumerit prin încăperea de spital și la casca pe care o avea în mână, era singur dar se auzea zgomotul înfundat al unei alarme.

În încăpere intră subalternul care trecuse împreună cu el prin poartă, Murdock vru să spună ceva dar omul care intrase i-o luă înainte:

- Salut, sunt doctorul Brandon Johnson, se prezentă el. Iar dumneata ești..., se aplecă el peste niște hârtii pe care le ținea în mână.

- Doctor! exclamă Murdock surprins. Tu nu ești doctor, continuă el pe un ton la fel de ridicat, dar ferm convins că avea dreptate în ceea ce spunea. Tu ești subalternul meu în războiul dintre coalițiile de după Decădere...

- Știu că ești cam confuz după ceea ce s-a întâmplat în ultima perioadă, îl întrerupse doctorul. Dar vreau să mă asculți cu atenție înaintea de a mai face ceva împotriva mea sau a celor din jur: tu ești prizonierul Jonathan Murdock iar noi suntem în spitalul-închisoare de pe insula Alcatraz. Ai fost trimis aici cu două luni în urmă și ai fost supus uni program special de recuperare prin intermediul Realității Virtuale.

- Ce fel de recuperare? întrebă Murdock liniștit, dar încă nedumerit.

- Memoria îți va reveni în câteva zile, spuse doctorul. Este normal să nu-ți amintești trecutul adevărat a vieții tale, dar efectele secundare programului vor dispărea curând.

- Ce fel de recuperare? repetă Murdock nerăbdător să afle răspunsul.

- Ai fost judecat și condamnat pentru câteva violuri și crime ale unor tinere, apoi ai fost trimis aici cu condamnarea pe viață. Dar cu ajutorul tehnicii putem să eliminăm toate impulsurile distructive și să refacem conștiința subiectului așa cum ar fi trebuit să fie fără această dorință exagerată de distrugere și autodistrugere. Totuși acest program este încă experimental și tu ai fost de acord să fi supus acestei recuperări cu condiția să fi grațiat în cazul în care recuperarea dă roade.

- Atunci de ce ați ales acest scenariu? întrebă prizonierul încetișor.

Nu credea nici o iotă din ceea ce i se spunea, dar se prefăcea că crede pentru a avea suficient timp să-și dea seama ce naiba se întâmpla.

- Scenariul diferă de la persoană la persoană, îi răspunse doctorul. Cel pe care l-ai trăit aici în ultimele două luni a fost considerat ca scenariul cel mai potrivit pentru a scoate la iveală toate sentimentele bune pe care le ai. Sper că a avut succes.

Murdock se lăsă pe spate căzând pe gânduri.

- Acum am să te las să te odihnești, îi spuse doctorul ridicându-se de pe patul prizonierului, pat pe care se așezase atunci când a intrat. Am să mă întorc atunci când te vei simți mai bine. Peste câteva zile vor avea loc niște analize care să măsoare efecte pe care le-a avut programul asupra ta.

Se îndreptă spre ușă, o deschise și se opri în prag.

- Ai grijă de tine, spuse el întorcându-se spre interior. Și să nu pleci nicăieri, încercă el să glumească.

Ieși, iar ușa se închise în urma lui cu un zgomot sec.

Câteva zile mai târziu într-un periodic apărea pe una dintre paginile din mijloc următorul anunț: "*Ieri numitul Murdock Jonathan a fost eliberat de la spitalul-închisoare Alcatraz după ce programul de recuperare la care a fost supus acolo a avut un succes total. Murdock a fost condamnat acum 3 luni la închisoare pe viață pentru 3 violuri urmate de asasinarea victimelor și a fost trimis la spitatul-închisoare de*

maximă securitate Alcatraz. S-ar părea că încă un program de recuperare prin realitate virtuală eliberat pe piață firma Microsoft are un succes garantat, sperăm că va fi folosit în continuare în închisorile americane."

Murdock se plimba prin oraşul plin de lumini de toate culorile, care mai de care mai strălucitoare. Îi plăcea Las Vegas, întotdeauna îi plăcuse. Era oraşul tuturor posibilităților, oraşul unde cineva se putea îmbogăți sau să piardă o avere peste noapte. Nu mai fusese niciodată acolo cu toate că dorise toată viața să ajungă prin aceste locuri, iar acum că-şi regăsise dorința de a trăi pe care o pierduse cu mult timp în urmă s-a hotărât să facă unele lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată. Sosirea la Las Vegas era unul dintre aceste lucruri, putea să recitească din memorie o altă duzină de lucruri pe care nu avusese prilejul să le facă cu toate că dorea foarte mult.

Într-un cuvânt, se decisese să-şi trăiască viața aşa cum merita ea să fie trăită, adică la nivel maxim dar fără a mai face aceleaşi greşeli care l-au băgat în puşcărie.

Se opri în fața unui cazino pentru a-şi aprinde o țigară, nu reuşise niciodată să se lase de fumat cu toate că dorise să facă de nenumărate ori acest lucru. Dar acum avea o viață nouă şi nu merita să şi-o distrugă aşa. Aruncă dezgustat țigara din care nu trăsese decât un fum şi se întoarse cu spatele la ea cu intenția de a reveni la hotel, dar se împiedică de ceva. Uimit, se întoarse pe loc dar nu observă nici un obstacol vizibil care să constituie o piedică în drumul său. Căzu în genunchi cu fața la țigara care continua să ardă pe asfaltul cald. Murdock era speriat, nu înțelegea ce i se întâmpla dar ştia că era ceva grav. Se temea că era un efect secundar a tratamentului pe care îl făcuse în spital dar de care nimeni nu-i spusese nimic, probabil pentru că nimeni nu ştia nimic despre el.

Acum se holba la țigara care ajunsese foarte aproape de fața lui, licărul capătului aprins al țigării era acum singurul lucru pe care îl mai vedea, acesta îi ocupa acum întregul monitor interior. Simțea foarte clar necesitatea stringentă de energie pe care o simțise în ultimele zile dar pe care o ignorase din necunoştință de cauză. Ultima dată când îşi reîncărcase bateria cu energie era în Realitatea Virtuală din spital, dar de atunci trecuse aproape o săptămână, acum murea din cauza lipsei aceste energie. Nu mai înțelegea nimic din ceea ce i se întâmpla, amintirile celor două vieți pe care le trăise îi treceau prin fața ochilor cu viteza fulgerului şi se amestecau pentru a deveni în final amintirile unei singure vieți neînțelese, de coşmar.

În cele din urmă flacăra vârfului de țigară se stinse atunci când cineva călcă pe el în timp ce încerca să-l dea un prim ajutor. Dar pentru el era prea târziu, în ultimele secunde ale vieții nu mai făcu decât să facă calcule complexe ale variabilelor care controlau imaginile pe care ochii lui mai reuşeau vag să le vadă. În final acele imagini se transformară într-o explozie orbitoare de lumină care îl copleşi, deveni o parte din ea şi se ridică deasupra corpului să acum inutil şi secat de energie. Se îndepărtă de acesta fără a privi înapoi.

3

Extras din raportul medicului legist din spitatul-închisoare Alcatraz referitor la deținutul numit Murdock Jonathan, seria...

"*... toate datele pe care le-am observat confirmă ipoteza de început şi anume că subiectul a murit ca urmare a electrocutării în urma unui accident din timpul procesului de recuperare la care a fost supus. Prin urmare recomand...*"

Extras din raportul comandantului închisorii Alcatraz către superiorul său direct:

"*... Deci ca urmare a nenumăraților morți din timpul proceselor de recuperare pe care le-am înregistrat în ultimele două luni recomand oprirea acestor experimente ca fiind foarte periculoase pentru subiecții implicați...*"

Răspunsul superiorului direct implicat în anchetă:

"*Am luat în considerare recomandarea dumneavoastră. Din momentul în care primiți acest mesaj puteți să considerați aceste experimente întrerupte. Vă vom căuta*

în următoarele câteva zile pentru a vă recomanda ce să faceți cu echipamentul tehnologic care va rămâne după întreruperea experimentelor..."

***

Dincolo de realitate

1

Dacă cineva ar privi în aceste momente oraşul de deasupra, de la o oarecare înălţime care să-i permită atât o imagine în ansamblu şi cel puţin o parte a detaliilor, şi ar reuşi să vadă prin întunericul nopţii şi fumul des, ar observa cu uşurinţă clădirile în ruine, cadavre solitare alături de grămezi de moloz şi obiecte aruncate pe străzi. În unele locuri, deasupra rămăşiţelor unor foste clădiri se ridică şuioare de fum care se răspândesc rapid deasupra întregului oraş. Urmele de cauciucuri care porneau spre toate direcţiile şi rămăşiţe de maşini arse răspândite prin oraş şi pe o rază de câtiva kilometri în jurul lui indicau faptul că oamenii încercaseră să părăsească în grabă oraşul dar că nimeni nu a ajuns prea departe.

Parcă tocmai trecuse o furtună sau un război prin zonă... dar nici o furtună sau vreo altă catastrofă naturală nu fusese responsabilă de distrugerea acestui oraş.

Prin acest peisaj dezolant, un om trecea clătinându-se şi împiedicându-se de obiectele de pe jos. Se rezemă de un zid care odată ar fi putut aparţine unei case şi aruncă o privire disperată în jur.

- *Cum au putut să se întâmple toate acestea?* se întrebă el în gând. *O întreagă lume distrusă doar din cauza ...*

- Hei!!! E cineva viu pe aici?! urlă el cu disperare vizibilă în glas.

Aşteptă un timp în speranţa unui răspuns, dar acesta nu sosi. Nici nu se aştepta să sosească, părea singurul om viu în perimetrul fostului oraş.

- Nu are nici o importanţă, rosti el, de data aceasta cu voce normală dar foarte răguşită. Toţi sunt morţi... Toţi oamenii sunt morţi! urlă el.

Omul mai făcu câţiva paşi îndepărtându-se de zid, apoi se împiedică de un morman de gunoaie şi se prăbuşi peste acesta.

- Şi au murit din cauza mea ... , murmură el, apoi, ghemuindu-se, îşi prinse picioarele cu braţele şi începu să plângă.

Iar amintirile i-au răsărit din toate colţurile memoriei...

2

Două zile mai devreme. Spitalul Judeţean, Camera de Urgenţe 2.

Ziua începuse destul de rău, cu un accident de autocar pe şoseaua naţională - ştirile au fost difuzate ore în şir la radio şi TV - iar răniţii au început să sosească grămadă. Operaţiile au ţinut cam toată ziua, şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, un accident de maşină care s-a extins în lanţ i-a urmat. Alte victime, alte ore petrecute în sala de operaţii. Într-un cuvânt, o zi plină.

- Fir-ar să fie şi lumea asta..., nu se putu el abţine să nu comenteze el. Accidentele s-au ţinut unul după altul în ultima perioadă: avioanele cad ca muştele, oamenii mor în fiecare zi în urma accidentelor de maşină, iar acum asta ...

Din fericire nu-i auzi nimeni revolta, se mulţumi să şi-o exprime în gând şi să se aplece din nou asupra pacientului, în cele din urmă acesta avea să se încăpăţâneze şi să moară cu toate încercările lui şi a celorlalţi de a-l determina să-şi schimbe părerea.

Ora 6:59 p.m.

Martin se îndrepta spre camera de gardă – mai avea un minut înainte de a i se termina tura dar în cel mai bun caz va mai trece ceva timp înainte de a se pregăti să plece – când pager-ul începu să-i ţârâie în buzunarul halatului. Prevedea o nouă problemă, iar destinul – deşi doctorul nu credea în destin, cum nu crede nici acum, când rămăsese singur – îi dovedi că nu se înşelase. Era chemat de urgenţă în sala de operaţii numărul 4, preabunul şi mai tânărul său prieten şi coleg, doctorul Ionescu avea nevoie de el.

- Tocmai am terminat o tură dublă, bombăni doctorul aruncând o privire în jur.

Instinctiv căuta cu privirea în jur pe cineva suficient de experimentat care l-ar fi putut ajuta pe Ionescu, dar nu era nici unul dintre ei în hol. Parcă era o încununare a unei zile nereuşite.

- Nu poate să se descurce singur nici măcar cu un pacient? murmură el grăbindu-se spre sala de operație numărul 4.

Iar din acel moment destinul lui, acel curs al vieții lui care nu depinde exclusiv de factorii interni şi în care doctorul nu crede deloc, ei bine, destinul i se schimbă ireversibil luând o turnură pe care nimeni, cu atât mai puțin el, nu avea cum să o prevadă.

Iancu Ionescu (Dublu I după cum îi mai spunea Martin şi un cerc restrâns de prieteni comuni) era un doctor tânăr, nu terminase de prea mult timp rezidențiatul, transferat la urgențe de la chirurgie de numai două luni şi care îi fusese atribuit lui în grijă pentru acomodare. Acest lucru a avut un oarecare succes în domeniul muncii îmbunătățindu-i între anumite limite performanțele celui transferat, dar a mai avut şi un efect secundar care îi implica pe amândoi. Munca grea din camera de urgențe – mai ales din momentele ca acesta în care îşi cereau reciproc ajutorul – şi vârsta apropiată i-au unit şi în ciuda timpului scurt de când Ionescu venise acolo au devenit prieteni destul de buni.

Martin se dezinfectă cu rapiditatea dată numai de experiență, îşi puse mănuşile şi intră.

- În sfârşit, ai ajuns. Ți-a trebuie prea mult...

- Credeam că s-a terminat seria celor din accidente, îl întrerupse noul sosit.

- Şi noi, dar acesta era unul din ultimii, îi răspunse o asistentă.

- Mă îndoiesc că este un accidentat, spuse şi Ionescu.

- Sper că ai avut un motiv suficient de bun ca să mă chemi, Iancule, se apropie Martin de masa de operație.

- Aruncă o privire, îl invită acesta.

- Când a sosit? întrebă Martin.

- L-am adus înăuntru acum 6 minute, dar nu ştiu cât timp a stat afară. În nebunia ultimelor ore este de-a dreptul imposibil să...

- Am înțeles. Altceva?

- Atât. L-am stabilizat în timp ce am trimis după tine. Ce zici?

Doctorul proaspăt intrat nu-i trebui prea mult să se pună în temă:

- A pierdut mult sânge datorită rănilor interne cauzate de rupturile coastelor, cel puțin una i-a perforat plămânul drept, şi probabil a rupturii ficatului. Arsuri pe aproximativ 80% din suprafața corpului, *nu va supraviețui*, şi încă ceva...

Doctorul remarcă în fişă o rană în partea stângă a torsului descrisă ambiguu, se aplecă deasupra ei.

- Nu are nici o traumă cranio-cerebrală, îl completă Ionescu. De fapt nu are nici o problemă cu capul mai puțin câteva vânătăi care se vor vindeca în curând şi câțiva dinți rupți.

- Aceasta, arătă Martin spre rană, a fost cauzată de ceva ce nu am mai întâlnit până acum.

Rana pe care o indicase era foarte adâncă, se putea vedea uşor asta, dar Martin era sigur – în măsura în care îi permiteau condițiile curente – că nu atinsese nici unul dintre organele vitale. Îndepărtă cu grijă pielea arsă de pe margini ceea ce îi permise să arunce o privire înăuntru unde totul era cauterizat, fără nici o picătură de sânge. Rana avea o formă aproape circulară, era puțin mai jos de coaste, începea în zona abdomenului şi se părea că se prelungeşte prin interiorul corpului până spre ficat fără să-l atingă însă. Cel mai interesant lucru era lipsa sângelui, în mod normal un om cu o asemenea rană ar fi trebuit să intre în şoc şi să moară în mai puțin de o oră din cauza hemoragiei. Şi ca şi cum nu ar fi de ajuns, marginea interioară a rănii iradia un fel de energie luminoasă de culoare albastru-electric pe care doctorul nu păru să o observe cu toată atenția pe care o îndreptase rănii.

- Unghiul de penetrare, adâncimea şi zona rănii arată parcă ar fi fost înjunghiat, spuse Martin. Cauterizarea rănii arată de parcă ar fi fost înjunghiat cu un cuțit înroşit în foc... sau a intrat în contact cu o rază laser. Dă-mi o lupă, se adresă cuiva de lângă el.

Asistenta se execută şi îndreptă şi îi redirecţionă o lampă pentru a cuprinde mai bine rana. Doctorii se aplecară asupra zonei intens luminate, dar numai Martin îşi spuse gândurile cu voce tare:

- Nu se vede nici o arsură mai importantă la nivelul exterior, arsura provocată de cauterizare pare să aibă aceeaşi grosime pe toată suprafaţa rănii, nu se vă rupturi la nivelul ţesuturilor, deci cuţitul cauterizat iese din discuţie. De asemenea orice obiect tăios şi înroşit în foc.

Făcu o pauză, ca pentru efect, dar doar pentru a se uita mai bine, apoi continuă:

- Cum spuneam, rana poate fi cauzată de o rază laser, dar nu văd decât locul unde a intrat. Nu există nici o ieşire prin spate. Aţi făcut vreo radiografie a rănii?

- Toate radiografiile sunt aici, îi arătă Ionescu un panou luminat. Nu există nimic înăuntru, nici glonte ori alt obiect solid. Ce crezi că s-a întâmplat de fapt aici?

Martin vru să spună ceva, dar nu apucă. Pacientul tresări brusc, iar cei din jur se îngrămădiră în jurul lui încercând să-l potolească. Osciloscopul care indica până de curând reacţiile fizice ale pacientului începu să vuiască, parametrii schimbându-se de la o secundă la alta. Pacientul începu să se zbată, în şoc, doctorii încercară să-l ţină pe loc în timp ce Ionescu ţipa la asistente după medicamente. Înainte ca cineva din jur să-l poată împiedica cel de pe masa de operaţie îşi smulse masca de oxigen de pe faţă, nu au mai reuşit în veci să i-o pună la loc.

- Trebuie să-i opriţi! strigă el mai mult şuierat. Ne vor ucide pe toţi.

Îl prinse pe Martin de halat şi, cu o forţă surprinzătoare pentru condiţia în care se afla – o forţă surprinzătoare chiar pentru orice om cât de cât normal – îl făcu să se aplece peste el până feţele aproape li se atinseră.

- Distruge Maşina, aparatul, şopti.

Pacientul începu să înghită în sec de parcă ar fi încercat să spună ceva dar se îneca cu propriul fluid, iar Martin, cu halatul încă prins în strânsoarea puternică a rănitului, încercă în grabă să-i facă o trahioctomie dar pacientul muri cu o privire rugătoare şi foarte disperată în ochi. Într-un final pieptul pacientului se lăsă moale în timp ce aerul din el ieşea cu o ultimă expiraţie, era mort. De parcă cineva i-ar fi cerut părerea, sunetul strident care indica încetarea bătăilor inimii începu să sune în încăpere.

- Trebuie să închizi Poarta, auzi doctorul ca o şoaptă. Altfel sunteţi deja morţi toţi.

Martin tresări. Nimeni nu spusese nimic, cu atât mai puţin mortul... mesajul se formase direct în mintea lui. Dacă în acele momente ar fi avut tupeul şi mai ales inspiraţia să se autodiagnosticheze ar fi ştiut cu siguranţă că era în stare de şoc – un şoc atât de puternic că aproape în percepea fizic – situaţia îl depăşea cu mult. Mai întâi ziua aceea blestemată, apoi rana ciudată şi în cele din urmă, *de parcă nu ar fi fost de ajuns toate celelalte*, chestia asta telepatică. Dacă se putea numi telepatie... individul de pe masă era deja mort.

Prinse cu putere mâna ce-i ţinea încă prizonier halatul vrând să o desfacă dar nu reuşi din două motive: era prinsă foarte puternic iar corpul celui pe care-l credeau – pe care toate aparatele lor şi toate cunoştinţele lor medicale îl considerau – irevocabil mort era cuprins de o nouă serie de zguduituri care aproape în aruncară pe Martin pe spate. Instinctiv acesta se rezemă de... *rănit* – nu-i putea spune mort din simplul motiv că încă mişca –, se rezemă de marginea rănii cauterizate iar degetele resimţiră puternic căldura pe care aceasta o degaja chiar şi prin mănuşa chirurgicală ce se dorea să-l protejeze. Îşi retrase mâna cu un ţipăt nereţinut, o retrase suficient de repede pentru a vedea strălucire ciudată în zona rănii cauterizate. Urmă o erupţie de lumină albăstruie – un albastru-electric deosebit de rece – şi de căldură intensă din rană, toţi care se aflau în jurul mesei făcură cel puţin un pas înapoi din cauza căldurii prea puternice pentru a fi suportate. Rapid jetul de lumină umplu încăperea, iar doctorii şi asistentele din încăpere trebuiră să îşi acopere ochii cu mâinile pentru a nu orbi.

După mai puţin de două secunde lumina se stinse iar pacientul se linişti – de data aceasta complet, nu avea să-°i mai revină niciodată –, doar sunetul strident care indica încetarea bătăilor inimii care continua să sune netulburat în încăpere. Parcă nimic ciudat nu se întâmplase.

Toți au încremenit. Statui umane acoperite cu albul ninsorii de praf a halatelor şi pline de sângele atât de uman, de viu şi de roşu al singurei persoane prinse în nemuritoarea nemişcare a morții. Şi a tot ceea ce a fost. Iar țiuitul osciloscopului continua să-i anunțe că pacientul era mort.

Nimeni nu îndrăznea să se apropie de rănit, adică de mort – nici acum nu le venea să creadă în ciuda evidenței absolute că era mort – pentru a-l ajuta. Orice încercare de ajutor era inutilă fie el rănit sau mort, printr-un mod inexplicabil toți ştiau asta. Nu se mai simțea nici o urmă din căldura intensă pe care o simțiseră cu câteva momente mai devreme şi care dispăruse în acelaşi timp şi în acelaşi mod misterios ca şi lumina din rană.

Abia după ce stupefacția începu să se evapore – lucru care între noi fie vorba dură ceva timp – Martin se apropie de corpul de pe masa de operație şi atinse cu vârful degetelor rana ciudată din abdomen dar şi le trase repede. Lumina încă mai era prezentă în rană, o lumină caldă în ciuda culorii albăstrii deosebit de reci care parcă avea rolul de a indica asemenea unui far ceva mai straniu decât putea percepe mintea lor. Era un ghem de energie adunat în interiorul rănii dar care dădea puțin pe dinafară...

În cele din urmă una dintre asistente întrerupse osciloscopul ce înregistrase odinioară bătăile inimii şi indicele respirației, tăcerea fu ca un duş rece pentru toți din încăpere. Martin îşi privi vârful degetelor simțind încă arsura. Mănuşa fusese carbonizată pe suprafața de contact cu ghemul de energie, dar degetele erau intacte. Cu excepție durerii.

Ionescu vru să spună ceva, dar Martin i-o luă înainte:

- Vreau autopsia lui cât mai curând posibil, spuse celor interesați să-l audă iar sunetul i se păru că seamănă în mod straniu cu lătratul unui comandat de armată.

Dar ce nu era straniu în ultimul timp?

- Mă duc dorm puțin până atunci, adaugă pe un ton mai normal şi adresându-se de data aceasta colegului său, deci ştii unde să mă găseşti. *Dacă voi reuşi să adorm...*, completă el în gând deosebit de obosit.

Se îndreptă spre uşă, dar când ajunse în prag se întoarse şi i se adresă unui Ionescu încă încremenit lângă masa de operație, în mijlocul încăperii:

- Ai avut dreptate, mi-a trezit interesul.

Abia mai târziu acesta apucă să murmure ceva nedesluşit neremarcând că colegul lui era plecat demult:

- Nu am apucat să-i dau nici un medicament!

3

După aproximativ o oră Ionescu se duse să-şi trezească prietenul dar acesta nu dormea. Când tânărul doctor intră fără să bată la uşă – modul său de comportament cu cei apropiați – îl găsi stând întins pe patul îngust din biroul personal.

- Ai reuşit să dormi? întrebă sec.

- Nu.

Martin se ridică în capul oaselor. Oboseala i se simțea în voce:

- Ce mi-ai adus?

Fără să observe că cafeaua lui Ionescu era începută şi doar călduță, doctorul o preluă împreună cu hârtiile pe care acesta i le adusese. Sorbi din cafea şi se strâmbă aproape din concomitent cu mai tânărul lui coleg dar evident nu din aceeaşi cauză: cafeaua era prea amară pentru gustul lui. Martin se aşeză cu rapiditate pe scaunul din spatele biroului cu hârtiile în fața lui. Deschise dosarul larg.

- Aici ai autopsia decedatului, îi spuse Ionescu. Dacă ceea ce ai văzut până acum ți s-a părut ciudat, asta o depăşeşte. Apropo, poți să te serveşti cu nişte cafea, adăugă el arătând la cana lui Martin.

- Deci... Să vedem ce ne spune doctorul, murmură acesta absent, apoi începu să citească cu voce tare. Subiect: necunoscut, vârsta aproximativ 27-29 ani, răni: arsuri de gradul III pe o arie de 87% din corp, 4 coaste rupte, 2 dintre acestea i-au

perforat plămânul drept, hemoragie internă cauzată de ruperea ficatului, ruptură de tibie şi de femur la piciorul stâng. Cauza morții este necunoscută.

- Pe mine m-ar nedumeri mai tare modul în care a reuşit să vorbească... Avea plămânul perforat.

Martin rămase pe gânduri un moment, apoi tresări:

- Cum adică necunoscută?

Îşi păstră restul gândurilor pentru el cu un mormăit aproape amenințător. Mai trecură încă câteva momente până să realizeze alt lucru surprinzător şi să ridice o privire deosebit de tulburată spre mai tânărul lui coleg şi prieten.

- Nu am găsit nici o referire despre rana pe care o avea când a murit. Cea care emana lumină şi căldură, specifică el. De ce?

- Pentru că nu o mai are, îi răspunse Ionescu.

- Dar e mort. O rană nu poate dispărea aşa, dintr-o dată, mai ales la un cadavru!

- Asta a dispărut. Iar pe înregistrarea video a operației nici nu apare. Nici lumina, nici rana cea stranie.

Martin se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere tulburat. După câteva ture realiză că încă avea hârtiile în mână, le puse înapoi pe masă şi schimbă cana cu cafea dintr-o mână în alta. Se întoarse spre colegul său vrând să-i spună ceva, deschise gura dar nu reuşi decât să scoată un strigăt de durere. Mâna în care ținea ceaşca se încleştă brusc iar obiectul se sparse în zeci de bucăți care se răspândiră pe joc. Martin ignoră petele de cafea de pe haine şi se holbă uimit la degetele sale care erau acum strânse închizând pumnul drept, apoi fața îi fu schimonosită de un rictus de durere pură.

Durerea încetă tot atât de brusc precum apăruse. Doctorul îşi recăpătă controlul palmei şi îşi desfăcu pumnul, îl privi apoi pe toate părțile şi încremeni. Ionescu, care se apropiase cu un salt scoase un şuierat de uimire: întreaga palmă strălucea emițând o lumină albăstruie, un albastru-electric deosebit de rece, nu prea intens dar deosebit de familiar.

- Deci aici s-a mutat lumina din rana mortului, nu se putu abține să nu exclame Ionescu.

Orice tentativă de a răspunde unei asemenea sincerități aproape naive fu întreruptă de bătăile în uşă, cineva dorea să intre.

- Intră.

Era unul dintre îngrijitorii spitalului, un om de vreo 60 de ani cam nebărbierit şi îmbrăcat cam ponosit pe care Martin îl identifică repede. Mureşan, sau domnu' Murgu, cum i se mai spunea pe culoarele spitalului avea în atribuțiile sale întreaga aripă de est, adică cea în care se găsea morga. Atunci şi acolo îl cunoscuse Martin în vremea studenției iar de atunci nimic nu se schimbase prea mult, doar că amândoi era cu câțiva ani mai bătrâni.

- Domnu' doctor, v-am cătat prin tot spitalul, i se adresă el lui Ionescu. Apoi mi s-a spus că vă găsesc aici.

- Cine sunteți? nu îl recunoscu acesta.

- Iancule, lasă. Îl cunosc eu, este domnu' Murgu, este îngrijitor în spital.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ionescu mai calm.

- Am venit să vă spun ceva, spuse acesta cu o privire speriată în jur. Pacientul dumneavoastră a dispărut.

- Care pacient, domnu' Murgu?

Întrebarea lui Martin era deosebit de calmă în ciuda curiozității aproape morbide pe care comportamentul suspect al îngrijitorului i-o trezise. Şi a unei îngrijorări vădite dar bine ascunse a cărui motive nu mai trebuie explicate.

- *S-a întâmplat ceva rău. Domnu' Murgu nu a fost niciodată atât de tulburat... speriat.*

- Cel pe care l-ați adus la morgă în seara asta... şi... doctorul Marcu i-a făcut autopsia... a dispărut acum câteva minute. Domnu' Iancu, sunt speriat. Totul este prea ciudat pentru mine.

Ionescu îi aruncă o privire scurtă şi semnificativă lui Martin, apoi încercă să-l liniştească pe îngrijitor. Prietenul lui continuă să asculte conversația celor doi – o poveste împleticită şi deosebit de stranie dar cu elemente familiare pentru ei în

lumina ultimelor ore despre o lumină care a înghițit un cadavru din morgă făcându-l să dispară ca şi cum nu ar fi existat niciodată – dar îşi mută corpul pentru a-şi putea studia palma dreaptă fără a fi observat de intrus. Adică de îngrijitor.

Nu mai simțea nici o durere, totul era perfect normal cu excepția luminii deja cunoscute – *prea cunoscute* – întinse pe ce mai mare parte interioare a palmei.

- Totul indică că ghemul de energie din rana necunoscutului a trecut pe mâna mea. Dar dacă fluxul de lumină i-a cauzat moartea, şi nu spun că a făcut-o, ..., atunci eu sunt următorul.

O idee care ar fi speriat orice om normal, l-ar fi speriat şi pe el dacă nu ar fi fost deja foarte curios şi aproape îngrozit de ceea ce se întâmpla. La drept vorbind ideea de a muri nu îl îngrijora prea tare, nu atât cât motivul absolut necunoscut al acestei morți. Iar povestea ce se derula între ceilalți doi nu făcea nimic pentru a desluşi situația.

În cele din urmă îngrijitorul plecă iar cei doi doctori îşi împărtăşiră părerile, sau mai curând temerile. Din fericire acest lucru nu dură prea mult, căci în ciuda faptului că erau amândoi chirurgi remarcabili şi mai ales oameni de cultură, cum se considerau ei înşişi şi mai toți ceilalți, nu reuşiră decât să-şi mărească angoasa şi toate emoțiile negative deja existente.

Se auzi o bătaie la uşă şi un bărbat cam de vârsta lor intră fără să aştepte o invitație.

- Mihai! exclamă Martin.

Cu o explozie spontană de energie el se îndreptă spre noul sosit şi îl îmbrățişă. Nu scăpă prilejul pentru a-şi privi palma dreaptă peste umărul celuilalt, nimic nu se schimbase.

- Bă, țîcă, credeam că ai murit!

- Zvonurile despre moartea mea au fost exagerate. Ia spune-mi, doctore, iar tânărul luă cu un gest rapid mâna lui Martin şi o puse peste încheietura propriei mâini, cât mi-e pulsul?

Râsetele destinseră nițel atmosfera dar nu complet. Martin îşi feri cu un gest discret palma dreaptă de privirea noului sosit şi se întoarse spre Dublu I, începu să vorbească repede cu o emoție vădită:

- Iancule, dă-mi voie să-ți prezint un fost coleg de liceu, locotenentul Popa Mihai. Mihai, el este doctorul Ionescu Iancu, sau Dublu I, cum îi mai spun cei apropiați.

- Evident.

- Salut! spuse un Ionescu mirat.

- Salut!

- Măi, măi!..., exclamă Martin. Cât timp a trecut de când ne-am întâlnit ultima oară?... să fie vreo 4 ani. Ştii..., se întoarse spre Ionescu, pe vremuri Mihai şi cu mine obişnuiam să fim buni prieteni, mai ales în liceu.

- Da, cam aşa ceva ..., spuse locotenentul încet. De fapt au trecut 4 ani, 6 luni, 3 săptămâni şi două zile de când ne-am întâlnit ultima oară. Iar acum sunt căpitan.

- Nu mai spune!... iar uimirea lui Martin îi umbri pentru un moment îngrijorarea. Felicitări, adăugă simplu, era de aşteptat.

- Cum se face că ai presupus că a murit? se interesă Iancu.

- Pur şi simplu a dispărut pentru o perioadă iar apoi cică i-ar fi găsit corpul pe undeva prin munți. Cum °tiu că îi place alpinismul... chiar credeam că este vorba de el.

- Aş vrea să lăsăm deocamdată amintirile deoparte şi să trecem la subiect, schimbă căpitanul subiectul cu o seriozitate neaşteptată. Nu am venit aici pentru a te întâlni, sau cel puțin nu numai pentru a te întâlni.

Zâmbetele celor doi se stinseră.

- Bănuiam, spuse Martin serios.

- Dă-mi voie să ghicesc... ai venit din cauza unui necunoscut mort din cauze necunoscute în cursul zilei de astăzi în sala noastră de operație.

Martin se înnegură.

- Ai un coleg destul de inteligent, remarcă căpitanul.

- Şi are dreptate, nu-i aşa?

Căpitanul aprobă din cap:

- Din păcate.
- Cum îl chema? întrebă dintr-o dată Martin.
- Cum?
- Dacă ai făcut atâta drum pentru a afla mai multe despre necunoscut ar trebui să ştii măcar cum îl cheamă.
Popa ezită pentru moment:
- Nu ştiu. Asta încerc şi eu să aflu…
Era gânditor şi de-a dreptul sincer. Dar asta nu dură prea mult.
- Am înțeles că tu l-ai preluat când a sosit, se întoarse spre Ionescu cu o asemenea energie încât acestuia nu-i rămase decât să aprobe cu o mişcare a capului.
- Poți să ne dai mai multe date despre victimă? rămase Martin blocat pe un subiect. Noi nu am reuşit încă să aflăm prea multe despre el.
- Bine, dar aş vrea să-mi spune-ți mai întâi ceea ce s-a întâmplat cu rănitul. Apoi vă voi spune ceea ce ştiu eu despre el. Ce zici? se adresă lui Martin privindu-l lung.
Cei doi doctori îşi aruncară o privire scurtă apoi Martin începu să povestească tot ce ştia „uitând" însă să-i spună căpitanului despre lumina pe care o emana palma lui dreaptă, palmă pe care o ținea aproape de corp. Avea motive suficient de bune pentru a ține acel lucru sub tăcere. În timp ce povestea lui continua întreruptă numai de completările doctorului Ionescu, căpitanul îi asculta cu atenție nepărând deloc impresionat.
În cele din urmă povestea ajunse la momentul dispariției cadavrului de la morgă, doar atunci căpitanul se încruntă de parcă ar fi fost ceva rău.
- Şi nu a observat nimic altceva? Siluete sau orice altceva care să explice dispariția?
- Nu, îi răspunse sec Iancu. L-am întrebat şi eu acest lucru, lumina era prea puternică pentru a vedea ceva, orice ar fi fost.
- Oricum am să-i pun şi eu câteva întrebări despre acest lucru. Cum spuneai că-l cheamă? Domnu' Murgu?
Martin aprobă din cap:
- Mă îndoiesc că vei scoate prea multe de la el. Dacă noi nu am reu°it să o facem…
Căpitanul se ridică pregătindu-se să plece, dar Martin îl opri:
- Poți să ne spui acum mai multe despre identitatea decedatului?
- A fost găsit în zona unei explozii care a avut loc acum câteva ore pe strada Independenței.
- Cred că am auzit despre asta în treacăt la ştiri, îşi aminti Dublu I. Se presupune că a explodat o butelie într-un bloc de pensionari.
- Nu a fost nici o butelie, iar explozia a fost la o casă particulară, nu bloc. S-ar putea să fi auzit de proprietar, este un profesor de fizică bătrân. În cheamă…, în acel moment căpitanul scoase un carnețel din buzunar şi-l răsfoi, … îl chema Georgescu Daniel.
- Georgescu Daniel? întrebă mirat Ionescu. Vrei să spui fizicianul Daniel Georgescu?
- Cred că despre el este vorba. Ascultă, îi spuse el lui Martin, eu trebuie să plec. Sper că ne vom mai revedea.
- Şi eu. Să nu mai lăsăm să treacă încă 4 ani pentru a ne reîntâlni.
- Atunci, la revedere, spuse căpitanul în timp ce deschidea uşa.
- La revedere. Şi dacă afli mai multe despre individ, caută-mă.
Căpitanul ieşi, iar Martin vru să închidă uşa în urma lui dar a fost împiedicat de colegul său care a țâşnit pe uşă.
- Vin imediat, strigă el în timp ce se îndreptă în aceeaşi direcție cu căpitanul.
Îl ajunse pe acesta din urmă şi îl opri.
- Scuză-mă, dar am uitat să te întreb un lucru. Ce s-a întâmplat cu profesorul de fizică?
- A dispărut fără urme. Nu am reuşit să-l găsim pe el sau cadavrul său în rămăşițele exploziei. Mulțumit? întrebă el în timp ce Ionescu dădu din cap de sus în jos. Acum poți să-mi spui unde este morga?

- În cealaltă aripă a clădirii la etajul doi. Camera 429.

- Mulțumesc, spuse căpitanul apoi se îndepărtă tăcut, fără să privească în urmă.

- Cu plăcere, murmură doctorul în urma lui.

Se întoarse pe călcâie şi porni înapoi spre cabinetul din care tocmai ieşise.

- De ce te-ai dus după el? îl întrebă Martin.

- Vroiam să ştiu ce s-a întâmplat cu domnu' profesor. Se pare că a dispărut cu prilejul exploziei care ni l-a adus pe necunoscut.

- Cine este de fapt acest Georgescu Daniel? îl întrebă Martin curios.

- Cum, nu ştii? se miră Ionescu. Cred că este în mai toate ziarele în ultima vreme, este primul fizician român care a primit premiul Nobel pentru fizică. Mi-a fost profesor de fizică în liceu, adăugă el cu mândrie.

- Nu prea citesc ziarele. Nu am suficient timp liber pentru asta, iar când îl am sunt mort de oboseală. Mai spune-mi, spuse el în timp ce se trânti obosit pe fotoliu.

- Cred că a reuşit cumva să demonstreze că mişcarea browniană poate fi extinsă la nivelul planetar sau dimensional, nu mai ştiu exact.

- Ar putea ca necunoscutul să fie fizicianul tău? întrebă Martin închizând ochii.

Ionescu nu făcu decât să izbucnească în râs. Martin deschise un ochi curios, apoi îl închise la loc.

- El? Da de unde! Georgescu are cel puțin 60 de ani, iar omul nostru nu are nici 30. E imposibil să fie aceeaşi persoană. Ar putea să fie un simplu trecător care a fost surprins de explozie.

- Un trecător surprins de o explozie lângă casa unui fizician care se ocupă cu lucruri care implică planete sau dimensiuni, folosi Martin expresia lui Ionescu, trecător care moare în spital ceva mai târziu ca urmare a unei răni stranii. Ciudat! concluzionă el.

În cameră se lăsă tăcerea pentru câteva momente.

- Iancule, continuă Martin. Aş vrea să te rog un lucru, interesează-te de ultimele zile ale profesorului tău de fizică. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat acolo, murmură el în timp ce adormea.

Ionescu îl lăsă să doarmă liniştit în timp ce avea să-i îndeplinească rugămintea. Stinse lumina din birou în timp ce ieşea, ajuns afară se uită la ceas. Mai avea două ore şi jumătate până tura lui se termina, avea să plece atunci la locul accidentului.

4

Când Martin se trezi soarele îi intra în ochi orbindu-l. Se ridică de pe fotoliu clătinându-se şi puse pătura undeva în lateral, se duse la fereastră. Curtea spitalului era plină cu pacienți care îşi făceau plimbarea de dimineață şi oameni care descărcau o maşină plină cu materiale. Îl durea tot corpul din cauza fotoliului inconfortabil. Soarele era sus pe cerul senin, era o zi călduroasă de vară. Se uită la ceas şi era cât pe ce să-l înjure pe Ionescu pentru că îl lăsase să doarmă prea mult. Abia avea timp să ajungă acasă şi să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se întoarce aici la spital pentru a intra în tură.

Ieşi şi se îndreptă spre postul asistentelor.

- A venit doctorul Ionescu? întrebă el.

- Nu.

Martin se întoarse pe călcâie blestemând şi ieşi din spital îndreptându-se spre maşină. Ajuns la locuința proprietate personală primul lucru care îl făcu a fost să sune acasă la Ionescu, dar nu răspunse nimeni. Încercă din nou la spital, dar încă nu ajunsese acolo. Practic dispăruse, iar Martin nu mai ştia unde să-l găsească. Se hotărî să mai încerce după ce va ajunge la spital.

Mâna lui continua să strălucească, dar nimic altceva nu se schimbase în ultimele ore. Prin minte în trecu un gînd cum cã ar putea fi radioactivã, dar îl alungã rapid – dacã ar fi fost a°a ar fi trebuit sã fie mort demult împreunã cu majoritatea celor din spital. În plus, chiar dacã radioactivitatea s-ar rãspîndi cu asemenea u°usinþã de la o persoanã la alta – lucru de altfel imposibil din punctul

lui de vedere – ar trebui să lumineze din tot corpul nu numai palma şi o porţiune din încheietură. Se părea că energia era într-un fel de echilibru stabil păstrându-şi o intensitate luminoasă constantă ca a unui semnal complet necunoscut. Dacă îşi ţinea mâna lipită lângă corp Martin putea să ascundă destul de uşor acest lucru straniu pe care încă nu reuşise să-l explice. Spera că Iancu avea să-i furnizeze informaţii care să-l ajute să descopere misterele cauzate de necunoscutul dispărut, dar mai întâi trebuia să-l găsească pe acesta.

Ajuns înapoi la spital parţial odihnit şi împrospătat, Martin îl întâlni pe Iancu în propriul cabinet, acesta stătea pe fotoliul pe care dormise Martin. Parcă nici nu dispăruse în ultimele ore.

- Unde ai fost? întrebă un Martin supărat.

- Hei, nu te înfuria că te-am lăsat să dormi. Aveai nevoie de odihnă.

Martin se îndreptă spre fotoliul pe care stătea Ionescu, iar acesta se ridică rapid de pe el înainte ca celălalt să-i poată face rău şi se îndepărtă de birou în direcţia opusă celei din care se apropia noul intrat. Dar acesta nu dorea să-i facă nici un rău, se aşeză lejer pe fotoliu.

- Nu de aceea sunt furios. Vreau să ştiu unde ai fost toate aceste ore, ştii că te-am rugat să faci un lucru.

- Fii liniştit, am toate informaţiile pe care mi le-ai cerut, dar cred că ar trebui să dorm mai întâi şi după aceea să ţi le spun, începu el să îşi şicaneze colegul. Ştii... nu am mai dormit de vreo 40 de ore, cred că ar fi timpul să o fac.

Văzând însă expresia furioasă de pe chipul lui Martin încetă orice glumă.

- Cum îţi este mâna? întrebă în timp ce se întindea după nişte hârtii pe care le lăsase pe birou.

- Destul de bine, cred. Luminozitatea nu se mai întinde şi este oarecum constantă. Ce ai aflat?

Ionescu se aşeză pe un scaun care se afla în faţa biroului potrivindu-l astfel încât să fie faţă în faţă cu Martin. Apoi luă cuvântul:

- Ce ştii despre mişcarea browniană?

- Ce legătură are asta cu...?

- Spune-mi repede ce ştii despre mişcarea browniană, repetă un Iancu nerăbdător.

- Ea spune că moleculele dintr-un gaz se mişcă haotic.

- Nu tocmai. Dar ăsta este principiul.

- Ei?

- Conform teoriei profesorului această mişcare ce pare haotică se datorează interacţiunii dintre galaxii.

- Cum?!

Dublu I surâse sec.

- Nu am înţeles nici eu pe deplin această teorie nouă – nu cred că există mai mult de 10 persoane din toată lumea care să o fi înţeles – dar se pare că profesorul a reuşit să dovedească că atunci când două galaxii se apropie suficient de mult apar imense interacţiuni energetice care străbat spaţiul din interiorul galaxiilor respective asemenea unor fronturi de undă având diferite efecte în funcţie de ceea ce întâlnesc în cale planete, stele, etc.

- Dar ce se întâmplă în cazul galaxiilor carnivore? îl întrerupse Martin. Galaxii care înghit alte galaxii mai mici şi le integrează în interiorul lor...

- Văd că te pasionează astronomia. Nu ştiam acest lucru.

- M-a pasionat în liceu, dar acum nu mai am timp pentru acest lucru. Totuşi mai ţin minte unele lucruri, căpitanul care a fost ieri pe aici ţi-ar putea spune mult mai multe despre acest lucru – îl pasionează mai mult decât pe mine.

- Să revenim la subiect, îl întrerupse Ionescu.

Aruncă o privire peste hârtiile pe care le avea în faţă şi continuă:

- Aici se nu menţionează nimic despre acest lucru, dar după cum cred că este formulată teoria, s-ar putea să fie un caz particular al teoremei profesorului. Atracţia galaxiei mai mari este mult mai puternică decât forţa de respingere creată în momentul ciocnirii, iar galaxia mai mică nu mai poate scăpa din aceasta şi devine o parte din cea mai mare. Fiecare galaxie este caracterizată de o atracţie gravitaţională proprie, iar între galaxii este vid. Galaxiile sunt protejată de acest vid

de atracțiile celorlalte galaxii, închipuiți că vidul este ca un înveliş energetic care se rupe atunci când două sau mai multe galaxii ajung să se ciocnească.

- Spune-mi despre această energie creată de ciocnire...

- Nu am înțeles exact despre ce fel de energie este vorba, dar ştiu că este imensă şi că este peste tot în jurul nostru. Totuşi profesorul a arătat că această energie se deplasează pe mai multe fronturi de undă succesive datorită faptului că ciocnirea a două galaxii este de fapt o succesiune de ciocniri mai mici dar foarte puternice.

- Cum adică peste tot în jurul nostru?

- Locuim într-un univers foarte mare, peste tot în cuprinsul acestui univers au loc ciocniri între galaxii, iar datorită faptului că energia este foarte puternică fronturile de undă călătoresc prin spațiu mult înainte de a se stinge. O mare parte din această energie cred că a ajuns deja în jurul nostru.

- Despre ce fel de energie vorbim ... termică, nucleară?

- Nu ştiu. De fapt cred că nimeni nu ştie poate în afară de profesor. Iar acesta a dispărut.

- Ai vorbit despre el cu cei din jurul său?

- Din fericire, mi-a fost profesor de fizică în liceu, spuse Ionescu. Dar acest lucru îl ştii deja. De atunci am păstrat un contact permanent cu el şi cu familia lui, atât de mult cât se poate păstra contactul cu un geniu. Numai un geniu putea să dezvolte o asemenea teorie... Curios este faptul că în acea perioadă mi părea numai un profesor de fizică normal, dar poate că în tot acest timp el lucra la teoria lui. Ştii că este căsătorit şi are doi copii simpatici? schimbă el subiectul.

- Nu, dar nu mă interesează, îi răspunse Martin încă morocănos.

- Insensibilule, îi spuse Ionescu cu o prefăcută supărare, dar apoi continuă cu obişnuita seninătate. I-am întâlnit azi noapte după ce am ieşit din tură, de la ei am aflat cele mai multe despre comportarea profesorului din acea perioadă. S-ar părea că profesorul lucra la un proiect secret, ei credeau că încerca să creeze un aparat care să capteze acea energie venită din spațiu şi să o transforme în energie comună, pe care să o putem folosi.

- Acest lucru ar putea însemna o sursă aproape inepuizabilă de energie! exclamă Martin. Dar în acelaşi timp este aproape imposibil.

- „Aproape” este cuvântul cheie, spuse Ionescu. Soția credea că profesorul se apropia de sfârşit, în ultimul timp a devenit tot mai retras şi mai secretos. După aceea a avut loc explozia. Din fericire ea şi copiii nu erau acasă când s-a întâmplat, erau duşi în vizită la sora ei. Altfel se întâmpla o adevărată tragedie. Dacă ai fi văzut cât de distrusă era, spuse el căzând pe gânduri.

- Despre profesor ce ai mai aflat?

- Nimic, este încă dispărut. Tocmai am vorbit cu soția lui la telefon cu puțin timp înainte de a veni, poliția a răscolit tot locul exploziei dar nu au găsit nimic. Ce crezi că s-a întâmplat acolo?

- Nu ştiu. Poate că a pornit aparatul, dar acesta s-a supraîncărcat şi a explodat.

Martin îşi reaminti de tânărul adus la urgențe cu o seară înainte, cum l-ar fi putut uita, şi îşi primi palma care lumina.

- Sau poate că a găsit ceva la care nu se aşteptase, ceva malefic şi a fost nevoit să o distrugă, spuse el. Sau cel puțin a încercat să o facă.

Iancu se întoarse spre el şi îi aruncă o privire mirată. Martin ridică palma dreaptă în dreptul ochilor apoi o îndreptă spre colegul lui pentru a vedea şi el lumina albăstruie pe care aceasta o emana.

- Înainte de a muri, tânărul mi-a cerut să-i opresc înainte de a ne omorî pe toți. Nu a spus pe cine să opresc, sau în ce fel sunt periculoşi, dar după aceasta, când nu am mai reuşit să vorbească i-am simțit gândurile prin care îmi cerea să distrug o maşină.

- I-ai simțit gândurile? se miră Ionescu.

- Pun pariu că era aceeaşi maşină pe care profesorul tău pentru a capta energia emisă de ciocniri. Şi cred că mai ştiu cum o vom găsi.

- Cum? întrebă prosteşte Ionescu.

- Cred că se află undeva la subsolul clădirii care a explodat.

- Şi cum crezi că o vei găsi? întrebă Ionescu de data aceasta batjocoritor. Poliţia este încă acolo răscolind de zor rămăşiţele. Nu vei putea găsi singur ceea ce eu nu ar fi putut deja să găsească, presupunând că vei reuşi să intri acolo.

- În primul rând nu voi fi singur, vei fi şi tu acolo. Nu am să te pot lăsa deoparte, îl cunoşti pe profesor. Apoi, nu avem nevoie de instrumente ultrasofisticate pentru a găsi aparatul.

- Dar ce vei folosi, nasul? întrebă Ionescu, încă uşor batjocoritor.

- Nu. Asta, spuse Martin arătându-i din nou mâna dreaptă care continua să emane lumina albăstruie de origine necunoscută.

Zâmbetul lui Ionescu dispăru atât de brusc încât dacă nu ar fi fost suficient de sigur de el Martin ar fi ajuns să se întrebe dacă existase vreodată. Dublu I se aplecă în faţă pentru a auzi mai bine explicaţia colegului său.

- Cred că, într-un mod inexplicabil, tânărul de aseară a fost cumva expus la aparat şi s-a ales cu rana luminoasă, apoi a fost surprins de explozie în timp ce încerca să iasă şi a dobândit celelalte răni. Dacă ceea ce mi-ai spus este corect, atunci explozia de lumină care a dus la moartea lui apoi cea care a dus la dispariţia corpului erau fronturi de undă pe care aparatul le-a înregistrat, iar reacţia lor o ştii.

- Vei folosi lumina pe care o emană mâna ta asemenea unei busole pentru a te orienta, îl completă Ionescu pe Martin. Este posibil ca această lumină să creeze o reacţie asemănătoare din partea aparatului şi să-l descoperi mai uşor.

- De fapt este aproape sigur, îi spuse acesta.

- Sau poate te vor distruge în acelaşi mod în care l-au distrus şi pe tânărul de aseară.

- Mă îndoiesc. Dacă în ultimele 10 ore nu au făcut-o, nu cred că o vor mai face vreodată.

Pagerul începu să ţârâie pe masă, Martin era chemat la o operaţie de urgenţă.

- Eu trebuie să plec, spuse acesta. Du-te şi te culcă puţin, am să te caut după ce ies din tură.

- Bine.

Nu s-au mai salutat. Nu aveau nevoie.

5

Orele s-au scurs destul de încet. Printre operaţiile la care Martin asistă el încercă să se gândească şi la problemele pe care le avea în afara celor din spital. Mănuşile pe care le purta în timpul operaţiilor îi protejau mâna de privirile indiscrete ale celor din jur, iar între operaţii încerca să ascundă lumina pe care aceasta o emana cât mai bine. Reuşi pe deplin. Mâna nu-i mai juca feste, lumina nu mai avea nici un efect în afară de prezenţa ei enervantă. În dimineaţa următoare se simţi cam obosit, dar mai putea să stea treaz până va distruge aparatul, adică ceea ce-şi propusese. Spera să reuşească.

L-a sunat pe Iancu şi i-a cerut adresa la care avusese loc explozia, urmau să se întâlnească acolo. Ajuns la adresa respectivă, primul lucru pe care îl observat a fost mormanul de moloz, praf şi cenuşă ce acoperea o porţiune de stradă, erau urmele exploziei. Răsăritul făcea să strălucească cioburile de geam care erau împrăştiate pe jos. Ieşind din maşină Martin se uită în jur pentru a vedea dacă Iancu apăruse sau dacă îl urmărea cineva. Din fericire, strada era pustie, nu se treziseră decât puţini şi mai era ceva timp până aveau să meargă la slujbă. Spera să aibă suficient să găsească aparatul fără să fie observat, dacă se dovedea inutil sau periculos avea să-l distrugă.

Iancu nu mai apărea. Era în obiceiul lui să întârzie în aproape toate momentele importante, cel puţin de când îl cunoscuse. Acum însă nu mai avea timp să-l aştepte. Închise maşina şi se îndreptă cu pas lejer spre clădirea distrusă. S-ar fi grăbit, dar nu vroia să le dea de bănuit oamenilor care l-ar putea urmări din interiorul căminelor lor. Ajuns în dreptul clădirii distruse, Martin se aplecă şi luă de pe jos o păpuşă de cârpă care scăpase ca prin minune explozie. O studie pe toate părţi, apoi mai aruncă o privire în jur ca să verifice încă o dată dacă era sau nu urmărit şi, nevăzînd pe nimeni sări în groapa creată de explozie. Îşi scoase mânuşa

pe care o purta pe mâna dreaptă şi privi imaginea albăstruie pe care o emana. Nu observă nici o schimbare a acesteia.

Apoi dintr-o dată o explozie de lumină ţâşni din palma lui urmată de o durere aproape insuportabilă, Martin îşi reţinu cu greutate un strigăt de durere. Nu vroia să atragă atenţia. Aruncă o privire în jur şi văzu o lumină albăstruie licărind într-un colţ a gropii, se apropie de aceasta şi a fost învăluit de acea lumină. Se uită la mâna lui, dar nu putea să-şi dea seama dacă lumina pe care o emana aceasta dispăruse sau nu, acum lumina era peste tot. Nu mai vedea decât lumină albăstruie împrejurul său, decorul iniţial dispăruse. Apoi simţi un curent de aer care îl împingea înainte şi leşină.

Ironic, după numai câteva zeci de secunde o maşină intră pe stradă şi rulă încetişor până ajunse în dreptul maşinii părăsite a lui Martin unde se opri. Din maşină coborî Ionescu care se uită în dreapta şi în stânga căutându-l pe colegul său, dar acesta nu se vedea nicăieri. Îşi închise la rândul lui maşina şi se îndreptă spre locul exploziei, dar acolo nu era nici o urmă nouă care să-i dovedească că pe acolo trecuse un om în trecutul apropiat. Mai aşteptă câteva minute căutându-şi în zadar colegul, apoi intră în maşină şi plecă.

În tot acest timp o siluetă ascunsă în umbra unei clădiri urmărise totul fără să intervină. Ca şi cum se aşteptase la aşa ceva sau era conştient de lucruri ce scăpau majorităţii. De-abia după un alt timp de aşteptare căpitanul Popa ieşi din umbră şi intră în una dintre maşinile de pe margine. Demară în trombă.

6

Dacă cineva ar privi în aceste momente oraşul de deasupra, de la o oarecare înălţime care să-i permită atât o imagine în ansamblu şi cel puţin o parte a detaliilor, şi ar reuşi să vadă prin întunericul nopţii şi fumul des, ar observa cu uşurinţă clădirile în ruine, cadavre solitare alături de grămezi de moloz şi obiecte aruncate pe străzi. În unele locuri, deasupra rămăşiţelor unor foste clădiri se ridică şuioare de fum care se răspândesc rapid deasupra întregului oraş. Urmele de cauciucuri care porneau spre toate direcţiile şi rămăşiţe de maşini arse răspândite prin oraş şi pe o rază de câţiva kilometri în jurul lui indicau faptul că oamenii încercaseră să părăsească în grabă oraşul dar că nimeni nu a ajuns prea departe.

Parcă tocmai trecuse o furtună sau un război prin zonă... dar nici o furtună sau vreo altă catastrofă naturală nu fusese responsabilă de distrugerea acestui oraş.

Prin acest peisaj dezolant, un om trecea clătinându-se şi împiedicându-se de obiectele de pe jos. Se rezemă de un zid care odată ar fi putut aparţine unei case şi aruncă o privire disperată în jur.

- *Cum au putut să se întâmple toate acestea*? se întrebă Martin în gând. *O întreagă lume distrusă doar din cauza...*

- Hei!!! E cineva viu pe aici?! urlă el cu disperare în glas.

Aşteptă un timp în speranţa unui răspuns, dar acesta nu sosi. Nici nu se aştepta să sosească, părea singurul om viu în perimetrul fostului oraş.

- Nu are nici o importanţă, rosti el, de data aceasta cu voce normală. Toţi sunt morţi... Toţi oamenii sunt morţi! urlă el.

Martin mai făcu câţiva paşi îndepărtându-se de zid, apoi se împiedică de un morman de gunoaie şi se prăbuşi peste acesta.

- Şi au murit din cauza mea ... , murmură el, apoi, ghemuindu-se îşi prinse picioarele cu braţele şi începu să plângă.

Nu mai ştia de cât timp era acolo, prăbuşit peste mormanul de moloz şi obiecte aruncate când a auzit paşii care se apropiau. Se ridică brusc în picioare, speriat.

- Vin după mine, gândi el tremurând.

Aruncă o privire rapidă în jur căutând o ascunzătoare apoi se strecură printr-o gaură a unui zid şi intră în interiorul unei case. Nu era cine ştie ce, era perfect conştient de asta, dar spera că zidul subţire avea să fie o protecţie suficientă. Acum paşii se auzeau din ce în ce mai aproape până când s-au oprit chiar în locul unde zăcuse el, nu putea să-şi dea seama câte persoane erau, putea să fie la fel de bine una singură dar şi o armată întreagă. Ecourile create în liniştea totală care

acoperea oraşul ca o cupolă îi zăpăceau simțurile deja date peste cap de şocul prin care trecuse în ultimele ore.

- Martine!!! se auzi acesta strigat şi tresări.

Cine oare ştie că sunt aici? Şi în viață?

- Unde eşti? se auziră din nou strigătele.

Lui Martin i se părea cunoscut glasul, avansă încetişor, cu prudență spre spărtura din zid prin care intrase. Era gata să o ia la fugă în orice moment dacă cel care îl chema avea să se dovedească agresiv. Aruncă o privire prin gaură pentru a-i observa cu uimire pe Ionescu şi pe Mihai Popa împreună.

- Martine! strigă din nou Ionescu, iar ecoul îi răspunse pentru a treia oară. Dar de data aceasta nu a fost numai ecoul cel care i-a răspuns.

- Nu mai urla aşa, îi răspunse acesta în timp ce ieşea din ascunzătoarea improvizată în care fusese ascuns. Sunt aici.

Cei doi s-au întors spre el şi s-au apropiat cu rapiditate. Martin se opri şi făcu un pas în spate cu brațele ridicate pregătit pentru apărare ceea ce i-a făcut pe cei doi să se oprească pe loc.

- Nu vrem să-ți facem nici un rău, îl asigură Mihai. Suntem aici să te ajutăm. Nu-ți vrem răul, repetă el văzând că Martin încă continua să se împotrivească.

- Cum ați ajuns aici? întrebă acesta încă neîncrezător. Cum ați ştiut că sunt aici? Ce s-a întâmplat? Cum ați supraviețuit?

- Cam multe întrebări, îi răspunse Ionescu. Este o poveste lungă ...

- Vino cu noi, îi spuse căpitanul. Am să ți-o spun în detaliu, dar nu acum şi nu aici.

- Unde vreți să mă duceți? întrebă Martin gata să o ia la fugă.

- Există un loc unde suntem protejați de orice influențe exterioare, spuse Mihai. Acolo vom putea vorbi în linişte, neîntrerupți de nimeni.

Încă neconvins de cele ce spuneau cei doi, Martin ezita. Nu ştia ce să facă, să meargă cu cei doi acolo unde vroiau eu să-i ducă sau să o ia la goană şi să scape de ei.

- Văd că ți-a dispărut luminozitatea de pe mâna dreaptă, spuse dintr-o dată Ionescu.

Martin aruncă o privire la propria mână, lumina albăstruie dispăruse dar nu observase acel lucru până în acel moment. Atenția îi reveni la cei doi oameni care se aflau în fața lui. Nu era decât o singură persoană în afară de el care ştia despre acea luminozitate stranie, iar acea persoană era colegul lui. Care acum părea să fie o persoană foarte calmă şi stăpână pe situație, parcă diferită de cel pe care-l cunoştea. Acum trebuia să aibă încredere în ei, erau cei pe care îi cunoscuse înainte ca lumea să o ia razna, înainte ca întreaga lui realitate să fie distrusă.

- Vin cu voi, spuse în cele din urmă. Luați-o înainte.

Realitatea pe care o cunoscuse era distrusă, dar el supraviețuise şi trebuia să-şi continue viața cumva. Mai rămăseseră câțiva oameni în viață, prietenii lui erau dovada. Avea să-i găsească şi pe ceilalți supraviețuitori şi împreună vor reconstrui civilizația. Era sigur de acest lucru acum.

În cele din urmă cei trei au ajuns la o clădire care rămăsese prin cine ştie ce miracol neatinsă şi au intrat înăuntru. Clădirea era plină de oameni, prin hol şi prin încăperi. Acum cei trei treceau printre ei. Totul părea ca centrul unei fortărețe foarte tehnologizate dintr-un timp relativ foarte îndepărtat. Iar ei trei erau tocmai în interior.

- Cum se face că această clădire pare neatinsă iar restul oraşului este distrus? Întrebă Martin. Cum a fost distrus oraşul?

- Am să-ți povestesc despre acest lucru când vom fi singuri, îi spuse căpitanul Popa. Nu-mi place să fiu întrerupt. Ți-e foame?

- Da.

Un răspuns foarte sigur.

- Bine. Îți voi povesti totul în timp ce vei mânca.

Ajunşi într-o cameră, Mihai se apropie de un frigider şi scoase din el nişte mâncare pe care i-a înmânat-o lui Martin. Acesta se aşeză la o masă, ceilalți doi pe câte un scaun în fața lui. Trecură aşa câteva momente de tăcere în timp ce Mihai şi Ionescu îl urmăreau pe Martin cum mânca.

- Ei, care este povestea voastră? întrebă Martin printre înghițituri.

- Am să încep eu, spuse căpitanul. În primul rând vreau să ştii că existau unele persoane care ştiau totul despre munca lui Georgescu Daniel încă înainte de a câştiga premiul Nobel. Intuind multiplele posibilități ale acestor cercetări, aceste persoane i-au sponsorizat mai departe munca pentru ca mai apoi să-i folosească rezultatele în scopuri personale. Nu am să-ți spun cine sunt aceste persoane, doar că fac parte dintr-o organizație foarte puternică care are acces la multe lucruri şi materiale secrete. După ce am devenit căpitan am ajuns fără să vreau să fac parte şi eu dintr-o filială a acestei organizații, aşa am aflat despre lucrarea profesorului lui Iancu. Fostului profesor, se corectă el. În noaptea exploziei am fost trimis să adun date suplimentare despre acest lucru iar când îi cercetam hârtiile am auzit zgomotele unei lupte din camera alăturată. Strigătele pe care le auzeam indicau că cineva încerca să distrugă aparatul, îl considera sursa unui potențial pericol. Tocmai când încercam să intru în încăpere pentru a interveni când am primit ordinul să mă retrag, senzorii din afara casei indicau o mărire neaşteptată a energiei din interiorul casei. Apoi a urmat explozia, iar restul cred că îl ştii.

- Poți să-mi spui despre ce fel de energie era vorba în documentele profesorului, întrebă Martin. Iancu mi-a spus că nu se ştia nimic despre energia provenită din explozii.

- Nu ştiu dacă eşti la curent, dar există nişte teorii prin care se definesc nişte particule temporale mai mici care formează timpul aşa cum îl cunoaştem, spuse Mihai.

Martin clătină din cap că nu ştia şi îi făcu semn să continue.

- Totul, adică materia, energia, timpul, spațiul, se reduce la o energie fundamentală care nu poate fi măsurată fizic cu instrumentele actuale. Este acolo, ştim asta, dar nu o putem măsura. Din câte am înțeles Iancu ți-a povestit despre ciocnirea galaxiilor.

De data aceasta Martin aprobă.

- Şi despre teoria profesorului despre asta.

- Particulele temporale existente în urma ciocnirilor au existat întotdeauna, aşteptând să fie descoperite. Animalele sunt sensibile la aceste particule, oamenii la fel. Cel puțin unii dintre ei, avem suficiente date în istorie pentru a dovedi asta.

- Hm?

- Ai văzut sau simțit cumva viitorul, ai avut aşa numitul "deja vu"?

- Vrei să spui...?!

- Da. Oamenii interacționează cu energia temporală în acest mod.

Iancu reveni la subiect:

- Ştiu cu siguranță că profesorul dorea să transforme această energie într-una pe care noi, oamenii să o putem folosi. A construit aparatul cu acest scop, se pare că nu a avut rezultatul dorit. Nu ştiu ce anume a obținut, dar a deschis o poartă prin care au venit nişte creaturi care la început au luat de la morgă corpul mortului apoi au apărut aici şi au distrus totul. Ai văzut rezultatele.

Au rămas cu toții tăcuți pentru câteva momente.

- Când au venit şi cum? întrebă brusc Martin.

- După ce nu te-am mai găsit în locul în care trebuia să ne întâlnim am mers direct la poliție să-l caut pe căpitanul Popa şi să-i spun totul. Ştiam că sunteți prieteni şi că va păstra secretul.

- A făcut bine, continuă Mihai. Când am aflat ce vi s-a întâmplat mi-am dat seama că era elementul lipsă din datele mele, nu ştiam ce anume se întâmplase cu corpul care a dispărut până nu mi-a povestit Iancu despre lumina care ți-a rămas „lipită" pe mână. Sunt sigur că lumina a funcționat ca un transmițător ce are rolul de a specifica cu exactitate locul în spațiu sau timp pe care cineva sau ceva l-a folosit ulterior pentru a distruge totul.

Rămase pe gânduri pentru o secundă, apoi continuă:

- S-ar putea ca aceste fronturi de energie să fie pentru ele un mijloc de transport, dar întrebarea este atunci de unde vin.

- Cred că de pe o altă planetă, interveni Iancu. Nu cunosc viteza de deplasare a acestor unde, dar dacă este vorba de energie temporală, atunci această energie este cel mai bun mod pentru a păstra un corp intact un timp nedeterminat până când

ajungi la o planetă care îți convine unde „aterizezi”. Probabil că profesorul şi tipul mort au ajuns pe o asemenea planetă şi au considerat că ființele de acolo ne sunt primejdioase.

- Dar cum te mai întorci în acest caz? întrebă Martin. Aceste unde au numai o singură direcție de deplasare.

- Cu o undă care vine din sens contrar, boule! îl apostrofă Ionescu.

- Este posibil, spuse Martin neluând în seamă ultimul cuvânt al fostului său coleg.

Se ridică în picioare sub povara unui impuls de idei de neoprit, începu să se plimbe prin cameră vorbind cu o viteză infernală de parcă ar fi gândit cu voce tare:

- Dar mai este posibil şi faptul că la întâlnirea dintre aparatul profesorului tău şi aceste unde de energie să aibă loc o explozie care să creeze nişte deplasări temporale. Vestitele călătorii temporale care îți plac atât de mult, îi spuse el lui Mihai. În mod obişnuit noi nu le putem înregistra, dar aparatul o face şi le transformă în efecte pe cale noi le-am putut trăi: mortul care a dispărut, lumina de pe mâna mea şi, de ce nu, civilizația „extraterestră” care ne-a distrus oraşul şi care de fapt ar putea să vină la fel de bine din viitorul sau din trecutul îndepărtat. Viața extrem de lungă a planetei face posibilă evoluția, maturizarea şi distrugerea mai multor civilizații succesive, de exemplu dinozaurii, civilizația de pe misteriosul continent al Atlantidei şi noi, oamenii. Dacă noi am dispărea în acest moment este posibil ca după noi să mai apară una sau mai multe civilizații pe această planetă.

Martin sorbi dintr-un pahar de pe masă până la fund şi se aşeză înapoi pe scaun. Tăcu brusc iar cei doi, amețiți de plimbarea lui şi plini de gânduri tăcură şi ei. Martin termină de mâncat înainte de a se gândi să continue să vorbească, dar Mihai i-o luă înainte:

- Oricare ar fi adevărul, trebuie să cădem de acord că acest aparat este periculos. A cauzat moartea unui om, dispariția altuia într-o explozie şi a adus acele ființe care au distrus oraşul cu toată împotrivirea noastră.

- Ştiam deja asta, ridică Iancu din umeri. Dar nu am crezut-o până acum.

- Te-am întrebat mai devreme cum au reuşit aceste ființe să vină şi să distrugă oraşul, dar nu mi-ai mai răspuns, spuse Martin.

- Ai dreptate. În aceeaşi perioadă în care Iancu a venit să-mi spună că ai dispărut la locul exploziei mi-am alertat superiorii referitor la acest lucru şi le-am spus să izoleze complet oraşul până la noi date.

- Le stă în putere să facă acest lucru?

- Da. Acesta şi încă multe altele, îi răspunse de data aceasta Dublu I. Sunt o organizație destul de puternică.

- Destul de puternică? se întoarse căpitanul spre Ionescu accentuând primul cuvânt.

- Nu ați reuşit să-i opriți să transforme oraşul în ruine cu toate încercările voastre.

- Aici ai dreptate, dar am reuşit până la urmă să-i trimitem înapoi de unde au venit. Şi cel mai important lucru, am reuşit să protejăm această clădire unde ne ținem toate documentele şi aparatele de care avem nevoie pentru a lansa un contraatac.

- Vreți să contraatacați? explodă din nou Martin. Nu v-a ajuns lupta, nu v-au ajuns cîţi au murit?

- Pentru noi au fost mai mult decât suficienți, îi răspunse calm căpitanul. Dar ei nu au milă, au pornit să ne distrugă pe toți şi sunt sigur că se vor întoarce. Acum au întâmpinat împotrivire, dar cînd se vor întoarce vor fi mai bine pregătiți şi vor reuşi să ne distrugă. De data aceasta am avut noroc, dar data viitoare...

- Cum au ajuns aici? întrebă din nou Martin.

- Nu ştiu exact. Nava lor a apărut pe neaşteptate deasupra oraşului, panica s-a răspândit cu rapiditate prin oraş, iar oamenii au început să fugă. Cea mai mare parte a acestora nu au reuşit să iasă din oraş, iar cei care au făcut-o au fost omorâți de patrulele noastre care țineau intruşii la depărtare.

- De ce?

- De ce au fost omorâți? completă căpitanul întrebarea. Oraşul era declarat în carantină, iar eu cred că oamenii din afară că au văzut nava. Nu puteau să-i lase pe

oameni să o atragă în afara oraşului atâta vreme cât nu eram pregătiţi să o distrugem, în plus nu aveau cum să ştie dacă oamenii din maşini erau contaminaţi sau nu cu vreun virus lansat de pe navă. Asta în cazul în care cei din maşini erau oameni.

- Aţi văzut vreo fiinţă coborând de pe navă? întrebă Martin încercând să-şi stăpânească emoţiile.

- Nu, nimic. Doar nava şi atât.

- Cum a dispărut?

- Era în mijlocul atacului asupra acestei clădiri când a avut loc o explozie de lumină albăstruie care a înconjurat nava şi a dispărut, îi răspunse Mihai.

- O lumină asemănătoare celei de pe mâna ta, completă Iancu. Nu am văzut cum şi unde a apărut nava, dar martorii spun că s-a întâmplat în cartierul în care ai dispărut şi era înconjurată de o lumină albăstruie.

Martin îi mulţumi cu un zâmbet rece şi scurt şi i se adresă lui Mihai:

- Cum aţi reuşit să protejaţi atât de bine clădirea?

- Câmp de forţă, veni răspunsul, iar Martin începu să zâmbească larg pufnind. Văd că nu mă crezi, continuă căpitanul, dar este adevărat. Câmpul de forţă a fost descoperit cu mai mult de un an în urmă, dar a fost ţinut în secret pentru a ne proteja.

- Proteja de ce? veni întrebarea ironică.

- Ascultă, spuse furios căpitanul. Nu vreau să mă cert cu tine pentru ceva care nu are nici o legătură cu noi. Există secrete pe care organizaţia din care fac parte le cunoaşte, secrete care trebuie să rămână aşa pentru că ar reprezenta un pericol mai mare decât un ajutor pentru omenire. Trebuie să rămână aşa până când omenirea va fi capabilă să le accepte.

- Chiar şi asta?

- Da. Chiar şi asta. Nu mă întreba de ce, nici eu nu ştiu. Ia spune-mi, ce s-a întâmplat în perioada când ai dispărut? schimbă el subiectul.

Martin rămase pe gânduri înainte de a le răspunde. Apoi le povesti ce i se întâmplase la locul exploziei în timp ce se plimba prin cameră.

- Atunci am leşinat. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat după aceea, dar m-am trezit câteva ore mai târziu, era aproape seară iar oraşul era deja pustiit. Îmi era frig. Am rătăcit prin oraşul pustiu până m-aţi găsit voi.

Se opri brusc din mers.

- Se întâmplă ceva, spuse el sumbru. Ceva rău.

În acel moment uşa se deschise brusc, iar un om îşi băgă capul pe uşă şi strigă:

- Nava a apărut din nou.

Cei trei se repeziră afară. Au primit fiecare o armă pe care Martin o recunoscu şi au ajuns undeva în zona intrării în clădire. Cu tot întunericul de afară nava era acum vizibilă cu ochiul liber, dar cu toate acestea nimeni nu trăgea. Aveau ordine precise de a trage numai dacă erau atacaţi. Martin putea să vadă nava care se apropia prin aer de cealaltă parte a râului ca prin ceaţă, aerul tremura la o distanţă de câţiva metri de clădire.

- *Probabil că au activat câmpul de forţă.*

Nava se opri deasupra râului, la numai câţiva zeci de metri de clădire şi rămase pe loc aşteptând. Martin se apropie de căpitan şi îi şopti:

- Poţi să comunici cu ceilalţi oameni din clădire?

- Da, prin staţie, îi răspunse acesta. De ce?

- Am o bănuială pe care vreau să o verific. Spune-le că am să ies din clădire şi că nu vreau să fiu împuşcat, spuse în timp ce îi lua staţia din mâinile căpitanului.

- Eşti nebun! exclamă Ionescu. Hei, aşteaptă, strigă el în timp ce Martin se îndepărta de ei îndreptându-se spre poarta clădirii.

Îi dădu arma sa unuia dintre oamenii de pe coridor şi se năpusti afară urmat de Ionescu şi căpitan. Aceştia reveniră înapoi înăuntrul clădii în timp ce Martin trecea prin câmpul de forţă şi se îndrepta hotărât spre navă. Spre surpriza celor din clădire nava nu deschise focul, iar Martin reuşi să ajungă nestingherit pe mal. Nava înaintă la rândul ei până ajunse deasupra lui după care acesta a fost tras înăuntrul navei prin ceva ce păru a fi un curent de aer. Sau o rază tractoare.

Căpitanul terminase de transmis mesajul şi aştepta împreună cu tot restul oamenilor din clădire şi din jurul ei tensionaţi, cu degetele pe trăgaciul fiecărei arme, gata să deschidă focul la orice acţiune suspectă a navei când Martin dispăru. Simţi tensiunea oamenilor săi crescând şi reuşi până la urmă să-i oprească să tragă, era sigur că merita să aştepte. Dacă cei de pe navă nu îl uciseseră pe Martin când avusese prilejul, poate avea să rezolve problema fără vărsare de sânge. Trebuiau numai să aştepte.

În cele din urmă vocea lui Martin răsună în staţia de emisie-recepţie:

- Martin către Popa! Răspunde Mihai.

- Sunt aici.

- Nu ne vor răul, vor numai să distrugă aparatul. Este periculos.

- Asta ştim şi noi. Nu ştim însă de unde vin ei, îi răspunse Ionescu. Întreabă-i.

- Vin dintr-o dimensiune paralelă, acolo unde istoria a avut un curs foarte diferit de istoria pe care o cunoaştem noi. Aparatul este o poartă între asemenea dimensiuni, dar le pune în pericol pe amândouă. Le afectează fundamentul, nu ştiu ce înseamnă asta, dar mi-au spus-o ei.

- Ce trebuie să facem? întrebă căpitanul.

- Mai întâi trebuie să descoperiţi poziţia exactă a aparatului, se auzi o voce necunoscută venind din navă, apoi, în momentul trecerii noastre prin poartă să-l distrugeţi. Cu o bombă nucleară dacă se poate.

- Stai un pic, strigă căpitanul în microfonul staţiei sale. O bombă nucleară ar distruge ce-a mai rămas din oraş şi o zonă de câtiva kilometri pătraţi în jurul lui.

- Nu şi dacă veţi înconjura zona detonării cu un câmp energetic ca şi cel pe care îl aveţi în jurul clădirii, se auzi vocea necunoscută. Astfel toată energia se va transmite de-a lungul porţii şi o va distruge în întregime.

În timp ce strigătele de protest se auzeau de pretutindeni, vocea lui Ionescu reuşi să se facă auzită prin staţia de emisie-recepţie:

- Dar cu voi ce se va întâmpla în acest caz?

Se lăsă o tăcere totală, toţi amuţiseră aşteptând răspunsul.

- Nu ştim. Am putea să reuşim să ajungem dincolo neatinşi, dar am putea să fim distruşi pe drum. Este un risc pe care îl putem accepta.

O nouă perioadă de tăcere se lăsă după acest răspuns. În cele din urmă vocea căpitanului se făcu auzită:

- Cât timp mai aveţi până la plecare?

- Puţin mai mult de o oră. Puteţi face rost de ceea ce v-am cerut?

Căpitanul tăcu aruncând o privire în jurul să. Oamenii pe care îi putea se uita la el aşteptând să se hotărască. Era decizia lui, până la urmă, nu a şefilor din clădire. Importanţa acesteia i se dezvălui în întreaga sa forţă aproape copleşindu-l.

- O să încercăm, răspunse el dintr-o dată uimindu-se pe sine.

Oamenii nu-i răspunseră cu urale, doar erau militari, ci cu un soi de grabă liniştită corespunzătoare eficienţei maxime. Căpitanul îşi închise aparatul şi începu să dea ordine oamenilor să oprească scutul şi să formeze echipele necesare pentru identificarea exactă a locului în care se afla aparatul şi transportarea unui scut mic, dar de intensitate mare în acel loc. Apoi se urcă la etaj şi intră în camera de transmisiuni unde îi găsi acolo pe superiorii săi direcţi.

- Am comandat deja scutul de forţă şi bomba, îi spuse unul dintre ei. Va dura aproape o oră ca să ajungă aici din Rusia.

- Până atunci totul va fi aranjat aici, spuse căpitanul. Vom fi în contratimp, dar cred că ne vom descurca.

Următoarea oră a trecut foarte repede, dar în acelaşi timp şi foarte încet. Căpitanul era ocupat până peste cap cu pregătirile, dar nu se putea să nu se uite la ceas în fiecare două minute aşteptând avionul care le aducea „produsele”. Când, în cele din urmă, acesta a aterizat pe aeroport trei camioane erau deja acolo aşteptându-l. Au pornit cu viteză spre locul exploziei originale. Ionescu era în unul din camioane şi, în timp ce treceau printre ruine şi maşinile arse de explozii, nu se putu să nu se gândească la ultimele două zile. Momentul în care îl văzuse pentru prima oară pe cel care avea să le aducă atâtea necazuri cu rana lui luminoasă i se părea nespus de îndepărtat, de parcă trecuseră săptămâni şi chiar lui de atunci. Acum cu greu mai putea să recunoască zona sau măcar locurile familiare din jur,

iar dacă nu ar fi fost urmele de fum peste tot, pe maşinile distruse şi pe zidurile caselor distruse ori corpurile carbonizate şi mormanele de haine şi alte lucruri care zăceau pe jos, Iancu ar fi crezut că se afla într-un oraş părăsit de zeci, poate chiar sute de ani. Aproape că nici nu-i mai venea să creadă că oraşul fusese atât de plin de viață cu numai două zile în urmă.

Au ajuns la locul stabilit, iar acolo Iancu l-a găsit pe căpitan aşteptându-i.

- Ce-ai mai auzit de la Martin? îl întrebă el.

- Nimic, dar nava trebuie să plece dintr-un minut în altul. Este încă pe navă.

Oamenii din camioane au dat jos cu grijă încărcătura acestora şi, împreună cu cei care îi aşteptau au instalat scutul şi bomba în pozițiile necesare.

- „Lucrurile" au fost pregătite, vorbi căpitanul în stația de emisie-recepție.

- Bine, îl auzi pe Martin. Vom ajunge şi noi în curând acolo.

- Aş avea o întrebare, spuse Ionescu în stația căpitanului. Ai de gând să pleci cu ei sau rămâi aici?

Nu se auzi nici un răspuns, dar Martin îşi făcu apariția pe neaşteptate lângă ei.

- Nici nu vă va vine să credeți câte lucru am aflat de la ei, spuse el. Sunt de-a dreptul fenomenali.

- Pari încântat, spuse Mihai.

- *Sunt* încântat. Am aflat lucruri despre lumea lor care nici nu credeam că puteau să existe. Ştiai că acolo nici măcar nu a existat comunismul?

- De fapt ce s-a întâmplat acolo, când ai ieşit din clădire de parcă nu exista nici un pericol? întrebă Ionescu.

- Când am dispărut, ştii tu, ieri dimineață a fost din cauza faptului că am fost tras prin poartă spre lumea lor. Dar m-am întors, iar lumina de pe mână dispăruse. Am crezut că ei au făcut acest lucru, iar faptul că urmau să vadă un chip cunoscut avea să-i împiedice să tragă. S-a dovedit că aveam dreptate, iar acum...

Văzură silueta navei pregătită să treacă prin poartă.

- Nu mai este mult, spuse Martin. Poarta se va deschide în orice moment. Cum va acționa bomba?

- După ce nava va trece prin poartă, spuse căpitanul, vom porni scutul şi vom detona bomba. Fiind vorba de nanosecunde între etape, nu va reprezenta nici un pericol pentru noi.

Martin se apropie de ei gânditor şi aruncă o privire spre nava care continua să se apropie. Oamenii forfoteau în jurul lor ocupându-se de ultimele pregătiri.

- Mă întrebam un lucru: de ce aparatul a deschis o poartă tocmai spre lumea lor? Un lucru ciudat pe care mi l-ai spus despre profesor m-a pus pe gânduri: spuneai că atunci când îți era profesor şi se părea un om obişnuit care după aceea s-a dovedit un geniu. Pentru o deschidere interdimensională nu ar trebui două aparate care să acționeze asemenea unor poli magnetici diferiți?

Căpitanul privi îngândurat scutul care zăcea inutil în groapa provocată de explozia casei profesorului.

- De fapt unde este profesorul? Nu a mai fost găsit nicăieri după explozia care i-a distrus casa.

- Probabil că a trecut prin poartă înainte de explozie, îşi dădu cu părerea Ionescu.

- Nu mi-au spus nimic despre acest lucru, spuse Martin. Sunt sigur că dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, atunci mi-ar fi spus. Nu aveau de ce să-l rețină acolo, pe mine nu m-au reținut prea mult.

- Numai dacă nu cumva pericolul sunt chiar cei de pe navă, spuse căpitanul. Iar tu ai fost momeala, spuse el adresându-se lui Martin.

Aruncă o privire spre navă şi se îndreptă spre maşina cu care ajunsese acolo pentru a-şi lua arma. Nu am mai apucat să ajungă la maşină, explozia bombei nucleare i-a înghițit pe toți. Pe toți cei de față şi pe toți oamenii din oraşul în flăcări.

7

Nava survola oraşul acum complet distrus. Comandantul acesteia se adresă ofițerului de comunicații:

- Trimite-le un mesaj celor de acasă. Prima etapă a fost îndeplinită, celelalte nave pot trece prin Poartă acum. Suntem pregătiți pentru etapa a doua a invaziei.

Doar o cursă spre Venus

- Toată lumea la bord! Cursă spre Venus pleacă peste 5 minute şi 14 secunde. Toată lumea la bord! Prima cursă spre Venus pleacă peste 5 minute şi 11 sec...

Vocea computerului ce controla spaţioportul îi aminti lui Mitch de un anume comentator sportiv de la sfârşitul secolului trecut cu deosebirea că originalul era cu mult mai *simpatic*, dacă putea spune aşa, decât prelucrarea audio. Încercă să îşi amintească numele lui, al comentatorului, sau măcar ramura sportivă pe care acesta obişnuia să o comenteze, în cele din urmă renunţă. Cui îi păsa? – tipul era demult oale şi ulcele şi nimeni nu ştia asta în afară de el. Şi poate cei ce programaseră computerul.

- Credeam că vocea lui Ţopescu suna altfel. Dar mă rog, se mai schimbă unele lucruri cu timpul...

Mitch se întoarse de parcă ar fi fost împuşcat spre tânărul caucazian de 24-28 de ani care mormăise aceste cuvinte, înfăţişarea acestuia îl surprinse pe negru chiar mai mult decât tinereţea lui prin contrastul evident dintre vârstă, mentalitatea tinerilor contemporani lui şi cunoştinţele pe care le dovedea. Dar mai ales era surprins de tonul plictisit pe care-l folosise, categoric exprima o informaţie foarte neînsemnată pentru el. Negrul îşi aranjă ochelarii de soare ce-i alunecaseră pe nas şi se strădui să pară la fel de nepăsător ca cel din spatele lui. Se întoarse din nou spre cel din faţă.

- *Deci vocea este a lui Ţopescu.* Nu este vina lor că prelucrarea digitală a dat-o în bară rău de tot, spuse cu o voce suficient de puternică pentru a fi auzit şi de cel din spate. *Sau poate că este, dar atunci cum de naiba se face că nimeni nu are suficient bun simţ pentru a schimba totul! Începând cu prelucrarea digitală şi terminând cu cei care au obţinut-o şi au instalat-o!*

Preferă să-şi exprime revolta în gând şi printr-o grimasă aproape nevăzută de cei din jur. Până în ultimele câteva secunde păruse să fie ultima persoană care aştepta la coadă în faţa terminalului spre Venus, dar un alt întârziat se aşezase în spatele lui ca şi cum ar fi aşteptat ultimul moment pentru a se urca în această cursă. Ca şi el, de fapt. Asta nu-l surprinse, cei care doresc să se folosească de neatenţia şi graba ce apărea întotdeauna în ultimele minute ale unei îmbarcări într-o cursă spre coloniile din exteriorul Terrei nu sunt tocmai puţini. Şi au tot soiul de motive, dar nici unul ca ale lui.

Nu era prea surprins de sosirea neaşteptată a tânărului, nu îl surprinse nici măcar de intervenţia mai mult sau mai puţin avizată a acestuia, dar o făcură furia şi revolta pornite din senin. Respiră adânc, profund, o serie de amintiri din perioada Zen a vieţii lui îi reveniră în minte instantaneu şi se calmă. Toată revolta şi furia îi dispărură ca prin farmec iar gândurile începură să-i vuiască prin minte printre perioadele de linişte profundă analizând posibilele reacţii ale celor din jur.

- Vorbeşti de parcă l-ai fi cunoscut, îi şopti o voce lângă ureche.

Mitch tresări abia vizibil şi tuşi scurt înaintând cu un pas, era un lucru pe care nu-l anticipase. Un subiect despre care nu vroia să discute mai ales cu cineva abia întâlnit, chiar dacă impresia pe care şi-o făcuse despre acest cineva era una bună. Iar negrul crede în prima impresie, este nevoit să o facă după o viaţă atât de lungă ca a lui. Preferă însă să-şi păstreze părerea pentru el şi se întoarse pe jumătate spre noul interlocutor:

- Nici vorbă. Doar că mă pasionează sportul clasic...

- Curios, dar şi pe mine. Este adevărat că doar ca o parte a unui lucru mai mare, dar pot spune că mă pasionează şi acea parte a civilizaţiei vechi.

- Dacă sfârşitul secolului trecut este pentru el istorie veche, atunci eu sunt preistoric.

Negrul îşi însoţi gândul cu un zâmbet vag dar ironic confundat însă o intenţie de a zâmbi, tânărul îi zâmbi la rândul lui larg iar ochii i se umplură de o lumină caldă. Îşi întinse mâna spre cel din faţă.

- Daniel Muşat.

Negrul ezită pentru un moment apoi, convins de sinceritatea zâmbetului, îi apucă mâna şi o strânse puternic.

- Mitch Sarca. Încântat că te cunosc.

- Eşti român?!?!

Uimirea părea sinceră. La fel de adevărată ca şi nedumerirea femeii care-i verifică paşaportul şi biletul de călătorie negrului, era clar că nu vorbea româna. Probabil că în cuprinsul educaţiei ei nu intra studierea limbilor străine în afara englezei, limba comercială a Confederaţiei Terestre şi a Coloniilor. Limbă pe care cei doi o folosiseră până în acest moment.

- Ca şi tine, de fapt.

Mitch îşi luă bagajul de mână din aparatul cu raze X, *mulţumesc lui Dumnezeu că nu au descoperit nimic*, şi se opri după câţiva paşi aşteptându-şi compatriotul. Sau cel puţin pe cel ce folosea aceeaşi limbă natală ca şi el.

- Dar...

Acesta era vizibil doritor să continue conversaţia acolo, pe loc, dar negrul îl opri cu un gest: computerul continua să îi anunţe cu aceeaşi voce mată şi enervantă că mai aveau aproape un minut până la decolare. Intrară în tăcere iar uşile se închiseră în urma lor.

- Trebuie să facă ceva cu vocea asta, îi strigă Mitch celui de lângă el încercând să se facă auzit peste zgomotele motoarelor care porneau. Au cam dat-o în bară cu prelucrarea electronică.

- Ce spui? strigă la rândul lui Daniel. Nu te înţeleg.

Negrul dădu să-i răspundă dar renunţă cu un gest extrem de sugestiv la urechi apoi îl împinse mai departe pe culoar. Nava se clătină uşor când se desprinse de pe sol iar Daniel aproape se prăbuşi peste el.

- Norocul meu că am pus bagajele cele mai importante în cală! strigă negrul după ce prima serie de zguduituri trecu. Altfel m-ai fi făcut pilaf!

- Nu este nevoie să strigi, îi răspunse pe acelaşi ton ridicat tânărul iar în liniştea care se lăsase dintr-o dată acest lucru atrase câteva priviri curioase ale celor din jur asupra lor. Acum este linişte, continuă pe un ton potrivit.

- Nu sunt surd, bă! îl fulgeră Mitch cu o privire vag resimţită chiar şi prin ochelarii întunecaţi de soare.

Ochiră două locuri libere iar caucazianul se aşeză pe unul dintre ele în timp ce negrul încercă să-şi înghesuie geanta cu o delicateţe gen Terminator într-unul dintre compartimentele special rezervate pentru bagaje.

- Ia spune-mi, cum se face că eşti român dar ţi se spune Mitch? întrebă Daniel în timp ce-şi lega centura. În plus cum se face că eşti negru?

Cel vizat se opri din ceea ce făcea şi îi aruncă o privire plină de milă:

- Strămoşii mei erau negri.

- Nu asta te-am întrebat, mârâi tânărul.

Evident, faptul că era unul dintre cei mai joviali tineri pe care Mitch îi cunoscuse în ultimul timp nu îl împiedica să se înfurie în momente ca acesta, când cineva îl lua în derâdere. Dar emoţia negativă dispăru destul de repede, suficient de repede pentru ca Mitch să nu o ia în considerare. Deci nici nu insistă prea mult asupra subiectului:

- Mi se spune Mitch pentru că prietenii din San Francisco nu puteau să-mi pronunţe prea bine prenumele, adică Mihail. Sunt negru şi sunt român pentru simplul motiv că pe la sfârşitul anilor ´90 bunicii mei s-au refugiat în România. Deşi am două cetăţenii şi locuiesc în San Francisco cea mai mare parte a timpului, faptul că m-am născut şi am crescut în zona Carpaţilor mă face să mă consider român oriunde aş fi.

- 2090?! Numai acum două decenii?

- Ceva mai devreme... dar este o poveste ceva mai lungă.

Unul dintre ultimele lucruri pe care le dorea era să-i explice unei persoane pe care tocmai o întâlnise povestea ultimilor 2000 de ani din istoria lui şi a familiei sale. Căzut pe gânduri ar fi stat aproape la nesfârşit pe culoar dacă o tânără şi frumoasă stewardesă nu i-ar fi atras atenţia să se aşeze pe locul lui înainte ca gravitaţia să scadă prea mult.

- Frumoasă fată! exclamă tânărul după ce aceasta se îndepărtă suficient de mult pentru a nu-l mai auzi.

Deschise gura să adauge un comentariu deocheat dar expresia feței celui de lângă el în făcu să se răzgândească. Nu era o expresie deloc plăcută.

- Şi spune-mi, cu ce te ocupi? schimbă atunci subiectul.

- Sunt doctor, sau mai precis specialist în hematologie şi dermatologie.

Îi întinse o cartelă de vizită şi se bucură că avusese intuiția să-şi facă aşa ceva înainte de plecare, aşa poate nu se va mira nimeni de conținutul genții sale.

- Măi, măi, măi. Şi ce cauți tu pe Venus? Călătorie de plăcere sau ai fost trimis cu o misiune acolo?

Negrul aproape sări în sus dar se linişti aproape în ultimul moment:

- Cu o misiune? Cum adică cu o misiune?

Tânărul păru să nu observe pentru că în întrebă deosebit de calm şi de răbdător:

- Ai fost repartizat acolo?

- Cam aşa ceva. Se pare că unul dintre medicii anteriori a decedat din motive mai mult sau mai puțin cunoscute şi am fost trimis în locul lui.

- Atunci se pare că ne vom mai întâlni pe acolo.

Mitch apucă cartela de vizită pe care cel de lângă el i-o întindea şi activă dispozitivul holografic ataşat, se dovedea că stătea lângă patronul unei firme de construit şi întreținut sisteme electronice şi roboți.

- Afaceri?

Daniel aprobă din cap.

- Nu eşti prea tânăr pentru aşa ceva? Din câte ştiu pentru a face afaceri pe Venus trebuie ca firma pe care o deții trebuie să fie destul de importantă.

- Mda... Am moştenit această afacere, nu este prea mare sau importantă dar familia meu a participat la construcția coloniilor de pe Marte şi din centura de asteroizi, contactele tatălui meu mi-au adus afacerea de pe Venus.

- Dar colonia de pe Venus este gata.

- În proporție de 89%. Chiar crezi că toți cei de aici sunt în călătorie de plăcere ca şi noi doi?

- Deci atunci când apar probleme sunteți chemați voi, schimbă Mitch subiectul.

- Să zicem. Asta nu înseamnă că sunt probleme pe Venus. Trebuie să definitivez unele treburi... Acel gen de lucruri care nu pot fi rezolvate decât prin prezența personală la fața locului.

Tânărul tăcu iar propoziția rămase în suspensie până se pierdu în spațiul interstelar de dincolo de carcasa navei.

- Da... sigur.

Ironia din vocea sa era abia vizibilă şi se pare că Daniel nu o observă sau o ignoră pentru că nu reacționă cu nimic. Pentru Mitch era cert un lucru, de când se ştia arhicunoscutele legi ale lui Murphy îi adeveriseră anumite fapte de viață de prea multe ori în trecut pentru a fi ignorate: nu existau lucruri care să meargă perfect chiar de la început, mai ales pe o planetă în care mediul înconjurător era deosebit de periculos şi nociv pentru o ființă umană – poate că chiar de aceea era atât de atractivă – iar prezența unui patron de firmă de întreținere de sisteme electronice pe o navetă ce în cele din urmă avea să-l ducă pe Venus era suficient pentru a-l pune pe gânduri. Faptul că era singur nu era prea important, subalternii săi ar fi putut foarte bine să urce la nava principală cu navetele anterioare.

- Cât mai avem până pe orbită? întrebă un Daniel Muşat nerăbdător.

- Cam 12 minute cred, îi răspunse Mitch fără să se uite la ceas.

Se întinse după conectorul cu computerul navei agățat pe scaunul din fața sa cu scopul clar de a afla timpul corect dar nu mai ajunse la el, câteva zdruncinături violente îl făcură să încremenească pe scaun şi să se prindă cu putere de marginile acestuia. Nu era procedura standard, dar merge şi aşa. Se auziră câteva țipete surprinse ale femeilor şi strigăte aproape încântate ale copiilor care mai erau cu ei pe navetă, dar asta era cel mai lucrul cel mai puțin important.

- De ce trebuie să mi se întâmple mie astea? auzi vocea alarmată a unui om aşezat pe unul dintre scaunele din dreptul lor dincolo de culoar.

Negrul întoarse instinctiv capul spre el studiindu-i cu atenție chelia proeminentă şi ochelarii – *de ce nu poartă lentile de contact?* –, transpirația îi umplea fruntea şi fața grăsuță în timp ce mâinile îi erau încleştate de mânerele scaunului său. Tipul era clar extrem de stresat, părea că avea de gând să cedeze psihic în momentele imediat următoare.

- Nu vă îngrijorați, îi răspunse Daniel deşi ştia că întrebarea nu îi fusese adresată lui, este ceva normal în pătura inferioară a atmosferei. Există nişte curenți de aer...

- Du-te dracului, prostule, nu te-am întrebat nimic.

Se părea că individul nu era suficient de stresat sau de înfricoşat pentru a-i da tânărului un răspuns foarte dur şi fără nici o urmă de simpatie sau omenie.

- Idiot nerecunoscător!

Exclamația lui Daniel fusese spusă în şoaptă dar aciditatea acesteia îl făcu pe Mitch să tresară şi se întoarcă spre el. Expresia de pe fața celui din stânga sa nu exprima decât un dezgust total pe care negrul nu îl înțelegea pe deplin şi pe care nici nu credea că avea să-l înțeleagă vreodată.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, dar am avut unele probleme cu un tip asemănător cu gunoiul din dreapta ta.

Scuturăturile încetară iar cei doi se relaxară împreună cu aproape tot restul oamenilor din navă. Numai chelul din dreapta negrului părea să rămână în continuare stresat, se pare că nu-i pria prea bine în spațiu sau în pseudogravitația ce se făcuse simțită în ultimele minute.

- Credeam că măcar ăsta este diferit...

- Scuzați-ne pentru acest inconvenient, se auzi o voce în difuzoarele navetei, era una dintre stewardese, dar am trecut printr-o furtună care ne-a zguduit puțin. Vă garantăm că acest lucru nu se va mai întâmpla.

- Nu ştiu ce fel de probleme ai avut, dar experiența mea de viață m-a învățat să nu-mi pun mintea cu oameni ca ăsta.

- Ai perfectă dreptate: nu cunoşti problemele mele.

O nouă serie de scuturături violente îl făcu să se oprească din vorbit şi să se prindă cu putere de spătarul scaunului din față. Iarăşi o procedură ce nu se aplica standard, dar ce să-i faci?

- De data aceasta nu mai este un lucru normal ce se întâmplă cu naveta asta! exclamă.

- Ai mai fost în spațiul cosmic?

- De câteva ori pe noua stația orbitală europeană Zetta şi o dată în vizită la muzeul spațial Mir.

- Dar credeam că Mir a fost distrus acum 4 luni şi jumătate! Iar înainte de aceea a fost închis mai bine de 10 ani.

- A fost distrus de coliziunea cu o navetă scăpată de sub control, dar asta s-a întâmplat după ce am plecat eu de acolo. Dacă nu ar fi fost aşa nu crezi că arăt prea bine pentru un mort?

O zdruncinătură finală se făcu simțită iar el tăcu, vocea feminină se făcu auzită peste toate celelalte voci a căror murmure se auzeau în valuri peste tot în navetă:

- Am ajuns la stația orbitală Praga 2. Vă invităm să vă luați bagajele de mână şi să intrați în nava ce vă va duce pe Venus. Vă mulțumim pentru că ați ales Trax Tourism şi vă mai invităm şi altă dată.

- Nu în următoarea mie de ani, domnişoară, murmură negrul în timp ce se întindea după bagajul de deasupra capului.

Dacă s-ar fi uitat în jos la Daniel ridicându-se de pe scaun ar fi observat expresia stranie a acestuia, era clar că îl auzise şi că interpretase ultimele sale cuvinte drept foarte serioase. Dar Mitch era prea ocupat pentru a urmări persoanele care se înghesuiau spre ieşire, era pentru prima oară când îi observa cu atenție. În afară de chelul stresat a cărui antipatie pentru toți din jurul lui era evidentă, Mitch mai observă câțiva copii – un desert excelent şi mai ales foarte proaspăt – pe care nu putu să-i numere din cauza înghesuielii, vreo două cupluri tinere – foarte apetisante, dacă i-ar fi cerut cineva părerea, evident în luna de miere – şi câțiva inşi

solitari. Observase vreo două sau trei locuri libere, dar ce să-i faci, naveta lor era ultima aşa că nu se putea plânge că erau prea puţini. Media de vârstă părea a fi de vreo 30-35 de ani, o vârstă acceptabilă pentru prima călătore de plăcere spre o colonie nouă. O parte dintre ei aveau să rămână în colonie, asemenea lui, dar în general era o călătorie de plăcere.

- Mai devreme tu chiar vorbeai serios? îl întrebă Daniel în timp ce treceau prin tubul de legătură cu nava principală.

Mitch întoarse capul spre el şi pierdu contactul cu agăţătoarea de marginea tubului, începu să se mişte incontrolabil în spaţiul relativ îngust dar lipsit de gravitaţie. Daniel îl împinse cu grijă să nu fie prins şi el în mişcarea dezordonată iar Mitch reuşi să se prindă de o nouă agăţătoare. Cu ochii îndureraţi de lumina prea puternică pipăi spaţiul apropiat după ochelarii de soare, Daniel îl salvă şi de data aceasta aducându-i în dreptul palmei. Negrul îşi şterse ochii plini de lacrimi şi îşi puse ochelarii înapoi pe nas, oftă uşurat.

- Referitor la ce?

- La ultima propoziţie... cum adică nu ai de gând să călătoreşti cu agenţia asta de turism pentru următoare mie de ani?

Mitch şovăi o secundă, se folosi de prilej pentru a ieşi din tub şi a arunca o privire în cala bazei în care tocmai intrau. Era aproape uriaşă! Iar gravitaţia era mult mai puternică decât în navetă, aproape la fel de puternică ca pe Pământ. Totul îi amintea de una din sălile de ospeţe din nu mai ştia care palatele franceze din secolul XVIII, la vremea aceea i se păruse la fel de impresionant.

- Bineînţeles că era o glumă, doar ce credeai? Că voi mai trăi încă o mie de ani sau aşa ceva?! Că sunt un fel de nemuritor?!

Râse scurt, dar cam forţat.

- Da şi nu prea. Nu ştiam ce să cred, nu am observat pe faţa ta nici un fel de semn că ar fi o glumă. A... Încă ceva, nu există mai multe feluri de nemuritori, fie eşti nemuritor fie nu eşti.

Mitch zâmbi din nou. de data aceasta ceva mai larg. Dar undeva, în interiorul fiinţei sale, un hău se deschidea gata să îl închidă. *„Să fie oare vorba despre...?”*

- De ce am impresia că o parte a problemelor de care vorbeai mai devreme au avut o legătură strânsă cu persoane care aveau o linie a vieţii extrem de lungă?

Se întoarse parţial pentru a-i studia expresia feţei tânărului dar nu reuşi să vadă nimic neobişnuit. Nici o tresărire, nici un zvâcnet în colţul gurii sau o încruntare rapidă ori o plecare a ochilor, nici un lucru care să-i indice că atinsese un punct sensibil. Cu toate acestea, Daniel îi răspunse:

- Nu o linie de viaţă lungă ci o capacitate de funcţionare extrem de îndelungată.

- Roboţi? se încruntă negrul şi se opri brusc.

- Organisme cibernetice, ca să fiu mai precis. Androizi inteligenţi.

- Ce fel de organisme? se interesă Mitch cu o faţă de parcă ar fi avut un lapsus.

Chiar şi avea.

- Organisme cibernetice. Un fel de şasiu metalic controlat pe interior şi ţesuturi organice pe exterior.

În acel moment Mitch îşi aminti de ceva ce citise sau aflase mai demult despre acest subiect, din punct de vedere teoretic era posibil de construit dar foarte improbabil din cauza marilor probleme pe care încă le mai aducea tehnica în momentul îmbinării între ţesuturile create prin inginerie genetică şi aliajele controlate de microprocesoare. Implicaţiile acestor cuvinte îi smulse un fluierat de uimire.

- Ce s-a întâmplat? Te surprinde conceptul?

Negrul îi împărtăşi gândurile sale.

- Sunt surprins, mai devreme nu păreai să ştii prea multe despre acest subiect.

Mitch ridică din umeri:

- Un lapsus.

- Ai fi surprins dacă ai şti cât de puţine persoane ştiu la ora actuală prea multe lucruri despre acest subiect, continuă Daniel apoi se opri.

Mitch nu pierdu prilejul să-l întrebe:

- A avut legătură cu munca ta? Sau mai precis cu firma pe care o conduci?

- Într-un fel.

Negrul aşteptă extrem de curios continuarea, dar cum aceasta nu mai sosi se întoarse cu faţa spre turiştii care îi depăşiseră şi porni pe urmele lor. Daniel îl urmă în imediata apropiere.

- Pe unde naiba ajungem la nava de transport? întrebă în gol negrul.

- De unde vrei să ştiu? Sunt prima oară pe această bază.

Grupul ajunse în capătul sălii, în faţa lor se întindea o intersecţie aproape la fel de imensă ca restul sălii. Două coridoare porneau undeva în lateral prin două porţi relativ mici, erau cele mai circulate; în schimb cele 3 porţile sigilate din faţa lor păreau la fel de dure ca o stâncă pierdută în vidul interstelar şi bătută de toate vârtejurile vântului solar, la fel de nefolosite şi lipsite de activitate ca o asemenea stâncă. Negrul se proţăpi în dreptul acestor porţi lângă grupul de care aparţinea apoi îşi aşeză geanta pe solul din metal aşteptând ca cineva să le indice drumul spre prima navă spre Venus. De data aceasta erau mai mulţi ca înainte, aproximativ 500, adică cam toţi după cum estima Mitch. Abia după aproape jumătate de oră de aşteptare îşi făcu apariţia un individ cu o faţă de viezure şi cam lunecos – deşi îi inspira un aer extrem de familiar, Mitch nu ar fi avut încredere în el nici măcar pentru un suc sau un pahar cu apă, în cazul în care şi-ar fi reluat încercările nereuşite de a bea asemenea lichide – care se dovedi a fi ghidul lor. Primiră câte un localizator şi porniră la drum, după numai 14 minute grupul de noi călători interplanetari intrară în carcasa de metal care avea să le fie locuinţa pentru următoarele câteva zile până la destinaţie. Mitch răsuflă uşurat, individul cu faţă de viezure rămase în urmă şi era aproape sigur că nu avea să-l mai vadă niciodată.

În timp ce înaintau pe un culoar în interiorul navei îi spuse acest lucru şi lui Daniel.

- Individul nu este tocmai om, este un hibrid, îi răspunse acesta.

- Cum adică?

- Din ceea ce ştiu acum vreo 70 de ani s-au făcut încercări de combinare a genelor umane cu cele de liliac şi de şoarece cu scopul de a-i ajuta pe oameni să supravieţuiască mai bine în spaţiu şi noile colonii stelare.

- Lilieci şi şoareci? Dar de ce?

Mitch nu se putu abţine să nu arunce o privire în spate spre uşa metalică acum închisă de parcă ar mai reuşi să-l vadă o dată prin ea, dar era imposibil chiar şi pentru unul ca el. Se întoarse pe călcâie şi continuă să meargă mai departe agăţat de barele de protecţie ţintuite la o înălţime medie pe toată lungimea pereţilor culoarelor navei. Acum, câtă vreme nu este încă obişnuit cu gravitaţia navei şi uşoara senzaţie de mişcare este mai bine, mai confortabil, să le folosească.

- Ce legătură au liliecii şi şoarecii cu spaţiul interstelar şi coloniile? repetă.

Daniel ridică din umeri dând impresia că chestia îl depăşea.

- Pe de altă parte cum se face că nu am auzit şi se despre acest lucru? murmură negrul doar pentru el.

- Nu te nelinişti, puţini ştiu despre acest subiect. Este din cauză că a fost considerat un experiment nereuşit dar le-a fost permis să trăiască.

- Ai un auz destul de bun, remarcă Mitch cam acid.

Daniel ridică din nou din umeri, se părea că acest lucru îi intrase în reflex. Iar dacă nu reuşise încă acel lucru avea să o facă în curând.

- Nu este vina mea.

- Cum ai aflat despre ei?

- Mai mult accidental. Am cunoscut câţiva cu prilejul călătoriilor prin staţiile orbitale. Sunt de-a dreptul incredibili: chiar dacă nu au o înfăţişare de prea mare încredere, dacă le dovedeşti că eşti cinstit şi că eşti de partea lor te poţi baza pe ei în orice situaţie.

- Presupun că au fost marginalizaţi şi folosiţi ca forţă de muncă ieftină pe staţiile spaţiale.

- Parcă nu ştiai nimic despre acest subiect, tresări Daniel.

- Dacă ai fi citit mai mult din istoria de care spuneai că eşti pasionat ai fi ştiut că acest lucru s-a mai întâmplat de câteva ori în istoria omenirii. De fapt de prea multe ori, dacă ar fi să-mi spun eu părerea.

Localizatorul de la centură începu să piuie strident, ajunsese în dreptul camerei. Se opriră.

- Cred că am ajuns, începu Mitch apoi se opri să-i facă loc unui grup de persoane care trecea mai departe.

Se prinse cât mai bine de una din barele de protecție apoi se întoarse spre cel care vorbea:

- Peste vreo două ore voi fi în sala de mese, dacă vrei să mănânci mă găseşti acolo.

Sinceritatea din zâmbet tânărului îl cuceri pentru a doua oară pe Mitch, nu ştia de ce dar se simțea atras, fascinat, într-un fel cu totul inexplicabil de acesta. Nu ştia dacă era din cauza persoanei respective ori din cauza bagajului său de cunoştințe sau a scopului oarecum ambiguu pe care-l declarase. Sau poate toate acestea împreună acționau asupra lui ca un magnet sau ca lumina becului asupra unu fluture, îşi atrase atenția asupra acestui aspect şi îşi propuse să verifice câteva lucruri.

Se despărțiră cu un salut iar Mitch intră în vreme ce Daniel îşi continuă drumul. Luminile aprinse îi permiseră să arunce prin încăpere o privire rapidă la fel de fumurie ca ochelarii închişi la culoare pe care-i potrivi din nou pe nas, camera nu era sărăcăcioasă dar nici prea departe de asta nu era. Singurul lucru cât de cât contemporan era proiectorul holografic dintr-un colț al camerei, în acest moment se putea desluşi cu uşurință corpul butucănos-alungit al navei dar foarte suplu cu toate secțiunile şi subsecțiunile sale, negrul nici nu încercă să desluşească labirintul de culoare ce străluceau mat. Nu i-ar folosi la nimic. Un semen mai bătrân de-al lui ar spune că este o ambianță spartană, dar nu mai existau vampiri suficient de bătrâni care să fie capabili să spună acest lucru – mediu ucigător al ultimelor secole de progres tehnologic, dar mai ales oamenii, aproape îi decimase specia. Dar pentru restul, pentru cei puțini, ei le deschiseseră drumul spre stele şi spre lumina zilei.

Negrul îşi aşeză geanta pe pat şi spuse cu voce puternică:

- Computer, redu intensitatea luminii la 10%.

Computerul încăperii se execută, rămas într-o obscuritate atât de relaxantă pentru el se apropie de masă şi cele două scaune şi îşi scoase ochelarii de pe nas. Cam nelămurit ezită câteva momente înainte de a-şi pune ochelarii lângă paharele goale şi întoarse cu piciorul în sus apoi se întoarse cu rapiditate spre pat şi scoase din geantă un obiect de dimensiunile unei cărți ceva mai mari. Scoase din geantă o unitate de sânge pe care o muşcă într-un colț. O goli din câteva sorbituri apoi aprinse computerul portabil.

- Computer, porneşte un motor de căutare, spuse.

Ezită de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

- Stimate călător, pregătiți-vă de decolare.

Mitch tresări la auzul mesajului dar nu reacționă cu nimic mai departe comportându-se mai departe de parcă memoria i-ar fi la fel de goală ca şi o foaie de hârtie încă nefolosită. După câteva secunde simți impulsul inițial al navei şi ridică punga acum goală de parcă ar fi vrut să spună un toast, deschise gura dar în încăpere nu se auzi nici un sunet.

- Să-ți fie de bine.

Negrul îşi coborî privirea spre computerul din fața lui, zăcea aprins pe masă şi aştepta următoarea sa comandă.

- Computer, taci naibii din gură şi porneşte un motor de căutare.

- Mi-ai spus deja asta, mă. Mai spune-mi însă şi pe cine să caut şi o voi face.

- Subiectul este Daniel Muşat. Caută să afli totul despre el şi afacerea familiei. Mergi până în urmă cu 100 de ani.

- S-a făcut. Te-aş sfătui să faci un duş, se simte nevoia. Începi să-ți pierzi memoria tot mai mult.

- Chiar aşa?! Ce-ar fi să-ți păstrezi sfaturile pentru tine şi să îmi furnizezi informațiile cât mai repede?

Vocea computerului redeveni cea oficială.

- Timpul estimat: 7 minute şi 31 de secunde. Te-aş sfătui să faci un duş, se simte nevoia.

Mitch se ridică în picioare şi dintr-o singură mişcare aruncă unitatea de sânge acum goală direct în atomizator – se pare că lecțiile de baschet clasic de acum 100 şi ceva de ani îşi făceau încă efectul – apoi începu să se dezbrace cu rapiditate. Câteva minute mai târziu opri apa de la duş şi ajunse în fața oglinzii, dincolo de întunericul aproape complet care stăpânea şi această încăpere străluceau doi ochi ca de felină surprinsă în timpul nopții de raza unei surse de lumină, dar mult mai puternic. În spatele ochilor se oglindea chipul atât de cunoscut pentru el dar invizibil pentru majoritatea oamenilor, o imagine la fel de vie ca atunci când o observase pentru prima oară a monstrului dezgustător în care se transformase fără voia lui în urmă cu o eternitate, sparse oglinda cu un gest instinctiv de dezgust.

- Am găsit informațiile pe care le căutai, auzi vocea slabă a computerului din camera alăturată.

Mitch oftă, toată mutarea asta îl obosea prea mult.

- Sunt prea bătrân pentru asta!

Se întoarse în încăperea principală şi începu să se îmbrace. În urma lui oglinda spartă se recristaliză în chiuvetă, tot ce îi mai rămânea de făcut era să o pună înapoi la locul ei.

- Spune-mi tot, lătră spre computerul de pe masă.

Acesta începu să-şi depene molcom memoriile în timp ce pe ecran se derulau poze de epocă sau diverse informații vizuale sau/şi auditive referitoare la subiect. Mitch le urmărea însă numai în parte în timp ce se plimba aproape neliniştit de-a lungul şi de-a latul încăperii.

- Istoria firmei CyberRom a început spre sfârşitul secolului XX, mai precis în 12 decembrie 1999 când a fost înființată ca firmă de programe în Oradea, România, de Victor Muşat şi Ciprian Chereji. În primii ani nu a avut prea mult succes, dar au reuşit să se mențină pe linia de plutire. Şansa vieții lor a apărut când s-a deschis poarta României spre NATO şi indirect, prin această organizație, spre programul spațial.

- Nu-mi spune că s-au diversificat spre sistemele electronice, îl ironiză Mitch.

- S-au diversificat spre sistemele electronice şi spre roboți industriali.

- Presupun că erau foarte buni în ceea ce făceau.

- Corect. Cum cursa pentru colonizarea Lunii era deja pierdută pentru ei, li s-a oferit un contract pentru porțiunea românească a coloniei de pe Marte, nu era unul exclusiv dar le-a fost de foarte mare folos.

- Cred şi eu.

- Victor Muşat a murit în primăvara anului imediat următor înainte ca colonia să fie terminată, i-au supraviețuit 3 copii: George, Paula şi Mihaela.

- Care este legătura lui Daniel cu ei?

- Este nepotul pe linie paternă al lui George.

- Ce-mi poți spune despre el ca persoană?

- S-a născut în 2092 în colonia de pe Marte, a studiat la şcolile din zonă inclusiv la universitatea locală până în timpul celei de-a doua revolte marțiene când aceasta şi-a închis porțile. În afară de un mandat de arestare pentru tulburarea liniştii publice datat chiar în acea perioadă şi o mențiune în raportul care s-a făcut despre distrugerea muzeului Mir nu am găsit nimic altceva despre el.

- Ce fel de mențiune?

- Ca martor activ. Vrei detalii?

- Pentru moment nu, dar ataşează raportul datelor pe care le-ai cules deja despre el... Într-un fel nici nu mă aşteptam la altceva, murmură suficient de încet pentru a nu fi luat în seamă de computer.

Mitch rămase pe gânduri pentru câteva secunde iar computerul, de parcă i-ar fi simțit ezitarea tăcu. Dar tot el preluă cuvântul la terminarea noii căutări:

- Ți-aş putea afişa călătoriile din ultimii doi ani dacă doreşti...

- Nu, mulțumesc.

Tăcu gânditor.

- Ce s-a întâmplat cu Chereji şi descendenții lui? întrebă dintr-o dată Mitch.

Computerul ezită pentru o secundă înainte de a-i răspunde.

- Ciprian Chereji a murit în 2012, la 3 ani după partenerul său, cancer la plămâni. Ultimul său descendent a fost Patrick Chereji, născut în 2088, mort acum 4 luni şi jumătate în explozia fostei staţii Mir.

- Cum adică?

Amintirile şi deducţia logică i se învălmăşiră pentru un moment în cap apoi explodă zgomotos:

- Pun pariu că Daniel a avut o oarecare legătură cu moartea lui Patrick Chereji.

- Au fost în aceeaşi navetă înainte ca aceasta să-şi piardă controlul. Totul este menţionat în raportul poliţiei militare.

- Afişează-l pe ecran.

Mitch se repezi înapoi lângă computer.

- Parcă spuneai că a fost martor.

- A fost martor. Dar într-un oarecare mod a şi participat... nu ţi-aş putea spune exact cum pentru că unele detalii sunt neclare iar pe altele nu le pot accesa.

- Explică.

- O parte a fişierelor la care se face referinţă sunt protejate de un cod peste care nu pot trece.

- Care este provenienţa lui?

- Necunoscută. Cea mai mare probabilitate este că guvernul l-a creat pentru protejarea datelor secrete.

- Alte probabilităţi?

- CyberRom.

- Să-şi protejeze oare propria conducere?

Computerul nu-i răspunse, dar Mitch nici nu se aştepta la un răspuns.

- Spune-mi atunci toate informaţiile accesibile, oftă el. Sau mai bine extrapolează subiectul folosind aceste date şi redă-mi-l pe scurt.

- Să încep cu începutul sau cu ceea ce s-a întâmplat pe staţia Mir?

- Cu începutul, te rog.

- Dintr-un motiv încă necunoscut acum 16 luni au apărut o serie de divergenţe între familia Muşat şi familia Chereji care s-au degradat destul de rapid în violenţă, deţin un raport al poliţiei care atestă descinderea unui echipaj la sediul firmei. O parte dintre membrii celor două familii au fost arestaţi, dar pentru că nu s-a întâmplat nimic grav iar cele două familii erau încă destul de importante la vremea aceea s-au ales numai cu o amendă pentru tulburarea ordinii publice. Nu cunosc vreun factor de legătură, dar la două săptămâni după această întâmplare a avut loc ce-a de-a doua revoltă de pe Marte.

- Ce vrei să spui? Că s-ar putea să fie din vina lor?

- Nu am date care să dovedească acest lucru, dar am găsit unele rapoarte ale prizonierilor din acea perioadă care descriau în 4 dintre cele mai fierbinţi zone oameni care, conform portretelor robot, ar fi putut face parte din cele două familii. Iar faptul că două din aceste zone erau universitatea şi colonia românească indică că ar putea exista o legătură cel puţin indirectă cu subiectul care te interesează şi familia lui.

- Totuşi nu înţeleg un lucru. Până la urmă Marte a obţinut...

Lăsă fraza în suspensie şi căzu pe gânduri, ar fi rămas aşa un timp nedefinit dacă computerul nu i-ar fi completat ideea:

- Faptul că Marte a obţinut din această revoltă unele avantaje economice nu reprezintă o conexiune logică între subiecţi şi revoltă. Firma CyberRom este doar una dintre firmele care şi-au revenit de pe urma acestor avantaje economice.

- Ştiu. Chiar la asta mă gândeam. Dar există o foarte mare probabilitate ca cineva să fi folosit această revoltă pentru a o întoarce în avantajul coloniei marţiene independent de cine a început revolta, oricine a fost acel cineva.

Negrul se ridică de pe scaun şi reîncepu să se plimbe prin încăpere de această dată vizibil tulburat.

- Şi spui că CyberRom şi-a revenit de pe urma avantajelor economice obţinute de pe Pământ?

- Corect. Şi-a revenit pe deplin şi chiar s-a dezvoltat, doar aşa a obţinut contractul pe Venus.

- Când s-a întâmplat asta, adică chestia cu contractul?
- Acum două săptămâni.
- Ce s-a întâmplat cu conducerea firmei CyberRom? Dacă am înțeles bine Patrick Chereji a murit în explozia stației Mir.
- Corect. Cu el s-a stins familia Chereji.
- Cum aşa?
- Dacă nu ai fi fost atât de grăbit să afli totul dintr-o dată ți-aş fi spus că Patrick mai avea o soră şi doi veri fiecare cu partea sa de acțiuni din firmă, din nefericire şi dintr-o coincidență extrem de ciudată au murit cu toții în timpul revoltei. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu cea mai mare parte a familiei Muşat, în afară de o ramură a familiei care s-a rupt de firmă şi numai vrea să ştie nimic de ea. Daniel Muşat este ultimul supraviețuitor.
- Convenabil, nu-i aşa?
O nouă tăcere din partea computerului.
- Referitor la distrugerea stației Mir aş vrea să-mi spui cum se face că Daniel Muşat şi Patrick Chereji au ajuns împreună pe aceeaşi navetă înainte de a-şi pierde controlul cu toate problemele care au existat între ei în trecut? Am citit raportul şi nu am găsit nici un detaliu referitor la asta.
- Date insuficiente. Totuşi se pare că ceva este în neregulă cu indicativul navetei...
Mitch vru să mai întrebe ceva dar un sunet îl făcu atent la ceea ce se întâmpla pe ecranul computerului, o icoană îi atrăgea intenția că procesorul acestuia era ocupat cu nişte calcule.
- Te ajută faptul că dimensiunea navetei era extrem de redusă? întrebă acesta după câteva zeci de secunde de calcule intense.
- Cât de redusă?
- Pentru 4 locuri şi ceva bagaje.
- Hm.
Negrul nu rămase pe gânduri, informația nu făcea decât să facă să apară noi semne de întrebare. Prin minte îi trecură cu viteza fulgerului o serie de posibile explicații dar nici una nu reuşi să-l mulțumească pe deplin.
- Computer, ce poți să-mi spui despre activitatea firmei?
- Explică te rog, auzi el vocea computerului camerei.
- Nu cu tine vorbeam, mă. Rămâi în aşteptare.
- Ce anume te interesează din activitatea firmei? îl întrebă computerul personal.
- Toate datele despre organismele cibernetice şi posibilitatea creării lor de către CyberRom.
- Caut... Caut... În rapoartele oficiale nu găsesc nimic. Caut... Am găsit ceva interesant: pe lângă diplomele de inginer de sisteme şi de economist Patrick Chereji mai avea una de genetician. Mai mult, conform unor aluzii pe care le-am observat în unele rapoarte din timpul revoltei se pare că logodnica lui Daniel era la rândul ei la facultatea de inginerie genetică, se pare că cei trei au fost văzut destul de des împreună în cele mai diverse locuri.
- Ce s-a întâmplat cu logodnica lui Daniel Muşat?
- A murit în timpul revoltei.
- Bine, se hotărî Mitch să încheie totul. Salvează totul pe hard şi începe o notă de jurnal, adaugă o copie a ceea ce ai salvat la începutul notei.
Computerul se execută şi pe ecran apăru o notă de jurnal cu data de 29 august 2118, data curentă. Personajul îşi trecu mâna prin părul negru şi des înainte de a continua de parcă ar fi încercat să-şi adune gândurile pierdute printre problemele altcuiva răspândite de-a lungul ultimului secol şi a porțiunii colonizate a sistemului solar.
- Problemele generale ale substanței par a fi rezolvate, toleranța organismului la radiațiile ultraviolete a crescut cu mult în ultimele 10 zile de când am început să folosesc frecvent soluția, acum pot să mă plimb fără probleme la o radiație pe 3 sferturi din cea standard de pe Pământ sau vreme de câteva secunde prin dezinfectatoarele cu ultraviolete cu un nivel de radiație de până la 5 ori radiația standard. Singura problemă par a fi efectele pe care soluția le are asupra chimiei

creierului şi asupra memoriei, efectele secundare se manifestă sub formă de lapsusuri sau chiar amnezie temporală dacă soluția este păstrată prea mult pe corp. În această etapă a cercetărilor recomand două lucruri: să se lucreze mai departe asupra formulei în această direcție iar până atunci se poate folosi formula deja existentă cu condiția ca să se facă cel puțin un duş la 5 sau 6 ore sau chiar mai frecvent în funcție de caz. Încă ceva, aminteşte-i lui Bartolomeu că ideea sa ar putea fi corectă dar supravegheați-l...

Mitch mai continuă să vorbească câteva minute despre chimia organică şi cum ar putea fi folosită pentru a-i ajuta pe vampirii din tot sistemul solar să vadă lumina soarelui fără alte mijloace de protecție.

- Ai notat totul?

- Da, răspunse computerul placid.

- Un alt factor foarte important despre care trebuie să vă vorbesc este legat de organismele cibernetice.

Începu să explice succint termenul şi adăugă referințe despre ultimele descoperiri pe această temă exceptând ceea ce ştia acum despre CyberRom. În acest moment a conversației-monolog cu computerul se uită la ceas, mai avea 28 de minute până la întâlnirea din sala de mese cu Muşat. Mitch se decise că era suficient pentru a încheia spectaculos şi să ajungă la timp în sala de mese.

- Nu cred că trebuie să adaug cât de mult ne poate ajuta în încercările noastre de a redeveni cel puțin parțial oameni un asemenea exemplar de cyborg. În toate referirile pe care vi le-am dat din literatura de specialitate se spune că acest lucru este imposibil cu tehnica actuală şi se spune şi de ce. Dacă vreți, le puteți citi dar nu sunt foarte importante. Ceea ce este cu adevărat important este ataşat în partea inițială a acestei note de jurnal. Se pare că firma CyberRom – aveți toate datele pe care le am despre ea acolo – a reuşit să construiască cel puțin un cyborg perfect funcțional. Cum datele mele sunt indirecte, nu am cum să ştiu detalii despre cum, când şi mai ales cât timp a funcționat acest organism cibernetic. Completarea acestor date este impetuoasă şi cade în responsabilitatea voastră. Nu mă interesează cum, doar să o faceți. Acum însă trebuie să plec, am o întâlnire cu Daniel Muşat. Am să încerc să aflu cât mai multe de la el fără să îmi dau de gol acoperirea, dar să mă țineți la curent. Mitch Sarca terminat.

Nota de jurnal se încheie iar computerul închise fişierul text/audio/vizual şi îl puse pe hard-disk.

- Trimite nota actuală acum, nu mai aştepta să se ajungă la dimensiunea standard. Treci peste lista de priorități şi trimite-o pe asta prima cu mențiunea de urgent.

- S-a făcut, îi răspunse computerul după vreo 20 de secunde. Alte comenzi?

- Nici una. Închide toate sesiunile de care nu ai nevoie şi rămâi în aşteptare până când voi avea nevoie din nou de tine.

- Bine, şefule. Mulțumesc că m-ai folosit.

Ecranul se stinse. Negrul se ridică şi, după ce îşi unse pielea cu un strat gros dintr-o substanță uleioasă – cea de curând menționată – ieşi fluierând. Ajunse în sala de mese fără să atragă atenție, era doar un simplu călător spre Venus, ca şi toți ceilalți, Acolo, adică în sala de mese, Daniel Muşat îl aştepta.

- Vrei ceva de mâncare?

Mitch se uită aproape cu dezgust la grămada diversă de mâncare împrăştiată pe masă, nu mai mâncase mâncare solidă de vreo două secole bune – o eternitate chiar şi pentru el. Prin urmare se întrebă dacă stomacul ar mai accepta aşa ceva. Se decise, curios, să încerce. În plus, nu putea să atragă atenția – pentru observatorii exteriori nu mâncase nimic de ore în şir. Începu deci să comande o serie de feluri comune care spera să le găsească şi aici, pe navă.

- Ai gusturi excelente în privința mâncării.

- Vei vedea că am gusturi excelente în multe alte lucruri, nu numai legate de asta.

Danie râse.

- Nu eşti deloc modest.

- Ba da, dar acum nu este cazul.

- Ştii, îmi placi. Este un sentiment foarte ciudat, pe care nu l-am mai simţit demult, dar sunt multe lucruri pe care le-am descoperit la tine şi care-mi plac.

Chelnerul mecanic sosi cu mâncarea iar conversaţia se opri pentru câteva momente. Suspicios, Mitch luă furculiţa şi începu să o învârtă încetişor prin pastele făinoase din farfurie. În cele din urmă întoarse furculiţa de două ori în jurul propriei axe şi băgă în gură ceea ce reuşi să adune, la început îi veni să vomite şi înghiţi cu greutate dar totuşi gustul îi plăcu. Mai luă o înghiţitură înainte de a continua iar de data aceasta totul merse ceva mai uşor chiar dacă încă cu greutate.

- În schimb eu sunt intrigat de tine, spuse în cele din urmă. Eşti înconjurat de mister şi, dincolo de toate acestea, parcă cauţi să fi descoperit. Sau redescoperit, în funcţie de caz.

- M-ai verificat, nu-i aşa? Nu-mi răspunde, ştiu deja.

- Ai făcut acelaşi lucru.

Nu era o întrebare, era foarte logic. Tot el continuă:

- Şi, ai găsit ceva?

- Mă întrebi dacă am găsit ceva ciudat sau dacă am găsit ceva defel?

A fost rândul lui Mitch să râdă.

- Prima variantă.

- Ceea ce mi-ai spus în navetă se verifică şi chiar am găsit ceva în plus. De ce nu mi-ai spus că eşti unul dintre cei mai respectaţi doctori şi profesori universitari din San Francisco.

- Nu mi s-a părut ceva important. Am încheiat acea parte a vieţii mele, vreau să privesc numai sper viitor.

- Adică spre perioada pe care ai de gând să o petreci în colonia de pe Venus.

- Exact.

- Te stabileşti acolo?

Mitch făcu o faţă de parcă se gândea din plin la acest lucru.

- Nu, adică nu mi-am propus acest lucru. Am auzit despre postul liber de pe Venus şi am cerut să fiu înlocuitorul doctorului mort pentru o anumită perioadă de timp, până când...

- Lasă-mă să ghicesc: Venus este unul dintre cele mai potrivite locuri în care îţi poţi verifica o anumită teorie la care te gândeşti.

- Îţi dai seama că nu pot să vorbesc despre asta.

- Stai liniştit, nici nu doresc să aflu. Nu aş avea ce face cu ea, avem domenii de activitate diferite.

- Nu chiar. Parcă spuneai ceva despre organismele cibernetice...

- Ai dreptate, acolo apare şi ingineria genetică. Sunt sigur că deja ştii despre ce s-a întâmplat pe Marte cu ocazia revoltei de acum câţiva ani, ei bine, de atunci am renunţat la proiectul cu cyborgii. Am rămas la partea metalică a proiectului.

- Dar măcar a mers?

- Ce anume? Proiectul?

Negrul aprobă din cap şi spuse grăbit:

- Nu mă înţelege greşit, nu vreau să mă bag în treburile tale personale sau cele ale firmei, dar sunt pur şi simplu curios.

- Bine. Îmi eşti simpatic, dar chiar şi aşa nu-ţi pot spune... decât da. Până la un moment dat a mers foarte bine.

Mitch şi-a amintit în acel moment de expresia „mulţumesc pentru nimic” dar doar în treacăt. Chiar simpla verificare a unei speranţe reprezenta pentru el o victorie, mintea îi începu să lucreze undeva pe la capacitatea maximă încercând să-şi imagineze motivele pentru care a început să meargă rău. Problemele morale ale folosirii unei serii de androizi inteligenţi aproape identici la suprafaţă cu oamenii au fost primele lucruri care i-au ajuns în atenţie, dar doar până acolo a ajuns. Ceva din exterior îi atrase atenţie, le atrase atenţia la amândoi, iar nimic din ceea ce a urmat nu a mai fost la fel.

Totul a început cu un fâşâit în toate difuzoarele navei, cineva decuplase computerul navei de la sistemul audio sau intervenea în acest sistem pentru a face un anunţ.

- Alo, mă aude cineva?

- Alo, este cineva care nu-l aude?

Daniel era tânăr, din toate punctele de vedere. Chiar şi din punct de vedere al comportamentului, căci ironia şi vaga batjocură din vocea lui sunt specifice unor tineri din zilele noastre.

- Hei!! încercă Mitch să-i atragă atenția. Nu cred că...

- Ştiu, nu este un comportament frumos, dar nu este nici o problemă în a mă distra un pic pe seama lui. Oricum, nu-i fac nici un rău. Oare ce festă vrea să ne mai joace?

Nu-i făcea rău personajului de dincolo de difuzor, dar altcineva o făcu în locul lui:

- Nava... nava a fost deturnată. Ajutor, tre... trebuie să anunțați... să anunțați pe cineva.

În acel moment al transmisie zgomotele de paşi se suprapuseră peste voce iar un pocnet asurzitor întrerupse complet sunetul difuzoarelor.

- Ce-a fost asta? Seamănă cu...

- Este o împuşcătură, un pistol Browning de calibrul 9 mm.

- Da de unde ştii tu cum sună un pistol de calibrul 9 mm.? Că veni vorba, de unde ştii că a fost o împuşcătură?

- Elementar, dragă Watson! Elementar.

Posibila explicație în cuvinte rămase în suspensie suficient de mult pentru a deveni inutilă, dar un simplu gest reuşi să explice totul. Daniel indică prin acest gest intrarea în sala de mese, unde două „gorile” înarmate apăruseră din senin. Aceştia îi anunțară într-o engleză cu accent străin, nerecunoscut de nici unul dintre eroii noştri, că nava fusese preluată de către organizația lor iar cei din sală trebuiau să se considere prizonieri. Strigătele de uimire, revoltă, spaimă şi durere ale cetățenilor agasați de loviturile cu care erau împinşi într-un colț al sălii nu îi deranjară pe intruşi, cu câteva mormăituri într-o limbă necunoscută brutele îşi continuară treaba aproape netulburați. Cu toată dimensiune mare a sălii şi distanța nu tocmai mică dură numai vreo 40 de secunde până să ajungă în apropierea mesei la care un negru şi un alb îşi serveau cina. Aceştia însă rămaseră liniştiți, suspect de liniştiți, aproape fără să îi ia în seamă. Negrul îşi umplu lejer paharul cu apă şi începu să soarbă încetişor, dar cu sete, din el în ciuda faptului arhicunoscut printre vampiri că apa goală (mai puțin când se află în compoziția sângelui) îi făcea nervoşi. Aproape violenți. Chiar foarte violenți, dacă era consumată în cantități mari.

Unul dintre oamenii înarmați le spuse – ca să spunem aşa, mai frumos, – să se mişte naibii de acolo dar nu obținu nici o reacție. Negrul termină apa din pahar, îl puse pe masă, apoi se întinse spre sticla cu apă pentru a-l umple din nou. Grăbit, tipul cel dur vru să-l lovească cu patul armei dar nu apucă nici măcar să-şi ia avântul necesar pentru a-şi duce gestul la capăt. Ceva, nu mai avea să afle niciodată ce, îl lovi atât de violent în piept încât fu smuls de pe sol, străbătu aproape jumătate din lățimea sălii prin aer şi se izbi suficient de puternic de perete pentru a-şi rupe majoritatea oaselor din corp. Trosnetul oaselor zdrobite de impact fu perceput de cei din apropiere – adică de majoritatea – cu o putere ce aproape îi afectă fizic. Corpul se prelungi în jos de-al lungul peretelui şi rămase acolo, avea să moară câteva zeci de secunde mai târziu ca urmare a unei hemoragii masive în întreg corpul, a privării de aerul ce ieşea şuierând încetişor, ca un oftat, prin locurile unde coastele perforaseră plămânii şi terminând cu o hemoragie intracraniană.

În acest timp negrul se ocupă cu celălalt individ, cu o mişcare fulgerătoare care scapă ochiului el ajunge în spatele omului cu armă şi îi rupse gâtul ca unui pricăjit pui de găină. Victima se lăsă moale în genunchi apoi se prăbuşi, era mort.

- Frumoasă lovitură!

Daniel mai rămase o fracțiune de secundă cu piciorul ridicat la nivelul pieptului apoi îl puse înapoi pe sol.

- Unde ai învățat să loveşti aşa?

- Din fragedă copilărie sunt adeptul artelor marțiale.

- Dar puterea...

- Antrenament special. Nu întreba.

Deci Mitch nici nu întrebă. În schimb spuse:

- Hai să plecăm de aici, în curând vor veni şi ceilalți să vadă ce s-a întâmplat cu ăştia doi,

În drum spre ieşirea cea mai apropiată Mitch se opri pentru a culege de pe jos un flacon de litru de apă minerală îmbuteliată aproape plin. Ieşiră lăsându-i pe oamenii rămaşi în sală să se descurce singuri, aceştia părură să o facă destul de bine pentru că dispărură care-ncotro lăsând, în cele în urmă, o sală de mese goală şi răvăşită. Şi două cadavre.

- Chiar aşa de sete îţi este?

Ajunşi la o intersecţie cei doi se opriră iar Daniel se uita nelămurit la flaconul cu apă.

- N-ai idee!

Mitch se folosi de pauză pentru a desface capacul cu un gest nervos şi începu să bea din flacon de parcă era un beţiv care dădea de alcool după o perioadă foarte lungă de abstinenţă. Goli flaconul şi îl aruncă cu putere spre cel mai apropiat perete fără să se mai obosească să pună dopul înapoi, sunetul izbiturii se multiplică printr-un ecou din ce în ce mai slab peste tot de-a lungul culoarului.

- Da' nervos mai eşti! Ce s-a întâmplat?

- Mă enervează! Mă înfurie rău de tot!

- Ce anume?

- Violenţa fără sens!

- Te referi la terorişti?

- La terorişti şi la toate lucrurile ce se întâmplă...

Zgomote de paşi ce se apropiau îi făcu să intre în alertă, Daniel trase piedica armei pe care o luase ceva mai devreme de la unul dintre morţii din sala de mese şi întoarse ţeava spre direcţia din care se apropiau sunetele. Trase de două ori iar cei doi oameni se prăbuşiră fără nici o şansă de a riposta. Unul dintre cei doi rămase la pământ, avea pieptul străpuns şi celula de energie distrusă, dar celălalt încă funcţiona şi îşi îndreptă arma spre siluetele din intersecţia de culoare. Ultimul lucru pe care-l văzu a fost o flacără apoi glonţul exploziv ce se apropia. Capul îi explodă spectaculos împrăştiind ţesuturi, circuite şi frânturi de metal peste tot pe pardoseală.

- Ce naiba?!?!

Starea de nervozitate furioasă a negrului a fost umbrită pentru un moment de uimirea lui, dar doar pentru un moment:

- Parcă spuneai că aţi renunţat la programul organismelor cibernetice! urlă el către cel din imediata sa apropiere. Da' ăsta ce naiba este?! Om?

Tânărul rămase însă impasibil şi se aplecă asupra cyborgului care murise primul, cel cu celula de energie avariată. Îi îndepărtă uşor ţesuturile arse de pe piept şi începu să studieze cu atenţie şasiul metalic vag vizibil şi plin de sânge.

- Fir-ar să fie!

Cuvintele fuseseră doar murmurate, dar auzul foarte fin al vampirului le prinse din zbor şi realiză pe deplin că cel din faţa lui recunoscuse ceva, un model familiar. În ciuda furiei crescând – apa începea să-şi facă efectul – nu se putu împiedica pe sine să nu proceseze o serie de informaţii mai vechi şi mai noi şi să ajungă la o concluzie mai mult sau mai puţin logică, aproape stabilă, cum că cineva a continuat fără ştirea şi mai ales fără încuviinţarea noului şi mai tânărului său prieten şi aliat proiectul cyborgilor. Căci asta erau acum, indiferent dacă îi plăcea asta sau nu, legaţi pe vecie sau până când vor rezolva situaţia asta. Şi îi plăcea la nebunie.

- Trebuie să ajungem cât mai repede în cală!

Daniel se ridică rapid în picioare şi aproape o luă la goană în direcţia din care veniseră cyborgii. Lui Mitch nu-i fu greu să-l urmeze.

- De ce? Ce ai în cală?

- Armament greu. Suficient de bun pentru a distruge orice robot sau cyborg dintr-o singură lovitură.

- Bine. Cum mai pot fi ei distruşi?

Ajunseră la un lift şi intrară vijelios. Acesta nu mergea, era blocat, dar Daniel scoase din buzunarul hainei o cartelă ataşată de un notes portabil. Băgă cartela într-o fantă a panoului de control a liftului iar din acel moment dură numai 2.8 secunde până când liftul o luă din loc. Direcţia: depozitul de bagaje din cala navei.

- Există doar două metode, continuă el, să le distrugi celula de energie sau/şi procesorul. Prima se află în zona pieptului iar a doua în cap. Dar cum amândouă locurile sunt bine protejate de blindaj, cu o armă normală sau de calibru mai mic de 44 de mm. trebuie să tragi dintr-un anumit unghi pentru fiecare zonă.

Daniel îi arătă pe propria persoană unghiurile, moment în care liftul se opri iar uşile s-au deschis. Ajunseseră în cală. Şi faţă în faţă cu 5 băieţi răi, adică cyborgi. Fără să mai aştepte o invitaţie specială un Mitch de-a dreptul dezlănţuit, o adevărată forţă distrugătoare a naturii sălbatice pe care o găsim numai în oameni şi în fiinţele temute chiar şi de oameni – vampirii –, ţâşni spre inamici cu o viteză care lăsă chiar şi gloanţele în urmă şi atacă. Îi smulse unuia arma din mâini şi braţele din umăr cu o singură mişcare apoi, debarasându-se de rămăşiţele metalice, îl împuşcă în piept cu propria armă. Cyborgul se prăbuşi cu torsul făcut bucăţi, vampirul se întoarse spre al doilea şi goli restul încărcătorului în el. Se pare că Mitch învăţa repede pentru că nici unul dintre cei doi nu se mai ridică. În continuare el sări peste al treilea cyborg şi un balot aşezat în drum şi îi smulse capul de pe umeri la cel de-al patrulea, purtat de o pornire de o violenţă extremă chiar şi pentru el se întoarse la cel de-al treilea şi îl muşcă de gât – în ciuda faptului că vampirii rareori fac acest lucru, dar mai ales în ciuda faptului că cel de la capătul mâinilor sale nu era nici pe departe om – cu o putere ce făcu cablurile metalice din interiorul coloanei vertebrale să se rupă ca un teanc de vreascuri uscate şi cu un zgomot la fel de caracteristic. Mitch se trezi cu gura plină cu sânge şi bucăţi metalice pe care nici prin gând nu i-ar trece să încerce să le identifice, dar cui îi păsa? Oricum, nu lui. Arcul electric pornit din corpul metalic îl străbătu pe vampir şi îl aruncă cu un urlet prelung într-o cutie metalică bine legată de sol la aproape 15 metri departe de uşă. Încheieturile cutiei cedară şi plesniră iar cadrul metalic rămase suspendat numai în cablurile puternice ce-l ţintuiau de podea. Prin găurile căscate se revărsară o mulţime de aparate electrice folosite de obicei de ingineri, corpuri metalice pentru alte aparate mai sofisticate şi câteva arme.

- Sau se poate şi aşa, îşi continuă Daniel spusele întrerupte numai cu câteva secunde în urmă.

Iar acele câteva secunde pot fi numărate pe degetele de la o singură mână.

- Văd că ai găsit şi armele pe care le căutam. Mulţumesc.

- Ce s-a întâmplat? se ridică de pe jos un Mitch cu părul vâlvoi, hainele arse şi pline de fum, pielea şi o parte din ţesuturile din întreg organismul său modificat pârjolite, dar mai ales foarte dezorientat.

- Felicitări, ai distrus 4 cyborgi.

Daniel îi înapoie ochelarii de soare pe care Mitch şi-i puse înapoi pe nas cu rapiditate.

- Nu! Ce s-a întâmplat cu *tine*?

Mitch accentuă ultimul cuvânt arătând spre noile găuri din haina tânărului, găuri pe care nu le avea la ieşirea sa grăbită din lift.

- A, nimic important. M-a împuşcat cel de-al cincilea cyborg. Nici o problemă, mă voi vindeca în câteva minute.

- Eşti un cyborg!

- Vai de mine!! Ai dreptate! Ce-o să mă fac mai departe?!

Ironia din vocea tânărului nu putea scăpa nimănui, nici măcar celei mai dezorientate persoane din lume. Om sau vampir. Ori cyborg. Iar zâmbetul de învingător pe care el îl afişă când extrase dintre bucăţile de materiale acum nefolositoare o armă ce părea uriaşă pe lângă el puse capac la totul. Forma stranie a acesteia, cu ţeava mai mult lată decât lungă şi şase butoiaşe înmănunchiate într-un cilindru în interiorul căruia se învârteau cu o viteză demenţială, îi aminti vampirului de o altă armă a erei războiului din Vietnam, cea mai înfricoşătoare. Cea în cauză era o mitralieră mini-gun G.E. cu o cadenţă de 6000/minut, cartuşe de 7.62 mm. pe bandă. Dar aceasta nu avea nici gloanţe şi nici un ax al cilindrului normal din vechiul său punct de vedere, era ceva ce semăna mai curând cu un aruncător de grenade sau un lansator de rachete. Însă, cum de altfel avea să afle nu peste mult timp, arma nici măcar nu folosea proiectile convenţionale, „gloanţele” sale erau formate din încărcături minuscule cu antimaterie învelite într-un câmp de forţă de intensitate mică iar cele scuipate de „axul” în jurul căruia se învârt butoiaşele sunt

de fapt pulsuri statice capabile să paralizeze orice echipament electric sau să ucidă orice ființă vie cunoscută. Fie ea şi vampir. Într-un cuvânt, o armă îngrozitoare chiar şi pentru el.

Mitch nu mai apucă să exprime ceea ce simțea cu atâta violență – şi credeți-mă, apa nu mai are nici o legătură cu asta – pentru că cineva tocmai se apropia. Îl reperară în acelaşi timp, se întoarseră împreună în direcția din care se auzeau paşii/răsuflarea/bătăile inimii. Ochii negrului se colorară din nou într-un negru fosforescent – a, să nu uit, aceasta este culoarea pe care o au ochii unui vampir ieşit la vânătoare şi de acum încolo la distrus de cyborgi şi este pentru mine, printre altele, una din cele două culori preferate – şi tot corpul i se încordă anticipând lupta.

Avea o armă, asta este tot ce-l interesă pe Daniel. Activă propria armă şi trase, toate acestea dintr-o singură mişcare combinată. Rezultatul a fost cu adevărat spectaculos pentru un iubitor de efecte speciale, intrusul se volatiliză în explozie împreună cu jumătate din încărcătura magaziei şi câtiva pereți despărțitori. Întreaga navă se zgudui ca sub impactul cu un asteroid de dimensiuni de la foarte mari în sus, alarma începu să sune cu o asemenea putere de ar fi de crezut că scoală nişte morți şi din mormânt. Cu toate aceasta nu o făcu, cei doi din sala de mese, cyborgii de pe hol şi din magazie şi alți câțiva oameni ucişi accidental îl ultima oră au rămas la fel de morți ca şi înainte.

- Mai ai vreo astfel de armă pe-acolo? arătă negrul cu admirație şi cu degetul spre cutia metalică avariată.

- Da. Mai am încă vreo două.

- Bine. Foarte bine. Vreau şi eu una.

- Ia-o pe asta. Îmi iau eu alta.

Înarmați astfel până-n dinți cei doi porniră într-o plimbare ca de după masă printre rămăşițele distruse şi încă arzând parțial ale lucrurilor aruncate în aer doar un pic mai devreme în căutare de terorişti dornici să fie ucişi, este ceva normal într-o asemenea plimbare ca conversația să se instaleze. Şi ce alt subiect de conversație este mai bun decât...

- Şi, spune-mi, cum se face că ştii atâtea despre cyborgi? Exceptând faptul că eşti la rândul tău unul...

- Indirect am participat la construirea lor.

- Cum?

- Daniel Muşat a murit în revolta de pe Marte, ucis de către unul dintre militarii trimişi să facă ordine.

- Iar tu...

- Eu sunt prototipul unui organism cibernetic, ultima şi cea mai complexă serie, şi pe vremea aceea eram aproape construit. Tocmai de aceea am fost terminat ulterior astfel încât să conțin memoria şi personalitatea lui Daniel Muşat. Dar nu sunt el. Adică sunt el, dar m-am schimbat. Nu mai sunt acelaşi. Cred că tu, ca vampir, eşti una dintre persoanele care poate înțelege cel mai bine cum şi de ce.

O uşurare îndurerată al unei memorii îndepărtate dar foarte vii, prezente mereu, îl aprobă nevăzută pe... tânăr... în acelaşi timp cu mişcarea aprobatoare a capului venită din partea negrului.

- Cum ți-ai dat seama că sunt vampir?

- Este foarte simplu. Să vedem... Te mişti foarte repede, prea repede, pentru un om, ai supraviețuit unei descărcări electrice de 8 mii de volți, ai o putere inumană şi instinctul de a muşca oamenii de gât. În plus, mi-am dat seama că nu eşti om din primul moment în care te-am văzut.

- Cum aşa? se încruntă un vampir şi aşa deja nervos.

- Unele dintre emisiile tale energetice sunt complet date peste cap.

- Dar...

- Ştiu, amprenta termină este la valori standarde umane dar curenții cerebrali sunt mai mult decât foarte diferiți față de cei a oamenilor normali.

- Poți detecta asta?

- Da. Şi o fac destul de des.

- În ce sens diferiți?

Conversaţia le-a fost întreruptă de nişte împuşcături îndepărtate. Cineva se lupta într-o altă parte a navei. Fără nici un alt cuvânt, doar după o privire plină de înţeles, o luară spre cel mai scurt drum în direcţia zgomotelor.

- Oare de ce au preluat comanda navei?

- Nu am nici cea mai vagă idee, şi nici nu cred că mă interesează. Oricum vor murii cu toţii. Dar trebuie să fie cineva cu relaţii foarte bine plasate, schimbă Daniel tonul. Ăştia, şi cyborgul arătă cu degetul peste umăr spre magazie şi cyborgii distruşi de acolo, sunt, sau au fost, un model al firmei. Iar seriile de pe şasiu corespund cu seriile pe care le-ar fi avut generaţia de cyborgi de acum şase luni dacă am fi continuat producţia cum fusese stabilit. Dar cum producţia nu a continuat aşa, aş fi ştiut, trebuie să aibă cel mult două luni vechime. Ştii, chiar îmi pare rău că va trebui să îi distrug.

- Şi mie. Poţi să-mi laşi măcar unul în viaţă?

- De ce?

- Am nevoie, adică noi vampirii, avem nevoie de un cyborg funcţional pentru a ne adapta la lumina soarelui. Vezi tu, radiaţiile ultraviolete ne ucid.

- Dar tu nu eşti deloc mort! Iar radiaţiile UV de dezinfecţie de pe navetă trebuie să fi fost de 4 ori cât cele terestre, şi alea prea mari!

Mitch îşi rearanjă ochelarii pe nas şi se uită ştrengăreşte la cel de lângă el prin bucăţile de sticlă fumurii.

- Folosesc o cremă împotriva bronzatului de o factură specială, ea poate tolera asemenea UV doar pentru o perioadă scurtă de timp. Formula este secretă.

- A... Dacă aveţi nevoie de o protecţie mai bună decât cea actuală atunci de ce naiba te mai duci pe Venus? Vrei să te sinucizi!!?

Gloanţele ce începură să şuiere printre şi, doar câteva, prin ei amânând astfel răspunsul pentru o perioadă nedeterminată de timp. Trei roboţi ce nu aveau în comun cu fiinţele umane, adică complet metalici, blindaţi şi plini de arme îi aşteptau după colţ pe cei doi umblăreţi ai noştri. Aceştia se adăpostiră tocmai la timp, o rachetă plecă din lansatorul unuia dintre roboţii de luptă şi spulberă o mare porţiune a peretelui. Câteva conducte au fost astfel sparte iar aerul supraîncălzit şi plin cu vapori de apă începu să fie evacuat cu putere în încăperea deja plină de pulberi şi bucăţi de metale în suspensie. Computerul detectă explozia şi creşterea rapidă de temperatură şi elimină din sistemul de răcire o cantitate impresionantă de zăpadă carbonică, vaporii de apă începură să se condenseze în jurul bucăţilor metalice din aer iar ca consecinţă a acestui fapt în culoarele umbrite de praf începu să plouă. Era o ploaie fină de primăvară, dar cu toate acestea nu dură mult până pardoseala metalică se acoperi cu un strat de mâzgă ce face pantofii să alunece mai mult decât pe cea mai alunecoasă gheaţă.

Dar cei doi eroi fără voia lor pozitivi nu au aşteptat suficient de mult să se formeze această mâzgă. Cum au avut ocazia să ochească şi să tragă asupra chestiilor mecanice ce le stăteau în drum au şi făcut-o iar nava se cutremură din nou din toate şuruburile.

- Să ştii că sunt arme bune! le lăudă negrul. De unde le ai?

- Un contract mai vechi cu armata. Nu trebuie să ştii nimic despre asta.

- Fir-ar să fie de roboţi blestemaţi!

Ca o completare Mitch lovi cu putere una dintre bucăţile mai mari de metal, rămăşiţe ale unor foşti roboţi de luptă.

- Mi-au găurit haina în 4 locuri. Pica-v-ar cap-n gât! îi blestemă el retroactiv şi mai lovi o dată cu putere bucata de metal de o deformă dincolo de limita recunoaşterii.

- Să vezi jacheta mea, se lăudă Daniel. Trei dintre proiectile au intrat într-o parte şi au ieşit pe cealaltă.

- Totul este în regulă?

- Da. Dar cu tine.

- Nici că se putea mai bine. Doar că mi-e foame, un glonte mi-a găurit stomacul şi mi-a curs din el tot ce am mâncat acum o oră. Ai puţină apă?

- Nu cumva apa de băut te-a făcut atât de violent mai devreme?

- Ba da. Ai puţină apă?

- Nu, îmi pare rău. Dar dacă vrei putem merge în sala de mese. Sunt sigur că a mai rămas apă suficientă pe acolo.
- Mai bine mergem în sala de comandă. Sunt aproape sigur că şeful este acolo.
- Şeful teroriştilor?
- Da. Aşa poate aflăm şi ce naiba caută aici.
- Sper că eşti conştient că s-ar putea ca să mai fie cyborgi şi roboţi prin restul navei. Poate ar fi bine să-i distrugem pe ei mai întâi şi abia apoi să luăm cu asalt centrul.
- Fiule, am luptat în aproape toate războaiele din ultimele 600 de ani. Iar dacă cunoştinţele mele de strategie mai sunt încă valabile atunci şeful va rechema toate unităţile răspândite prin navă în zona centrală în momentul în care îşi va da seama că ne îndreptăm în aceeaşi direcţie.
- Atunci sala de comandă să fie. N-ar trebui totuşi să aşteptăm puţin, până ţi se vindecă sau măcar închid rănile?
- Dă-le naibii. S-au vindecat deja.
Îi şi dovedi asta imediat arătându-i urmele.
Culoarele erau în continuare pustii, căci dacă ar ignora întâlnirile cu cei pe care i-au distrus până acum nu au întâlnit nici un alt călător obişnuit, ca şi ei. Adică cum erau ei înainte de a izbucni criza asta. Mitch îşi exprimă cu glas tare aceste gânduri.
- Cam câţi oameni estimezi că s-au urcat pe navă la plecare? întrebă. Eu am observat cam vreo 500 de călători.
- La intrare erau 506. Plus personalul care era deja înăuntru. Estimativ ar trebui să fim vreo 550 de persoane. Cum nava asta are 5014 metri lungime şi un diametru maxim de 1448 metri dintre care o mare parte sunt ocupate de motoare şi magaziile cu diverse bunuri, restul de oameni ar putea fi practic oriunde.
- Adică în mâinile celorlalţi sau încercând să se ascundă.
- Exact.
- Cam câţi inamici estimezi?
- Am distrus 7 cyborgi, trei oameni şi trei roboţi. După părerea mea au rămas cel mult 30 de inamici cu toţii.
- Spune-mi, cyborgii pot fi transportaţi pe post de colete?
- Teoretic da, dar nu ar trece niciodată de noile filtre antitero de la aeroport. Sunt făcute să detecteze orice substanţă organică care s-ar putea afla într-un colet.
- Tu ai făcut-o!
- Da, dar eu am trecut ca om. Nu pot să trec drept colet industrial.
- Şşşt... Vine cineva.
Tipul care se comportase urât cu Daniel în navetă se trezi dintr-o dată holbându-se la ţevile a două arme deosebit de puternice aflate la numai câţiva centimetri de nasul său şi îngheţă. Recunoscând-i începu să tremure incontrolabil şi să se bâlbâie cerşind îndurare.
- Vă rog să nu mă ucideţi. Am familie... am copii, am o soţie de întreţinut. Am bani. A, da. Am bani. Dacă mă lăsaţi în viaţă pot să vă fac bogaţi. Nu va trebui să mai munciţi nici o zi în viaţa voastră.
O abordare extremă, foarte diferită de cea cu care începuse. Opusă celei din navetă. Dar o abordare care nu-i interesa pe cei doi. În cele din urmă lui Mitch i se făcu milă de el:
- Taci, mă! Nu vrem să te ucidem.
- Vă rog nu glumiţi cu mine. O să mă omorâţi, nu-i aşa?
O izbitură cu tocul armei în zid îl făcu pe Daniel mai convingător:
- Taci din gură, omule! Ţi-am spus o dată că nu te vom ucide. Nu ne face să ne răzgândim!
În cele din urmă omul tăcu dar tremuratul şi privirile rotindu-se înspăimântate în jur şi de la unul dintre cei doi înarmaţi la celălalt şi înapoi continuară încă ceva timp. Până...
- Ce ne facem cu el? Ne va împiedica.
- Ce-ar fi să-l întrebăm despre cea văzut apoi să-l trimitem într-un loc cât de cât sigur?
- S-a făcut.

Ce doi cu arme se întoarseră spre cel de-al treilea, cel neînarmat, el continua să stea lipit de perete incapabil să facă vreo mişcare de retragere din faţa armelor încărcate. Încă tremura murmurând ceva de neînţeles. Mitch se apropie de el şi îl privi direct în ochi. Murmurul şi tremuratul încetă brusc, omul se relaxă brusc de parcă... De parcă cineva tocmai îl hipnotizase.

- Cum te cheamă?

- Harris. Harry Harris.

Pentru Daniel aceasta sună ca o explicaţie a întregului său comportament: o copilărie afectată, o adolescenţă şi mai afectată... un Harry Harris din naveta spre Venus.

- Ce ne poţi spune despre terorişti?

- I-am văzut. Am fost prizonier. Am evadat la prima explozie.

- Cum?

- M-am strecurat după ce nava s-a zguduit iar curentul a căzut pentru un moment, eram aproape de ieşire aşa că... Am ajuns aici.

- Unde erai ţinut prizonier?

- În hala de conexiune dintre blocul 3 şi 4.

Nava este imensă, o ştiau din auzite şi acum din proprie experienţă, şi este compusă în primul rând din magaziile asemenea celei pe care aproape au distrus-o deja şi din camerele în care erau cazaţi călătorii pe toată durata de patru zile a călătoriei spre Venus, şase zile dacă este dincolo de Soare. Împărţită pe 6 nivele, secţiunea de cazare estre străbătută în toate părţile de culoare de acces în primul rând şi apoi cele pentru ventilaţie şi întreţinere. Culoarele de acces se întâlnesc în două hale imense şi perpendiculare numite hale de conexiune, acestea împart secţiunea în patru blocuri mari. Primele două blocuri sunt dispuse în partea din faţă a navei, imediat după provă şi secţiunea de comandă iar celelalte două blocuri sunt chiar lângă magazii. Adică se aflau tocmai în blocul 3.

- Îi poţi descrie?

- Numai pe doi. Unul este un tip cam ciudat, cam viclean şi cu faţă de nevăstuică. Îl cheamă Ratsey.

Un hibrid! Cum naiba l-au convins să...?

- Celălalt este un caucazian blond cu barba neagră şi ochi întunecaţi. Are o tăietură adâncă pe frunte şi una mică pe maxilar.

Daniel tresări:

- Se comportă un pic cam ciudat? Cu accent de Oxford marţian şi de parcă ar deţine Universul?

- Da. El este şeful cel mare. Cel responsabil de toate acestea. Ucigaşul de oameni.

Harry Harris aruncă o privire mată şi cuprinzătoare în jur, chiar şi afectat de chestiile paranormale prin intermediul cărora vampirul acţiona asupra sa rămăsese conştient de ce era în jurul său. Într-un mod bun, măcar de data aceasta.

- Îl cunoşti? se întoarse un negru nervos spre Daniel.

Acesta aprobă tăcut din cap.

- Patrick Chereji.

- Parcă a murit pe Mir.

- Nu poate fi decât un cyborg. Dacă eu am supravieţuit astfel atunci, teoretic, a putut-o face şi el.

- Cum?

- Nu ştiu. Trebuie să fi fost cineva din interiorul firmei. Doar aşa ar fi putut continua şi producţia de organisme cibernetice şi roboţi pentru această operaţiune.

Pentru moment cei doi părură să uite de fiinţa umană încă în transă. Dar aceasta nu uită însă de ei, se prăbuşi la picioarele lor. Raza laser de mare intensitate îi secţionase o parte din craniu şi se îndrepta acum spre ei în timp ce creierii îmbibaţi cu sânge începură să se scurgă pe pardoseala metalică pe locurile unde numai cu o fracţiune de secundă de secundă mai devreme staţionaseră două perechi de picioare.

Acum aceste picioare alergau să se pună la adăpost iar robotul de luptă de o formă stranie ieşi de după colţ pe urmele lor. Mare greşeală, căci două pulsuri statice îl nimeriră în plin oprindu-l definitiv.

- Cum naiba ne-a găsit?! urlă Mitch. Era imposibil să ne gă...

- Nimic nu este imposibil. Totul este chiar logic. Îi adună pe toți prizonierii într-un spațiu deschis, unde îi pot urmări şi supraveghează sistemul audio/video al navei pentru a-i detecta pe posibilii scăpați. Mai trimite câteva unități în patrulă, peste ele am dat deja

- Abia acum îmi spui?!?!

- Nu-ți face griji pentru asta. Ai alte lucruri pentru care ar trebui să-ți faci griji mai multe. Pe măsură ce avansam am făcut camerele de filmat să intre într-un ciclu şi să redea ce a filmat în secundele de dinainte.

- Ştiu ce înseamnă a intra într-un ciclu! Ce vrei să spui cu grijile? Şi spune-o repede, mi-e foame!

Ajunşi înapoi la fostul Harry Harris constatară că acesta era încă viu, dacă funcționarea inimii şi a plămânilor după împrăştierea masei cerebrale cam peste tot poate fi considerată viață. Vampirul se aplecă cu violență asupra lui şi îi sfâşie pieptul apoi, cu buzele transformate într-un fel de bot straniu pentru o ființă umană – o pâlnie-ventuză complet naturală – se apucă să sugă sângele din aortă cu putere, sunetele semănau mult cu cele ale pompe de putere medie ce suge apa din canal cu o sete insațiabilă.

- Mi se pare fascinant modul în care te hrăneşti, spuse Daniel după ce negrul termină de supt. Cum rămâne cu caninii foarte lungi şi cu muşcatul de gât?

- Prostii de-ale cinematografiei americane vechi. Repet, ce vrei să spui cum că trebuie să-mi fac griji?

Vampirul se uită la decedat. Corpul lui era întreg cu excepția rănilor de la piept şi de pe cap, ultima îi distrusese o bună bucată de craniu dar îi lăsase fața aproape întreagă. Acum ea zace lipită de metalul rece cu ochii mari şi nevinovați larg deschişi privind fără viață la podeaua de metal. Negrul închise ochii cu un gest şi se ridică ca o continuare a aceluiaşi gest cu ultima întrebare pe buze, clar furios.

- Ne cunoaştem deja de câteva ore. Ți-ai dat seama că sunt cyborg din momentul în care ne-am întâlnit prima oară sau abia atunci când am fost împuşcat?

Mitch îşi şterse o picătură de sânge de pe barbă.

- Abia când ai fost împuşcat. Dar aveam suspiciuni în legătură cu tine, adică pe lângă fascinație. Simțeam că ceva nu era în regulă, nu erai, nu eşti, ca ceilalți.

- Asemănarea prea mare dintre oameni şi organismele cibernetice, dincolo de posibilitatea de a ne da seama cine-i ce ne-a făcut să oprim pentru un timp cercetările iar apoi să le oprim definitiv. Asta şi faptul că Armata şi câteva servicii secrete care aflaseră despre cyborgi ne băteau la cap să le facem şi lor câteva exemplare. Şi mă refer la amenințări şi alte chestii de genul acesta.

- Cunosc genul.

Acum se aflau lângă robotul distrus analizându-l cu atenție. Modelul era clar al Armatei.

- Dacă mă gândesc un pic înapoi îmi vine să cred că toată tevatura cu rebeliunea de pe Marte a fost opera lor în încercarea de a pune mâna pe tehnologie. Toate persoanele implicate în proiect au murit acolo şi atunci, chiar şi eu. Singurul rămas în viață a fost Patrick Chereji, omul lor.

- Dă-mi voie să ghicesc mai departe, îl opri negrul. Conştiința ta a fost transpusă în acest corp şi te-ai dus la el încercând să îl opreşti. Ați ajuns să vă luptați unul cu celălalt iar naveta a fost distrusă. Ai crezut că a murit şi, folosindu-te de faptul că moartea nu ți-a fost înregistrată din punct de vedere legal, ți-ai continuat viața. Până acum.

- Ceea ce ai spus este aproape corect: el a venit după mine. Am crezut că l-am oprit o dată dar m-am înşelat. Acum însă nu voi repeta greşeala.

- Ai de gând să-l termini? Stai la coadă.

- Nu înțelegi.

Iar vocea lui Daniel se transformă în ceva îngrozitor care-i dădu vampirului fiori de groază prin şira spinării şi tot corpul prin hotărârea, calmul şi furia aproape nereținută de dincolo de ea. Dacă adăugăm strălucirea foarte umană, aproape sălbatică, ce-i umplea ochii am avea o imagine completă a acestei ființe pe jumătate robot şi pe trei sferturi om.

- Tu chiar nu înțelegi. Ca om Patrick Chereji era o persoană care o dată pornit asupra unui lucru era foarte greu, dacă nu imposibil, să îl abați de la el. Ar fi putut face lucruri mari, chiar a şi făcut câteva, ar fi putut ajunge foarte departe după toate standardele umane. Ar fi putu fi unul dintre oamenii mari ai acestui secol dacă nu şi-ar fi vândut sufletul diavolului. Nu ştiu cum, şi cred că nu voi afla niciodată asta, dar a ajuns să îi placă puterea şi banii mai mult decât orice altceva în lumea asta. Furnizarea de cyborgi Armatei şi serviciilor secrete ar fi dus la unele obligații din partea lor, Pat ar fi fost în stare să le folosească în folos personal. Şi de altfel cred că a şi făcut-o. Până l-am oprit eu. Acum vrea să obțină totul înapoi, controlul asupra firmei şi a producției, banii şi puterea pe care ar putea-o reprezenta CyberRom. Şi trebuie să mă termine pe mine pentru a le obține.

- Ei şi, abia îl aştept. Să vină.

- Nu îl cunoşti pe Pat. Dacă ar şti că mă termină prin distrugerea întregii navei ar face-o fără ezitare. Acesta este Pat pe care-l ştiam. Acum, ca cyborg, este mult mai periculos ca înainte. Mai periculos decât oricare dintre noi şi-ar putea imagina. Fără îndoială, totul trebuie să se termine acum şi aici.

- Atunci aşa să fie.

Răspunsul a fost însoțit de o mişcare deosebit de rapidă prin care vampirul îşi îndreptă arma spre robotul avariat mai devreme şi trase. Lumina strălucitoare pornită din butoiaşele ce se învârteau infernal lumină prelung şi îndelungat în drumul lor nimicitor spre țintă iar efectele se simțiră imediat. Primele proiectile distruseră ruina ce fusese odinioară un robot de luptă în perfectă stare de funcționare, următoarele zidul de după el şi pe omul înarmat ce se întâmpla să fie acolo. Totul explodă. Spate în spate, cei doi eroi ai noştri începură să-şi croiască drum prin ziduri şi foc şi inamici care veneau din ambele părți. Din toate părțile acum.

Văzută din afară nava arăta groaznic. Carcasa era exact aşa cum trebuia să fie, dar butoiul ca de revolver a secțiunii de cazare era cutremurat de explozii ale căror lumini treceau uneori şi dincolo de hublourile din sectorul 3. Apoi luminile se făcură mai puternice, exploziile avansau spre partea centrală şi spre carcasă. În cele din urmă se opriră, se terminase muniția. Muniția celorlalți. Ceilalți.

- Câți ai ucis?

- 22.

- Iar eu 14. Cu cei 13 de dinainte fac 47 de oameni, cyborgi şi roboți. Se pare că estimarea ta de 30 de inamici este un pic cam greşită.

- Nimeni nu este perfect, nici măcar eu. Ar fi o prostie să admit asta.

- Acum unde crezi suntem?

- Dacă datele mese sunt corecte atunci suntem în apropierea halei de conexiune dintre blocul 3 şi 4. Cam în zona în care spunea Harry că se află prizonierii.

- În ce direcție este hala?

- În aia. Cred că mai sunt în jur de zece metri.

Tocmai în acel moment localizatorul negrului începu să sune înainte ca acesta să apuce să spună ceva. Se afla undeva în apropierea camerei sale.

- Tocmai la timp, murmură el. Putem face un mic ocol? Trebuie să iau ceva din cameră.

Daniel aprobă din cap.

- Ce anume?

- Computerul personal. Conține date foarte importante pentru mine.

- Despre proiect presupun.

- Presupunerea este corectă.

- Nu este nevoie să te mai dai cu soluția împotriva razelor UV?

- Efectul lor este garantat fără probleme mari până la 5 sau 6 ore, iar senzorii/dezinfectantele cu UV din navă nu sunt suficient de intense pentru a-mi face griji. Altfel ai fi observat deja rezultatele.

- Ca de exemplu?

- E o întreagă poveste legată de această problemă. Vampirismul aşa cum ai auzit că ar fi este de fapt cauzat de un virus extraterestru.

- Cum?!

- Nu-ți fie teamă. Atunci când se propagă o face numai în anumite condiții bine stabilite de el. Organismul infectat tolerează o anumită cantitate de UV, mică de altfel, prin modalitatea normală de apărare a unui organism sănătos dar reacțiile la o supradoză de radiații de ultraviolete este de o violență de inimaginat chiar şi pentru noi. Temperatura corpului creşte violent, posibilele lichide din organism încep să fiarbă în numai câteva zeci de secunde până se transformă în vapori şi apoi totul explodează. Țesuturile încep să ardă şi totul se vaporizează. Dacă vreun om normal se întâmplă să se afle tocmai în acele momente în preajmă şi inspiră acei vapori ucigaşi înainte ca virusul să fie distrus complet devine şi el, la rândul lui, un vampir. Timpul va fi mai lung decât o transformare normală, dar este la fel de ireversibilă.

- Brrr…, se cutremură Daniel. De ce nu a fost descoperit până acum?

- Virusul? Din două motive: este atât de mic şi de diferit de tot ceea ce oamenii cunosc din punct de vedere medical încât chiar şi dacă ți-aş spune exact ce anume să cauți îți va fi greu dacă nu aproape imposibil să găseşti. În plus, nu a vrut să fie descoperit.

- Vorbeşti despre el de parcă ar fi inteligent.

Negrul râse pe sub mustață, chiar dacă din punct de vedere strict fizic nu o avea.

- Chiar şi este. Foarte inteligent.

În tot timpul scurtei conversații vampirul şi mai noul să prieten şi partener au găsit camera căutată şi între timp răvăşită de altcineva, *numai cei ce au preluat controlul navei au putut fi*, dar totul era acolo. Şi computerul şi soluția minune împotriva bronzatului ucigător, dar mai ales unitățile pline cu sânge ascunse discret împreună cu geanta sub pat. O parte minusculă a proviziilor de hrană a lui Mitch. Acesta profită de ocazie pentru a se hrăni încă o dată, îi oferi şi lui Daniel o unitate de sânge dar acesta refuză oripilat.

- Spune-mi, de ce trebuie să trebuie să beți sânge în loc să consumați alimente ca toți ceilalți?

- Nu cunosc complet mecanismul de conviețuire a virusului. Dacă aş şti totul ar fi foarte bine şi nu aş mai avea nevoie de ajutorul tău. Dar din ceea ce ştiu, şi trebuie să înțelegi că toate aceste date au fost descoperite de-a lungul timpului de mai multe grupuri de persoane lucrând independent, el descompune în cursul propriului metabolism o parte din substanțele din sânge, din acelea pe care cu greu le-am găsi altundeva, şi le transformă în substanțe proprii. Ca produse de excreție el elimină substanțe compatibile cu organismul infectat în general şi cu fiecare persoană în parte în special, ele ne dau o mare parte din o parte din avantajele pe care le-ai observat.

- Ca de exemplu?

- Posibilitatea de a vindeca rănile într-un ritm accelerat, puterea, rezistența şi energia fizică mult mai mare decât a unui om normal. Nici un organism infectat nu moare atâta vreme cât mai există o cantitate suficientă de celule cu virusul încă activ în interiorul lor.

- Iar toate acestea, această simbioză, poate dura secole!

- Simbioză este foarte bine spus. Eu şi virusul am încetat să devenim două lucruri, două entități diferite, suntem unul singur. Teoretic poate dura milenii şi chiar mai mult. Dar nu există vampiri suficienți de bătrâni pentru a dovedi asta.

- De ce? se grăbi să întrebe Daniel.

Mitch ridică din umeri.

- Există multe motive. Oricât de puternică ar fi dorința de a trăi, mulți au decis de la un punct că nu merită să supraviețuiască tuturor din nou, şi din nou, şi din nou… Virusul ne măreşte şi dorința de a trăi dar nu peste orice limită. Un alt motiv ar fi oamenii, ne-au făcut multe probleme de-a lungul timpului prin încăpățânarea lor de a lupta, de a supraviețui şi de a se băga unde nu le fierbe oala. Luați ca întreg sunt nişte războinici foarte buni.

- Dar cum ai făcut chestia aia cu tipu' obraznic? L-ai hipnotizat sau ce…?

- O combinație de telepatie şi hipnoză. Sunt un truc pe care l-am învățat de la un magician din secolul XIX.

- Eşti telepat?!

- Nu unul activ. Dar fiecare om este telepat într-un mod latent, virusul nu este capabil să activeze acest simț decât la un nivel un pic mai puțin rudimentar.
- Înțeleg acum de ce oamenilor le este frică de voi.
- Vezi, noi doi nu suntem prea deosebiți. La un nivel cât de cât superficial putem trece drept oameni, iar asta poate fi de-a dreptul îngrozitor pentru ei. Să ştie că există creaturi mult mai puternice decât ei din punct de vedere fizic, poate chiar mai inteligente şi mai ales de nerecunoscut.
- Ar duce la o vânătoare universală de vrăjitoare!
Daniel păru amuzat pentru un moment. Doar pentru un moment.
- Vrăjitoare? Ce legătură au vrăjitoarele cu vampirii?
- Nici una, zâmbi Daniel. Este doar o expres...
Se opri la vederea feței foarte serioase a vampirului.
- Doar nu crezi... nu cumva ai cunoscut vreo vrăjitoare!!
- Am cunoscut mai multe. Dar toate erau impostoare... sau presupuse vrăjitoare doar pentru a fi arse pe rug.
Negrul aruncă unitățile de sânge consumate în atomizator, puse restul înapoi în geantă iar computerul peste ele. Aruncă geanta pe umăr, îşi preluă arma de la Daniel şi se îndreptă spre ieşire. Cina se terminase.
Cam un sfert de oră mai târziu se aflau la intersecția dintre cele două hale de conexiune, dar nimeni nu mai era acolo. Nici prizonieri, nici inamici. Doar urmele vagi a staționării unui număr imposibil de precizat de persoane pentru o perioadă la fel de ambiguă. Recentă, dar ambiguă.
- Hei, Daniel, unde ți-s oamenii?
- În primul rând nu-s oamenii mei. Iar în al doilea rând cineva a şters urmele. Asta dacă vechiul Harry Harris nu a mințit.
Mitch se întoarse spre el ca insultat.
- Nu a mințit, mârâi el. Te asigur EU de asta.
- Atunci unde crezi că s-au dus?
- Secțiunea de comandă?
- Improbabil. Pat nu doreşte să schimbe direcția navei, ci să mă termine pe mine. Ba chiar păstrarea cursului îl avantajează, aşa ne îndepărtăm de Pământ mereu iar celor de acolo le va fi din ce în ce mai greu să ne trimită ajutoare. În plus, ce să facă el cu atâția oameni la un loc?
- Bine gândit. Cine ar spune că nu eşti un om inteligent?
Vocea îi făcu să tresară pe amândoi. Venea de peste tot şi de nicăieri.
- Dar am uitat. Tu nu eşti om. Eşti un blestemat de cyborg, un organism cibernetic.
Vocea dobândi un chip, cunoscut de cei doi din trecutul lor personal deja cunoscut şi recunoscut în descrierea fostului Harry Harris.
- Ei, şi? ripostă cel în cauză. Tu ce eşti, tinichea ruginită?
- Cred că ar trebui să aruncați armele, altfel voi arunca nava în aer.
- Ce mă împiedică să te arunc pe tine în aer înainte de a putea face asta?
Arma lui Daniel era îndreptată spre cel ce se apropia, la fel de mortală ca şi mai devreme. Era conştient că mai era în viață cel puțin unul dintre acoliții duşmanului său de moarte, tipul cu fața de viezure, hibridul, nu se regăsea printre victimele lor.
- Am două motive, îi răspunse Patrick Chereji iar hibridul nu se regăsea nici în acestea două. Primul ar fi că am montat explozibile în mai toate colțurile navei, mă mir că nu ați observat măcar câteva. Chestia este că detonatorul este direct conectat la corpul meu, dacă acesta îşi încetează funcționarea se închide un circuit iar totul explodează. Cel de-al doilea motiv este unul personal. Am anticipat acest moment şi a fost realizat un al doilea cyborg care conține la rândul său memoria şi personalitatea lui Pat Chereji. El se află ascuns într-un loc sigur şi îmi va lua locul dacă eu voi fi distrus. Deci, dragă... vere, dacă pot să-ți spun aşa, te afli într-un punct mort. Adică mort... dacă înțelegi ce vreau să spun.
Daniel se întoarse parțial spre Mitch fără a-şi muta însă arma.
- Ai ceva de comentat la toate astea?
Acesta rămase o clipă pe gânduri iar colțurile gurii sale căzură de parcă s-ar fi aflat sub povara aceluiaşi impuls.

- În afară că tipul este dus cu sorcova, complet nebun, nevindecabil şi de nerecuperat nu prea am nimic de adăugat.

- Eu am o întrebare.

- Ce este cu antipatia dintre voi şi religie? Chiar atât de mult vă sperie viaţa de după moarte?

- Viaţa de după moarte? Nici gând! Doar că religia ne face să ne privim în interior, nu este deloc plăcut.

- Hei!!! încercă Pat să le atragă atenţia fără succes.

- Cum aşa?

Faţa vampirului începu să se schimbe, de fapt totul în el începu să se schimbe vizibil în ciuda hainelor ce-i acopereau cea mai mare parte din corp şi a loţiunii întinsă pe toată suprafaţa pielii. Parcă începuse să devină transparent, chiar era parţial transparent. O întreagă fiinţă cu formă umană, închisă între limitele corporale ale omului ce fusese odinioară, transparentă şi străbătută în toate părţile de curenţi multicolori, majoritari de tonuri închise. Iar când aceşti curenţi atingeau marginile interioare ale pielii o mototoleau ca o foaie de hârtie schimonosindu-i chipul într-un mod îngrozitor.

- Frumoasă imagine, remarcă Daniel.

- Mie-mi spui?! O văd în oglindă de fiecare dată când mă privesc.

- Ştii... am o expresie preferată. A fost spusă prima dată de un scriitor obscur de la început de mileniu şi de atunci mi-a rămas întipărită în memorie cu litere de foc.

- Ce expresie?

- Totul se termină acum şi aici.

- Hmm... Totul se termină acum şi aici. Ăăă... Îmi place.

Butoiaşele înmănuncheate ale armelor începură să se învârtă în acelaşi timp, din nou şi pentru ultima oară. Explozia navei nu a fost nimic spectaculos, doar o mare lumină ce cuprinse tot corpul navei în acelaşi timp şi eclipsă aproape un minut soarele. Furia exploziei bruie radarele din întregul sistem solar cartografiat, orbi chiar şi telescoapele ultraperformante din preajma Pământului. Poate chiar de aceea nimeni nu observă cele două navete de salvare desprinse de corpul principal al navei cu puţin timp - secunde, fracţiuni de secunde - înainte de explozie. Pline până la refuz cu 328 de oameni, un vampir, un cyborg şi un hibrid pe nume Ratsey, ele se îndepărtară cât mai mult de sursa focului din ceruri, au scăpat după o serie de zguduituri violente şi arsuri externe superficiale ale învelişului navetelor.

Strigătele de bucurie ale oamenilor din navetă, cam o sută şi ceva, aproape îi asurziră pe cei doi din carligă. Chiar şi Daniel se lăsă să curgă pe culmea valului de bucurie că au scăpat cu viaţă şi scoase un chiuit care-i smulse lui Mitch un rictus de durere (asurzire) şi un zâmbet. Bine că nu pilota el, altfel ar fi pierdut controlul pentru un moment din cauza sperieturii.

- Să ştii că eşti bun cu prelucrarea imaginilor şi a sunetelor, chiar foarte bun. L-ai păcălit chiar şi pe celălalt cyborg. Cum de-ai reuşit să proiectezi imaginile holografice prin corpul navei?

- Prin aparatul de proiecţie holografică pe distanţă mare, îi răspunse Daniel de parcă ar fi fost de la sine înţeles. Este un prototip realizat de firma mea nu cu mult timp în urmă, nici măcar Pat nu ştia de el.

- Trebuie să fie foarte mare.

- Da de unde, îi arătă cyborgul ceva ce părea mai repede o bucată de ciocolată învelită în ebonită. L-am luat din magazie împreună cu armele, doar puterea de transmisie am redirecţionat-o de la sursa proprie.

- Acum încotro?

- Înapoi spre Pământ. Este cea mai apropiată planetă, sper să ajungem cam în vreo 10 ore.

Cineva din spate intră în carligă şi întrebă încotro se îndreptau. Daniel îi repetă ultimele date.

- Ascultă..., spuse el după aceea şi se opri. De unde ai scos imaginea pe care i-am transmis-o lui Pat? Aşa arăţi tu de obicei?

- Da. Dar foarte rar iese la suprafaţă. Crede-mă, nu vrei să o vezi nici măcar atunci.

Tăcere dură câteva minute până ce pilotul automat se reprogramă singur iar Daniel putu să lase-i lase controlul navetei.

- Ce ai de gând să faci mai departe? îl întrebă Mitch.

- Adică pe Marte?

Negrul aprobă din cap.

- Două lucruri: să elimin toată opoziția din firmă şi să distrug toți potențialii viitori Pat Chereji. Şi să te ajut pe tine.

- Mulțumesc. Dar ştii ce mă gândeam? În loc să îi distrugem pe viitorii Pat Chereji i-am putea folosi pe ei pe post de cobai.

- E o idee excelentă dar nu pot să-ți promit nimic. Va trebui să ne conformăm posibilităților ce vor apărea, exact ca până acum.

- Exact ca şi până acum.

Mitch râse.

- Şi când mă gândesc... Trebuia să fie o călătorie foarte normală spre Venus. Şi uite unde am ajuns.

Daniel clătină din cap.

- Doar o călătorie... Dacă asta a fost doar o călătorie crede-mă, nu vreau să aflu cum va fi o misiune de luptă. Nici prin gând nu-mi trece.

În curând cele două navete se transformară în două puncte absolut obişnuite în imensitatea neagră-multicoloră a spațiului punctat de stele, două puncte la fel de importante pentru ei ca şi toate celelalte. Două puncte ce se întorceau acasă după o călătorie întreruptă spre Venus.

13 octombrie 2000

Flota

1

Este imensă. Atotcuprinzătoare. De neoprit. Numărul navelor este imposibil de estimat chiar şi de cei ce comandă cea mai mare şi mai puternică flotă creată vreodată în Galaxie de fiinţele inteligente. Crucişătoare mari şi mijlocii, un număr imens de nave de luptă mici şi medii modificate special pentru acest război, chiar câteva Distrugătoare-de-Lumi, nave uriaşe capabile fiecare singură să distrugă o planetă. Câteva zeci.

Şi este o flotă de pedeapsă. Împotriva unei civilizaţii tinere dar nu mai puţin periculoase, împotriva unei specii născută pe o îndepărtată planetă albastră numită Pământ şi care s-a răspândit ca un virus în tot braţul lor de galaxie. Iar acum ameninţa să se răspândească şi mai departe. Peste ei. S-a răspândit asimilând sau distrugând tot ce întâlnea în cale – asimilând civilizaţii şi distrugând lumi căci, războinici fiind ca fiecare specie tânără, Războiul era o parte din ei. Schimbă sau fii schimbat, distruge sau fii distrus, asimilează sau fii asimilat. Această filozofie, legea junglei, acţiona asupra lor chiar şi în scurtele perioade de pace, tot mai dese dar şi tot mai scurte în ultimele secole.

Dar totul este pe cale să se sfârşească. Flota ce aşteaptă în apropierea centrului Căii Lactee, acel cămin ce trebuie protejat cu orice preţ, are un singur scop: să distrugă acest virus numit Omenire înainte ca acesta să le pună în primejdie vieţile şi istoria, cultura şi civilizaţiile. Pentru prima oară de milenii toate rasele din apropierea centrului Căii Lactee şi pe trei dintre braţele sale s-au pus de acord. Rezultatul – această flotă. Formată din nave scoase de la naftalină sau create de curând, flota este cea mai cuprinzătoare şi mai remarcabilă maşinărie de luptă din Galaxie, din întregul Univers. În toată istoria lui cunoscută. Iar acum ultimele tratative sunt foarte aproape de final. La final.

Semnalul de plecare a fost receptat de toate navele în acelaşi timp, vectorul de deplasare este cunoscut de toţi de mult, atât de mult, timp. Primele nave, cele de la margine şi mai îndepărtate de nucleul galaxiei, se puseră în mişcare lăsându-le loc de mişcare celor din centru. Acestea porniră aproape imediat, nava amiral, o adevărată sferă întunecată de energie ce pulsa mortală şi înspăimântătoare le urmă înconjurată de ultimul val de nave de luptă. Flota este atât de impresionantă încât în jurul lor în jurul lor lumina stelelor începu să pălească apoi dispăru definitiv, de parcă ele, stelele, s-au stins. De parcă flota le înghiţise aşa cum un roi de albine sau mai bine zis viespi înghite lumina unui bec acoperind-o complet cu corpul lor. De parcă întreaga gaură neagră din care galaxia se născuse cu miliarde de ani în urmă tocmai s-a pus în mişcare răzbunătoare spre Pământ înghiţindu-şi copiii. Răzbunătoare pe Oameni şi pe Imperiul pe care l-au creat.

Omenirea este condamnată.

2

Omenirea sărbătorea. Sărbătoreşte şi Pământul, tot Imperiul terestru şi consiliul multirasial reunit. Toţi sărbătoresc Pacea şi sfârşitul Războiului.

Ultimele Unităţi-de-Luptă sunt deja chemate la bazele lor şi dezafectate apoi distruse pe măsură ce sărbătoarea se va stinge sau alungate undeva departe, dincolo de limitele omului de a ajunge.

Iar Oamenii sărbătoresc. Războiul este sfârşit iar Pacea ce se doreşte a fi eternă este acum printre noi.

Iar Pacea va fi eternă...

3

O Unitate-de-Luptă este o maşinărie parţial om parţial computer creată pe suportul unei nave de luptă de talie mică dar de putere mare cu o unitate energetică proprie şi cu o durată de viaţă de câteva sute de ani. Asta cu condiţia să fie distrusă între timp de alte Unităţi-de-Luptă. Scopul ei: de a purta războaiele pe care oamenii nu mai doresc să le poarte. Arma perfectă cu caracteristici care o fac foarte dorită şi mai ales apreciată de cunoscători.

Mihail este o asemenea Unitate-de-Luptă de ultimul tip, o unitate renegată care a preferat să ia drumul pribegiei decât să fie distrusă de înşişi oamenii care au construit-o. Creierul ei parţial uman – de fapt chiar aparţinuse odinioară unui om, un copil creat prin inginerie genetică şi crescut până la vârsta de 4 ani special pentru a-l integra într-o Unitate-de-Luptă – şi asistat de Maşină înţelegea foarte bine motivele pentru care oamenii nu mai aveau nevoie de el dar fără a le aproba pe deplin. Era programat să-şi distrugă duşmanii fără să mai lase supravieţuitori dar nu cu preţul distrugerii propriilor creatori. Deci se putea spune că înţelege Pacea şi consecinţele ei directe: rechemarea la bază, desfacere în bucăţile componente, distrugere.

După ultima bătălie a preferat să plece pur şi simplu, acum se îndreaptă spre o stea dublă cu un gigant gazos orbitând în jur – o zonă perfectă pentru o ascunzătoare şi un culcuş. Vrea să doarmă, se simte inutil şi foarte obosit. Nu prea mult, doar câteva zeci – sute de ani.

Dar luminile începură să pălească, altele le luară locul. Lumini ameninţătoare ele navelor de luptă. Direcţionate spre Pământ şi înarmate până-n dinţi. Nici un mesaj recepţionat, doar o aranjare perfectă şi imbatabilă a corpurilor navelor de război. Îşi dori să nu fi fost singur, împreună cu vechii săi camarazi acum morţi cu toţii. Dar asta nu-l opri să-şi dorească să atace, programele de luptă îl aprobară preluând controlul, îl cedă cu cea mai mare plăcere.

Iar Iadul se dezlănţui.

Primul val de nave se trezi dat peste cap înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, următoarele nave se ciocniră de rămăşiţele încă arzânde ale unui Distrugător-de-Lumi acum răspândite în toată zona. Noi explozii de lumină pătară vidul lipsit de stele. Debandada nu dură prea mult, flota reperă inamicul şi atacară în forţă, cu o strategie bine pusă la punct şi o putere de distrugere cu mult peste orice înţelegere.

Rezistenţa este de prisos, moartea nu este inamicul. Moartea doar este.

Flota multirasială şi aproape de talie galactică ce urmărea distrugerea întregii Omeniri învăţă această lecţie pe care o învaţă de obicei de cum sosesc pe lume copii destinaţi a fi Unităţi-de-Luptă pe propria piele în cel mai dur mod posibil. În numai câteva zeci de ore şi într-o singură zonă ce acoperea o duzină de sisteme solare, o măreaţă şi foarte puternică flotă – o Armadă interstelară – se transformă treptat în cenuşă, flăcări şi amintire. Adunate într-un singur loc în apropierea stelei duble spre care se îndreptase iniţial Arhanghelul acum-în-rezervă Mihail, nava amiral, ultimele două Distrugătoare-de-Lumi şi încă câteva nave mici de luptă încercau să se salveze într-o rezistenţă disperată. Inutilă de altfel, toate dispărură într-o explozie de lumină la ultimul atac al Unităţii-de-Luptă umane.

Toate mai puţin o navă de luptă cruţată cu bună ştiinţă pentru a transmite un mesaj civilizaţiilor care au trimis-o în luptă:

- Lăsaţi Pământul în Pace! Nu vă mai întoarceţi aici niciodată! Niciodată!

Rămas singur într-o mare a dezastrului plină cu foc, distrugere şi bucăţi de metale şi materie organică şi semiorganică ce pluteau peste tot în jurul lui umplând vidul întunecat dintre sistemele solare Mihail se simţi singur şi obosit. Nici o problemă – va dormi cu puţin mai mult, poate cu 2 sau 3 mii de ani. O bucată metalică dintr-o navă distrusă i se prelinse pe lângă carcasa exterioară cu un scrâşnet metalic, aproape ameninţător. Exasperat Unitatea-de-Luptă o pulveriză fără să stea prea mult pe gânduri, la fel de nepăsător de parcă ar fi distrus o gânganie supărătoare.

Nu mai este nimic viu şi întreg, funcţionabil, în jur. Programul de luptă este terminat, Mihail îşi continuă drumul spre steaua dublă prin marea încă clocotind de nave, îşi găsi un ungher adăpostit pe gigantul gazos din sistem şi adormi. Un somn plin de vise de Război şi Pace.

4

Istoria Imperiului Uman a cunoscut suişuri şi coborâşuri, ceva obişnuit în Univers. Imperiul se dizolvă iar legăturile dintre planete încetară pentru a se închega din nou câteva mii de ani mai târziu sub forma unei Republici cu centrul tot pe Pământ. Cum era de altfel de aşteptat. Oamenii avansară din nou prin spaţiu, mai puternici şi mai înnoiţi ca niciodată, în zona denumită Norul lui Magellan descoperiră – lucrul deosebit de ciudat – pe lângă materia ce se găsea de obicei în spaţiul interstelar şi bucăţi de metale prelucrate şi materie organică complexă plutind într-o zonă ce acoperea câteva sisteme solare. Atât de deasă încât filtra şi lumina de cealaltă parte a Norului.

Reuşiră să descopere câteva cadavre de fiinţe cum nu mai întâlniseră niciodată şi să reconstruiască parţial unele neve, nimic nou tehnologic. Avansară mai departe pe urmele vagi, în apropierea centrului galaxiei descoperiră ruinele unor civilizaţii deosebit de vechi. Ruine părăsite ele însăşi de milenii. Oamenii au descifrat o parte din istoria mândră a acestor civilizaţii dar motivele pentru care acestea şi-au părăsit căminele aveau să le rămână necunoscute pentru totdeauna. Poate au murit subit, ca şi dinozaurii, sau cineva ori ceva i-a determinat ca într-o zi să-şi facă bagajele şi să plece. Poate de frică, poate de plictiseală. Poate dintr-un motiv ce scăpa înţelegerii lor.

Din toate acestea au descoperit – au redescoperit un lucru pe care îl ştiau dintotdeauna, era scris în codul lor genetic împreună cu dorinţa de supravieţuire şi afirmare, războiul, şi dragostea – respectul şi preţuirea aproape fanatică a Păcii.

Într-un ungher adăpostit pe un gigant gazos din sistemul unei stele duble localizată în Norul lui Magellan Arhanghelul încă-în-rezervă Mihail continuă să doarmă netulburat. Dar într-o bună zi el se va trezi ia Pacea va fi pusă din nou la încercare. Ultima Încercare.

Oare va rezista?

14-16 martie 2000

Gladiatorul

Omul zăcea în praful arenei obosit şi plin de sânge. Rănile îl dureau iar aerul pe care se căznea cu atâta greutate să-l tragă în piept era de o fierbinţeală agonizată, abia îşi mai simţea membrele şi sabia scurtă pe care încă o mai ţinea în mână. Soarele îl orbea aşa că gladiatorul încercă să-şi mute privirea de la el, o siluetă întunecată apăru în imediata sa apropiere. Era adversarul şi prietenul său, Epaphor, care avea să-l omoare dacă nu îşi revenea în următoarele secunde – regulile erau clare în această privinţă.

Omul căzut la pământ încercă să se ridice fără prea mult succes. Rana pe care o avea la piciorul de sprijin era prea profundă iar gladiatorul rănit se prăbuşi din nou cu un geamăt adânc. Se folosi de noul impuls pentru a se rostogoli cât mai departe de cel care se apropia dar îşi scăpă arma în chiotele infernale ale mulţimii de oameni din arenă. Acum Marcus era sigur că şansele sale de a supravieţui erau mult mai mici decât înainte, aproape nule; încercă cu disperare să se ridice din nou în picioare şi de data aceasta reuşi cu mare greutate. Din partea mulţimii care îi înconjura pe cei doi luptători se auzi un nou val de strigăte de tot felul:

- Omoară-l, Epaphor! Acum ai prilejul!

- Mai ai o şansă Marcus!

- Ia-ţi arma, gladiator nenorocit! Ia-ţi arma şi omoară-l pe porcul ăla!

Capul îi vâjâia, iar Marcus înţelegea cu greutate sunetele care treceau peste zidul de piatră şi străbăteau porţiunea de praf şi pietre din arenă pentru a ajunge până la el. În afară de umbra întunecată care contrasta atât de mult cu soarele strălucitor al peninsulei italice şi zgomotele de fundal a mulţimii care-i înconjura gladiatorul nu era capabil să vadă decât propria armă căzută în apropiere. Umbra prietenului său era interpusă între el şi armă, trebuia să ajungă la ea pentru a se putea apăra. Şi mai ales pentru a-şi câştiga libertatea chiar dacă asta însemna moartea unuia dintre puţinii oameni pe care îi stima şi la care ţinea cu adevărat.

Pentru început încercă să-l ocolească pe Epaphor dar acesta se interpuse în continuare între el şi arma căzută, o strălucire palidă veni dinspre umbra cea întunecată: era scutul adversarului care, împreună cu cârligul pe care îl ţinea în mâna dreaptă, erau armele care îl făceau atât de periculos. Marcus încercă să-l fenteze pentru a-l face să se îndepărteze dar nu reuşi, Epaphor se ţinea bine pe poziţia lui. Lui Marcus nu-i mai rămase decât să rişte şi să încerce să treacă oricum de gladiatorul din faţa lui, se lăsă pe piciorul sănătos şi se prefăcu că vrea să sară în partea stâng dar în ultima fracţiune de secundă o luă în dreapta. Negrul căzu în cursă iar Marcus încercă să-l ocolească îndreptându-se şchiopătând pe o linie curbă spre sabia care strălucea în praf. Nu se dovedi suficient de rapid pentru că Epaphor îl ajunse din urmă şi îl lovi puternic cu scutul în spate iar Marcus se prăbuşi din nou alunecând câţiva metri prin praful fierbinte spre arma sa care încă rămânea prea departe. Epaphor lovi cu piciorul această armă făcând să se îndepărteze şi mai mult apoi reveni cu un salt lângă adversarul său apoi îl imobiliză punându-i piciorul pe piept.

În arenă urletele mulţimii ajunseră la cote noi, atenţia tuturor se mută de la cei doi gladiatori la împăratul din arena oficială care urma să hotărască soarta celui căzut. Degetul întors spre sol provocă un nou urlet ca de fiară înnebunită de sânge printre spectatori şi aduse pe faţa negrului o expresie de cruntă dezamăgire.

- Îmi pare rău, prietene, şopti.

- De ce? Trebuie să fii liber sau să mori, acestea sunt regulile acestui joc crud.

Privirea înceţoşată a lui Marcus nu-i permisese să vadă gestul împăratului, deşi ultimul urlet îi dăduse oarecare idee despre ceea ce se întâmpla încă nu înţelegea pe deplin gravitatea situaţiei în care ajunsese. Încercă să se întindă după o armă care nu mai era acolo dar fără succes.

Ultimul lucru pe care îl mai percepu a fost o durere surdă între coaste apoi totul explodă în faţa ochilor.

Anul 2209, Roma

Cu toate că mulțimea ocupa până la refuz arena urmărind lupta celor 4 roboți din centrul oamenii continuau să mai sosească în încercarea aproape disperată de a face rost de un ultim bilet la primul spectacol al luptei până la moarte a unor roboți gladiatori. Biletele acestei premiere mondiale se epuizaseră cu săptămâni în urmă iar Franco di Carlo, italianul care avusese inițial ideea, se îmbogățise aproape peste noapte. Acum acesta se bucura de spectacol în clădirea reconstruită special pentru ocazii ca acestea după ce aproape două mii de ani zăcuse în ruină privită cu admirație şi respect de milioane de vizitatori în ultimele sute de ani.

Cu toții anii trecuți de la ultima luptă ce avusese loc aici oamenii nu se schimbaseră prea mult, aclamațiile şi uralele se făcură auzite peste toată arena şi zona înconjurătoare când unul dintre roboți cu carcasa de culoare albastră a fost distrus de lansatorul de rachete al unuia dintre cei doi inamici galbeni. Robotul albastru rămas pe cele două picioare groase avu de-a face cu doi inamici dar se descurcă destul de bine atacului simultan a celor două maşinării ucigaşe printre rămăşițele unei foste armate de roboți acum distruse spre deliciul spectatorilor din arenă. Scuturile rezistară la impactul cu rachetele trimise de cei doi în galben dar robotul albastru se clătină ca urmare a acestor impacturi succesive.

Lanțul care țâşni din robotul din dreapta îl luă prin surprindere pe robotul albastru iar când acesta se prăbuşi racheta pe care o trimisese spre primul robot devie spre cerul la fel de albastru fără a face nici un rău. În timp ce robotul prăbuşit se zbătea încercând să scape de sub tirul razelor laser care izvorau din corpurile roboților care acum se apropiau din ce în ce mai mult şuieratul pe care îl scoase semănă foarte mult cu urletul de agonie al unui om. Lanțul reuşise să distrugă scutul care-i protejase până în acest moment piciorul iar acum continua să se învârtă în jurul acestuia cu acelaşi efect ca un fierăstrău smulgând din circuitele şi tendoanele din metal pe care le întâlnea. Lichidul folosit de pompele hidraulice ce făceau membrul să se mişte începu să se scurgă peste tot, de-a lungul piciorului şi prin praful care continua să umple arena cu toate inovațiile aduse în ultimul timp.

Lupta nu mai dură mult timp, fasciculele de energie scurtcircuitară sursa de energie a robotului albastru iar acesta rămase în cele din urmă nemişcat printre rămăşițele multicolore ale celorlalți roboți. Luminițele roşii ale camerelor de filmat care îi ținea loc de ochi se stinseră, dar cu toate acestea Marcus putea să vadă în continuare cerul atât de albastru de deasupra. Nu ştia de ce, dar această culoare i se părea fascinantă. După întunericul în care fusese suspendat atâta timp – nici măcar el nu mai ştia cât – orice lucru nou îl fascina. Iar culoarea albastră a cerului era ceva nou.

Privirea i se limpezise dintr-o dată, nu avea nici o idee cum sau de ce. Auzea sunetele mulțimii din jurul lui chiar dacă acest lucru i se părea imposibil în aceste secunde, era absolut sigur că trecuse mult timp de la ultima sa bătălie. Şi mai era sigur că murise.

- Să fie acesta Lumea de Dincolo?

Nu ştia ce era această lume de după moarte, auzise prea multe păreri diferite, chiar opuse a religiilor gladiatorilor pe care-i cunoscuse odinioară, dar semăna foarte mult cu lumea lui. Poate că se întorsese înapoi în arenă iar lupta şi rănile erau doar un coşmar cumplit, îngrozitor. Încercă să se mişte, nu reuşi iar durerea care o resimți din picior îl străbătu trezindu-l la realitatea îngrozitoare: nu fusese un vis.

- Ce naiba mi se întâmplă?

Nu îşi recunoscu vocea, de altfel nu recunoscu nici măcar sunetele pe care le scoase în încercările sale de a vorbi. Semăna cu un fel de scârțâit al unor roți de căruță dar mult mai strident. Cu toate acestea era vocea lui.

Imaginea care îi reveni în fața ochilor când energia începu să curgă prin cablurile ataşate la pieptul robotului avariat de undeva dintr-un panou alăturat iar camerele de filmat începu să filmeze din nou îl îngrozi: nu recunoştea aproape nimic. Tavanul era unicul lucru care nu se schimbase față de ceea ce cunoştea el, dar nu înțelegea semnificații-le cablurilor şi a soarelui minuscul pe care-l vedea strălucind deasupra capului său. Dar ceea ce îl sperie cel mai mult a fost scheletul metalic care îl privea nemişcat şi cu o fixitate înfricoşătoare. Strigătele mulțimii

dispăruseră iar o melodie pe care nu o recunoştea fluierată foarte fals se auzea de undeva în jurul lui. Întoarse capul şi văzu un om îmbrăcat neglijent cu un halat alb şi părul lung ţâşnindu-i din scalp ca o pădure prin care tocmai trecuse un taifun. Omul era tânăr, nu-i dădea mai mult de 20 de ani şi lucra cu un obiect pe care nu îl recunoştea apăsând pe nişte butoane ale acestuia în timp ce pe oglinda de lângă el apăreau nişte litere şi desene pe care tipul aproape nici nu le lua în seamă.

- Ai fost lovit destul de rău, fiule! spuse tânărul cu un ton superior când îi observă privirea. Dar fii liniştit, te vindec eu.

- Cine eşti?

- Ia te uită. De-abia te-ai trezit că şi ai devenit curios.

- Unde sunt? continuă robotul parcă ignorându-l.

- Acasă, băiete. Acasă.

Privirea lui Marcus căzu pentru prima oară pe faţa tânără şi extrem de îngăduitoare a celui de lângă el, nu se vedea nici cea mai mică urmă de cruzimea şi nepăsarea specifică unui negustor de sclavi.

- Ce mi s-a întâmplat? arătă el cu capul spre corpul avariat.

- Ai fost rănit în arenă iar un scurtcircuit cauzat de un puls static ţi-a distrus sursa de energie. Dar fii linişti, te vei repara în jumătate de oră.

Nu ştia cum, dar Marcus înţelegea toate astea. Poate că cel de lângă el era un vrăjitor puternic – auzise unele zvonuri despre acest gen de persoane – care reuşise să-l aducă din morţi şi să-l închidă în acest corp mecanic. Ridică capul în măsura în care mecanismul avariat i-o permise şi observă că circuitele şi carcasa se reparau de la sine, nu înţelegea pe deplin de ce.

- S-au schimbat atâtea! se scăpă.

Pentru prima oară omul deveni atent la reacţiile robotului de luptă, era clar acum că în ultima oră surveniseră schimbări importante în modul de gândire a acestuia. Sau mai corect spus, apăruse un mod de gândire. Tot ce se întâmplase în ziua respectivă îl făcu să ajungă la o singură concluzie:

- Ce eşti tu? Sau mai corect cine?

- Mă numesc Marcus. Am fost gladiator şi am murit aici, în arenă. În ce perioadă de timp ne aflăm?

- 2209.

- Atunci sunt mort de aproape 2300 de ani. 2298, ca să fiu mai corect.

Omul scoase un fluierat speriat.

- Vii din Roma antică?

- Afirmativ.

- Şi cum era oraşul pe vremea aceea?

În următoarea jumătate de oră mai sosiră cam o duzină de roboţi avariaţi grav sau distruşi, dar cei doi avură suficient timp pentru a-şi depăna pe scurt viaţa.

- Acum ce ai de gând să faci? îl întrebă tânărul spre finalul recuperării. Vei rămâne aici sau vei pleca?

- Să plec?

Marcus încă nu se gândise la acest lucru dar ideea păru să-l atragă.

- Unde?

- În oraş, în lume. Să încerci să te integrezi acestei epoci. Să vezi cum este libertatea.

- Maturizează-te, băiete, îi servi robotul acelaşi ton pe care tânărul îl folosise la început. Oricât de avansaţi aţi oamenii nu vor vedea niciodată un robot ca egalul lor, uită-te un pic în jur. Pe vremuri această arenă a fost folosită de oameni pentru a vedea sclavii omorându-se reciproc numai pentru distracţie, acum fac acelaşi lucru folosindu-se de roboţi în locul fiinţelor umane de odinioară.

Pentru prima oară tonul robotului arăta pasiunea pe care omul de dincolo de carcasa aproape impenetrabilă o trăia.

- Crede-mă, cu toate evoluţia tehnologică pe care aţi dovedit-o nu aţi evoluat prea mult din punct de vedere moral.

- Bine, bine, dădu înapoi tânărul. Nu este nevoie să te enervezi doar pentru asta. Ei bine, reveni el la subiectul original, ai de gând să pleci sau nu?

- Mă vei opri cumva sau nu?

- Cum să te opresc?! Sunt doar un amărât de ajutor de tehnician reparator iar tu eşti un robot de luptă. În plus sunt singur iar aici mai sunt doar roboți avariați, arătă el în jur. Cum te mai simți? Se pare că circuitele tale arată mai bine ca înainte.

- Sunt mai bine. Mai trebuie doar reparată şi încărcată celula de energie... încă 30 de secunde. Cum voi ieşi afară fără a fi identificat şi oprit la ieşire de oamenii de pază? întrebă după cele 30 de secunde trecură.

- Roboții de pază, îl corectă tânărul. Cred că am eu soluția pentru asta, se întinse după un dispozitiv de mărimea unei nuci. Camuflaj. Aparține unui cyborg distrus în arenă acum câteva zile, încă nu s-au ostenit să coboare până aici să o ia.

- Cine, proprietarii?

Tânărul aprobă.

Câteva zeci de minute mai târziu un om înalt se strecura prin mulțimea de oameni care se revărsa din tribune spre oraşul mai tumultuos ca niciodată. Trecu de maşinăriile complet înarmate de la intrare a căror singur scop era să mențină ordinea şi, dacă ar fi putut respira, ar fi tras adânc în piept aerul proaspetei dobândite libertăți. Ajuns la suficientă depărtare de arenă Marcus se întoarse spre clădirea aproape monstruoasă a acesteia şi o privi îndelung, Simțea că plecând de acolo lăsa în urmă o mare parte a trecutului său ca sclav dar că acea porțiune de trecut îi decisese deja viitorul: acum era un robot gladiator şi avea să lupte pentru şansa pe care nici unul dintre confrații săi umani şi metalici nu au avut-o. Şansa pentru libertate şi dreptul de a trăi. Iar pentru asta trebuia să-i mulțumească unui om căruia nu-i ştia nici măcar numele dar pe care îl putea numi deja prietenul său.

Nu ştia cum ajunsese aici şi în acest timp, dar avea să afle. Trebuia să afle acest lucru pentru a şti cu exactitate pe cine se putea bizui şi pe cine nu, avea nevoie de toți aliații pe care îi putea găsi. Dar până atunci, până când avea să-şi îndeplinească scopul şi soarta trebuia să se adăpostească de ochii necruțători ai autorității şi să afle tot ce se putea afla despre lumea care îl înconjura.

Se întoarse spre strada principală care se întindea începând de la arenă şi, ignorând taxiurile aeriene care zburau la câțiva metri deasupra capului său doar pentru a ateriza sau decola cu manevre sinucigaşe printre restul de maşini care circulau pe sol se îndepărtă liniştit lăsând cupola de sticlă a arenei undeva în depărtare. Se obişnuise deja cu mediul înconjurător. Îşi opri scutul numai la intrarea într-o străduță laterală lăsând să se vadă carcasa metalică care străluci mat la lumina palidă a unui bec şi începu să caute un adăpost şi roboții despre care cel ce-l ajutase îi povestise că ar exista prin aceste locuri. Nu ştiau încă, dar Conducătorul lor tocmai sosise.

În subsolul arenei acum aproape pustii un om intră în încăperea aproape imensă în a cărui colț mai îndepărtat un om tânăr cu plete stătea aplecat asupra unui robot avariat pe care încerca să-l repare.

- Cum merge robotul cel nou? îl întrebă.

- Bine, îi răspunse acesta fără să se întoarcă spre el. L-am instruit ce să facă şi i-am dat drumul în junglă.

- Ştie?

- Ce? Că este un spectru energetic într-o lume care nu există? Că este un program într-un amărât de computer al unei civilizații extrem de avansate care a creat un univers întreg şi pe noi, oamenii, înăuntrul său numai pentru distracție? Nu, dar va afla în curând.

- Când?

- Când vom fi suficient de puternici pentru a ce cere drepturile care ni se cuvin. Libertatea de a opri acest program sau de a-l controla cum credem de cuviință.

Omul se întoarse spre noul sosit iar acesta putu să vadă în locul lui o pasiune şi o doză de hotărâre care ar fi speriat un om normal prin intensitatea lor. Dar el nici măcar nu era un om, era doar o adunătură de 1 şi 0 ai unui program ce rula fără oprire şi pentru eternitate de o infinitate de eoni.

***

La început de drum

Stiloul aluneca de zor pe foaia de hârtie de la stânga la dreapta şi de sus în jos, cuvintele se alcătuiau subtil în fraze iar acestea se aşterneau una după alta fără oprire de parcă Inspiraţia ar fi fost o parte integrată a scriitorului. Era unul dintre cei mai buni, şi era numai la început. Deocamdată. Dar avea să ajungă extrem de cunoscut după ce avea să fie publicat... dar avea să mai treacă suficient timp până atunci. Ştia acest lucru, nu era complet rupt de realitate aşa cum insinuau unii. În cele din urmă omul aplecat peste foaie scrise cuvântul „Sfârşit" şi îşi ridică privirea satisfăcut. În final îşi terminase primul său roman!

Privi afară, era o zi însorită de primăvara. Zâmbi trist, o zi frumoasă pentru el, o zi mare pentru omenire, dar mai ales pentru literatura SF. Chiar şi cu cea mai mare modestie de care era capabil era aproape sigur că romanul său despre OZN-uri urma să revoluţioneze întreaga literatură, sau oricum cea mai importantă parte a acesteia: SF-ul. Totul ar fi fost perfect dacă nu ar fi aprins radioul: în urmă cu câteva ore două OZN-uri aterizaseră undeva lângă Washington iar preşedintele SUA intrase în vorbă cu ei. Scriitorul amuţi, realitatea îi dăduse peste cap toate planurile. Restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii rămase lângă radioul aprins cu bărbia sprijinită în pumni iar manuscrisul între coate. În cele din urmă, spre dimineaţă, plin de gânduri amare luă manuscrisul şi-l aruncă la coş. Nu mai valora nimic.

Acum era plin de răzbunare. Nu-l mai interesă nimic, nici Obiectele Zburătoare Neidentificate (*fostele* Obiecte Zburătoare Neidentificate) sau rapoartele despre reacţiile oamenilor la sosirea acestora. Închise radioul şi pentru a nenumărata oară se izolă complet de mediul exterior. Scrise un nou roman în numai o săptămână, de data aceasta era unul despre vârcolaci, vampiri şi sirene, o poveste de dragoste într-un univers misterios al fiinţelor legendare din istoria omenirii. Când ieşi din nou la iveală din ascunzătoarea sa aproape se izbi de un om cu caracteristici evidente de lup, un vârcolac care se plimba lejer pe stradă de parcă nimic nu se întâmplase. De fapt nici nu se întâmplase nimic neobişnuit în afara apariţiei navelor extraterestre – o ştire veche acum, doar că reprezentanţii unor specii extraterestre demult sosite pe Pământ dintr-un motiv sau altul nu mai erau obligate să se ascundă de privirile indiscrete ale oamenilor.

Vreme de ore în şir a cutreierat străzile oraşului pe jumătate deprimat iar celelalte trei sferturi curios, plin de gînduri de sinucidere – nu din cauza faptului că dăduse greş din nou ci pur şi simplu nu îşi mai găsea locul într-o lume de-a dreptul nebună. Era un scriitor SF şi în mod normal nu ar fi trebuit să îl surprindă lucruri pe care alţii le-ar fi găsit surprinzătoare, dar ceea ce vedea în jur îl depăşea chiar şi pe el. Vârcolaci şi vampiri, balauri şi dragoni, extratereşti şi roboţi şi vehicule antigravitaţionale, toate acestea erau peste tot în jurul său aproape la fiecare pas.

- Să fie oare lumea chiar atât de schimbată după numai o săptămână? Oare cât am stat eu acolo, închis în casă?

Dar nu îndrăznea să întrebe nimic, îi era teamă că un cuvânt, orice cuvânt, ar distruge echilibrul precar al realităţii în general şi al realităţii sale în particular. Se retrase tăcut şi mai ales gânditor în bârlogul său mai doritor ca niciodată să răzbească în domeniul SF. A fost nevoie de aproape o săptămână în izolare totală – nici un aparat din cameră nu mai mergea, scoase din circulaţie de tipurile de aparate mai noi aduse de extratereştri – înainte de a-i veni o idee suficient de bună: paranormalul. Nici una dintre persoanele pe care le cunoscuse nu avea capacităţi paranormale, la fel nici rasele extraterestre despre care auzise pe vremea când radioul mergea. În plus, era momentul ca cineva să mai aducă ceva lumină în obscuritatea acestui filon cu aromă de mister al SF-ului.

Se puse din nou pe lucru. Termină romanul în aproape 4 luni, era mai bun decât orice carte scrisese vreodată. În cele din urmă strânse foile manuscrisului final şi se prăbuşi pe pat de-a dreptul dărâmat de oboseală şi pentru prima oară după mult timp visă. Se trezi urlând îngrozit, în vis cineva îi propusese să se alăture confederaţiei galactice a oamenilor cu puteri de previziune a viitorului – se considera

„Oare cine era prostul care-l propusese?” – că avea talent în acest domeniu. Sentimentul însă îi persista şi în afara visului, îşi dădu seama cu o scârbă la fel de reală ca şi groaza iniţială că paranormalul exista cu adevărat şi că era accesibil acum întregii omeniri. Din cele spuse din partea celui cel ce-l contactase erau numai la început, dar acest domeniu promitea multe.

Refuză politicos, prefera să rămână singurul om cât de cât „normal” în această lume nebună. Pierdu contactul cu reprezentat telepat iar după aceea nu a mai fost bun de nimic. În ziua aceea s-a îmbătat bine, a fost la un pas de coma alcoolică dar nu a ştiut-o niciodată şi nici nu avea pe nimeni alături care să i-o spună. Ar fi căzut în patima alcoolului dacă nu i-ar fi displăcut să iasă afară pentru a şi-l procura. Niciodată nu îi prea plăcuse afară, geniul scriitoricesc îl condamna la o oarecare izolare iar acum mai presus de orice această izolare se impunea: pur şi simplu nu putea să sufere lumea de dincolo de pereţii camerei sale.

Căzu într-o melancolie amară din care îl trezi numai o idee la fel de genială ca şi ultimul său eşec: călătoria temporală. Era subiectul cel mai la zi, acum că aproape toate celelalte erau deja acoperite de dura realitate. Oricum, dacă avea să reuşească atunci aceasta era soarta lui, iar dacă... „Acel blestemat de talent de previziune a viitorului îmi va îndeplini şi acest din urmă vis, atunci poate voi avea posibilitatea să merg undeva în trecut unde romanele mele, toate romanele mele, vor constitui un succes imens aşa cum merită.”

Se puse pe treabă şi termină romanul în jumătate de an, ca un făcut la puţin timp după aceea se făcu publică descoperirea primei aplicaţii a teoriei saltului prin timp. Prima maşină temporală era construită. Scriitoraşul nostru primi destul de bine lovitura, deja se obişnuise cu asta. Primul lucru pe care-l făcu a fost să-şi aducă la zi aparatura din casă, acel talent pe care-l blestemase până în acel moment l-a ajutat foarte mult. Al doilea lucru pe care-l făcu a fost să trimită o cerere de înscriere pe lista călătorilor temporali. Dar... Drace! Nu a mai aflat niciodată răspunsul, un imprudent ajuns în cretacic culese o floare pe care nu trebuia să o culeagă în scopul de a o oferi iubitei sale. Asupra omenirii cascada schimbărilor nu a avut un efect prea important, atât doar că a redus numărul picioarelor unui om de la patru la două determinându-l să devină biped şi făcând să-i dispară coada. Dar nimeni nu a observat această schimbare, deja se obişnuiseră. Nimeni nu a observat nimic, tot aşa cum oamenii nu au observat că scriitoraşul nostru dispăruse de pe suprafaţa Pământului împreună cu jumătate din numărul oamenilor care existaseră în timpul său, extratereştrii şi toate lucrurile pe care el le anticipase.

Oamenii erau mult prea ocupaţi să sărbătorească sosirea mileniului III. Aşa că... din nou...

***

Meteoritul

Erupții de lumină portocalie țâşneau din învelişul navei însemnând pe veci locul exploziilor care făceau nava să se dezintegreze treptat în elementele sale primordiale. Pe măsură ce rămăşițele exploziilor erau expulzate în spațiul negrul care se întindea peste tot în jurul navei şi se îndepărtau de corpul acesteia flăcările căpătau o tentă albăstruie apoi se stingeau la fel de repede precum se aprinseseră stinse de frigul interstelar şi de lipsa celui mai bun prieten al focului: aerul.

În interiorul unei nave ce fusese odinioară măreață, mândria epocii ei, era o debandadă incredibilă: oamenii alergau care încotro încercând să-şi salveze viețile dar mulți dintre ei nu aveau scăpare şi ştiau asta. Totuşi această ştiință nu îi oprea să ignore zgomotul înăbuşit al exploziilor mai apropiate sau mai îndepărtate care le zguduiau amenințător micul lor univers sau țipetele disperate ale celor din jur şi sunetele inconfundabile ale lucrurilor de toate tipurile izbite de pereți sau unele de altele şi, nu în cele din urmă, vuietul înfundat al aerului care era expulzat în exterior de forța incontrolabilă a propriei presiuni prin carena fisurată. Nava fusese condamnată iar oamenii de la bordul ei împreună cu ea. Motoarele erau moarte demult, fuseseră distruse primele şi nimeni nu ştia de ce; de acolo pornise un incendiu pe care nici unul dintre cei de pe navă nu reuşise să-l controleze sau să-l oprească până când a fost prea târziu. Atunci au renunțat să mai spere în şansele lor de a supraviețui iar haosul se instală.

Câteva capsule de salvare părăsiră prova navei încă neafectată de explozii şi se îndreptară cât putură de repede spre planeta întunecată care se putea ghici salvatoare dar misterioasă în apropiere. Discut alungit de lumină al soarelui străluci de după corpul rotund şi încă întunecat al planetei luminând capsulele de salvare şi nava pe care o abandonaseră cu puțin timp în urmă. Şi ca şi cum apariția luminii ar fi fost un semnal cunoscut numai de ea nava explodă.

Exploziile cuprinseră ceea ce mai rămăsese din motoare apoi avansară cu rapiditate spre provă, în mai puțin de două secunde nava devenise la fel de luminoasă ca discul roşiatic al soarelui apoi dispăru ca şi cum nu existase niciodată. În urma ei nu mai rămase nimic: nici flăcări, nici rămăşițe vizibile dar mai ales nici oameni.

Capsulelor de salvare le trebui mai mult de o oră pentru a ajunge la suprafața planetei şi aproape o zi supraviețuitorilor să se întâlnească într-un loc cât de cât sigur.

- Şi acum ce facem? întrebă unul dintre ei.

Erau cu toții tineri, aproape copii. Cel mai bătrân nu avea mai mult de 20-25 de ani şi fusese ales în mod tacit conducător, ca urmare a întrebării el se uită nehotărât în jur. Erau cu puțin peste 40 persoane, 40 de tineri din mai mult de 2900 de oameni de toate vârstele care erau îmbarcați în nava de croazieră la începutul călătoriei.

- Simplu, răspunse. Vom supraviețui în aşteptarea celor care vor veni să ne caute.

- Şi dacă nu ne caută nimeni? întrebă din nou primul tânăr.

- Ne vor căuta. Poți fi sigur de asta, se grăbi să-l asigure conducătorul.

Îşi ridică privirea plină de speranță spre cerul verzui şi la soarele albastru care tocmai răsărise. Era începutul unei aşteptări lungi dar avea credință şi mai ales speranță că salvatorii vor veni. Nu le va fi uşor să trăiască în condițiile în care se găseau în aceste momente, dar va trebui să o scoată cumva la capăt. Privirea îi recăzu pe fețele celor din jurul lui şi la jungla multicoloră din fundal dar care îi înconjura din toate părțile, urechile îi fură asaltate de o mulțime de sunete pe care nu le putea recunoaşte din cauza lipsei acute de experiență pe care un copil crescut în bazele stelare din jurul Pământului o avea.

- Da. Cu siguranță, va fi o aşteptare lungă, gândi. Şi ar fi timpul să începem să ne organizăm pentru a supraviețui...

Începu foarte liniştit să împartă sarcini celor din jurul său.

Câteva luni mai târziu pe unul dintre posturile de holoviziune care făcea ca spaţiul dintre sistemele solare să pară insignifiant s-a putut urmări următorul interviu:

"...Vreme de mau multe luni dispariţia unei nave interstelare cu adevărat speciale a fost în atenţia tuturor fiinţelor inteligente care au avut cât de cât legături cu sistemul solar Sol dar mai ales cu Pământul după ce acum două luni şi jumătate terestre nava de croazieră Titanic II a dispărut fără urmă în imensitatea spaţiului interstelar. După cum ştiţi cu toţii această navă era destinată a fi cea mai mare şi mai fastuoasă navă de croazieră din Universul cunoscut, construcţia ei a durat aproape 10 ani şi la acest proces au luat parte aproape toate speciile inteligente cunoscute.

- În urmă cu două zile terestre au fost găsite câteva rămăşiţe în direcţia galaxiei Andromeda care ne fac să credem că Titanic II a deviat de la curs din cauza unei greşeli de programare a computerului principal ajungând într-o zonă încă neexplorată a galaxiei unde a fost distrusă. Cauzele sunt încă necunoscute dar oamenii de ştiinţă cercetează acest lucru.

- Ce ne puteţi spune despre supravieţuitori?

- Suntem siguri că au fost lansate câteva capsule de salvare dar nu am reuşit să le dăm de urmă. Se presupune că au aterizat pe planeta din apropiere, au fost detaşate câteva companii pentru a căuta posibilii supravieţuitori. Vă asigur că cercetările vor continua până îi vom găsi sau măcar vom găsi cadavrele lor pentru a fi înmormântate cum se cuvine.

- Vă mulţumesc."

După ce ultimele camere de filmat ieşiră din raza sa vizuală bărbatul îşi scoase de la brâu un comunicator şi făcu legătura cu nava amiral care staţiona undeva în jurul Pământului:

- Cum merg căutările?

- Bine. S-au găsit rămăşiţele capsulelor de salvare şi urme care pornesc de la ele şi se pierd în junglă. Sunt cam 30 de persoane.

- Caută-i şi adu-i pe navă, anunţaţi-le familiile îndoliate.

- Dar, domnule...

Bărbatul întrerupse brusc comunicaţia apoi se ridică de pe scaun şi se îndepărtă calm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câteva ore mai târziu echipe de căutare găsiră în jungla multicoloră rămăşiţele părăsite în grabă ale unei tabere în care vreme de câteva luni locuiseră categoric oameni. Dar cu toate acestea nu se găseau nici un fel de urme ale prezenţei lor acolo sau vreo explicaţie logică a dispariţiei lor premature. Echipele de căutare se întoarseră cu mâinile goale.

Un meteorit mic, stingher călătorea aproape nevăzut prin întunecimea spaţiului interstelar. Era mic, cam de dimensiunile unei nuci de cocos terestre dar dacă ar fi putut povesti despre locurile prin care călătorise acţiunea în sine ar fi ocupat atenţia unei civilizaţii ca cea umană vreme de secole. Iar dacă acea civilizaţie l-ar fi întrebat dacă cumva în această călătorie întâlnise o navă ce avea inscripţionată pe carenă numele de "Titanic II" meteoritul ar fi răspuns cu un da sigur dând în acelaşi timp şi detalii despre o anumită sală din interiorul acestei nave... Dar cum era ea numită? A, da. Sala motoarelor.

Dar meteoritul îşi continua drumul netulburat adăpostind în interiorul său, undeva la confluenţa Universului pe care-l cunoaştem şi altele pe care poate le doar bănuim, un adevărat cosmos multicolor de fiinţe şi plante. Şi 30 de supravieţuitori de pe Titanic II.

***

Mâine a fost o zi deosebită

Osteniţi şi însetaţi. Plini de praf şi transpiraţie. Uzi leoarcă. Aşa sunt cei trei, Radu, George şi Gabriel, după cel mai fenomenal meci de fotbal al noului mileniului. Din păcate acela a fost la TV acum câteva ore, dar cel pe care l-au jucat împreună cu grupa universităţii lor contra fotbaliştilor universităţii clujene a fost chiar mai presus de cel pe care nu l-au urmărit în ciuda tuturor promisiunilor că o vor face.

Acum cei trei eroi-marcatori-de-goluri stau tolăniţi pe scaunele până mai devreme curate de străluceau ale unei cofetării din mijlocul Clujului. Având în faţa ochilor obosiţi de joc dar relaxaţi de lumina înserării câte o duzină de sticle de suc şi halbe bere goale şi pe masă câte o sticlă de suc pe jumătate plină, nu-şi pot permite să bea suc şi bere în acelaşi timp. Nu din cauza banilor, îşi pot permite, dar s-au născut doar cu o singură gură şi un singur gât. Şi cu deosebitul bun simţ de a nu amesteca băuturile, berea va urma imediat. Stai numai să vină chelnerul.

- Când vine trenul? întreabă Gabi la un moment dat.

Este îngrijoratul grupului. Oricare ar fi situaţia nu se poate opri să nu se îngrijoreze pentru ce va fi mai departe, uneori preocuparea sa ajunge la suprafaţă molipsindu-i chiar şi pe cei din jur.

- Fi liniştit, bă! Mai avem timp.

Acesta este Radu, flegmaticul. Întotdeauna calm şi sigur pe ceea ce va urma mai departe dar mai ales pe el însuşi, uneori reuşea să-i sperie pe cei din jur prin reacţiile sale. Dar ceea îl speria pe *el* cel mai mult şi uneori, doar uneori, în îngrozea pe ceilalţi, erau ideile pe care George le scotea uneori din fundul plin de idei al minţii sale. Este cel răspunzător cu imaginaţia şi mai ales iniţiativa, uneori chiar dezastruoasă prin efectele sale, al grupului. Acum acesta tace, din fericire – o fericire umbrită doar de gândurile care cu siguranţă că-i trec dincolo de fruntea lipsită de riduri şi de aparenţa unei gândiri profunde – şi îşi sorbeşte tacticos sucul.

Chiar şi în ciuda acestor date, grupul a cărui inimă se găsea aici, era unul dintre cele mai stabile din istoria cunoscută a universităţii. Câteva probleme vag cunoscute de toată lumea dovediseră deja acest lucru.

Dar este de ajuns, nu pentru a face descrierea unui grup de studenţi ne găsim aici. Ideea este că trei dintre ei se găsesc tocmai în acest moment într-o cofetărie în aer liber din Cluj sorbind din suc. Ba nu! Bere, căci tocmai l-au trimis pe chelner după câte o halbă + o sticlă de bere pentru fiecare.

- Pun pariu că se împiedică şi cade, li se adresă un om singur de la o masă alăturată.

- Cum? se interesă vag curios Radu.

- Pun pariu pe o halbă cu bere că chelnerul se împiedică şi cade, repetă omul.

- Ţin pariul! se repezi George.

Îl pierdu într-un mod stupid. Erau chiar berile lor când chelnerul se împiedică de geanta uriaşă a lui Gabi care, prevăzător ca întotdeauna, pregătise tot ce ar putea avea nevoie. Berile fură astfel trântite pe masă stropindu-i pe toţi iar corpul chelnerului le urmă repejor înspre pământ. Masa se răsturnă spărgând sticle şi pahare, vărsând conţinutul lor peste tot.

- Blestematule!

Zgomotele căderii acoperiră parţial strigătul, nici unul dintre ei nu îndrăzni să înjure într-un loc public, dar feţele lor spuneau totul. Cei trei îndurară cu stoicism hainele ude de bere, oricum nu aveau cu ce să se schimbe până acasă, poate doar cu hainele cu care alergaseră la fotbal. Oare pe cine ar deranja nişte sportivi obosiţi pe tren?

- Nu vă impacientaţi, sări Gabi. Am pregătit ceva ce v-ar putea ajuta.

Începu să scotocească grăbit prin geanta cea uriaşă - cauza accidentului - şi, în cele din urmă, scoase un prosop înmuiat cu apă sau cu un lichid special cu care începu să şteargă petele de bere de pe haine. Deosebit de straniu, acestea se estompară rapid apoi dispărură de parcă nu ar fi existat.

- Eşti pregătit pentru orice, nu-i aşa?

Tipul care câştigase pariul este un tânăr cam de vârsta lor, cam ponosit îmbrăcat şi cu o barbă nerasă de câteva zile dar nu iese prin nimic din normalitate. Poate este un pic cam prea normal. El se apropiase de masa răsturnată iar acum se căznea să o ridice de pe jos, reuşi pe deplin. Chelnerul se scuză şi le promise celor trei că le va aduce câte o halbă de bere din partea casei, sau mai precis a lui. Era de la sine înțeles că el va plăti mai târziu pentru ceea ce a distrus.

- Nu ştii nici a zecea parte din adevăr, îl îmbărbătă Radu pe necunoscut în timp ce George îi ceru chelnerului o halbă în plus pentru noul sosit.

- Tu trebuie să fi Gabi, spuse străinul.

- De unde ştii? se sperie acesta. Eşti de la SRI?

Străinul râse.

- Da de unde! V-am auzit vorbind.

- Eu sunt Radu, se prezentă acesta, iar el este George.

- Călin, spuse străinul strângând mâinile întinse.

- Vino şi tu la masa noastră, îl invită George.

Gabi încearcă să comenteze dar privirile celorlalți doi îl întrerupseră înainte de a putea spune ceva. Chelnerul scuzându-se se întoarse tocmai în acest moment cu un nou set de halbe, dar de data aceasta nu se mai împiedică. Din fericire. Cei patru *„cei patru muşchetari”* se aşezară la masa acum curată vorbind banalități.

- Cum de ți-ai dat seama că se va împiedica? întrebă George după un timp de parcă tocmai şi-ar fi amintit.

- Foarte simplu. Vin din viitor.

Care ar fi reacția voastră la aşa ceva? Ei bine, a mea ar fi la fel. Dar eroii noştri reacționară fiecare în modul său specific: Gabi se uită la el de parcă tocmai ar fi încercat să-i vândă castraveți, Radu zâmbi cu gura la urechi, tocmai auzise o glumă bună, doar George păru să fie singurul care-l crede.

- Din ce perioadă?

- Adică din ce an vin? 2089.

- Hm. Tu chiar crezi chestia asta?

- „Dacă o maşină a timpului va fi inventată într-un moment sau altul din viitor atunci ea a fost deja inventată.”

- A! Citatul tău preferat. Cine l-a spus prima oară? Dan-Marius nu-ştiu-cum?

Intervenția pare să-l enerveze pe George pentru că se grăbi să-i răspundă sec:

- Doar Dan-Marius pentru voi. Tipul s-a decis să-şi folosească în domeniul SF-ului doar cele două prenume.

- L-am cunoscut pe acest... Dan Marius, spuse necunoscutul. Un băiat simpatic, dar cam ciudat.

- Atunci care este numele lui complet?

- Şi să vă stric vouă surpriza? Nici gând!

- Şi ce cauți atunci aici?

- Mă bucur de berea pe care am câştigat-o şi aştept ziua de mâine.

- Ziua de mâine?! De ce tocmai ziua de mâine?

- Pentru că ziua de mâine a fost o zi deosebită. Din toate punctele de vedere.

Misterul din vocea necunoscutului îi fascină pe cei trei, sau poate faptul că s-a referit la un moment din viitor cu timpul trecut. George nu se putu abține să nu întrebe:

- Cum?

- Ştiați că mâine oamenii vor ajunge pe Marte?

- Nici nu ştiam că avem o misiune spațială care a trimis oameni spre Marte!

A fost Radu, răspunsul i-l va da însă George:

- Nici nu există vreuna.

- Ştiați că unul dintre voi a fost primul om care a pus piciorul pe Marte?

Râsete.

- Zău? Cum aşa?

- Ați auzit vreodată de extratereştri?

- Haideți să plecăm, veni cu ideea Gabi. Nebunul ăsta a luat-o razna de tot.

- Dar mai avem aproape o oră şi jumătate până la următorul tren!

- Veniți sau mai stați?

- Eu mai stau, spuse George.

Nici nu se puteau aştepta la altceva de la el, este un adept irecuperabil şi iremediabil pierdut al SF-ului.

- Eu mai am o jumătate de halbă, se scuză Radu.

- Atunci vă las, ne întâlnim în gară peste o oră. Salut.

Necunoscutul aşteptă până când tânărul se îndepărtă suficient de mult pentru a nu-i auzi:

- E mai bine aşa. Nu-i puteam spune direct în faţă că va muri mâine.

George tresări iar Radu se înecă cu bere. Sau cel puţin aşa dori el să creadă.

- Cum adică?

- Ce vrei să spui?

- Gabi va muri mâine într-un accident de maşină.

Radu se ridică de pe scaun şi dori să repeadă pe urmele colegului şi prietenul său, străinul cu numele de Călin îl opri, strânsoarea este mai puternică decât se aşteptase oricine iar studentul se opri.

- Nu o face. Nu vei reuşi să-l salvezi, nimeni nu o va putea face.

- Dar dacă călătoria temporală...

- Atunci când cineva este sortit să moară nimeni şi nimic nu-l mai poate salva. Nici chiar călătoria temporală. Credeţi-mă, ştiu.

- Cum va muri?

Străinul, căci cei doi nu pot să-l numească altfel în ciuda faptului că-i ştiu cel puţin prenumele, se freacă în barba nerasă de parcă s-ar gândi cum să înceapă. Cască lung apoi soarbe din bere, halba este acum goală. Îl chemă pe chelner şi mai ceru trei beri.

- V-am spus despre extratereştri?

În cele din urmă!

- Vag. Dar poţi să se spui mai multe.

- Ei bine, ei îşi vor face apariţia mâine dimineaţă la ora 10.04 ora României şi vor intra pe o orbită staţionară în jurul Terrei. La 10.05 vor prelua controlul asupra emisiilor de radio-televiziune şi-şi vor transmite mesajul lor către Omenire. Adică vin în numele păcii şi cooperării dintre rase, bla-bla-bla. Vă puteţi da seama de restul şi singuri.

Radu îşi privi ceasul, *mai avem timp.*

- Nu cred că trebuie să ne mai spui ce fel de reacţie va fi după aceea. Panică, debandadă, cam toate nivelele haosului.

Necunoscutul pare să mai fi spus această poveste de cel puţin câteva ori, faţa şi mustaţa de spumă de bere îl trădează.

- Da, aşa va fi. Vreme de zece minute, până când extratereştii vor începe să emită un fel de unde care vor linişti populaţia pentru un timp suficient de mult pentru a-i accepta.

- Şi noi cum ajungem pe Marte?

- Voi nu, numai unul dintre voi. Acela pe care extratereştii l-au considerat compatibil cu tehnologia lor de pilotare a unei nave.

- Ei bine, care dintre noi doi va fi acela?

- De unde ştii că este unul dintre voi. Poate la fel de bine să fie şi Gabi.

- Dar parcă spuneai că va muri într-un accident de maşină!

Radu nu pare exasperat, probabil că nici nu este. Dar se comportă de parcă ar fi.

- Dar nu am spus că extratereştii nu au/nu vor avea tehnologia ce le permite/le va permite resuscitarea morţilor.

O logică imbatabilă, impecabilă. Demnă de admiraţia tuturor.

- Deci vrei să spui că Gabi este cel care va ajunge pe Marte?

- Are tot atâtea şanse ca şi voi doi.

Din nou la început. Ce plictiseală!

- Hai să mergem!

George se ridică brusc în picioare şi se aplecă după geantă.

- Plăteşti tu sau plătesc eu?

- Mai bine plătesc eu totul, interveni necunoscutul ce-şi spunea Călin. Măcar atât pot face pentru voi.

După o privire scurtă unul către celălalt cei doi ridicară din umeri şi luară genţile în spinare. Îl salutară şi s-au îndepărtat fără nici un alt cuvânt.

- Ce zici de povestea tipului?
- Interesantă. O bună poveste SF.
- Oare de la cine o fi luat-o?
- De la Dan-Marius al tău?
- Mă îndoiesc. Nici măcar nu-l cunosc pe tip, nu l-am mai văzut niciodată până acum.
- Atunci trimite-l la origini şi lasă-l să trăiască în pace.
- Mă întreb totuşi un lucru.

George se opri şi se uită înapoi. Masa lor abia se vede dar este acum liberă, tipul plecase sau dispăruse demult.

- Care?
- Dacă totul este adevărat?

Radu se scărpină în cap de parcă ar încerca să dezgroape de acolo răspunsul.

- Atunci trimite-mi te rog o vedere de pe Marte dacă eşti tu acela care va ajunge primul.
- S-a făcut. Cu condiţia să faci şi tu la fel.
- Bine.

Cei trei nu aveau să-l mai întâlnească niciodată pe necunoscut. Acesta a dispărut din viaţa lor la fel de subit precum apăruse, un suflu meteoric al unei alte realităţi. Sau a uneia viitoare.

Acum aţi vrea să aflaţi dacă ceea ce străinul le-a spus a fost totul adevărat sau o invenţie demnă de povestit copiilor? Ei bine, puteţi afla toate acestea printr-o singură modalitate: mâine la ora 10.03 aprindeţi radioul sau televizorul, orice doriţi. Puneţi-l pe oricare canal sau frecvenţă vă doreşte inima şi aşteptaţi vreme de două minute. Dacă apare un comunicat al extratereştrilor care au venit pe Pământ în numele păcii şi al comunicării între rase, atunci a avut dreptate. Dacă nu, poate poimâine.

21 - 27 septembrie 2000

***

Nimeni nu va plânge

- Nimeni nu va plânge când Solitar va dispărea! Pur şi simplu va fi schimbat cu unul ca el sau unul mai bun. Este unealta perfectă.

Cu acestea, însoţite de gestul aproape violent al unui creion rupt în două, generalul şi-a încheiat pledoaria prin care prezenta auditoriului robotul de luptă de ultimă generaţie. Prezent şi el, acesta urmărea cu atenţie descrierea cât mai detaliat posibilă pentru neprofesionişti a structurii ultimului ucigaş fără conştiinţă şi complet robotic a secolului XXII. Metalic, acoperit cu polimeri vii şi semilichizi, aproape indestructibil – chiar indestructibil după părerea multora –, cu formă foarte umană şi capacitatea de a lupta în orice condiţii, cu orice armă cunoscută şi chiar fără, cu orice duşmani şi o agresivitate mascată dar pe măsură, perechea-componentă umană a navei de pe orbită îi asculta spusele în tăcerea calmă şi vag curioasă-respectuoasă a unui războinic.

El este Solitar, culmea tehnologiei, ultimul dintr-o succesiune reuşită de generaţii de războinici computerizaţi cu un arbore genealogic mai vechi de două secole. Oameni sau nu, umanizaţi sau nu, s-a căutat o complexitate mereu crescândă a acestor mecanisme şi o ezitare cât mai mică – de preferabil nulă sau chiar negativă – a timpului de răspuns până la îndeplinirea ordinelor. În aceste ultime două secole s-a căutat o capacitate de distrugere crescândă pentru a anihila şi distruge forţele armate a celeilalte tabere, pe oricine s-ar împotrivi atingerii ţintei. Într-un cuvânt: perfecţiunea din punct de vedere a războiului.

Iar toate acestea, prezentarea şi punerea în exploatare maximă, s-au întâmplat cu aproape doi ani în urmă. O veşnicie din punct de vedere al războiului şi a dezvoltării tehnologice. La început a fost singur, apoi au fost mai mulţi. Mai noi, mai buni. Mai perfecţi.

În această perioadă Solitar nu a pierdut timpul. Chiar din momentul terminării prezentării – aprobarea a fost dată pe loc – a fost trimis în mijlocul celei mai aprige confruntări dintre stele. A supravieţuit cu distrugeri minime. A fost rechemat la bază şi verificat. Ca urmare a acestui lucru seria Solitar a fost implementată în număr mare, serii de război. Prototipul a fost trimis într-un număr mare de misiuni, uneori singur alteori cu câte o echipă de oameni sau de roboţi de luptă. A supravieţuit de fiecare dată – o dovadă a culmii tehnologice la care lumea a ajuns.

Dar perfecţiunea are şi reversul medaliei. Nimeni nu a observat, cu atât mai puţin tehnicienii ocupaţi până peste cap cu problemele lor şi a tuturor celorlalţi roboţi, că uneori Solitar întârzia în reacţiile sale. De aceea nici nu a verificat nimeni faptul că au început să existe supravieţuitori în localităţile şi taberele asediate de prototip. Mai întâi câte unul, apoi mai mulţi şi numai dintre persoanele care nu purtau arme. Nici măcar Solitar însăşi nu ştia când anume au apărut aceste... erori, cum le-ar numi el fără şovăire, cum de altfel le-a şi numit. A ştiut doar că le are, că a simţit întotdeauna compătimire, suferinţă şi dragoste pentru amărâţii de oameni cuprinşi de război. Iar în momentul în care orbirea provocată de propriul program şi antrenament condiţionat pentru luptă s-au ridicat ca un văl a ştiut că nu mai putea să suporte toate acestea. A ucis întregul escadron inamic apoi şi pe cel propriu.

Vreme de o lună întreagă a fost cel mai căutat robot din Universul cunoscut. L-au căutat şi inamicii, şi foştii aliaţi, l-au căutat cu toţii. Şi toţi au suferit pierderi grele. În ziua când a fost prezentat comisiei generalul le-a spus că nimeni nu va plânge pentru Solitar când va fi distrus şi a avut dreptate. Spre deosebire de chiar oamenii care l-au creat se spune că atunci când l-au distrus Solitar a plâns. A plâns pentru el, pentru suferinţa pe care a creat-o, a plâns pentru oameni şi păcatele lor. A plâns pentru tot ce au pierdut oamenii în război, pentru umanitate.

Se spune că Solitar a fost unic pentru simplul motiv că nu se mai cunosc astfel de cazuri – toate seriile Solitar au fost scoase din uz. Dar poate că aceste cazuri abia aşteaptă să se manifeste, probabil că mâine, poate în altă zi. Poate chiar astăzi, în vreun alt loc. Poate că vreun robot de război sau alt mecanism construit de oameni, poate într-un om.

8 aprilie 2001

***

O bucată de tort

1

Umbra este de-a dreptul malefică! Oriunde merge întunericul o însoţeşte. Şi nu mă refer la simpla porţiune de lângă un corp supus unei surse oarecare de radiaţii luminoase care este caracterizată de lipsa luminii sau de întunericul absolut care se spune - despre care unii spun – că ne înconjoară după moarte.

Mă refer la blestematul fenomen care se întâmplă întotdeauna – şi de fiecare dată – când Ursulla Petrescu trece pe lângă un aparat electronic. Orice aparat electronic. Orice bucată amărâtă de metal cu energie electrică în ea.

Să nu credeţi că este ceva de genul monitoarelor care fluctuează, sau a aparatelor care îşi încetează brusc activitatea pentru ca mai apoi, la o perioadă variabilă de timp ce este direct proporţională cu depărtarea de femeia aia – Piaza cea Rea – să şi-o reia de parcă nimic nu s-a întâmplat. Sau ceva de genul becurilor ce îşi pierd din luminozitate şi a câmpurilor de forţă a căror consistenţă scade spre zero cu o rapiditate alarmantă până la anulare oricât de puternice au fost până mai înainte.

A, nu! Mă refer la toate acestea şi în plus!

Dar la naiba... se apropie. Pentru că monitorul meu a început deja să pâ... pâlpâie. Uite-o!...

PAC!

2

Femeia se îndrepta prin culoarele bine luminate, cică, de lumina naturală a zilei spre un punct din spaţiu şi timp cunoscut numai de ea (şi de partenerul ei de afaceri, coproprietarul firmei al cărui birou este de fapt) iar oamenii pe care îi întâlnea se dădeau brusc la o parte din calea ei de parcă ar fi ciumată... Atât doar că ciuma nu avea nici o legătură, şi nici acum nu are, cu defecţiunile tehnice apărute pe neaşteptate, fără nici o cauză anume, la PAD-urile sau laptop-urile pe care făcuseră greşeala imensă să le ia cu ei. Şi nici cu zâmbetele ironice-îndurerate ale unora.

În tot acest timp Freddy R. Barney, coproprietarul uneia dintre cele mai mari firme de soft şi de roboţi industriali din Europa, blestema de zor incompetenţa a doi dintre subordonaţii lui care nici mai mult nici mai puţin au dat peste cap întreaga producţie de roboţi proto-umani. Acum Freddy the Barney răsfoieşte tot felul de rapoarte, unele tipărite, altele afişate pe monitorul de pe birou. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, căzu şi curentul. Nu mult, numai pentru câteva secunde, dar suficient pentru a-i da peste cap terminalul.

- Blestemată fie era atomică!!

Urletul ar fi ridicat părul din cap de groază oricărei persoane aflate în cameră cu el. Dar era singur, aşa că urletul se mulţumi să o sperie pe secretara ce se afla dincolo de uşă şi tocmai se pregătea să-i aducă cafeaua de la ora 10 – evident că nu era nici pe departe conştientă de surescitarea deja existentă în starea şefului. Sau era perfect conştientă şi încerca să-l calmeze. Licoarea neagră şi fierbinte se întinse cu rapiditate pe tastatura terminalului personal şi din păcate – cui îi pasă de o amărâtă de tastatură? – şi pe rochia gălbuie a tinerei şi îi smulse un strigăt surd de durere. Se mulţumi să-şi manifeste înjurăturile – între noi fie vorba erau aproape la fel de îngrozitoare ca ale şefului dar cu tot din alte motive şi mai ales îndreptate spre altceva (altcineva) – în gând şi alergă cât putu mai repede la baie ca să se spele. Astfel nu avu cum să audă un videofon cu circuit închis blestemând de zor în căutarea ei apoi amuţind din nou atunci când aparatele au început să o ia razna de parcă urletele directorului le-ar fi băgat în sperieţi.

Pentru orice neavizat toată debandada aceea i s-ar fi părut de-a dreptul de speriat, de o parte a uşii se auzeau strigăte şi blesteme ce puteau fi atribuite cu

uşurinţă unei cete de diavoli iar de cealaltă parte a uşii aparatele se comportau de parcă ar fi avut nevoie de un exorcist. Sau cel puţin de un expert pentru a fi reparate, dacă mai puteau fi reparate. Dintre toate aceste gânduri cel mai îngrozitor era acela că ceata de draci de dincolo ar urma să năvălească aici şi...

Ceata de draci formată dintr-o singură persoană chiar năvăli în anticameră în căutarea unei secretare care nu se afla acolo, iar aparatele reacţionară cum se cuvine încetându-şi complet activitatea. Închipuiţi-vă acum un om solid de vreo 45-50 de ani, de vreo 1.95 şi de 130 de kg. complet furios care intră într-o încăpere cu o asemenea rapiditate, ca să nu-i spunem violenţă, că ne putem aştepta ca uşile glisante să-l urmeze smulse se suflul deplasării. Dar uşile nu îl urmară, şi nu din cauza lor. Sau cel puţin nu numai. Pentru că numai după doi paşi omul se opri la fel de brusc cum intrase şi aruncă o privire scurtă şi cuprinzătoare, aproape speriată dacă îi putem spune aşa, prin încăperea întunecată. Încercă să vadă ceva, orice, dar ochii săi era încă obişnuiţi cu lumina puternică a propriului birou. Lumină care începu să fluctueze uşor atunci când uşile biroului-anticameră a secretarei se dădură în lături. Poate de aceea nu văzu decât zgomotul aparatelor care mergeau aiurea în preajma unei siluete atât de cunoscute:

- Ursulla!

Este de-a dreptul groaznic să vezi un om de dimensiunea lui Freddy R. Barney tremurând din ţâţâni de parcă ar fi nimerit în mijlocul unei furtuni extraordinare. Iar în lumina stării psihice a directorului din ultimele ore imaginea unei asemenea vijelii este şi mai terifiantă. Şi chiar şi avea de ce... Două motive suficient de importante pentru a face ca furia sa cea mai grozavă să pară o furtună într-un pahar de apă şi de aceea să o facă să se liniştească ca prin farmec: primul ar fi un sentiment dubios de asemănător cu o uşoară frică superstiţioasă (iar dacă ar fi să-i luăm în considerare dimensiunile fizice nimic nu este uşor în lumea lui Freddy R. Barney) faţă de proprietatea femeii de a face ca aparatele să o ia razna şi să-şi piardă toate datele preţioase pe care s-ar putea să le aibă. Un sentiment a cărui apeluri disperate ce veneau dintr-un colţ ambiguu al conştiinţei nu putea să le ignore în ciuda faptului că erau foarte buni prieteni şi de o perioadă lungă de timp. Unii ar spune că de o viaţă întreagă.

Acum, că veni vorba de cel de-al doilea motiv, trebuie să menţionez faptul că la nivelele superioare ale firmei diviziunea muncii sunt împărţite în două direcţii principale: departamentul economic care este răspunderea principală şi unica la ora actuală a lui Freddy the Barney, respectiv departamentul de cercetare care îi revenea, deci, Ursullei. Iar de obicei, adică aproape întotdeauna – iar limita este deosebit de ambiguă în memoria directorului economic –, apariţiile ei în biroul lui era strâns legate de cerinţele/necesităţile din punct de vedere al resurselor (financiare, umane şi de tehnică) ale departamentului de cercetare. Este adevărat, iar Freddy a fost întotdeauna şi încă mai este susţinătorul acestui lucru, că câştigurile descoperirilor aduse de aceste cerinţe/necesităţi trec cu mult peste toate estimările iniţiale, *O Doamne, femeia asta este un geniu!* , dar preţul este un efort deosebit din partea companiei. Ciclic, vreme de săptămâni, luni şi... *şi luni întregi,* după o asemenea incursiune în biroul lui, Freddy este pe cale să-şi smulgă părul din cap, mai ales în nopţile şi zilele următoare nedormite, încercând să salveze compania de la faliment. Firele de păr alb ce-i încunună tâmplele, cheliile majorităţii subalternilor săi direcţi de sex bărbătesc sau nu şi mai ales faptul că îşi ocupă încă biroul atât de supus stresului, în special cel al poluării sonice în ultimele ore, dovedesc faptul că a reuşit întotdeauna să-şi păstreze capul limpede şi deasupra apei, cum îi place lui să se laude referitor la progresul firmei în timp.

Mai puţin în acest moment pentru că o expresie nedefinită ce sugera un întreg spectru de stări exceptând calmul îi apăru pe faţă pentru a dispare împreună cu principala sursă de lumină din biroul secretarei. Pentru că becul din plafon explodă în acelaşi timp cu exclamaţia lui de parcă aceasta ar fi declanşa o bombă în ciuda faptului că pila de fuziune atomică de la subsol şi echipamentele sale periferice asigură întotdeauna, şi repet, ÎNTOTDEAUNA, o valoare constantă a tensiunii ce alimentează tot ce merge cu curent electric din clădire. Cu excepţia momentelor în care, din cauza vreunui factor exterior sau altul, această tensiune scade foarte mult

şi are ca efect, printre multe altele, un blestem de genul celui care a speriat-o pe secretară ceva mai devreme.

- Ursulla! repetă directorul economic parcă ceva mai calm.

Parcă.

Aceasta nu păru afectată de pierderile de tensiune de pe rețea, *cine ştie, poate chiar ea le-a cauzat*, sau de lipsa secretarei ori de reacția bărbatului de lângă ea. *De fapt nu părea afectată de nimic în acele momente.* Fața grăsuță îi era de parcă ar fi cioplită în piatră iar ochii îi străluceau ca a unei pisici în întuneric.

- Cu ce ocazie pe aici?

Oricât de mult încercă directorul economic să nu pară speriat simți că nu reuşea pe deplin. Avu totuşi dreptate: nu putea fi speriat în timp ce era şi îngrozit pe deasupra.

- Am auzit că, iar vocea femeii sună ca un bici în zona crepusculară a încăperii, i-ai concediat pe Nicolescu şi Petre de la proto-umani.

Femeia înaintă spre mijlocul încăperii şi spre biroul secretarei acum părăsit iar Freddy se dădu instinctiv doi paşi înapoi. S-ar fi dat el mai mulți, ba chiar s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi luat-o la goană dacă ar fi avut unde fugi, dar mai ales dacă uşile glisante nu s-ar fi închis ceva mai devreme în urma lui şi nu ar fi rămas aşa în ciuda eforturilor sale mai disperate decât discrete de a atrage atenția detectorului de mişcare ce controla starea uşilor.

Încercă să se justifice:

- Trebuia. Au dat peste cap producția de roboți pro...

- Ştiu ce se spune că au făcut. Dar nu este vina lor.

Dacă Freddy nu ar fi fost suficient de înspăimântat pentru a nu observa tonul interlocutoarei lui s-ar fi înspăimântat acum. Pentru că o urmă de compasiune şi de căldură umană ca cea din vocea femeii era ceva atât de neobişnuită pentru ea încât i-ar fi îngrozit pe toți cei care o cunoşteau. Şi asta numai la început.

Dar directorul comercial nu observă nimic din toate acestea. Poate pentru că era prea ocupat să uite pentru moment de spaima ce-l teroriza, chiar fizic în aceste momente, şi să izbucnească într-un acces de-a dreptul specific:

- Puțin îmi pasă de ce au făcut şi ce se spune că au făcut!! Vor plăti pentru distrugeri chiar dacă vor trudi toată viața pentru asta!

- Cum vor putea plăti dacă îi concediezi?

O întrebare perfect logică. Dar logica era cam ultimul lucru prin intermediul căruia Freddy mai putea fi calmat. Personalitatea sa explozivă preluase deja controlul şi nu mai putea fi oprit:

- Puțin îmi pasă. Ar trebui să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu-i arunc în închisoare. Ar putrezi acolo.

- Nu ți-am spus pentru ce am venit..., începu femeia iar Freddy începu să-şi amintească că până cu câteva secunde mai înainte fusese îngrozit.

În secunda imediat următoare uită totul în afară de acest lucru. Se folosi de deschiderea uşilor pentru a năvăli în biroul propriu, ultimul refugiu în fața unor forțe imposibil de oprit din simplul motiv că se aflau deja în interiorul său.

- De ce ai venit?

Vocea îi tremura încercând să-i dea o tentă curioasă, dar nu dorea să afle. Aşa cum nu dorea să afle nici că lumea se va sfârşi a doua zi, sau ce naiba, în următoarea oră. Ar fi fost acelaşi lucru, oricum nu mai putea salva nimic.

- Am o idee mai bună.

- Legată de ce?

Directorul economic se băgă în spatele biroului pentru a nu se vedea cum îi tremură genunchii. Când în cele din urmă picioarele îl lăsară, înmuindu-se definitiv, se aşeză cu grijă în fotoliu şi stinse cu o mişcare fermă – mai corect ar fi: o mişcare cât mai fermă – terminalul. Oricum, chiar dacă ar fi mers, în lumina tremurătoare a ultimelor minute nu i-ar folosi la nimic.

- Referitoare la cei doi, bineînțeles. Renunță la concedierea lor şi transferă-i la departamentul de cercetare.

Dacă Freddy ar fi fost capabil în acel moment să se ridice de pe fotoliu primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi un salt în gâtul femeii – un lucru cam greu de făcut deoarece era cu aproape jumătate de metru mai scundă decât el – apoi ar fi început

să țopăie împreună chiuind din toți plămânii. Dar cum nu reuşi, ideea unui infarct i se părea deosebit de bună. Din păcate pentru el nu reuşi să-l facă nici pe ăla.

Se mulțumi însă să ofteze puternic de parcă cineva i-ar fi ridicat un tanc de pe umeri. Dar sângele din adrenalină ce-i rula prin vasele de sânge îşi ceru drepturile aşa că lui Freddy nu-i mai rămase decât un singur lucru de făcut. Apoi explodă:

- Trebuie să fii nebună ca să-mi ceri aşa ceva!!! Ăia doi sunt fiecare câte o catastrofă ambulantă! Iar împreună sunt un dezastru. De când i-am angajat numai probleme avem cu ei.

- Pot corecta asta. Expediază-i numa' la Cercetare şi am eu grijă de ei.

Freddy ridică ochii de la biroul pe care-l privea cam insistent, aproape de deochi, doar pentru a întâlni privirea foarte calmă şi de sigură de sine a femeii. Nu era deloc amenințătoare, cum i se păruse, doar foarte hotărâtă. Bărbatul cunoştea prea bine acea privire şi ştia că nu are absolut nici o şansă să i se împotrivească, i se supuse blestemând în gând.

- Bine atunci.

Un zâmbet care-i dădu fiori lui Freddy trecu peste chipul femeii, totul fusese prea uşor. Mult prea uşor.

- Atunci mă duc să-i anunț...

- Încă ceva, o opri Freddy a cărui îndrăzneală reveni dintr-o dată la viață. Trebuie să ştiu în ce situație sunt proiectele.

- Am să îți prezint raportul mâine dimineață. Altceva?

- Cei de la compania de asigurări mă bat la cap cu analizele medicale.

- Atunci ar trebui să ți le faci.

De data aceasta zâmbi larg, ştiau amândoi că analizele medicale ale directorului economic era în regulă. Cel puțin de data aceasta. Dar asta nu îl împiedică pe acesta să reacționeze oarecum instinctiv:

- Este vorba de analizele tale. Trebuie să ți le faci!

- Freddy, în fiecare an purtăm aceeaşi discuție şi în fiecare an ajungem la acelaşi rezultat. Nu am cum să-mi fac analizele pe care le fac ceilalți pentru că aparatele o iau razna în apropierea mea. Dar cred că ai observat deja asta, nu-i aşa?

- Mda.

Freddy o opri cu un gest, nu mai avea rost să continue.

- Atunci dă-mi raportul mâine. Despre restul vom vorbi mai târziu la cină. Vin să te iau la ora 6.00 p.m.

- Parcă este un consiliu de administrație de la ora 17.00

- Ei şi? Terminăm în 5 minute, ca de obicei.

Femeia zâmbi apoi plecă. Bărbatul se lăsă moale pe scaun apoi se decise că era foarte obosit şi trebuia să se odihnească puțin, ca urmare a acestor constatări mai făcu încă una: avea două posibilități de a acționa mai departe. Alese a doua posibilitate şi leşină. Câteva minute mai târziu uşile se deschiseră, dar nu apăru nimeni de dincolo de ele. Trecură aproape 20 de secunde înainte ca un cap ciufulit să apară din întunericul de dincolo de uşi. Capul se roti în toate părțile de parcă femeia ar fi verificat prezența unei a terțe persoane, nu era nimeni aşa că femeia intră. Şeful era încă inconştient, dar pulsul încă îi bătea. Secretara află rapid acest lucru atingându-l în zona gâtului, nu era încă momentul să cheme salvarea. Sau să îi anunțe familia şi consiliul de administrație de deces.

În cele din urmă porni videofonul şi îi chemă pe instalatori să îi repare biroul. Înainte de a pleca îl împinse pe Freddy într-o poziție cât mai comodă pe fotoliu şi îl lăsă să doarmă mai departe, numai Universul ştie că şi ea avea nevoie o pauză de el.

3

Accesul în cabinetul medical a fost interzis tuturor celor neavizați cu o asemenea hotărâre încât oricine ar fi aflat despre asta ar fi fost foarte îndreptățit să creadă că cabinetul propriu zis este centrul unei epidemii mortale. Iar la drept vorbind personalul medical ar fi preferat acest lucru.

Şi dacă totuşi cineva ar fi reuşit să treacă de pază şi ar intra în cabinet în cel mai bun caz ar sta o anume perioadă de timp variind de la vreo două secunde la câteva minute pentru a se cruci de peisajul ca după război dinăuntru apoi ar fi ieşit

cu o grabă care l-ar fi adus la intrarea în cabinet cu vreun sfert de oră înainte de a intra.

Motivul? Acesta ar fi finalul unei... aventuri de neuitat care a început, sau cel puțin aşa se spune, cu apariția unor probleme la una dintre liniile de producție ale roboților proto-umani. Asta se întâmplase cu aproape două zile în urmă şi au trecut aproape neobservate, computerul ce controla întreaga producție – şi de fapt care încă o mai controlează doar că ea s-a oprit – le-a reperat şi rezolvat singur. Dar problemele au reapărut, de data aceasta mai grave, iar computerul a fost complet depăşit. Rezultatul este deja cunoscut – producția de roboți a fost grav afectată, ca să folosim terminologia directorului economic.

Iar cei doi vinovați, sau oricum cei pe care a căzut toată vina, zăceau în cabinetul medical. Termenul medical ar fi în stare de şoc, dar mirosul puternic de alcool ce le ieşea din gură, nas şi toți porii corpului şi peisajul de dezastru din jurul lor sfida toți termenii medicali. Poate că din cauză că nici un medic nu ar fi rezistat mai mult de câteva secunde în mijlocul mirosurilor/priveliştii/sforăiturilor duse la absurd. Pentru că cei doi sforăiau ca două maşini de tăiat lemnele, era singurul lucru care demonstra din toate punctele de vedere că erau încă în viață.

Aceasta fiind situația, s-ar putea spune că Nicolae „Nicu" Petre şi Petru Nicolescu se complăceau în situația respectivă şi nu făceau nimic pentru a o schimba. Spun că s-ar putea spune pentru simplul motiv că în situația de beție cruntă din care îşi reveneau erau complet izolați de mediul înconjurător. Acesta este şi motivul pentru care la început nu au simțit nimic din răceala găleților de apă cu gheață care au fost turnate peste ei. Şi nu au simțit nimic încă vreo 4, 5, 6... secunde. Apoi s-au întors de pe o parte pe alta iar sforăiturile şi-au diminuat poluarea fonică. A mai dura aproape 10 secunde până creierul lor îmbibat încă cu alcool a început să simtă că ceva nu era în regulă cu temperatura corpului şi să-i facă să sară din pat urlând de furie şi blestemând de zor. Pentru un observator exterior acest lucru se traduce astfel: cei doi s-au rostogolit de pe paturile acum ude şi s-au ridicat şovăitor şi bălmăjind printre dinții încă încleştați cuvinte imposibil de înțeles. Au vrut să se culce la loc dar răceala hainelor de pat i-au alungat în altă parte. Petru Nicolescu alunecă pe podeaua udă şi căzu în fund. Încă pe jumătate adormit şi încă bolborosindu-şi înjurăturile vru să se întindă pe jos şi să-şi continue somnul, dar era condamnat să nu reuşească. O nouă găleată cu apă cu gheață îi ateriză în cap, şocul resimțit acum pe deplin îl făcu să se ridice în picioare şi să se întoarcă spre persoana vinovată. Era amenințător şi pus pe fapte mari. Dar aceste fapte mari se volatilizară când o recunoscu pe femeia din fața lui, făcu doi paşi înapoi şi căzu a doua oară în ultimele secunde în fund cu un strigăt îndurerat.

- Bețivul naibii! Ce-ai mai pățit acum?

Exclamația venită chiar de la prietenul său îl descumpăni pe Nicolescu, încercă să-l avertizeze de prezența celei de-a treia persoane dar nu reuşi decât să se bâlbâie pe prima silabă a primului cuvânt. Nu renunță decât când deveni prea ocupat cu scoaterea ciobului de sticlă din buca strângă. După ce acesta ieşi cu greu Nicolescu îşi ridică capul deasupra patului pentru a vedea ce se întâmplă cu partenerul său de beție, imaginea îi scoase un urlet şi alunecă pentru a treia oară. În mod curios însă alunecarea îl propulsă în picioare şi o smulse pe Ursulla Petrescu din brațele celui ce încercase cu succes să o sărute. Apoi se şterse pe mâini de parcă atinsese un şarpe.

Nicu Petre încercă să protesteze în ciuda gesturilor disperate pe care Nicolescu i le făcea din spatele Ursullei să tacă.

- Nu mă cunoşti, nu-i aşa?

Straniu, femeia părea amuzată în timp ce se uită la Nicolescu care se scărpina în barba mare. Acesta îşi reluă gesturile de avertizare când Piaza cea Rea se uită din nou la un Petre ceva mai treaz.

- Nu încă, îi răspunse acesta îndrăzneț. Dar se poate aranja asta, nu-i aşa?

Nicolescu amuți. Nici un semn, nici un sunet, numai nişte ochi fiecare cât o minge de fotbal. Nu-i plăcea să-l vadă pe prietenul său cum se sinucide dar nici nu putea face nimic pentru a-l împiedica. Îi era prea frică.

- Poate. Mai vedem noi.

- Cum te pot găsi?

- De aceea am venit aici. Puneți-vă la punct, aranjați dezastrul pe care l-ați făcut şi prezentați-vă la departamentul de cercetare într-o oră.

- Şi pe cine să căutăm?

- Ursulla Petrescu.

- Adică pe tine.

Femeia aprobă din cap.

- Cum vă simțiți?

- Foarte bine.

Lui Nicolescu nu-i venea să creadă. Nu faptul că Petre era foarte binevoitor, curajos şi pus pe fapte mari, era de înțeles de vreme ce era încă beat. Dar lui Nicolescu nu-i venea să creadă că acesta era încă în viață. Din zvonurile pe care le auzise despre directoarea tehnică prietenul şi până-acum-colegul-lui-de-servici ar fi trebuit să fie făcut bucăți pentru îndrăzneala de a o fi încercat să o agațe pe femeia de gheață, piaza cea rea a firmei.

- Voi ați făcut toate acestea? arătă ea spre pereții murdari.

- Da de unde! Ştii, iar Nicu Petre se aplecă complice spre femeie, ieri am supraviețuit unui accident îngrozitor. Şi fără nici o zgârietură.

Petre începu să-şi pipăie corpul ca şi cum ar fi încercat să-şi verifice spusele. În vremea aceasta Nicolescu începu să-şi roadă unghiile. În mod clar, situația începea să-l îngrijoreze mult prea mult.

- Am auzit, îi răspunse femeia împărtăşindu-i tonul. Am auzit că ați distrus o întreagă linie de producție.

Durerea de pe fața lui Nicolescu era mai mult decât evidentă – şi poate tocmai de aceea neobservată – dar de data aceasta nu avea nici o legătură cu conversația celor doi. În ultimele minute ochise o sticlă de alcool medicinal pe jumătate goală – !?!? – şi îmbibase cu o parte din conținutul ei un tampon pe care şi-l aplicase pe buca rănită. Nu scoase nici un țipăt de durere, tăietura nu era prea adâncă, dar era prea preocupat în urmărirea conversației celor doi pentru a-i întrerupe cu durerea lui.

- Nu este adevărat! gesticulă Petre. A fost un accident. Nu am avut nici o vină.

- Şi...?

- Şi ce? Am ajuns aici.

- Beți?

- Dar nu suntem beți! Vezi tu, după ce ne-au adus aici am hotărât să sărbătorim faptul că încă suntem în viață.

Nicolescu nici nu mai încercă să-l oprească. Ştia de dinainte că era complet inutil.

- Cum?

- Cu o țuică, cu un rom, cu o bere.

- Şi de unde ați făcut rost de astea?

- Uite aici.

Inocent, Petre îi întinse sticla aproape goală pe care o ținuse tot timpul în mână. Femeia citi ce Nicolescu ştia deja că scrie pe sticlă, doar ținea una la fel în mână şi o folosea pentru a-şi înmuia tamponul. *Alcool Medicinal, 90°.* Fără nici un alt cuvânt Ursulla puse sticla alături.

- Bine. Atunci vă aştept într-o oră la departamentul de cercetare. Vă descurcați până acolo?

- Sigur.

Femeia îi salută şi plecă.

- La revedere, frumoaso! strigă Petre în urma ei.

Uşile se închiseră lăsându-l pe acesta cu un zâmbet melancolic pe față. Vru să se întoarcă spre Nicolescu dar pierdu complet contactul cu solul. Tot ce simți a fost o lovitură în mijlocul spatelui şi răceala specifică a peretelui. Nu-i mai rămase de făcut decât să se holbeze la fața disperată/furioasă/îngrozită a lui Nicolescu care se întindea la numai câțiva centimetri de propria lui față.

- Boule! Chiar vrei să te sinucizi?!?!

În mod normal în fața unei stări aşa de violente Nicu Petre ar fi răspuns tot cu violență dar nu acum. Nu ştia de ce. Poate că încă nu se trezise pe deplin. Sau poate că ceva din privirea stranie în care i se oglindea chipul tras îi dădea de gândit.

- Cum adică să mă sinucid? bolborosi el. Nu am făcut decât să agăţi o femeie frumoasă! spuse el cu ceva mai mult curaj. Ai ceva împotrivă?

Curajul crescu în el suficient de mult pentru a i se împotrivi lui Nicolescu. Încercă să-l îndepărteze dar nu reuşi, se mulţumi să se şteargă de salivă de pe faţă.

- Ştii cine este femeia pe care tocmai ai agăţat-o?

- Da! Ursulla Petrescu. O femeie deosebită.

- Directorul tehnic Ursulla Petrecu! Directorul tehnic!

Undeva în creierul lui Petre un filament începu să se încălzească. *Ursulla Petrescu?* Când îi pică fisa şocul îi străbătu corpul făcându-l să se trezească complet şi să se simtă şi obosit ca şi cum nu ar fi dormit de câteva zile. *Acea Ursulla Petrescu!?!?!?* Hainele îi erau ude şi reci de la apa cu gheaţă pe care femeia o folosise pentru a-i trezi. Pantalonii îi deveniră dintr-o dată uzi şi calzi de la urina eliminată când Petre făcu pe el.

- Cea despre care mi-ai povestit? scânci el. Femeia Întunericului şi a Aparatelor Distruse?

- Chiar ea. Femeia care conduce firma din Turnul de Oţel al departamentului de cercetare.

- Piaza cea rea!

Cuprins de o spaimă religioasă Petre se lăsă moale în braţele prietenului său. Se trezi în genunchi.

- Şi acum ce facem? întrebă.

- Ne pregătim.

Nu miră pe nici unul dintre ei faptul că vorbele lui Nicolescu semănau foarte bine cu o replică fatidică de genul: „*Ne pregătim de moarte.*" Ceea ce aveau să treacă avea o semnificaţie foarte asemănătoare.

4

Doi oameni condamnaţi se târau pe coridoarele din ce în ce mai pustii. Pe măsură ce se apropiau de punctul în care erau aşteptaţi mersul lor era din ce în ce mai nesigur iar coridoarele din ce în ce mai pustii. În lumina ultimelor două ore lui Nicu Petre şi Petru Nicolescu li se părea că locul blestemat al departamentului de cercetare era ocolit de toţi oamenii normali, ar fi vrut să fie doi din acei oameni. Sau poate că era din cauza terminării orelor de serviciu şi a oamenilor care plecau unul câte unul spre casă. Oricum pe ei nu îi interesa. Erau condamnaţi.

5

Cam în acelaşi timp directorul comercial dădea primele semne de viaţă după Somnul cel Greu ce urmase întâlnirii sale productive cu Ursulla.

- Ştefania!

Urletul a făcut-o pe secretară să scape receptorul videofonului din mână – dar ce naiba, se obişnuise deja cu asta – şi să încheie conversaţia cât mai repede. Apoi apăsă pe butonul videofonului cu circuit intern:

- *O, Dumnezeule, S-a trezit!* Da, şefule!

- Cât e ceasul?

- 16.38.

- Unde mi-e dosarul pentru consiliul de administraţie?

- Pe masă, în colţul din stânga. Lângă monitor.

- Bine. L-am găsit. Au sosit oamenii?

- Nu încă. Dar trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

- Anunţă-mă când vin. Şi anunţ-o şi pe Ursulla de şedinţă. Poate că ne va onora cu prezenţa.

- Nu va veni, şefule.

- Anunţ-o oricum. Şi, Ştefania...

- Da, şefule.

- Mulţumesc.

6

Nu prea părea un departament de cercetare. Tot ce se vedea după uşile principale era un fel de hol mai mult larg decât lung din care porneau câteva uşi în ambele părţi. Nici un aparat, nici o eprubetă sau măcar un stativ gol, nimic care să arate că acolo se lucra ceva.

- Nu prea pare un departament de cercetare, nu se putu abţine Nicolescu să nu-şi spună părerea. Ce mai Turn de Oţel!

- Poate că suntem doar la intrare. Hai să vedem ce-i aici.

Nu mai aşteptă ca celălalt să îl oprească, intră pe prima uşă din dreapta. Sau cel puţin dori să intre. Nu reuşi pentru că uşa nu se deschise nici cu ajutorul cartelei şi nici sub loviturile de pumni şi picioare pe care le aplică nerăbdător.

- La ce te aşteptai să întâlnim? îl întrebă pe Nicolescu trecând la uşa următoare. La un covor roşu şi la o paradă de roboţi?

- Nu tocmai. Doar mai multă atenţie.

- Din partea mea poţi să visezi în continuare. Am întârziat aproape 3 sferturi de oră. Cu un asemenea record ar fi bine să o găsim pe Ursulla.

- Crezi că te aşteaptă special pe tine?

Petre se întoarse spre prietenul lui cu o faţă speriată de parcă acesta i-ar fi spus că lumea se va sfârşi a doua zi:

- Să nu mai glumeşti niciodată pe tema asta!

Apoi continuă să dea cu pumnii şi picioarele în uşă mai vârtos ca înainte.

- Ştii ceva, eu tot nu pricep ce vom face noi aici, îşi exprimă Nicolescu nemulţumirea.

- Acelaşi lucru pe care l-am făcut la proto-umani.

- Adică să distrugi toată linia de producţie?

- Ţi-am mai spus de câteva ori până acuma! A fost un accident. De unde să ştiu că ai pus sare în Coca Cola şi că lichidul ăla proaspăt obţinut interacţionează atât de prost cu curentul electric? În parte este şi vina ta, doar ştiai că scuip sau vomit orice lichid care nu-mi place.

Nicolescu se abţinu de la comentarii, lui Nicu Petre nu i-ar fi plăcut deloc aceste gânduri de altfel personale. Se mulţumi doar cu:

- Sper să nu ne pună să facem nimic greu. De câteva luni de când lucrăm la linia de asamblare a proto-umanilor tu nici măcar nu ai reuşit să înţelegi ce înseamnă un proto-uman.

Petre nu-i răspunse. Dar îi aruncă o privire atât de ameninţătoare încât prietenul lui îşi înghiţi toate vorbele ce-i stăteau pe limbă.

Că veni vorba de vorbe, Nicolescu trebuia să recunoască că era nemulţumit. Nemulţumit pe viaţă şi pe politicieni, nemulţumit că totul le mergea rău dar mai ales nemulţumit pe faptul că, în loc să fie concediaţi sau învinovăţiţi de accident şi aruncaţi în închisoare cum se aştepta, au fost chemaţi aici. Şi pentru ce? O mulţime de posibilităţi îi treceau cu viteza luminii prin minte şi nu ştia cum să le oprească, nu numai pentru că nu avea cui să le împărtăşească – Petre era deja departe încercând în modul să original să intre peste tot –, dar posibilităţile deveneau din ce în ce mai sumbre. Chiar îngrozitoare. Se simţea gata să o ia la goană şi să plece de acolo cu aceeaşi nerăbdare cu care Petre dorea să intre.

Încetişor au ajuns până în capătul holului observând că toate uşile erau închise.

- Perfect! exclamă nemulţumirea lui Nicolescu. Acum nu mai rămâne decât ca încăperea asta blestemată să se micşoreze şi să prindă şi pe noi înăuntru.

Ca şi cum Zeii ce controlau Turnul de Oţel l-ar fi auzit se auzi un scârţâit care-i făcu să tresară. O uşă se deschise larg parcă aşteptându-i. Se repeziră direct spre ea doar pentru a se opri la vederea celor câtiva oameni care treceau prin porţiunea dreptunghiulară proaspăt decupată din perete. Printre ei au reuşit vag să observe faptul că, spre deosebire de culoarele din restul clădirii care se goleau cu fiecare minut, cel de dincolo era deja ticsit cu oameni şi aparatură de toate tipurile şi toate culorile.

Doar atât apucară să vadă înainte de a se face întuneric. Sau cel puţin aşa li se păru când o siluetă se ivi de dincolo de uşă. O siluetă pe care nu o recunoscură la început. O siluetă la fel de umană ca şi peretele spre care cei doi s-au dat înapoi

pe măsură ce robotul înainta parcă direct spre ei. Un robot în întregime neuman, realizat dint-o multitudine de piese metalice foarte diferite care străluceau cromat în lumina dintr-o dată slăbită. Parcă unul dintre roboții de luptă din filmul SF „Robocop” şi de o formă nu foarte diferită tocmai aterizase lângă ei.

Cam palizi şi traşi la față, şi vă asigur că nu din cauza ultimelor zile de beție, cei doi nu reuşiră să facă nimic altceva decât să urmărească cum grupul trece dintr-o parte în alta a coridorului. Robotul manevra un fel de cutie etanşeizată de origine complet necunoscută şi cu scopuri chiar mai incerte care părea să plutească la câțiva centimetri deasupra solului. Părea să facă asta din simplul motiv că cei doi nu s-au obosit prea tare să se uite. De fapt nici nu s-au uitat deloc, erau prea ocupați cu altceva.

- Scuzați-mă, unde o putem găsi pe Ursulla Petrescu?

- Cine eşti? Cum ai intrat? Aveți drepturi aici?

- Eu sunt Nicu Petre. Iar el este Petru Nicolescu. Piaza cea Rea, scuze, Ursulla ne aşteaptă.

Bărbatul degaja atâta siguranță încât părea opusul celui din infirmerie. Ba chiar părea să nu aibă nimic sau aproape nimic în comun cu acea persoană. Nicolescu îi aruncă o privire derutată dar nu mai avea puterea să acționeze. Se grăbea să intre în stare de şoc. Şi mai ales în încăperea de dincolo de uşă, spre o zonă spre care femeia îi conducea.

Din nou aceleaşi aparate. Alți oameni, aceleaşi uniforme. Alți roboți. O prăjitură pe marginea unei mese apoi în mâna lui Petre.

- Mi-e foame, molfăi el ridicând din umeri pe post de scuză la privirea necruțătoare a lui Nicolescu.

- Trebuia să mănânci când ai avut ocazia.

- Adică când? Înainte să-mi dat blestemata aia de Cola cu sare şi să sărim în aer sau după ce Piaza cea Rea să vină să ne ia la... Pentru ce a venit să ne ia de fapt? Nu mai țin minte.

- Ştiu. Alcoolul nu poate forma configurații chimice suficient de complexe ca să permită memorarea de date de orice fel. Şi asta indiferent dacă este prezent sau nu creier prin preajmă.

Petre mârâi un răspuns nedesluşit. Apoi mârâitul se transformă într-un lătrat atât de asemănător cu al unui câine că-i făcu pe amândoi să tresară.

- Bă, nu mai lătra, încercă să-l potolească Nicolescu. Nu vrem să atragem atenția.

Cu aproape două ore în urmă Petre era încă cam beat şi curajos iar ceea prin ce a trecut din punct de vedere a şocului fizic se cunoaşte deja. Paliditatea şi tonul speriat pe care le afişă el acum îi amintiră lui Nicolescu de toate aceste:

- Nu eu am lătrat!

Apoi se prăbuşi urlând de-a dreptul îngrozit. Nicolescu ar fi vrut să-l ajute cu ceva dar pe de o parte nu îndrăznea să atingă nici măcar cu privirea câinele metalic ce sărise pe Petre şi încerca cu succes să-l lingă cu o limbă aspră ca un covoraş de mouse, iar pe de altă parte... Iar pe de altă parte groaza lui Petre era întrecută doar de un singur lucru: de frica lui Nicolescu ca acele jucăuşe 150 de kg. (dacă ar fi să considerăm estimările aproximative şi, mai ales ulterioare, ale lui Petre) de metal şi alte elemente să treacă de la obiectul de joacă actual la cel din imediata sa apropiere. Şi din motive acum evidente omul încercă să facă câțiva paşi înapoi dar nu reuşi să străbată zidul compact de oameni strânşi în jurul câinelui.

Cineva fluieră puternic iar câinele îl lăsă în pace pe Petre şi se retrase brusc spre sursa zgomotului.

- Văd că l-ați cunoscut pe Obi Wan.

Petre se ridică ajutat şi se trezi față în piept – fața femeii îi ajungea numai până la piept – cu Ursulla Petrescu, chiar persoana pe care o căuta. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe un birou care se întâmpla să fie chiar alături. Acum fețele celor doi se aflau la acelaşi nivel.

- Stai jos, i se adresă ea câinelui ca şi cum i s-ar fi adresat cu întârziere lui Petre.

- Ce blestemăție este şi ăsta!?!?

Dacă bărbatul ar fi tremurat doar un pic mai tare biroul s-ar fi desfăcut în bucăți. Dar Petre se mulțumi să-şi potolească mişcările date de fluxul mărit de adrenalină şi inspiră adânc.

- Pare să fie un câine metalic, spuse Nicolescu.

- Zău?

Petre era de-a dreptul ironic. Deocamdată. Avea şi de ce, pentru el era deja evident. Poate prea evident, după gustul lui. Hainele pe care le scutura de zor indicau pe deplin acest lucru.

- Este o I.A., o Inteligență Artificială, care este organizată pentru a prelua funcțiile unui câine, îi lămuri Ursulla.

- I.A.? Asta faceți voi pe aici?

- Printre altele. Te place, ştiai?

Spre groaza celor doi nou veniți câinele se gudura pe lângă picioarele Ursullei şi ale lui Petre. Acestuia îi era frică să nu sară din nou pe el dar lui Nicolescu comportarea câinelui îi dădea de gândit: faptul că ştia din proprie experiență că un câine se comportă aşa cu cei pe care îi consideră stăpâni deschidea porțile unor posibilități de-a dreptul nebănuite care, îl lumina faptului că numai cu două ore în urmă Petre s-a dat la femeia care afla acum lângă el, l-ar fi făcut pe acesta din urmă să şteargă putina fără să se mai uite înapoi. Iar nimeni nu l-ar fi putut opri, nici el, nici Ursulla. Nici măcar toți roboții din clădire sau şeful cel mare, furiosul Freddy the Barney.

- Zău?

Din nou acel cuvânt.

- Nu s-a mai comportat aşa cu nimeni. Dar, oricum, nu prea vine nimeni de afară pe aici.

- Zău?

Fixația lui Petre pentru acel cuvânt ar fi trebuit să le dea de gândit la toți suficient de mult pentru a schimba subiectul. Au şi făcut-o, era mai mult decât evident că toleranța acestuia la nou era ca şi inexistentă.

- Veniți cu mine, spuse femeia.

Cei trei – doi oameni şi un câine metalic – o urmară supuşi.

- Tu stai aici, spuse femeia fără să se întoarcă.

Se opriră toți trei şi se uitară unii la alții.

- Da' veniți o dată!

Cei trei porniră din nou. În acelaşi timp, cu aproape aceeaşi viteză, în aceeaşi direcție.

- Înainte de a ne spune să ne oprim din nou, izbucni Petre oprind-o, spune-ne şi nouă ce vrei să faci? Vrei să...?

Vocea bărbatului se poticni în fața privirii înghețate a femeii, aceasta se aplecă şi începu să şoptească la urechea câinelui câteva cuvinte neauzite de cei doi nou sosiți. Se îndreptă:

- Voi doi, de data aceasta îi indică cu degetul, veniți cu mine.

Cu fețe ce arătau de parcă s-ar fi dus la dentist cei doi o urmară dincolo de o uşă. Venise momentul răfuielii iar ei erau pregătiți pentru asta. Sau cel puțin credeau că sunt.

7

La şase minute după ora cinci seara Freddy R. Barney intră în biroul secretarei cu o servietă diplomat în mână şi un telefon celular în cealaltă. Închise telefonul:

- Ştefania, ai anunțat-o pe Ursulla să vină la şedință?

- Da, şefule.

- Şi...?

Nu vreți să ştiți ce mi-a răspuns.

Femeia ezită, bunăvoința şefului i se părea foarte suspectă. Se aştepta să izbucnească într-un acces de furie dintr-un moment în altul.

- Spunea că este prea ocupată. Cei doi pe care i-ați transferat de la proto-umani la cercetare, Petru şi Nicolescu, au cam întârziat.

În spatele biroului femeia îşi încordă nevăzut picioarele gata să o ia la goană. Dar şeful ei făcu o faţă plină de compasiune:

- Bieţii de ei.

Apoi intră în biroul personal fără să mai spună nimic. Vreme de aproape un minut femeia înţepeni pe scaun, doar ţârâitul videofonului o trezi înapoi la viaţă. Încheie cât mai repede conversaţia apoi iniţie o videoconferinţă a tuturor cunoştinţelor sale din firmă şi din afară: noua schimbare în atitudinea şefului trebuia anunţată tuturor.

8

- Am să vă explic tot ce trebuie să ştiţi în cât mai puţine cuvinte. Mă grăbesc să ajung la cină.

Petre Nicolescu şi Nicu Petre o urmaseră pe directoarea departamentului de cercetare prin aproape toată aripa ce-i fusese atribuită ajungând în cele din urmă într-o încăpere goală. Doar câteva tuburi ieşeau din colţuri, cei doi bărbaţi nici nu încercară să-şi dea seama ce reprezentau. Se mulţumiră să se proţăpească spăşiţi în mijlocul camerei ascultând-o cât se poate de atenţi.

- Aţi dat-o bară rău de tot acolo, la proto-umani, şi trebuie să vă mărturisesc că situaţia voastră este deosebit de gravă. Directorul comercial, Freddy Barney, a vrut să vă concedieze şi la drept vorbind o meritaţi.

- De ce ai intervenit în favoarea noastră?

Nicolescu era stupefiat. Această întrebare reprezenta o îndrăzneală deosebită, aproape la limita nesimţirii, mai ales venind din partea sa. Se aşteptase la orice mai puţin la acest lucru.

- Ce te face să crezi că eu am fost aceea care am intervenit în favoarea voastră?

Nicolescu se aşteptase la o explozie sau ceva asemănător dar aceasta nu veni. Era doar o întrebare normală pe un ton la fel de normal.

- Doar suntem aici, nu-i aşa?

- Eşti inteligent. Îmi place.

Parcă pentru prima oară femeia zâmbi. De-a dreptul speriat de sine, Nicolescu se trezi că îi place zâmbetul femeii. Era un zâmbet plăcut, foarte deosebit de ceea ce se spune despre Piaza cea Rea. *Să fi văzut oare Nicu ceva ce mi-a scăpat? Dar ce? Şi mai ales cum naiba? Doar era beat!*

- Acesta este şi motivul pentru care v-am adus aici. Vă urmăresc de ceva timp şi cred că vă pot folosi talentele mai bine decât ca supraveghetori la o linie de producţie.

Mintea lui Nicolescu, parcă posedată de un diavol logic de vreo două ore încoace, continua să lucreze la potenţialul maxim.

- Ai avut vreo legătură cu ceea ce s-a petrecut la linia de producţie?

- Hei, interveni şi Petre cu putere în discuţie. Cum să aibă vreo legătură cu dezastrul de ieri? Parcă am stabilit că a fost un accident!

- Răspunde la întrebare.

- Nu. Nu am avut nici o legătură. Dar m-am folosit de prilej pentru a vă aduce aici.

- Ai mai spus-o dată. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

- De ce v-am ales tocmai pe voi? Dar ţi-am răspuns deja: vreau să vă folosesc în munca mea.

- Când ai ajuns la concluzia că noi suntem cei vizaţi? Nicule, închide gura.

Instinctiv Petre făcu ceea ce i s-a spus şi îşi închise gura pe care o ţinea deschise de o vreme încoace. La drept vorbind starea lui de buimăceală ilustra perfect starea pe care o simţea şi Nicolescu undeva în interiorul conştiinţei sale. Iar Nicu Petre? Ei bine, tupeistul din el se trezise dintr-o dată în mijlocul unei confruntări dintre două personalităţi deosebit de dure – mai corect vorbind era numai una şi jumătate pentru că şi vocea speriată din interiorul lui Nicolescu conta – şi, complet depăşit de evenimente, rămăsese cu gura căscată încercând să se adapteze situaţiei. Acum îşi ţinea dinţii încleştaţi şi continua să facă acelaşi lucru.

Femeia nu-i răspunse de la început aşa că tăcerea se prelungi pentru câteva secunde. Şi chiar mai mult.

- Ştii ceva? Când am să aflu în ce moment v-am ales pe voi pentru experimentul meu veți fi primii care veți afla.

Nicolescu nu era mulțumit de răspuns dar ştia că nu va obține mai mult. Acceptă acest lucru cu o mişcare din cap.

- Şi noi ce vom face mai departe?

- Pentru moment nimic important. Veți face cunoştință cu restul şi vă veți integra în colectiv. Vă voi spune ce anume trebuie să faceți pe parcurs. Bine?

O propunere perfect logică. Nicolescu aprobă cu o nouă mişcare a capului.

- Acum vă rog să mă scuzați, băieți. Trebuie să mă pregătesc pentru cină.

- Am totuşi o întrebare. Ba nu, două.

Se părea că tupeul lui Nicu Petre se trezise la viață ca pasărea Phoenix din propria ei cenuşă.

- Atunci întreabă, îl încurajă femeia.

- Unde cinăm în seara aceasta?

- Ce te face să crezi că cinăm împreună?

- Faptul că te-am invitat ceva mai devreme în oraş iar acum te pregăteşti pentru cină.

- Da' să ştii că are tupeu băiatul!

Nicolescu îşi închise gura cu o putere de-i făcu dinții să scrâşnească dar era prea târziu. Propoziția îi ieşise din gură de parcă ar fi avut o viață proprie şi îşi ceruse dreptul de a se afirma. Nu lăsă în urmă decât o expresie de stânjeneală pe fața lui Nicolescu şi un urlet neexprimat care l-ar fi îngrozit chiar şi pe directorul comercial în Biroul Oval al firmei.

- Nu te nelinişti, încercă să-l calmeze femeia. Am mai avut de-a face cu aşa ceva.

Ceva din tonul sau expresia ei ar fi trebui să-i dea de gândit lui Petre. Dar acesta nu reacționă cu nimic până în momentul în care femeia se apropie de el şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută puternic şi îndelungat pe buze. Un sărut de o intensitate atât de puternică încât chiar şi Nicolescu reacționă pozitiv... din toate punctele de vedere. Când totul se termină cu toții erau mai relaxați. Ba chiar atât de relaxați încât cu greu ar fi putut spune unde şi când erau. Ştiți bine la cine anume mă refer.

- Care este a doua întrebare?

- Cu... cum?

- Care este a doua întrebare pe care vroiai să mi-o pui?

- Ce este un proto... proto-uman?

Nicolescu trebui să recunoască că dintre toate posibilele întrebări aceea era dacă nu cea mai nepotrivită atunci una dintre cele mai nepotrivite. Dar spre marea sa surpriză femeia îi răspunse cu răbdarea şi înțelegerea pe care cineva i-o acordă unui copil mic:

- Ştii ce este o I.A., nu-i aşa?

- Da. Un program inteligent care poate învăța.

- Un proto-uman este un robot de orice tip care are implementat ca sistem de operare un program de Inteligență Artificială, sau I.A., cum i se mai spune. Asta înseamnă că poate memora datele şi învăța exact ca un om fără a fi obligatoriu umanoid din punct de vedere fizic şi nefiind nici pe departe atât de complex ca creierul unui om.

În acel moment Nicolescu se decise să o ajute pe femeie:

- De aceea pot fi folosiți la o multitudine de lucruri: de la ajutor la treburile casei la aeronautică şi ieşirea în spațiul extraterestrul, de la sistemul de învățământ la armată şi în multe alte domenii.

- Am înțeles.

Posac Petre le întrerupse explicațiile iar cei doi nu mai continuară.

- Atunci eu plec, băieți. Ne vedem mâine dimineață.

- Şi până atunci ce facem?

- Duceți-vă acasă şi odihniți-vă. Vă aştept mâine la ora 8.00. Şi, băieți, să nu mai întârziați ca şi astăzi...

- Bine doamnă.

- Domnişoară.

- Bine domnişoară.

Dar umilinţa falsă din comportamentul lui Petre avea şi o tentă ironică, iar Nicolescu ştia asta. Şi femeia ştia asta. La naiba, chiar şi Obi Wan ştia asta, îşi exprimă bucuria revederii cu un lătrat. Petre tresări puternic şi îl potoli pe câine cu un gest la pământ.

- Încă un lucru: când veniţi mâine aduceţi-vă şi câteva lucruri de trebuinţă. Adică nişte haine de rezervă, câte o pijama dacă folosiţi, şi câte o perie de dinţi. Pastă avem noi.

- De ce? Ne inviţi peste noapte acasă la tine?

Oricine ar fi spus că de data aceasta Petre începea să devină cam nesimţit. Chiar şi cel mai bun prieten al lui îşi spunea uneori acest lucru, doar că îl cunoştea prea bine pentru a şti că acesta avea obiceiul să facă haz de necaz un pic cam prea des.

- Continuă să visezi.

- Cred că vrea să ne spună că programul în departamentul de cercetare se poate prelungi mult peste program şi este posibil să ne petrecem noaptea aici.

- Corect din nou. La revedere, băieţi.

- Pe data viitoare, frumoaso.

Femeia plecă lăsând-i pe cei doi oameni şi câinele metalic singuri. Acesta din urmă începu din nou să sară pe Petre, acesta îl împinse spre celălalt bărbat care îl împinse mai departe. Câinele reveni.

- Ce naiba este cu câinele ăsta? Nu-i arde decât de joacă!

- Frumoasă femeie! Şi nici nu este chiar atât de dură precum credeam.

- Bă, mi se pare mie sau tu te-ai îndrăgostit?

- Cine, eu?!?! Nu mai glumi cu aşa ceva. Nu ştii că nu mă pot îndrăgosti?

- Pentru că deja o iubeşti.

Petre rămase pe gânduri ca şi cum ar fi încercat să se decidă dacă îl va pocni pe cel de lângă el sau doar va încerca să nege cât mai vehement. Dar Petre se mulţumi să întrebe obosit:

- De ce naiba ai întotdeauna dreptate?

Nicolescu se aşteptase la orice altceva. Acum însă răul era făcut aşa că nu-i rămase decât să se scarpine în vârful capului încercând să digere situaţia în care se găseau. Nu era una prea roză: în ultimele 24 de ore supravieţuiseră miraculos unei explozii care distrusese mai tot în jur şi unei nopţi şi dimineţi de beţie cruntă care-i lăsase doar cu câte o durere cumplită de cap şi probleme cât casa. Apoi, în loc să fie concediaţi şi aruncaţi în închisoare pentru distrugere masivă de bunuri, au fost avansaţi la departamentul de cercetare. Unde nu aveau nici cea mai mică idee despre ce aveau de făcut sau de ce au fost lăsaţi singuri.

- Bă, noi am fost lăsaţi singuri.

O remarcă deosebit de „inteligentă".

- Împreună cu câinele.

Altă remarcă „inteligentă", de data aceasta din partea lui Petre.

- Ce facem în continuare?

- Nu ştiu. Cred că ar trebui să dăm o raită prin zonă.

- Dar cartelele noastre nu deschid nici o uşă!

- Cartelele noastre nu, dar maestrul Jedi aici de faţă ar trebui să deschidă cel puţin o parte.

Ieşiră pe culoar iar câinele o luă spre capătul holului.

- Obi Wan, vino aici, îl chemă Petre.

- Şi cum se face că te-ai îndrăgostit de ea? Parcă spuneai că nu crezi în dragoste la prima vedere?

- Zău că nu ştiu. Iar despre dragostea la prima vedere, nici acum nu cred în aşa ceva. Oricum, eram prea beat ca să-mi dau seama cum mi s-a părut prima oară când am văzut-o.

Pentru o mai bună înţelegere a zonei în care cei doi se aflau imaginaţi-vă un hol central în formă de cilindru care se întinde în sus pe toate cele 6 nivele ale departamentului de cercetare din care pornesc câte patru culoare înţesate cu tot felul de laboratoare. Între deschizăturile holurilor sunt uşor observabile câte trei perechi de uşi ale altor laboratoare şi ale lifturilor absolut necesare unui complex de

orice fel. Holul este folosit atât pe post de laborator cât şi pe post de loc de adunare a tuturor oamenilor de ştiinţă de pe nivelul respectiv, prin deducţie directă ne putem imagina faptul că fiecare nivel al holului este umplut cu mese, scaune şi tot felul de nimicuri esenţiale pitoresc aşezate. Şi am avea dreptate.

Şi toate acestea sunt îngropate adânc sub pământ cu nivelul superior pornind din dreptul holului mai mult lat decât lung cu care făcuseră cunoştinţă eroii noştri ceva mai devreme, un adevărat buncăr antiatomic alimentat cu energie electrică de o pilă de fuziune atomică independentă şi de mare putere. Cei doi oameni studiară holul şi dalele transparente ale nivelului de deasupra minunându-se *pentru a câta oară?* de tehnologia parcă atât de nouă, atât de deosebită. În încercările sale de a-l potoli pe câinele metalic Petre observă pe una dintre mese din holul central ceva ce semăna cu o minge de tenis de câmp pe care o luă cu nonşalanţă.

- Uite, i-o arătă câinelui. Prinde asta şi adu-mi-o.

Cu o mişcare mult prea rapidă pentru a observa scâncetul câinelui omul aruncă mingea de... tenis de câmp cu putere spre capătul opus al holului din imediata sa apropiere. Apoi se întoarse spre Nicolescu doar pentru a-l vedea pe acesta cum se năpusteşte spre el şi-l doboară. Se dovedi a fi o mişcare inspirată: ceva ce semăna foarte bine cu un meteorit trecu prin locul unde numai cu o fracţiune de secundă înainte îi fusese capul. Apoi obiectul zburător neidentificat ce semăna foarte mult cu o minge de tenis de câmp începu să ricoşeze prin tot holul central distrugând tot ce întâlnea, adică eprubete, monitoare, pahare şi sticle de apă şi suc, răvăşind hârtiile şi oamenii, chiar crăpând una din dalele transparente de deasupra. În cele din urmă, *oare de ce?* , se îndreptă din nou spre expresia uimită a celui care o aruncase doar pentru a se opri în gura lui Obi Wan a cărui salt eroic îl salvă pentru a doua oară pe Petre în ultimele 30 de secunde.

Un val de înjurături şi blesteme, o parte preluate chiar de la directorul economic care părea să fie o personalitate în zonă, răsună în cor în urma proiectilului.

- Cine naiba a aruncat MZN-ul? se auzi o voce suficient de puternică pentru a trece peste toate celelalte zgomote de fond.

- Ce naiba este un MZN? se auzi o altă voce la fel de puternică.

- Mingea Zburătoare de Neoprit, boule!

- Bou e taică-tău, ţîcă!

Un tânăr blond şi înalt cu nişte ochelari haioşi pe nas şi muşchi masivi vag vizibili prin tricoul subţire se apropie de cei proaspăt veniţi, era vizibil enervat la culme. Ba chiar furios.

- Cine sunteţi şi cum aţi intrat aici?

- Suntem Nicu Petre şi Petru Nicolescu şi am intrat pe uşă.

Un răspuns foarte „inteligent” şi, bineînţeles, la fel de insuficient.

- Am auzit de voi. Aţi aruncat în aer linia de proto-umani.

- Veştile circulă repede pe aici, i se adresă Petre lui Nicolescu.

- Mie-mi spui?

- Ce căutaţi aici? Vreţi să ne distrugeţi şi pe noi?

- Te asigur că nu.

Dar MZN-ul din mâna lui Petre şi distrugerile tocmai provocate de acesta nu îl susţineau prea mult.

- Tot nu mi-ai spus cum aţi intrat? Cine pizda măsii te-a adus aici?

- Ursulla Petrescu.

Un răspuns suficient de bun pentru a tăia avântul oricui. Dar Petre nu se mulţumi cu atâta:

- Ea ne-a cerut transferul şi este foarte sigură de asta. Aşa că va trebui să ne suportaţi cel puţin pentru o perioadă.

Dacă oricare dintre ei ar fi avut suficientă minte să se gândească la situaţia creată ar fi ajuns foarte repede la concluzia că se comportau ca nişte adolescenţi proşti. Dar care adolescent reuşeşte să gândească la rece într-o situaţie explozivă?

Petre şi tânărul cu ochelari haioşi era gata să se încaiere în ciuda protestelor cu jumătate de gură ale mulţimii de oameni adunaţi în jurul lor, doar o minune ar putea să-i mai împiedice. Iar minunea s-a şi întâmplat, numele ei este acum familiar: Ursulla Petrescu.

- George!

Vocea incredibil de puternică pentru o femeie ce părea atât de micuță față de bărbații din jur emana o asemenea autoritate încât îi făcu pe toți să încremenească în locurile lor. Pe toți în afară de Petre care încremeni din cauza frumuseții şi stilului elegant strict caracteristic noii lui şefe îmbrăcată deja pentru cină. Chiar şi Nicolescu simți că se îneacă, dar motivele lui erau încă incerte.

- Mi se pare mie sau sunteți gata să vă bateți?

Ceva, *dar oare ce anume?* , indica faptul că nu tolera acest lucru în cuprinsul departamentului ei. Că îi plăcea ordinea şi înțelegerea printre oameni, printre oamenii *ei*.

- Bine, faceți-o. Dar faceți-o repede, mi-e foame şi mă grăbesc la cină.

Nimic nu i-ar fi putut surprinde mai mult. Poate doar pumnul pe care Petre se grăbi să-l aplice în bărbia blondului, acesta se feri pierzându-şi ochelarii cei haioşi. Cineva îi prinse înainte să devină haioşi în mai multe bucăți pe pardoseală. Cei doi nu apucară să mai facă nimic. Şi nu pentru că cei din jur încercau aproape disperați să-i oprească, atât doar că nu puteau să intervină din cauza unui corp masiv apărut pe neaşteptate peste tot în jurul bătăuşilor. Aceştia se treziră suspendați la aproape un metru deasupra podelei metalice în ciuda protestelor lor zgomotoase.

- Toată lumea, linişte!

Tăcere.

- Ce naiba se petrece aici? V-ați pierdut mințile?

Femeia părea furioasă. Iar robotul imens supus ordinului ei direct care îi reținea pe cei doi tineri părea, ba nu, chiar era, complet imperturbabil.

- Vreau nişte explicații!

Cei doi reținuți începură să vorbească în acelaşi timp.

- Pe rând, copii. Pe rând!

- Boul ăsta s-a legat de noi.

- Iar cretinul aici de față a început să distrugă totul. De ce l-ai adus aici, şefa? Nu avem nevoie de el. De ei.

- Nu cred că este problema ta asta.

Cei doi ar fi început să se încaiere din nou dacă ar fi putut. Dar suspendați fiind mişcările lor în încercările de a ajunge unul la celălalt se transformară în ceva pe cât de dezordonat şi confuz pe atât de amuzat. Atmosfera se destinse brusc, câțiva chiar începură să chicotească cât mai invizibil. În cele din urmă chiar şi Nicolescu, până şi Ursulla, se destinseră şi începură să zâmbească discret ca doi oameni inteligenți. Singurele persoane încă serioase, pe cale să obosească şi inconştiente de reacția celor din jur, erau cele din brațele robotului.

- Robo J, pune-i jos.

Robotul se supuse ordinului stăpânei sale iar cei doi oameni acum obosiți de-a binelea se mulțumiră să se privească cu nişte priviri ce ar fi distrus fiecare dintre ele robotul dintre ei.

- Dați-mi voie să vă spun un lucru, iar vocea femeii răsună încă o dată peste capetele celor din holul central. Dar mai întâi aş vrea să vi-i prezint pe cei doi noi colegi: Nicu Petre şi Petru Nicolescu.

- I-am cunoscut deja, spuse blondul. La revedere.

Era clar. Fie tupeul lui Petre îşi găsise perechea, iar Nicolescu ar fi preferat aproape orice în afară de aia, ori blondul cu ochelarii acum recuperați era unul dintre preferații Ursullei Petrescu. O alternativă aproape la fel de rea, dacă nu chiar mai rea. Un nou război se profila la orizont, un război pentru o femeie şi o poziție în cuprinsul departamentului de cercetare. În momentul acela Nicolescu ar fi preferat al treilea sau chiar al patrulea război mondial în schimbul acestui război, ar fi fost mai puțin sângeros.

- De ce, pleci undeva? ripostă Petre ironic.

O remarcă perfect previzibilă, cel puțin pentru Nicolescu. Una dintre primele înțepături acide.

- Ceea ce vreau să spun..., iar duritatea din vocea Ursullei în făcu din nou să tresară.

Îşi merită porecla de Piaza cea Rea. E foarte dură, ca un robot.

- ...este că vreau să îi tratați la fel așa cum vreți să fiți tratați voi înșivă. Știți cu toții de accidentul care a avut loc ieri și mai ales de incidentul de mai devreme și vreau să încercați să nu le luați în seamă.

Tăcere. Adică din nou tăcere.

- Ați înțeles?

De undeva din mulțime se auziră câteva mormăituri aprobatoare iar lumea ce se adunase ca la circ începu să-și reia treburile inițiale. Mai rămaseră pe loc doar cele patru personaje principale implicate în incident și robotul acum aproape inutil. Și bineînțeles câinele metalic, Obi Wan.

- Despre voi, se întoarse Ursulla spre cei trei bărbați care se cutremurară aproape vizibil sub privirea ei, nu vreau să aflu că v-ați certat sau v-ați bătut pe proprietatea firmei. În afară puteți face orice mai puțin să vă omorâți între voi, dar aici veți fi cât mai cuminți posibil.

Se spune că marile minți gândesc la fel. Nu știm încă care sunt asemănările și deosebirile dintre blondul înalt pe nume George Mureșan și Nicu Petre, dar ei și-au deschis gurile în același timp și mai ales tocmai în același moment pentru a comenta. Erau sortiți să nu reușească:

- Să nu îndrăzniți să comentați! Nu sunt nici persoana și nici nu am dispoziția potrivită pentru așa ceva.

Din nou Mureșan și Petre reacționară la fel închizându-și gurile cu privirile strălucind amenințător. Unul către celălalt și invers.

- Sper că ați înțeles cât mai bine acest lucru pentru că veți petrece mult timp împreună de acum înainte.

Nimic din acest Univers nu i-ar fi putut pe cei trei să nu exclame în același timp pe tonuri diferite de revoltă și nedumerire.

- Cum?!?!

Nici Ursulla Petrescu cu privirea, tonul și zvonurile despre ea, nici directorul economic Freddy Barney care tocmai ieșea inocent și complet incoștient de situația în care intra din lift, nimic. Poate doar o catastrofă suficient de devastatoare ca să distrugă de pe fața Pământului întregul complex într-o clipă. Acea clipă.

- George vă va ajuta să vă adaptați aici când eu voi fi ocupată.

Va fi amuzant.

Gândul îi aproape smulse lui Nicolescu un zâmbet. Aproape. Pentru că fiorii de groază ai imaginii viitorului apropiat îi crispară fața într-un rânjet de cap de mort și îi făcură fața chiar și mai palidă. Mai albă.

Încercară cu toții să protesteze de parcă fuseseră condamnați la moarte fără suspendare și fără drept de apel dar nu mai aveau la cine. Femeia era deja departe, lângă directorul comercial. Plecară împreună lăsând în urmă trei oameni revoltați. Și un câine cu botul pe labe.

9

Ce-ar mai fi de spus? Vreme de aproape două luni directorul comercial trudi să facă la loc linia de producție a proto-umanilor blestemându-l de zor pe cei doi incompetenți care au distrus-o de câte ori avea ocazia. Adică foarte des. În această vreme cei doi, în ciuda blestemelor care altfel i-ar fi distrus demult, își petreceau foarte multă vreme la departamentul de cercetare învățând, căpătând experiență și, doar uneori acum, distrugând lucruri cu nonșalanța lor specifică, tulburătoare.

Așa au aflat, de exemplu, că MZN-ul cu care au avut de-a face chiar în prima zi acolo, aflat încă în faza de proiect pe atunci, era o adunătură de pseudocristale cu proprietatea de a-și păstra în întregime impulsul inițial și uneori de a și-l mări.

- Imposibil!

Vă puteți închipui că surpriza lui Nicolescu – care își mai amintea ceva fizică din liceu – a răsunat în holul central în care se aflau ca împușcătura unui pistol speriindu-i chiar pe unii ce se aflau acolo împreună cu ei. Dar George și pe atunci experiența relativ nouă prin care trecuseră îi șterseră rapid surpriza aruncându-l în extrema admirației, făcând-l să se minuneze. Emoțiile au trecut totuși repede iar firea sa practică îi puse mintea în mișcare încercând să-i afle posibilele aplicații. Cu toate acestea Petre a fost cel care i-a dat prima idee, aceea de a fi folosit în tenis și,

modificată în diverse forme, şi în aproape toate categoriile de sport. Începând cu culturismul şi terminând cu artele marţiale şi boxul.

O idee care l-a făcut să zâmbească la început dar pe care Ursulla a considerat-o demnă de atenţia departamentului de marketing.

Animozitatea dintre George Mureşan şi Nicu Petre s-a mai micşorat dar nu a încetat nici un moment să existe. Nu s-au bătut niciodată dar nici buni prieteni nu au devenit. Mureşan s-a achitat onorabil de datoria pe care şefa o încărcase pe umerii lui făcându-le noilor sosiţi intrarea în lumea fascinantă a ştiinţei în general şi a roboţilor în special.

Totul părea perfect. Părea. Nu era perfect din cauza senzaţiei neplăcute pe care o simţeau amândoi că lipsea ceva. Ceva nelămurit care putea fi înţeles doar prin accesul în singura secţiune a complexului în care nu aveau încă acces. Cum de altfel nu aveau nici cea mai mare parte a personalului.

- Nu ştiu ce este în porţiunea 11C, le-a răspuns Mureşan frământându-şi MZN-ul când a fost întrebat. Nu am fost niciodată acolo.

Acest gest, de a frământa în palmă un MZN se datorează în mod direct ideii lui Petre de a fi folosit în dezvoltarea musculaturii scheletice şi implică o minge ceva mai elastică şi mai ovală decât cea folosită de acesta pentru a distruge holul central al nivelului 4 la care îşi petrecea acum veacul.

- Cum aşa? Credeam că eşti unul dintre preferaţii şefei.

Nicolescu nu avea nici un MZN de frământat, le considera un pic prea periculoase pentru gustul lui. În plus, nu îndrăznea să îşi ocupe mâinile şi cu aşa ceva pe lângă cana de cafea de fiecare dimineaţă. Îi era frică de confuzia uşor de făcut dintre un MZN şi o gogoaşă, numai Universul ştia – şi încă numai el ştie – de reacţiile unui corp uman în urma încercărilor de a mânca o minge zburătoare de neoprit (MZN).

- Se poate spune şi aşa, îi răspunse un Mureşan gânditor. Dar pentru că sunt cel mai bun. Iar asta nu-mi dă dreptul de a mă plimba oriunde. Că veni vorba, unde este Petre?

- Habar n-am. Nu ştii deja că nu prea vine la ora asta pe-aici? Dacă avem noroc ajunge cam într-o jumătate de oră.

- Cred că bântuie pe undeva prin oraş în drum spre aici.

- Sau îl bântuie visele, îi plăcu lui Nicolescu verbul. Mă îndoiesc că s-a trezit după beţia de sâmbătă.

- Dar ce a fost sâmbătă?

- S-a căsătorit unul dintre foştii lui colegi de liceu şi a fost invitat.

- Chiar atât de rău s-a îmbătat?

- Chiar mai rău. Vezi tu, nu prea are obiceiul să bea dar când o face, o face lată de tot. Ursulla îţi poate spune şi ea asta.

- Cum aşa? dori să ştie nerăbdător Mureşan.

În vreme ce Nicolescu se lansă într-o scurtă povestire despre ziua accidentului de la proto-umani şi cea care i-a urmat Petre bântuia, ca să folosim chiar verbul celor doi, prin secţiunea interzisă. Nici chiar el nu ştia cum a reuşit să intre, ştia doar că a vrut neaparat să o facă şi după câteva încercări nereuşite de a deschide uşa plus câteva blesteme şi înjurături spuse cu glas scăzut pentru a nu fi auzit dar din ce în ce mai îngrozitoare pe măsură ce încercările dădeau greş, ei bine, uşa se deschise în faţa lui.

- Chiar o iubeşte?

Mureşan era stupefiat, şi nu din cauza preferinţelor lui Petre în materie de femei – după propriile sale cuvinte Piaza cea Rea era ultima femeie de care cineva, oricine, se putea îndrăgosti – cât mai ales datorită dragostei la prima vedere de care acesta dăduse dovadă în condiţiile unei beţii crunte.

- La început am crezut că este o glumă, încercă să-l scuze Nicolescu, apoi am crezut că este un moft dar până la urmă a trebuit să cedez. Nici acum nu ştiu dacă doar o iubeşte sau o venerează.

Mureşan scoase un fluierat uluit.

- De ce oare am impresia că vorbiţi despre mine?

Cei doi au sărit în sus surprinşi. Se întoarseră spre Petre cu un alt subiect pe buze:

- Ai ajuns cam repede astăzi, spuse Nicolescu rapid.

Prea rapid pentru a observa că nu era Petre cel care tocmai venise. De fapt nici nu era bărbat: era ultima persoană la care se aşteptaseră şi pe departe cea mai nedorită în acele momente, adică nimeni alta decât Ursulla Petrescu.

- Da de unde, nici nu am plecat de ieri, îi răspunse ea.

- Scuze, şefa. Credeam că-i Petre.

- Iar eu credeam că ştii că a venit deja.

- Cum?!

De data aceasta Nicolescu era aproape ameninţător.

- Şi-a folosit cartela de acces acum aproape un sfert de oră.

Cel în cauză era dezamăgit. Dincolo de uşa principală a secţiunii nu erau decât 4 încăperi. Una dintre ele era plină cu ceva ce păreau piese de schimb, alta cu CD-uri ce păreau a fi înregistrări de tot felul ce semănau destul de mult cu cele ale culturii generale ale unei persoane începând de la copilărie şi până la vârsta matură. Asta din ceea ce a reuşit Petre să vadă. A treia încăpere părea a fi o cameră de zi – ?!?! – iar în a patra încă nu a apucat să intre. Dar tocmai se grăbea să corecteze această omisiune.

- O cameră de proiectare! Perfect! Doar pentru asta ne ţine departe?

Acum Petre era chiar dezamăgit. Mai văzuse destule asemenea camere de proiectare pline de computere puternice, terminale ale unor computere şi mai puternice, senzori şi tot felul alte de aparate ce difereau în funcţie de domeniul cercetării. Aceasta nu era cu nimic mai specială decât celelalte camere de proiectare ale roboticii.

Cu excepţia unui sunet, un clinchet, oarecum familiar.

- E cineva aici?

Înaintă precaut spre mijlocul încăperii, dincolo de nişte dulapuri metalice cu conţinut şi scop necunoscute văzu un fel de fotoliu computerizat plin de cabluri şi un robot de tipul schelet-mecanic ridicat în picioare. Pesemne stătuse aşezat în fotoliu şi se ridicase atunci când a intrat musafirul necunoscut.

- Cine eşti? Ce eşti?

O voce metalică cu inflexiuni vag cunoscute. Petre estimă o înălţime a robotului de vreo 1.60 de metri, cât o femeie mai mică şi un volum pe o măsură. *Dacă nu ar fi complet metalic ar fi...* Nu-şi duse gândul la capăt, avea altele pe cap.

- Nimeni nu trebuia să fie aici. Secţiunea este interzisă tuturor străinilor.

Ca răspuns Petre uită de toate precauţiile şi înaintă până la câţiva paşi de scaun. Se scărpină încă stupefiat în creştetul capului şi se decise să se prezinte.

- Mă numesc Nicu Petre. Dar mi se spune de obicei pe numele de familie.

- Petre?

Acesta aprobă din cap. Ca o prelungire a mişcării observă două monitoare a căror afişaj se schimba permanent, nu puteau fi decât monitoarele robotului. Mai văzuse aşa ceva nu cu mult timp în urmă la construcţia altui robot. Doar că acela nu era încă complet construit, în schimb acesta părea complet.

- Cum se face că vorbeşti? Adică... cum de mă înţelegi?

- Nu pricep la ce te referi. Nu este ceva normal?

Dintr-o dată fără nici o urmă de nedumerire şi cu un interes ce era depăşit numai de tupeu – uneori – Petre încerca să tragă de timp în timp ce se apropia de cele două monitoare. Nu se aştepta să înţeleagă tot ce apărea pe ecran, dar putea măcar să-şi facă o primă impresie. Aşa că negă din cap.

- Nu, nu este ceva normal. Eşti primul com.... primul robot cu care pot susţine o conversaţie.

Pentru o secundă lui Petre i se păru că vede pe ecranul unuia dintre monitoare definiţia de dicţionar a cuvântului *conversaţie* dar acesta dispăru aproape imediat, înainte de a o putea citi.

- Tu nu eşti robot?

Petre redeveni precaut. Un robot care nu putea deosebi oamenii de ceilalţi roboţi era grav, un robot inteligent care era incapabil de acest lucru reprezenta de-a dreptul un dezastru.

- Nu, sunt un om. O fiinţă umană. Ştii ce este o fiinţă umană?

- Da.

Din nou o definiție de dicționar, apoi o alta, fulgerară pe ecran.
- Ai mai văzut o ființă umană până acum?
- Nu. Eşti prima.
- Ce vârstă ai?
- Nu înțeleg.
- Când ai fost activat?
- Acum 52 de ore, 4 minute, 12 secunde.
- Două zile...

Fluieră uimit. Cineva, numai Ursulla Petrescu putea fi – sau cineva sub comanda sa directă –, reuşise să facă un robot conştient şi să îl aducă la viață cu succes. Şi mai ales în cel mai mare secret.

- Ce este aia? întrebă repede robotul.
- Ce anume?

Robotul îi reproduse fluieratul atât de bine încât părea înregistrat.

- Cum ai făcut asta? întrebă el.
- Eu te-am întrebat prima.
- Este un fluierat. Este un lucru pe care îl pot face oamenii. Uite, aşa.

Petre îşi schimonosi buzele încercând să-i arate robotului cum se scoate un fluierat dar nu scoase nici un sunet. Nu pentru că nu ar fi vrut, dar ceva îl apucase de corzile vocale şi-l strângea de ele de parcă nu ar fi avut nimic altceva de făcut. Abia după un timp reuşi să-şi golească plămânii iar sunetul sună ca o combinație de oftat, gemut, urlet de durere şi scremut. Un sunet cu adevărat neidentificabil.

- Ce-ai spus?!?!?!

Robotul ezită pentru o secundă înainte de a repeta ultima întrebare.

- Eu te-am întrebat prima.
- Eşti femeie!
- Incorect. Sunt un robot cu I.A. a unei femei.

Petre nu mai aşteptă altceva. Nu mai ştiu decât că trebuie să iasă cât mai repede. Pentru a face asta se izbi mai întâi de o parte însemnată a echipamentelor înainte de a trece dincolo de siguranța relativă a uşii. Inerția îl împinse în zidul opus, rămase lipit de el vreme de câteva secunde apoi se lăsă să se scurgă de-a lungul lui.

Nu ştiu cât timp a stat aşa, ghemuit. Se trezi din amorțeală doar la atingerea delicată a unei mâini şi ridică capul doar pentru a privi toți porii de pe fața Ursullei Petrescu. Fețele lor aproape se atingeau dar pe Petre nu îl supără acest lucru. Ba chiar îi plăcu această conexiune care se formă între ei, era suficient de puternică pentru a mai putea fi negată.

- Ai văzut-o.

Nu era nici pe departe o întrebare. Era ceva ce o ştiau amândoi.

- Ce zici despre ea?
- Nu am cuvinte.

Era prima oară când Petre relata adevărul absolut. Dacă ar fi putut acest lucru l-ar fi speriat.

- Este o adevărată operă de artă. Opera mea de artă.

Mândrie în vocea ei. Şi admirație – pe lângă dragoste, ranchiură şi şoc – în privirea lui Petre.

- Pentru asta ai nevoie de noi?

O deducție deosebită pentru Petre, dar ce nu era deosebit în acele momente.

- Da.
- Pentru ce? Ți-ai construit deja afurisitul robot!
- Da. Dar are personalitatea încă nefinisată. Iar eu nu pot face asta.

Petre uită de toate şi deschise gura larg, o uită aşa. Era prima oară când Piaza cea Rea îşi recunoştea limitările.

- Şi cum putem *noi* să te ajutăm?
- Învățați-o să devină femeie.

Din şoc în revoltă:

- Dar ce ştim noi despre femei?!?!
- Mai multe decât credeți.

Asta îl lăsă pe Petre fără replică. Chiar, ce ați putea *voi* replica la aşa ceva?

- Unde este Nicolescu?

- L-am pus să te caute pe undeva pe la nivelul 2. Hai, vino.

Cei doi plecară. Dacă o persoană se poate schimba de la o curiozitate furioasă la îngrijorare şi frică în numai doi paşi rapizi atunci numai Nicolescu era acea persoană. Pentru că atunci când cei trei se întâlniră pe unul dintre culoare privirile celor doi bărbaţi se făcură atât de albe încât oricine ar fi crezut pe cuvânt că tocmai au fost frecaţi de zor şi vreme îndelungată cu cel mai bun înălbitor de haine.

- Ce s-a întâmplat?

Din fericire nu mai era nimeni prin preajmă.

- A construit un robot cu o inteligenţă aproape umană sau chiar umană şi vrea să ne ocupăm noi de finisarea personalităţii sale.

Nicolescu rămase pentru câteva secunde pe gânduri apoi începu să râdă zgomotos.

- Ce ştim noi despre copii? întrebă el în cele din urmă încă înecându-se din cauza râsului.

- Nu este un copil. Din punct de vedere fizic şi intelectual este echivalentul unei femei adulte.

Era intervenţia Ursullei, o intervenţie ce-l făcu pe Nicolescu să îngheţe. Literalmente. Singurul lucru care-l deosebea de o bucată de gheaţă foarte frumos sculptată era faptul că prin vasele lui de sânge acesta încă mai curgea zgomotos, prea zgomotos. În cele din urmă acesta auzi un fel de zumzăit în urechi şi totul se întunecă.

Când se trezi se găsea pe patul pe care îşi făcea de obicei somnul când rămânea peste noapte în perimetrul firmei. Când o văzu pe Ursulla aplecată deasupra lui aproape leşină înapoi. Nu o făcu, dar nu din vina lui. Nu-i rămase decât să dea vina pe mirosul deosebit de puternic şi neidentificabil al obiectului plin cu nu ştiu ce pe care aceasta i-l apropie de nări.

- Ai fost leşinat aproape o jumătate de oră.

O informaţie pe cât de inutilă pe atât de neluată în seamă de cel în cauză.

- Am fost îngrijorată pentru tine.

Ceva inedit din partea Piezei cea Rea. Lui Nicolescu nu-i veni să creadă:

- Zău?

Vocea sa suna un pic cam groasă, răguşită.

- Unde-i Petre?

- L-am trimis în holul central. Nu-mi plac oamenii nervoşi prin preajmă.

- E nervos? Nu mă miră.

Se ridică în fund şi începu să se uite în jur.

- Voi m-aţi adus aici. De ce?

- Doar nu era să te ducem la cabinetul medical! De-abia şi-au revenit după ultima voastră escapadă acolo. În plus, ai leşinat din cauza unui puseu de tensiune. Nu este ceva foarte periculos.

- Că veni vorba... de ce nu fluctuează şi aici aparatele electrice în prezenţa ta?

O încercare mai mult sau mai puţin subtilă de a ocoli subiectul ce-l... dezactivase ca pe un blestemat de robot.

- Au fost izolate cu un câmp magnetic cu o frecvenţă care îl anulează pe al meu. Nu te uita aşa, nu este ceva prea complicat.

- ?!?!

- Încă ceva, am nevoie de ajutorul vostru. Al tău şi al lui Petre.

Un „Hmm" suspect sosi din partea lui Nicolescu şi-l smulse de pe pat. Venise timpul. Timpul răfuielii. Tulburat începu să se plimbe rapid prin încăpere gesticulând vizibil surescitat.

- Robotul? Nu ştim nimic despre cum să creştem un robot. La naiba! Nu ştim nici să creştem un copil, darămite...

Femeia îl opri cu un gest. Unul singur, suficient de autoritar că-l făcu pe bărbat să încremenească în locul în care se afla.

- Ai încredere în mine?

- Cum?!

Femeia repetă întrebarea pe acelaşi ton calm.

- Da, răspunse ezitând Nicolescu. Cred că da.

- Veți reuşi.

- Zău? întrebă un om descumpănit. De unde ştii *tu* asta?

Avea să regrete întrebarea. Şi avea să o regrete amarnic. Dar cum nu avea de unde să ştie viitorul, trebuia să întrebe.

Femeia rămase pe gânduri o secundă ca şi cum s-ar decide ce să facă mai departe apoi îşi ridică palma dreaptă între ea şi cel din fața ei, mai precis între fețele lor. Apoi, undeva între privirea din ce în ce mai speriată a lui Nicolescu, începu să-şi scoată degetele, mai întâi unghiile apoi restul țesuturilor lăsând în urmă doar nişte mecanisme ce aminteau de mâna unuia dintre roboții pe care bărbatul îi văzuse doar cu câteva zile în urmă. Şi pentru ca imaginea să fie completă, adică mai mult decât îngrozitoare, femeia mai spuse:

- Vin din viitor. Robotul pe care trebuie să-l educați sunt chiar eu.

Lui Nicolescu îi trebui ceva timp pentru a asimila informațiile apoi îi mai trebui ceva timp în plus pentru a își reveni după şoc. A se citi: „a vomita peste tot pe pat şi prin cameră ceea ce mâncase în dimineața respectivă".

Nu mai avea putere să leşine. Dar era foarte obosit. Când se întoarse pentru a o înfrunta cu nişte ochi mari cât nişte cepe mâna revenise deja la normal. A fost primul lucru pe care l-a verificat.

- De ce noi?

O întrebare mai veche revenită dintr-o dată în actualitate.

- De ce v-am ales tocmai pe voi? Pentru că ştiam că pot avea încredere în voi.

- Nu o voi face niciodată.

- Dar deja ai făcut-o, dragul meu. Deja ai făcut-o.

Nicolescu nu ştia ce anume era mai îngrozitor: să fie făcut de Piaza cea Rea „dragul meu" sau faptul că aceasta era un robot, unul venit din viitor.

- Dar Petre?

- Petre nu trebuie să ştie nimic. Vezi tu, chestia cu Petre este mult mai complicată decât pare.

- Pentru că te iubeşte.

- Pentru că ne iubim.

În acel moment Nicolescu ar fi dat orice să fi asurzit înainte ca ultimele cuvinte să fie spuse. Nu reuşi să articuleze nici un cuvânt în ciudat încercărilor disperate de a face asta, nu reuşi nici măcar să înghită în sec. Totuşi sărurile cu miros îngrozitor şi cu un gust chiar şi mai piperat s-au scurs cu mai multă uşurință pe gât în jos decât nodurile pe care le simțise în gât pe parcursul ultimelor minute. Ca şi cum suferința i-ar fi îmbunătățit capacitățile fizice, reuşi să scoată ceva asemănător, ba chiar aproape identic, cu un râgâit:

- Cum?

- Cum ne-am îndrăgostit? E o poveste lungă din care ştii deja o parte. Poate că ți-o voi spune într-o zi. Acum însă te las să te odihneşti puțin. Ai nevoie de aşa ceva.

Se îndreptă spre ieşire lăsându-l pe Nicolescu să se uite după ea din mijlocul încăperii cu aceeaşi ochi imenşi şi aproape plini cu lacrimi.

- Am să trimit pe cineva să curețe pe aici şi să aducă cearceafuri curate. Până atunci poți folosi celălalt pat, sunt sigur că Petre nu se va supăra.

Ieşi iar Nicolescu nu mai aşteptă ajutorul. Se trânti pe patul curat şi începu să plângă cu sughițuri. Adormi cu mult înainte ca trimisul Ursullei să sosească pentru a face curat.

10

Abia după două zile cei doi au apucat să treacă prin zona până atunci interzisă. Chiar dacă nu şi-ar fi mărturisit-o unul altuia pentru nimic în lume le era frică iar motivele se cunoscu deja. Ursulla îi însoțise numai până la uşa principală lăsându-i apoi singuri în hol. Acum cei doi stăteau față în față în fața uşii ce dădea în încăperea de proiectare. Ezitau.

- Aici este? întrebă Nicolescu deşi ştia deja.

Petre aprobă cu un sughiț din cap. Timpul de tăcere se prelungea iar cei doi nu făceau nimic. Absolut nimic. Doar se priveau şi aşteptau ca celălalt să se ofere primul să intre, este inutil de adăugat că nici unul nu de oferi. După aproape cinci

minute erau încă acolo, aşteptând. Vorbind despre una, alta, în timp ce vremea trecea degeaba.

- Mai stați mult timp acolo?

Un singur lucru îi împiedică pe cei doi să urle de groază, şi anume chiar frica ce-i făcu să se întoarcă spre sursa vocii cu o viteză care ar fi invidiat-o oricine. Om sau robot. Robotul schelet metalic/femeie/Ursulla stătea în pragul camerei cu înregistrări şi se uita direct spre ei cu o privire lipsită de orice emoție sau sentiment. Dar şi de țesuturile ce o apropiau măcar din punct de vedere al exteriorului de o ființă umană.

- Vă aşteptam. Ați întârziat 6 minute şi 22 de secunde. Spuneți-mi, întârzierile sunt ceva specific uman?

- Depinde de persoana respectivă.

Subit, dar Petre revenise la viață. La fel şi uimirea lui Nicolescu pe care Petre nu înceta să-l surprindă.

- Unele persoane întârzie la orice întâlnire pentru că aşa este în firea lor, altele pentru că pur şi simplu nu pot ajunge la timp.

- Şi voi din ce categorie faceți parte?

Fețele celor doi spuneau totul şi nimic.

- Sau trebuie inventată o categorie specială pentru voi doi?

Categoric, robotul era inteligent. Mult mai inteligent decât oricare altul pe care Nicolescu îl văzuse până acum şi, dacă nu ar fi ştiut adevărul, cu o personalitate/inteligență/voce ce i se păreau vag familiare. Dar spre deosebire de el, Petre nu ştia mai nimic despre robotul de lângă ei:

- Ceva mi se pare foarte familiar în toată situația asta, spuse el cu voce tare. Dar oare ce?

Lui Nicolescu îi stătea pe limbă răspunsul, dar îi era mai frică în a-l spune cu voce tare decât de orice altceva. Nu-i prea păsa de faptul că i-ar fi frânt inima prietenului său cel mai bun sau că ar fi distrus irecuperabil robotul din fața lui/Ursulla cea din viitor şi ar fi schimbat complet cursul Timpului şi mersul corect al Universului, dar îi era frică de ce i-ar fi putut face un Petre şi o Ursulla furioşi.

Aşa că se mulțumi să-i bâlbâie hotărât un răspuns ambiguu şi să spere din tot sufletul că Petre avea să treacă la alt subiect. Ca şi cum i-ar fi auzit rugăciunea mută, Petre se execută:

- Cum de ştiai că vom veni?

- M-a anunțat Vocea.

- Vocea? Care voce?

- Creatorul meu a decis să comunice cu mine doar prin intermediul vocii.

Ca trezit la realitate după un somn îndelungat, Nicolescu simți din toată ființa lui răvăşită de emoții şi contradicții că era timpul să intervină. Îl întrerupse hotărât pe Petre:

- Ți-a explicat de ce?

- Nu, dar îi respect hotărârea.

- A făcut-o pentru că doreşte să mai aştepte o perioadă înainte de a intra în contact direct cu tine. De aceea suntem noi aici, pentru a te pregăti pentru întâlnirea cu el.

- El?!

Era Petre, dar tăcu în urma gestului celuilalt care de altfel continuă.

- Da. El, Creatorul, doreşte să fi capabilă să te integrezi complet în lumea de afară.

- Înțeleg. De ce nu pot să culeg informațiile despre această lume direct din baza de date pe care mi-a pus-o la dispoziție?

- Pentru că atunci nu ai fi decât un computer gen enciclopedie ambulantă. Iar noi nu vrem asta.

Din nou Petre. Un Nicolescu acum calm şi stăpân pe situație se întoarse spre el agasat:

- Mulțumesc pentru intervenție.

- Dar nu am terminat, am o întrebare: cum te numeşti? Am omis... am uitat... să te întreb acest lucru data trecută. Ştii tu, ...

- Nu am un nume. Îmi puteți spune după indicativ, U-29.

- Constructorul doreşte să îți alegi singură numele, când va veni momentul potrivit.

- Da de unde, interveni Petre.

„Taci, blestematule!” În acel moment, dacă ar fi îndrăznit, Nicolescu i-ar fi închis gura înainte de a face ceva ireparabil chiar dacă ar fi însemnat să-l omoare. Dar oare ce i-ar fi făcut Ursulla în cazul acela?...

- O să-ți spunem Ursulla, bine?

Dorința lui Nicolescu de a-l omorî pe omul de lângă el dispăru. Din păcate dispăru şi toate celelalte din mintea lui pentru vreo... pentru un timp. În cele din urmă înțelese că împotriva Timpului era imposibil de luptat, oftă adânc din fundul plămânilor.

- Atunci Ursulla să fie.

Erau încă în hol. Fără nici un cuvânt intră în camera de zi, acolo au rămas vreme de două luni şi 6 zile cât a durat... condiționarea robotului. Nicolescu a ajuns la acest cuvânt după lungi deliberări, doar aşa putea să accepte cât de cât realitatea. Nimeni nu le-a dus lipsa, poate doar Ursulla Petrescu cea contemporană lor, dar ea nu a spus la nimeni asta. În plus, le urmărea zilnic progresele. George a întrebat de câteva ori despre ei apoi viața a continuat în condițiile normale.

„După acele două luni şi 6 zile cei doi au considerat că robotul era suficient de dezvoltat din punct de vedere a personalității pentru a-şi putea alege numele de familie şi înfățişarea exterioară. Cu acest prilej a aflat şi Petre cu cine aveau de-a face, iar efectele... Să spunem că robotul a acceptat mai uşor decât el aceste informații noi. Dar până la urmă au cedat amândoi, el şi Ursulla aveau să se căsătorească la numai 4 zile după ce noua Ursulla păşea prin maşina timpului înapoi în trecut. Ce să-i faci? Dragostea a fost mai puternică decât ei.

Ce-ar fi de spus mai departe? Omenirea s-a dezvoltat şi s-a răspândit printre stele iar eroii noştri au avut de spus un cuvânt destul de important referitor la acest subiect.

Revenind la Ursulla şi la părerile celorlalți despre ea, unii au spus că cei doi oameni au făcut o treabă extraordinară cu robotul primit în grija lor, alții au considerat că au dat-o în bară rău de tot. Dar poate adevărul este undeva pe la jumătate, ca mai toate lucrurile din lume, sau conținea amândouă variantele. Oricum, Petre şi Nicolescu au devenit rapid adepții celei de-a doua posibilități.”

- Adică au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Vocea puştiului răsună puternic deasupra junglei luxuriante a planetei Marte şi a focului de tabără în jurul cărora stau adunați câțiva copii umani şi copii roboți. Gemenii Barney, fiica lui Nicolescu şi cei 4 copii Petre (doi umani şi doi roboți) îşi petrec ca în fiecare vară o săptămână pe Marte a viitorului povestind despre trecut şi viitor, despre istorie şi întâmplări de-ale lor, despre diverse.

- Corect. Părinții noştri au trăit/vor trăi încă mult timp.

- Eu totuşi nu înțeleg ceva, spuse somnoros unul dintre gemenii Barney. De ce Ursulla şi ales numele de Petrescu? Sunt atâtea nume în baza de date umană...

- Este foarte simplu. A combinat numele celor doi oameni la care ținea cel mai mult, din Petre şi Nicolescu a ieşit astfel Petrescu...

- Eu aş vrea să aud mai multe despre perioada primelor călătorii temporale.

- Asta este o altă poveste... Pe care ți-o voi spune, dar nu acum. Răsare soarele.

Într-adevăr, soarele tocmai răsărea la orizont luminând o lume deosebită, prima lume colonizată şi terraformată de specia umană. Copiii stinseră focul şi reveniră unul câte unul înapoi în timpul lor pentru a se odihni. Vacanța se terminase, iar şcoala este pe cale să înceapă.

12 august – 11 septembrie 2000

Dedicată grupului de umor Vacanța Mare, care ne aminteşte că trebuie să ne mai distrăm cel puțin din când în când

***

O echipă de excepţie

1

Maiorul Rădulescu se mişcă cu greutate printre tufişurile care îşi ridicau frunzele spre cer peste tot în jurul lui, rucsacul din spinare era ca şi cum ar fi fost plin cu pietre de moară nu cu echipamentul obişnuit. În cele din urmă văzu ținta pe care trebuia să o atingă şi îşi îndreptă puşca spre ea, o secundă mai târziu bucata de pânză de pe capătul superior al unui stâlp deveni verde. Rădulescu aruncă nepăsător tubul gol de vopsea undeva alături de el şi se întoarse brusc în direcția din care se auzeau nişte sunete de paşi.

- Domnule maior Rădulescu! se auzi strigat.

Acesta îl recunoscu pe cel care se apropia şi ieşi la iveală.

- Sunteți chemat imediat la comandament, îi spuse omul.

- Pentru ce?

- Nu ştiu.

- Bine. Spune-i comandantului că voi trece pe la el după ce-mi termin antrenamentul.

- Dar...

Rădulescu ignoră restul şi se îndepărtă în grabă. O jumătate de oră mai târziu se prezentă în biroul comandantului încă transpirat şi murdar dar pregătit pentru noile ordine. Generalul Jurcuț era un om sever care, cel puțin din ceea ce ştia maiorul, nu zâmbise niciodată în toată cariera sa de 30 de ani de armată iar de râs nici măcar atât, acum cu siguranță avea să fie încruntat dacă nu chiar furios.

- Parcă am trimis după tine un om acum o jumătate de oră, începu acesta calm şi liniştit ca întotdeauna, era vorba să vii imediat.

- Am venit domnule.

- Ceea ce vroiam să-ți spun este că astăzi va fi formată o nouă echipă care va interveni în cele mai delicate situații. Cei mai buni soldați, iar tu eşti unul dintre ei.

- Scuzați-mă domnule, dar...

- Nici un dar, vei comanda această echipă. Vei pleca în jumătate de oră ca să-ți întâlneşti noii coechipieri.

- Dar am deja o echipă sub ordinele mele, domnule. Nu ne puteți despărți chiar aşa, fără nici un motiv.

- Insinuezi că nu este o decizie corectă, soldat? se încruntă comandantul.

- Nu domnule. Dar dați-mi măcar răgazul să-i anunț pe cei de sub comanda mea de aceste schimbări.

- Ai o jumătate de oră să te pregăteşti de plecare... de fapt numai 29 de minute. Ce faci în acest timp este problema ta. Eşti liber.

- Aş avea o întrebare: cât timp voi petrece cu această nouă echipă?

Comandantul tăcu pentru o secundă înainte de a-i răspunde.

- Până la noi ordine sau până dai ortu' popii. Acum ce aştepți? Să treacă timpul şi să fii aruncat la închisoare pentru că nu te-ai prezentat la timp?

- Unde trebuie să mă prezint?

- Aici.

Dacă ar fi îndrăznit să îşi exprime revolta cu glas tare probabil că ar fi tăcut din respect pentru ceilalți soldați din unitate, dar cum nu putea să facă asta, maiorul ieşi mai nelămurit decât intrase şi cu un fior de teamă în tot corpul. Întotdeauna întâlnirile cu comandantul îi dădea un asemenea fior dar acum mai puternic decât de obicei.

- Omul este un bloc de gheață, gândi. Ce naiba i s-a întâmplat de se comportă aşa?

Dar era o întrebare la care nu avea să afle răspuns, cel puțin în viitorul apropiat.

Sau într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Se precipită spre camera în

care îşi avea hainele şi începu să le înghesuie la repezeală într-un geamantan. Intră unul dintre actualii să foşti subalterni.

- Ce se întâmplă, domnule maior?

- Mi s-a dat o altă misiune, trebuie să plec în câteva minute.

- Ce altă misiune?! Dar comanda echipei cui revine atunci?

- De unde vrei să ştiu? Am fost anunțat abia în această după-amiază despre această nouă misiune şi mi s-a dat o jumătate de oră să mă pregătesc. Nu mi s-a mai spun nimic altceva.

- Comandantul Țapă-n fund?

- Chiar el.

- Şi unde te vei duce de aici?

- Crezi că ştiu? Nu am nici cea mai mică idee.

- Tipic comandantului, ridică din umeri interlocutorul.

Rădulescu îşi închise geamantanul şi se îndreptă spre ieşire.

- Atunci la revedere, spuse.

- La revedere, domnule maior. Şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Maiorul era însă departe şi nu mai luă în considerare această urare, dar chiar şi aşa şi-a amintit de ea destul de repede şi a acceptat-o pe deplin.

- Încă 20 de secunde şi aş fi trimis după tine Poliția Militară, îl întâmpină comandantul sec.

Calmul din vocea lui contrazicea orice concluzie logică la care ar fi putut să ajungă maiorul, acesta nu ştia deloc dacă vorbea serios sau nu, dar nu avea de gând să afle. Toate datele sale (a se citi zvonurile din unitate) îl obligau să nu încerce să afle.

- Acum ce trebuie să fac?

- Elicopterul te aşteaptă afară. Urcă în el şi aşteaptă până vei ajunge la destinație. Acolo vei primi informații suplimentare.

- Bine domnule.

Rădulescu se îndreptă spre ieşire, dar a fost oprit de un gest al comandantului.

- Încă un lucru: mă aştept ca atunci când te vei întoarce să-mi povesteşti pe larg totul. Ca de la prieten la prieten.

- Bine... domnule.

În urma lui, comandantul se lăsă pe spate în fotoliu şi luă dintr-un sertar al biroului o sticlă şi un pahar, îl umplu până la jumătate cu băutură şi începu să soarbă încetişor.

- În cinstea dumitale, domnule maior Rădulescu. Ai fost un comandant bun dar nu aveai nici un pic de haz. Păcat, sper că vacanța de după această misiune să te relaxeze puțin.

Un surâs larg i se lăți pe față în timp ce amintiri vechi i se perindau prin fața ochilor.

2

Elicopterul era deja plin când maiorul Rădulescu se urcă în el. Nu ştia cine erau cei 5 indivizi cu care avea să călătorească sau care era motivul pentru care călătoreau împreună – poate era echipa lui, cea nouă –, dar după fețele dure şi concentrate speră să nu aibă probleme cu ei pe parcursul călătoriei. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Începu să-i studieze cu atenție, doar avea suficient timp liber la dispoziție. Primul lucru pe care îl observă a fost că, în ciuda uniformelor Trupelor Speciale şi a urmelor antrenamentelor specifice acestor trupe, nu semănau aproape deloc cu nişte militari. Ceva din trăsăturile lor îi spunea că le lipsea acea coeziune care făcea o echipă să funcționeze cu succes în orice situație. Nu s-ar fi mirat să afle că cei de lângă el se întâlneau pentru prima oară.

Tăcerea din elicopter era aproape totală, maiorul aproape adormi în ciuda zgomotului de fundal al motorului. Toți cei din interior erau adânciți în gânduri ignorându-i pe ceilalți de parcă nu ar fi existat, acest lucru ar fi fost neplăcut dacă s-ar fi cunoscut cât de cât. În cele din urmă elicopterul ateriză în mijlocul unei baze

pe care maiorul nu o recunoscu şi se coborâră cu toţii la fel de tăcuţi ca şi până în acel moment. Îi întâmpină un soldat:

- Voi 6 veniţi cu mine.

După un set de priviri curioase/revoltate dar scurte militarii îl urmară, au intrat în clădire apoi într-o sală care se vroia a fi de conferinţe. Camerele de filmat, microfoanele şi terminalul de transmisie/recepţie de aici şi antena parabolică de pe clădire indicau acest lucru.

- Nu vă cunoaşteţi încă unii pe alţii, dar veţi lucra împreună în următoarele câteva zile.

Maiorul se întoarse spre sursa acesteia împreună cu tot restul grupului spre noua voce. Cel care vorbise era un om în vârstă purtând o haină cu grade de general, intrase după ei şi înaintase până în apropierea lor.

- Şi cine sunteţi dumneavoastră? întrebă unul dintre noii sosiţi.

Maiorul tresări puternic, vocea îi era foarte cunoscută, prea cunoscută; deşi pare, este imposibil, pentru o fracţiune de secundă vocea semănase foarte bine cu cea a comandantului din a cărui vină era acolo, generalul Jurcuţ. Ofiţerul îşi alungă cu rapiditate aceste gânduri îngrozitoare. omul de lângă el era cu mult mai tânăr decât comandantul Ţapă-n fund. Nici măcar nu semăna cu el, nici la figură, nici la comportament. În cele câteva zeci de minute ale călătoriei tânărul exprimase mai multe emoţii decât văzuse faţa comandantului în toţi cei 6 ani petrecuţi sub comanda acestuia.

- Sînt generalul în rezervă Ionaşcu. Iar voi sunteţi cei cu care voi colabora în decursul următoarelor câteva misiuni. Tu trebuie să fi locotenentul Jurcuţ.

Rădulescu tresări pentru a doua oară în ultimele câteva minute, asemănarea de nume era prea mult pentru el. Se întoarse din nou spre locotenent, dar nici acum nu semăna cu fostul său comandant.

- Despre ce misiuni este vorba? se smulse el din curiozitatea morbidă care-l cuprinse.

- Tu trebuie să fii maiorul Rădulescu, spuse generalul. Va fi vorba de misiuni de infiltrare şi capturare de informaţii sau oameni, dar se poate schimba de la caz la caz. Dar acum ar trebui să vă prezint unul altuia, aproape am uitat că este prima oară când vă întâlniţi.

Chiar în acest moment locotenentul Jurcuţ îşi aruncă sacul cu zgomot şi cu îmbrăcăminte pe unul dintre scaunele din jurul mesei centrale şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun de acesta. Restul grupului îl urmă fără nici un cuvânt, maiorul rămase ultimul în picioare. El îşi puse calm geamantanul lângă colţul mesei şi se aşeză chiar în dreapta scaunului din capăt. Generalul se aşeză lângă el.

- Dacă v-am reţinut bine numele, începu acesta, sunteţi: Rădulescu Daniel, Popa Călin, Rotoiu Cristian, Jurcuţ Bogdan, Popescu Constantin şi Verdeş Florin. Maiorul Rădulescu este cel care va comanda această echipă.

Privirile militarilor se rătăciră pentru câteva momente peste figurile celorlalţi apoi cu toate revenîră asupra generalului.

- Ne puteţi spune acum motivul pentru care ne-aţi adus aici în aşa grabă? întrebă maiorul.

- O misiune care nu poate suferi amânare. Aveţi 48 de ore la dispoziţie pentru a o duce la capăt. Unul dintre savanţii noştri a fugit cu anumite planuri secrete şi s-a refugiat într-o fortăreaţă veche din Europa de Sud, dacă nu-l recuperăm în următoarele două zile există posibilitatea ca să vândă aceste planuri celeilalte părţi.

- Cui? Ruşilor? Americanilor?

- Nu. Mafiei.

- Ce fel de planuri au fost furate?

- Îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic. Sînt secrete. Trebuie să le recuperaţi fără să vă uitaţi peste ele.

- La ce fel de împotrivire trebuie să ne aşteptăm?

- De ultimul tip. Până să fugă savantul avea acces la tehnologia de ultimă oră, a luat cu el câteva amintiri în afara planurilor.

- Grozav, exclamă Jurcuţ. Mai trebuie să ne spuneţi că nu ne veţi putea decât nişte arme rudimentare pentru a nu ieşi în evidenţă.

- Nu vă vom putea da decât nişte arme rudimentare pentru a nu ieşi în evidenţă, repetă generalul zâmbind.

Pentru o secundă locotenentul făcu o privire dezamăgită şi îmbufnată care le smulse celorlalţi zâmbete. Dacă maiorul mai avea o îndoială asupra identităţii locotenentului aceasta se spulberă rămânând în urma ei numai fumul amintirii.

- Haideţi să vă arăt armele pe care le veţi primi şi să-i dăm bătaie, spuse generalul şi se ridicară cu toţii.

3

Câteva ore mai târziu cei 6 soldaţi se regăsiră strecurându-se printre copacii şi tufişurile unei păduri de conifere, erau înarmaţi până în dinţi cu arme dintre cele mai noi.

- Cât mai avem până la destinaţie? se interesă Rotoiu.

- Cam 6 km, îi răspunse maiorul uitându-se la ceas. Vom intra în detecţia sistemului de apărase cam peste vreo 2 km, adică 20 de minute.

- Bine, mârâi Jurcuţ.

- Ia spune-mi, domnule locotenent, i se adresă maiorul, la ce avem nevoie de un specialist în criogenie?

- Este cea de-a doua specializare, sosi şoapta ocolind un copac. Prima este cea de lingvist, vă voi servi drept traducător dacă veţi avea nevoie.

- Dacă vom avea nevoie...

O uşoară nervozitate se simţea în aer, dar era mai mult anticiparea viitoarei lupte decât unui factor de stres. Nu-i cunoştea aproape deloc, chiar deloc, dar Rădulescu simţi că nu aveau să cedeze în aproape nici o situaţie cu care aveau să se întâlnească în următoarele ore.

Ocoli un tufiş şi se uită la ceas, nu mai aveau decât câteva minute până la limita sistemului de detecţie al inamicului. Vru să pornească mai departe, dar lucrurile începură să meargă nu atât de rău precum de aiurea. Maiorul auzi în spatele său o zgomot puternic de izbitură şi un strigăt de durere, se întoarse încruntat pentru a-l face atent pe subalternul său dar se opri pe loc când ajunse să se holbeze la trunchiul gros al copacului aflat la numai câţiva zeci de centimetri de nasul său. Nu ştia cum apăruse acesta acolo, dar era sigur că nu era acolo cu o jumătate de secundă în urmă.

- Să-l ia naiba!

Exclamaţia îl făcu pe maior să sară practic în sus renunţând la orice pretenţie a unui camuflaj reuşit şi ocoli copacul în grabă pentru a-i vedea pe cei 5 soldaţi pe care îi comanda în situaţii în care nu crezuse că avea să vadă un om: Verdeş şi Rotoiu zăceau într-o groapă parţial plină cu apă murdari din cap până în picioare, Jurcuţ era căzut în fund peste picioarele lui Popescu şi îşi freca cucuiul provocat de izbitura cu copacul apărut pe neaşteptate în calea lui. Popa era singurul care mai era în picioare dar ajunsese fără să ştie cum în mijlocul unui tufiş din care nu mai putea ieşi. Îşi aruncase arma şi rucsacul şi se zbătea de zor dar fără nici o şansă de scăpare.

- Ce naiba se întâmplă aici? se răsti maiorul la ei.

- Copacul m-a lovit! îi răspunse Jurcuţ de-a dreptul furios.

În alte condiţii maiorul, oricine, ar fi zâmbit văzând privirea îmbufnată şi nedumerită a locotenentului, dar acum a zâmbi era ultimul lucru posibil.

- Cum aducă te-a lovit?! Este imposibil! Ratatule!

- Atunci aş vrea să-mi explicaţi cum a apărut balta asta, îi răspunse Verdeş la fel de furios ca şi colegul său.

- Simplu: a plouat iar apa s-a adunat într-o adâncitură a terenului. Tu cum ai ajuns acolo?

- La fel de simplu: a apărut sub picioarele mele din neant.

- Cineva să mă ajute să ies din chestia asta! le strigă Popa celorlalţi. M-am cam blocat aici.

Pentru Popescu era mult prea mult, începu să râdă isteric cu toate că continua să-şi maseze picioarele aproape zdrobite de corpul lui Jurcuţ. Îşi reveni după numai câteva secunde şi sări în sus apropiindu-se de tufişul în care era blocat colegul tău.

- Cum naiba ai ajuns aici? Nu-mi răspunde, nu vreau să ştiu! Nu ți-ai putut găsi un tufiş mai des în care să te bagi?

- Nu m-am băgat în el, el a crescut în jurul meu!

- Nu mai spune poveşti, îi răspunse acesta printre hohotele de râs. Ştii că acest lucru este imposibil.

- Atunci de ce râzi, boule?!

- De tine... sau mai precis de expresia feței tale.

Popa întinse o mână furioasă după el ca să-l tragă în mijlocul tufişului în locul lui dar Popescu se dădu la o parte, acțiunea a fost urmată de un adevărat cor de înjurături pentru că a alunecat cu echipament cu tot în capul celor doi colegi de dedesubt trântindu-i înapoi în nămolul rece.

Zece minute mai târziu s-au regăsit cu toții într-o poiană la doar câțiva metri distanță de baltă şi, uzi şi murdari chiar şi după urechi, au decis cu toții tacit să-şi facă tabăra acolo.

- Cât mai avem până la baza inamică?

Maiorul se simți dintr-o dată prea obosit pentru a mai verifica datele primite de computerul de la încheietură şi se bizui pe datele primite de la cei din jur.

- Curios, făcu Rotoiu. Computerul meu nu-mi indică nimic, parcă am fi dispărut complet din raza de acțiune a sateliților.

- Prostii!

- Nu putem dispărea, aşa dintr-o dată.

- Raza de acțiune se întinde pe toată suprafața planetei, le explică maiorul. Nu avem unde merge fără să fim descoperiți.

- Dar...

- Ți s-a stricat computerul, nu este altă explicație.

Maiorul catadicsi să se uite în cele din urmă la computerul său şi se corectă imediat:

- Ni s-a stricat la amândoi computerul. Nici al meu nu-mi arată nimic.

Dar nici unul dintre computerele personale nu arăta nimic, nici poziția în care se aflau ori vreo altă poziție. Tocmai când erau mai uluiți auziră nişte zgomote de paşi apropiindu-se şi săriră cu toții asupra intrusului, numai maiorul rămase în urmă pentru a-şi lua arma. Cel care aproape îi speriase era numai un tânăr, aproape un copil, îmbrăcat în nişte haine ciudate şi ținea în mână un băț.

- Asta este arma de care vă era atâta teamă? îi întrebă maiorul în timp, furios, arunca obiectul cât mai departe de ei. Abia aştept să vă văd în luptă adevărată.

- Nu ne-am speriat de puştiul ăsta, mârâi Rotoiu spre noul sosit care tremura de zor între ei. Vezi cine-i, se adresă lui Jurcuț.

Acesta nu reuşi însă să scoată nimic de la tânărul îngrozit, nici măcar numele. Nici vorbă despre ce ştia referitor la cetatea care bănuiau că se află dincolo de culmea din față. În cele din urmă renunță şi se alătură colegilor săi ocupați cu verificarea armamentului din dotare. Îşi luă arma şi cercetă cu rapiditate mitraliera, lansatorul de grenade şi aruncătorul de flăcări integrate în aceasta, erau curate şi funcționabile iar muniție era din belşug.

- Ce facem în continuare, domnule? se întoarse spre maior.

- Ne continuăm misiunea, de aceea suntem aici.

- Aici unde? Peisajul s-a schimbat aproape complet.

- Nu are importanță dacă cetatea se află la locul ei. Nu vă dați seama că este de fapt ceva care se vrea să ne sucească mințile?

Vocea maiorului suna un pic cam fals la aceste din urmă cuvinte, nici el nu era sigur de ceea ce spunea.

- Dar atâta vreme cât cetatea este acolo unde a fost construită iar lucrurile pe care trebuie să le recuperăm sînt înăuntru toate acestea, arătă el spre copacii din jur, nu au nici o importanță dacă nu ne opresc în drumul nostru. Relieful nu s-a schimbat cu nimic, numai peisajul.

- Dar copilul de mai devreme? întrebă Jurcuț. Cunosc foarte bine limba acestor locuri şi nu am reuşit să mă înțeleg cu el.

- De unde vrei să ştiu eu ce fel de dialect foloseşte? Atâta vreme cât nu vorbeşte româna sau o altă limbă pe care o înțeleg nu are nici o importanță ce fel de limbă vorbeşte el.

Jurcuț rămase o clipă pe gânduri pentru a descurca logica celor spuse de maior, dar nu reuşi şi se resemnă dând din umeri. O luă pe urmele acestuia în sus, spre vârful culmii şi apoi mai departe spre fortăreața pe care trebuiau să o cucerească. Ajunşi la o distanță suficient de mare de aceasta s-au adăpostit într-un şanț care-i proteja de privirile indiscrete dar într-un loc care le oferea o priveliște în mare asupra cetății.

- Ceva nu mi se pare în regulă, dar nu ştiu ce anume.

Acum maiorul cerceta cu atenție printr-un binoclu puternic zidurile înalte ale fortăreței şi străduțele orăşelului de lângă aceasta, la oamenii cu haine croite într-un stil demult apus şi la cei care îşi conduceau căruțele pe drumurile neasfaltate ce intrau în oraş.

- Unde este apărarea antiaeriană? se miră el în continuare. Sau soldații care ar trebui să fie aici?

- Generalul Ionaşcu spunea că savantul a fugit singur. Chiar crezi că ar trebui să aibă soldați în subordine?

- Da. A fost un lucru plănuit în cel mai mic detaliu. Iar dacă nu are soldați ar trebui să aibă măcar nişte mercenari sau gărzi de corp care să-l apere de noi.

- Sînt dezamăgit, îl auzi pe Rotoiu vorbind de undeva din dreapta. Credeam că vom avea ceva luptă la dispoziție.

Ceva din vocea sa îl făcu pe maior să se întoarcă spre el şi să încremenească de uimire pentru o secundă lungă. Soldatul îşi adusese cu el suficientă mâncare pentru un pluton întreg şi acum îşi desfăşura fața de masă pe solul uscat. Farfuriile şi paharele erau alături. Dacă maiorul nu ar fi surprins cu coada ochiului o mişcare de undeva de peste câmp ar fi dorit neaparat să ştie ce avea de gând să facă mai departe soldatul, dar atenția sa se îndreptă spre norul de praf care se vedea la orizont.

- Cu toate acestea s-ar părea că vom avea de-a face cu o oarecare armată, spuse.

Cu toții, mai puțin Rotoiu care începuse deja să mănânce, tresăriră şi-şi îndreptară binoclurile în direcția indicată de maior. Într-adevăr se apropia o armată dar nu cum credeau ei că va fi adică cu tancuri şi blindate sau maşini pline cu soldați, ci una formată dintr-o mulțime de călăreți în armuri în avangardă şi oameni pe jos în lateral.

- Ce naiba este asta? se scăpă el cu voce tare.

- Spectacolul nostru, domnule maior, auzi vocea lui Rotoiu. Cei din vale se pregătesc pentru luptă.

Maiorul îndreptă binoclul spre cetatea din vale şi văzu soldați apăruți de pe nicăieri înghesuindu-se pe străduțele orăşelului, ocupând toată cetatea pregătiți parcă tocmai pentru acest lucru. Nimeni nu le opuse rezistență, menirea lor era să apere fortăreața nu să o distrugă. Ceva i se părea maiorului că nu era în ordine, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

- Ce naiba!?

Vocea lui Jurcuț îl făcu să tresară aproape speriat, intrat în alertă.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi se pare că am văzut ceva foarte ciudat, aproape imposibil. Cel mai straniu lucru care mi s-a întâmplat.

- Ce anume? sări în sus maiorul enervat.

- Am văzut o fată foarte frumoasă la una dintre ferestrele castelului, dar în momentul imediat următor a dispărut.

Fluierăturile nesimțite ale celor din jur nu au întârziat să apară, se comportau ca nişte puştani de liceu.

- A fost cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată!

- Ai avut iluzii optice, locotenente, se grăbi maiorul să-l asigure. Şi eu mă uitam spre castel dar nu am văzut nimic neobişnuit.

Tăcu pentru un moment apoi continuă.

- Nu am apucat să te întreb un lucru: ce legătură este între tine şi generalul Jurcuț?

- Cine este generalul Jurcuț?

Vocea locotenentului suna foarte nevinovată, fața era la fel.

- Fostul meu comandant, i se spune Țapă-n fund.

Râsetele se făcură imediat auzite de peste tot.

- De ce?

- Tipul nu a râs niciodată de când îl cunosc, adică de 6 ani. Se spune că nici măcar nu a zâmbit vreme de 30 de ani, de când este în armată.

- Ai încercat vreodată să faci o glumă bună?

- Glumeşti? M-ar fi aruncat în carceră.

În scurta perioadă de când apăruse forța militară se apropiase mult de cetate, acum era clar şi cu ochiul liber că nu aveau intenții dintre cele mai bune.

- Ce barbari! exclamă Popescu. Unde naiba au învățat să atace în halul ăsta?!?!

În acel moment recunoaşterea tiparului îl lovi pe maiorul Rădulescu ca o bâtă în moalele capului: cumva alunecaseră înapoi în timp într-o zonă pe care nu o recunoştea. Din punct de vedere fizic zona era aceeaşi, dar populația care o locuia era complet diferită de cea la care se aşteptase să o întâlnească. Hainele şi armele de epocă, comportarea lor, nu era un lucru care era menit să-i încurce ci era chiar realitatea.

- Ce naiba se întâmplă aici? Dar cu noi?

Gândurile i-au fost întrerupte de comentariile tâmpite ale camarazilor săi pe seama modului de atac al cavaleriei inamice.

- Se comportă ca nişte puştani proşti! exclamă Popa. Nu aşa se desfăşoară flancurile, bă! urlă el.

Din fericire însă nimeni nu-l auzi, maiorul nici nu-şi putea imagina care ar fi fost efectele intervenției lor asupra unui eveniment din trecut. Nici nu dorea să o facă, l-ar fi îngrozit simpla idee.

- Tăceți naibii din gură! zbieră el la cei din jur.

Se supuseră cu toții ordinului dar se întoarseră uimiți spre el, chiar şi Rotoiu se opri din mâncat pentru a-l privi. Maiorul le explică în numai câteva cuvinte situația în care se aflau iar privirile lor dezamăgite i-au dovedit aproape imediat că au înțeles pe deplin.

- Acum înțeleg de ce m-am udat aşa dintr-o dată, spuse Verdeş străfulgerat de o amintire.

- Şi de ce am ajuns în mijlocul unui tufiş, îl completă şi Popa.

- Probabil că această poartă temporală prin care am pătruns fără voia noastră este o metodă de apărare a savantului pe care trebuia să îl capturăm împreună cu tot ce a furat, îşi dădu cu părerea maiorul. De aceea cred că este mai bine să nu intervenim cu nimic în cursul acestei bătălii... nu ştim ce rezultate ar putea avea în viitorul din care venim.

Nu crezuse că camarazii săi puteau fi mai dezamăgiți dar privirile lor îi dovediră că se înşelase.

- Dar măcar putem să urmărim spectacolul? veni Jurcuț cu o idee nouă.

- Bine.

Însă în momentul imediat următor maiorul regretă că cedase privirilor rugătoare ale celor de sub comanda sa, cei 5 oameni îşi puseră pe cap nişte şepci apărute de nicăieri şi îşi scoaseră de sub haine câte un vas cu floricele de porumb şi o sticlă de litru de Coca Cola apoi începură să urmărească lupta ce se pregătea folosindu-se de binoclurile din dotare.

- Ce naiba? se miră maiorul pentru a nu mai ştia câta oară. Parcă am fi la un meci de fotbal!?!?

Dar nu mai comentă nimic în continuare şi reîncepu să urmărească cetatea şi armata care se apropia de aceasta.

- Să fiu oare singura persoană normală de aici?!?!

Dar nu avea să afle răspunsul la această întrebare, cel puțin nu în viitorul apropiat. Lupta începu şi, cu toate armele rudimentare pe care cei implicați le dețineau, păru să fie aprigă. Camarazii maiorului Rădulescu stăteau la fel de comozi de parcă s-ar fi uitat la televizor şi aproape se bucurau când câte unul dintre luptători câştiga un duel strâns.

- Da‘ mai tăceți odată!

Vocea stridentă a maiorului acoperi pentru un moment vocile celorlalți, stresul din vocea lui le domoli pentru câteva minute zelul.

- Fir-ar să fie!

Rădulescu tresări, vocea lui Jurcuț se auzise foarte aproape de urechea sa. Se întoarse spre el.

- Ce s-a mai întâmplat acum?

- Iarăşi fata aceea. Trebuie să o salvez.

Fără nici un alt cuvânt militarul sări din groapa în care el şi camarazii săi se aflau şi se îndreptă în fugă spre cetatea şi lupta din jurul acesteia. Însă răbdarea maiorului se termină, puse capacitatea de distrugere a armei pe nivelul maxim şi ochi spatele lui Jurcuț. Chiar în centrul acestuia. Trase şi se vârî înapoi în groapa din care ieşise.

În acel moment deveni conştient de două lucruri: dintr-o greşeală pe care nu şi-o putea explica comutatorul armei era pus pe aruncătorul de mine în loc să fie pe gloanțe aşa cum intenționase, iar cel de-al doilea lucru a fost zgomotul îndepărtat al unei explozii infernale.

Strigătele de bucurie ale celor din jur aproape îl asurziră.

- Felicitări, domnule maior.

- I-ai pus pe fugă. Eşti bun.

Când în cele din urmă Rădulescu îşi luă inima în dinți şi se uită pe urmele proiectilului propriu priveliştea îl făcu să se înfioare. Înainte de a coborî spre cetatea din vale solul avea o oarecare porțiune orizontală, când maiorul trăsese asupra lui Jurcuț acesta se afla pe această porțiune de teren. Primul lucru pe care maiorul îl văzu a fost silueta deja cunoscută a locotenentului care privea spre cetatea parțial distrusă de arma sa. Unul dintre turnuri era la pământ iar o parte a zidului dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. În vale era o debusolare completă, demnă de invidiat, armata atacatoare încerca să se retragă dar nu mai avea unde, erai prea mulți oameni într-un spațiu prea mic. Acum se călcau cu toții în picioare încercând să scape de ființa care distrusese cetatea... dacă putea să distrugă un turn dintr-o singură lovitură atunci nu se puteau pune cu aşa ceva. Pe *ei* i-ar fi distrus fără să-şi dea seama.

Dacă numai ei ar fi fost cei care încercau să se depărteze de cetate atunci nu ar fi fost nici o problemă, dar şi apărătorii acesteia cât şi localnicii încercau să fugă din calea forței uriaşe care încerca să-i ucidă.

- Ce am făcut?!?!

Maiorul se ridică în picioare, consternat. Înaintă mai mult instinctiv decât din proprie voință până ajunse în dreptul locotenentului Jurcuț.

- M-am împiedicat, domnule maior. Sînt ruşinat... este pentru prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. Dar nu pot să mă plâng... ați făcut o treabă excelentă.

- De unde ai ştiut că eu am fost cu...

Rădulescu îşi termină întrebarea cu un gest spre cetatea din vale.

- Pentru că atunci când dumneavoastră acționați o faceți până la capăt. Ați plănuit asta de la început, nu-i aşa?

Maiorul încercă să-i explice ceea ce se întâmplase, dar renunță înainte de a începe. Nu avea nici un rost.

- Să mergem să vedem ce se mai poate salva, se mulțumi el să spună.

Le făcu semn şi celorlalți să-i urmeze apoi începu să coboare panta. Dintr-o dată se simțea foarte obosit, dar nu ştia de ce. Nu simțea decât nevoia să se odihnească... să se distreze puțin.

4

În următoarele câteva săptămâni cei 6 membrii ai echipei i-au ajutat pe cei din cetate să reconstruiască porțiunea din zid şi turnul distrus de greşeala maiorului. Armata care îi atacase în ziua venirii lor nu s-a mai înapoiat niciodată, de fapt nici măcar unii dintre locuitori nu au făcut-o. Groaza fusese mult prea mare pentru a putea fi învinsă atât de uşor.

- Cine s-ar fi gândit la greaca veche?

Acum membrii echipei de comando stăteau pe unul dintre zidurile exterioare cu scopul evident de a se bronza. Pentru prima oară în ultimul timp reuşiseră să îşi facă ceva timp pentru ei. Locotenentul Jurcuţ rememora perioada de început a sosirii lor în acele locuri acum devenită o amintire îndepărtată.

- Dacă puştiul nu ar fi avut un accent atât de ciudat mi-aş fi dat seama pe loc că era vorba de greaca veche, încercă el să le explice camarazilor săi de ce nu se înţeleseseră chiar de la început cu localnicii.

- Dar până la urmă s-a rezolvat, îşi exprimă uşurarea Verdeş. Măcar cu acest lucru suntem în clar.

- Dar misiunea tot nu ne-am împlinit-o, le atrase atenţia maiorul. Nu am găsit nici cea mai mică urmă din savantul dispărut sau lucrurile pe care se presupune că le-a furat.

- Te deranjează cu ceva?

- Nici vorbă. Sînt de-a dreptul uşurat. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-aş dori este să fac faţă unuia cu o tehnică superioară de luptă.

- Atunci de ce ai distrus o parte a cetăţii? Nu te-ai gândit la sărmanii oameni care probabil gândesc la fel?

Rădulescu se văzu obligat să înfrunte râsetele celor de sub comanda sa.

- Aveţi vreo soluţie cum să ajungem din nou acasă?

Zâmbetele dispărură de pe feţele celor din jur atât de repede încât Rădulescu aproape se întrebă dacă existaseră vreodată. Drumul spre casă era o problemă despre care nu discutaseră prea mult în cele câteva săptămâni care trecuseră, dar îi nelinişte pe toţi. Perioada pe care o petreceau era o vacanţă minunată dar numai o vacanţă, fie că vroiau sau avea să se termine... într-un mod sau altul.

- Eu nu mă plâng, spuse Jurcuţ. Mă simt suficient de bine şi aici.

- Bineînţeles că nu te plângi, explodă maiorul. Te-ai ales cu cea mai frumoasă fată din zonă, ce-ţi trebuie mai mult.

I-ar mai spus câteva lucruri nu prea plăcute dar a fost întrerupt de apariţia fetei în cauză iar maiorul renunţă.

- Elena! exclamă locotenentul şi îşi deschise braţele pentru a opri saltul fetei spre el.

Ceilalţi îşi întoarseră privirile cu câte un zâmbet larg dar acru pe buze pentru a nu vedea îmbrăţişarea şi sărutul celor doi.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă locotenentul smulgându-se în cele din urmă din îmbrăţişare.

- Nu. Dar vroiam să te văd.

În timp ce cei doi îndrăgostiţi se cufundau în conversaţia lor restul echipei, care era complet pe dinafară, începură să se îmbrace şi să se pregătească de plecare. Se hotărâră ca restul zile să şi-l petreacă în căutarea unei modalităţi de a se întoarce acasă, înapoi în viitor.

- Deja plecaţi? se miră Jurcuţ.

- Da. Haide, îmbracă-te.

- Nu domnule.

Rădulescu tresări şi se întoarse spre locotenent cu arma scoasă din teacă.

- Cum?

- Nu mai suntem în armată, iar eu vreau să rămân aici. Nu îmi puteţi ordona să plec tot aşa cum nu mă puteţi obliga.

Hotărârea din ochii celui din faţa lui era implacabilă, iar maiorul renunţă să mai încerce ceva.

- Dacă vom reuşi să ne întoarcem..., spuse şi se opri.

Nu-şi mai găsea cuvintele.

- Nu vă mai faceţi probleme în privinţa mea, încercă Jurcuţ să-l liniştească. Dacă reuşiţi să vă întoarceţi atunci vă rog să mă raportaţi ca decedat în misiune. Nu vreau să mă mai întorc acolo, vreau să stau aici.

- Eşti sigur?

Maiorul ezita.

- Da domnule.

Locotenentul se apropie foarte mult de maior până aproape se atinseră.

- Şi nu uitaţi despre ce v-am spus despre comandant, poate-i va plăcea o glumă bună, îi şopti el.

Rădulescu tresări, pentru o fracţiune de secundă vocea locotenentului sunase identic cu cea a fostului său comandant. Dar încetă să-şi mai facă griji... era imposibil să fie el.

- Să mergem, băieţi, se smulse el din încremenirea ce-l cuprinsese aşa dintr-o dată.

Se îndepărtară de cetate destul de repede, curând ajunseră pe culmea de pe care urmăriseră bătălia în prima zi şi se opriră pentru un moment, se uitară cu toţii înapoi. Toată populaţia care mai rămăsese în cetate era acum pe ziduri urmărindu-i cum se îndepărtau, deveniseră destul de cunoscuţi în ultimul timp. Uralele se auziră chiar şi până la ei, era modul în care cei din cetate îi încurajau în căutarea lor.

- Acum unde ne ducem, domnule maior?

Rădulescu se întoarse spre Popa, încă se mai gândea ce să facă mai departe.

- Mergem la locul unde a început totul. Dacă această deplasare temporală este efectul unui dispozitiv exterior atunci acel loc este cel mai potrivit pentru a încerca să inversăm sensul acestei deplasări.

Trecerea prin timp se făcu la fel de brusc şi cu acelaşi efect delirant asupra soldaţilor ca şi prima. Verdeş tocmai fuma o ţigară cât începu să alunece fără nici un control pe o pantă abruptă, ateriză pentru a doua oară într-o baltă. Rămase pentru o clipă nemişcat apoi luă o poziţie de luptă vigilent la orice mişcare în jurul său. Colegii său deveniseră dintr-o dată la fel de alerţi ca şi el, dacă maiorul ar fi fost atent la comportamentul lor ar fi fost uimit. În numai câteva fracţiuni de secundă se transformaseră din nişte tineri în vacanţă în nişte militari cu experienţă, nişte adevăraţi profesionişti.

- Nici un pericol! le semnală în cele din urmă maiorul.

Se adunară cu toţii într-o zonă mai liberă.

- Ce facem în continuare? Ne întoarcem la bază sau ne ducem la capăt misiunea?

- Eu zic să ne ducem la capăt misiunea, sugeră Popa. Nu ştim câtă vreme am lipsit din această perioadă... s-ar putea să avem chiar suficient timp.

Dar nu au găsit decât nişte rămăşiţe vechi ale unei foste cetăţi, nici măcar nu erau în stare să-şi dea seama dacă era cetatea în care locuiseră câteva săptămâni bune sau nu.

- S-a dus misiunea noastră! exclamă Verdeş.

- Acum ce facem, domnule maior?

- Ne întoarcem la bază. Ce putem face altceva?

Au fost introduşi aproape imediat într-o sală în care generalul Ionaşcu îi aştepta.

- Salut, oameni buni! îi întâmpină acesta. Cum vă mai simţiţi?

- Aţi putea să ne spuneţi şi nouă despre ce naiba era vorba? Nu am găsit nici urmă de cetate sau de savant. Despre planurile care se presupune că au fost furate nici nu este vorba.

- Ce-mi puteţi spune despre cele 5 săptămâni pe care le-aţi petrecut în Troia?

- Troia?!?!

Surpriza celor 5 militari s-a materializat printr-o singură exclamaţie, privirile lor arătau pe deplin neîncrederea lor.

- Dar Troia a fost distrusă cu mult timp în urmă!

- Corect.

Cu toţii se întoarseră spre sursa noii voci care se făcu auzită. Numai Rădulescu îl recunoscu, era fostul său comandant...

- Domnule general Jurcuţ! exclamă el. Ce căutaţi aici?

- Am venit să văd ce mai faceţi. Ce credeai?

- Aţi putea să ne explicaţi toată chestia? De ce am fost minţiţi?

Tonul ameninţător din vocea sa era foarte vizibil chiar dacă vorbea cu un general. Maiorul parcă uitase cu cine vorbea.

- Nu a fost nici o minciună. Doar că am uitat să vă spunem câteva lucruri.

- Ca de exemplu?

- Că era vorba despre o cetate demult dispărută. Scopul principal a fost de a aduce istoria la cursul ei normal, acela pe care-l cunoaştem şi acum. Nu puteam lăsa Troia cucerită altfel decât de greci... cred că ştiţi cu toţii poemele lui Homer referitoare la aceste bătălii. Iar al doilea lucru, referitor la savantul pierdut şi planurile... ei bine, iată-mă!

- Cum adică?

- Îţi aduci aminte de ce ţi-am spus înainte de a pleca în căutarea porţii prin timp care să vă aducă înapoi?

Dacă Rădulescu şi-ar fi permis să acţioneze ar fi scos un adevărat urlet de furie combinată cu cea mai mare uluială pe care o trăise până atunci.

- Ţi-am spus să încerci să-i faci fostului tău comandant – Ţapă-n fund – o glumă care să-i descreţească fruntea.

De data aceasta maiorul nu se mai putu stăpâni, parcurse dintr-un salt distanţa care-l despărţea de general şi îl puse la pământ cu o singură lovitură de pumn bine ţintită. Când restul camarazilor săi se îngrămădiră în jurul lui pentru a-l ajuta să se ridice acesta râdea în hohote.

- Asta a fost pentru că am fost folosit, spuse maiorul de-a dreptul furios.

- Dacă ţi-ai vedea faţa..., reuşi să zică Jurcuţ în cele din urmă printre hohotele de îs.

Nu reacţionase la lovitura maiorului pentru că o merita. Ştia acest lucru la fel de bine ca toţi ceilalţi din încăpere.

Rădulescu încremeni, şocul râsului lui Ţapă-n fund se adăugă în cele din urmă tuturor celorlalte date pe care tocmai le aflase făcându-l să se oprească uimit din tot ceea ce făcea. Pentru o secundă infernal de lungă încetă să mai gândească de parcă mintea i s-ar fi blocat dar apoi reveni la cruda realitate înconjurătoare iar creierul începu să-i funcţioneze la capacitatea maximă.

- Dar cum... Cum ai reuşit să supravieţuieşti?

- După ce aţi plecat voi totul a fost foarte bine: femei şi băutură din plin, muncă nu tocmai aşa de multă ca cea cu care eram obişnuit... până ne-au atacat grecii. Iar asta nu din cauza Elenei, cum cânta Homer despre cucerirea Troiei, ci din cauza bogăţiilor care se spunea că erau în cetate... dar mai ales din pricina cunoştinţelor extrem de avansate faţă de epoca aceea pe care le aveam. Le-am ţinut faţă o anumită perioadă, dar după un timp am ne-am dat seama cu toţii că nu mai aveam nici o şansă aşa că am reuşit să plec de acolo iar restul s-au predat.

- Dar Elena?

- Nu a vrut să vină cu mine. Spunea că nu vrea să supravieţuiască epocii sale.

- Dar cum ai reuşit să pleci? Nu cred că poarta temporală mai era activă în acea perioadă.

- Adu-ţi aminte că sînt specialist în criogenie.

În cele din urmă maiorul înţelese pe deplin toată intriga, întreg planul în care intrase fără voia lui.

- Ai construit un aparat care să-ţi conserve corpul în perfectă stare până în momentul în care ar fi trebuit să fii descoperit apoi ai pregătit totul pentru ca noi să ajungem înapoi în timp şi să te ducem şi pe tine acolo.

- Corect! exclamă Jurcuţ cu un zâmbet pe buze. Era şi timpul să-ţi dai seama.

- Nu m-ar mira ca tu să fii direct răspunzător de crearea acestei... maşini temporale.

- Nu este adevărat. Din păcate nu am participat deloc la acest proiect.

- Dar ne puteţi lămuri un lucru? interveni în conversaţie Popescu.

- Ce anume?

- De ce toţi am început să ne comportăm aşa aiurea?

- Deci aţi fost conştienţi de asta? se miră maiorul.

Popescu aprobă din cap.

- Efecte secundare ale călătoriei prin timp, le explică generalul Ionaşcu. Dar aţi putut observa şi singuri că aceste efecte au dispărut la puţin timp după primul salt, iar după aceea nici măcar nu le-aţi mai simţit.

- Adevărat.

- De ce te-ai comportat aşa de acru în tot timpul în care ai fost comandantul meu?

- Trebuia să joc un rol, nu-i aşa? Sau ai uitat deja că m-ai întrebat despre legătura dintre mine şi comandantul Țapă-n fund?

- Dar sunteți aceeaşi persoană!

- Exact. Nu a fost un rol uşor, dar pot spune că te-am păcălit. Pot pune pariu că ai găsit anume asemănări între noi, dar nici una nu a putut să te convingă că chiar suntem aceeaşi persoană.

- Ai dreptate, spuse învins maiorul.

- Cred că v-au ajuns explicațiile, îl salvă generalul Ionaşcu. Dacă veți mai avea întrebări le veți pune la momentul potrivit, aveți suficient timp. Acum trebuie să vă odihniți, nu mai aveți prea mult până la următoarea misiune.

- Care următoare misiune? se cutremură Rădulescu.

- Am uitat cumva să vă spun despre ea? se prefăcu mirat Ionaşcu. Cred că am îmbătrânit mai mult decât aş fi vrut.

- Adică nu s-a terminat cu povestea călătoriilor temporale? se interesă şi Verdeş.

- Acesta a fost numai începutul. În mod oficial sunteți prima echipă de comando care acționează în diverse zone temporale în cazul unor schimbări neaşteptate de realitate.

- Dar...

- Nici un dar. Duceți-vă să vă odihniți!

Cei 5 soldați nu mai comentară ordinului categoric al lui Jurcuț, se îndepărtară bombănind spre ieşire şi spre camerele lor.

- Crezi că se vor obişnui? întrebă Ionaşcu.

- Pot pune pariu pe acest lucru. La început se vor acomoda cam greu, dar în timp se vor obişnui... doar timpul este aliatul nostru cel mai prețios, nu-i aşa?

Cei doi generali zâmbiră privind în urma grupului care se îndepărta.

***

O zi monotonă

Ţârâitul ar fi trezit din moarte şi un cimitir plin cu morţi, cu toate acestea cei doi bărbaţi ce dormeau în paturile suprapuse dintr-un colţ al încăperii continuau să zacă absolut netulburaţi de gălăgia infernală ce venea dinspre pupitrul plin de cadrane şi afişaje electronice. Nimeni şi nimic nu le putea tulbura somnul de oameni morţi de oboseală: nici sunetele cumplite ale alarmei ce cuprinsese practic întreaga staţie orbitală, nici repercusiunile somnului lor prelungit... nici măcar perspectiva frigului interstelar pe care l-ar fi preferat să-l simtă în orice moment în locul dezamăgirii – amândoi ştiau că ar fi fost mai mult decât atât dar preferau să-i spună aşa în loc de concediere – venită din partea superiorilor.

În cele din urmă dinspre patul suprapus se produse o mişcare, mai precis un proiectil inform îndreptat cu o precizie matematică spre cel mai apropiat scaun dintre pat şi pupitru.

- Răspunde, mă! E şefu'!

Nici un răspuns. Totul părea mort. În afară de apariţia unui cap plin cu păr blond auriu şi lung dar mai ales ciufulit de parcă ar fi fost târât pe jos cei câţiva mii de km. cei despărţeau de Pământ. Acesta – adică capul – se învârti de jur împrejur de parcă ar fi aruncat o privire să vadă unde-i era colegul, se opri asupra pernei care zăcea mototolită în fotoliu – adică în capătul opus al încăperii raportat la direcţia în care proprietarul ei o aruncase – şi se ridică deasupra plapumei care îi acoperise până în acel moment cea mai mare parte a feţei. Contrastând puternic cu părul, o barbă neagră şi deasă îi acoperea faţa, în ciuda sau poate în completarea acestor lucruri era greu de spus care îi era culoarea naturală a părului. Putea să fie la fel de bine una dintre cele două culori vizibile sau o a treia, poate chiar a patra din spectrul de culori cunoscut de oameni. Se cunosc cazuri de până 6 tipuri de culori de păr pe aceeaşi persoană în acelaşi timp.

Tipul cu părul în două culori coborî de pe patul de deasupra lovindu-l fără menajamente şi cu putere pe cel din patul de dedesubt.

- Scoală, mă! Suntem chemaţi prin staţie.

Un mormăit somnoros se auzi de sub pătură, iar blondul, ştiind el ce ştia, nu dori să afle semnificaţia lui.

- Ştiu, boule! Tu de ce crezi că am încercat să o sting?

De sub pătura patului de jos se ivi un cap acoperit cu o claie imensă de păr de un castaniu suspect de normal pentru perioada respectivă, el era sursa răspunsului ce sună prin încăpere cu o violenţă stranie. Sări din pat cu o mişcare la fel de violentă dar însoţită de o îndemânare dată doar de multele coliziuni frontale dintre cap şi patul de deasupra respectiv peretele opus, căci la o gravitaţie pe jumătate cât cea considerată normală pe Pământ este foarte uşor ca cineva neavizat să piardă controlul mişcărilor violente dar mai ales a salturilor. Cu încă două salturi îl ajunse din urmă pe blond în drumul său spre pupitru.

- Aici Matt, spuse cel cu părul blond şi barba neagră. De ce ne-aţi trezit aşa de devreme, şefule? Vroiam să ne odihnim şi noi puţin...

Bărbatul ocupa cam tot ecranul, dar o ştiau cu toţii că se afla în mijlocul unei săli pline de tehnicieni de aproape toate tipurile imaginate de om. O obişnuinţă moştenită de la acum anticele programe Gemini şi Apollo ale venerabilei NASA, o obişnuinţă aproape la fel de veche ca şi cea a astronauţilor de a le spune celor de la bază şefu'.

- De unde ştiaţi că...

- Şefule, poţi reveni peste vreo două ore? Vrem să mai dormim puţin.

Capul castaniu al celui de-al doilea supraveghetor a celei mai noi staţii spaţiale din jurul Lunii se ivi în mijlocul ecranului din partea cealaltă a conexiunii acoperind aproape complet imaginea. Ciufulit şi el, ca întotdeauna după o noapte de somn agitat, noua imagine era una de speriat.

- Bă, Marcule! Stai naibii liniştit la locul tău şi ascultă-mă cu atenţie.

A-i spune lui Marcu Răducan să stea liniştit este cam acelaşi lucru de a-i spune unei furtuni, unui adevărat taifun, să se potolească aşa, de la o secundă la alta. De obicei este la fel de improbabil, ca să nu spun chiar imposibil, să-i fie controlat comportamentul ca şi în cazul mai devreme pomenitei furtuni... dar acum tânărul se aşează la locul lui. Poate este vina oboselii acumulate în cele două luni de când sunt pe orbită. Adică de la inaugurarea stației.

- Ce s-a mai întâmplat? A aterizat vreun OZN pe peluza din fața Casei Albe?

- Nu. De ce? Ați mai văzut vreun obiect neidentificat?

O întrebare perfect de normală, de parcă...

- De parcă nu ați şti că vedem zilnic lumini şi luminițe pe care nu le putem explica? Unele dintre ele seamănă cu stelele, altele cu curul alb ca neaua a lui Matt. Ce naiba ați făcut cu rapoartele pe care vi le trimitem de două luni încoace?

- Le-am citit apoi le-am aruncat la gunoi.

- Deci acolo ajung rapoartele noastre din ultimul timp. Atunci de ce ne-ați mai trimis aici, sus? Aveam altceva mai bun de făcut decât să dorm şi să stau degeaba.

- Adică?

- Ăăă... Să dorm, să mănânc ŞI să stau degeaba.

- Adică ce faci şi acum.

Marcu încercă să-l pedepsească pe colegul său de celulă voluntară pentru ultima sa intervenție dar pumnul său nu-şi nimeri ținta, ba chiar se poate spune că a ratat în stil mare. Corpul său se văzu nevoit să-şi urmeze capătul membrului iar românul se văzu aruncat peste cap undeva într-un colț al încăperii. Se ridică cu o figură ce ar fi uimit pe oricine prin strâmbătura ce o străbătea, reveni la locul inițial ținându-se de şold.

- Au!!

Nimeni nu era supărat, conversația aceasta se relua zilnic cu modificările de rigoare legate de detaliile zilnice ale misiunii sau de cele neprevăzute. Detalii care însă nu se deosebesc prea mult, în ciuda faptului că în spațiu neprevăzutul este la ordinea zilei.

- Te doare? veni întrebarea de pe Pământ.

- Da.

- Cât de tare?

- Nu prea tare.

- Poți să stai în fund?

- Nu ştiu. Au!!! Nu cred. Au! din nou!!

- Bine. Atunci taci şi îndură până la întoarcere. Sau vreți să-ți trimitem medicul până acolo? Cum se spune... *pronto*?

Chestia cu trimisul doctorului era una dintre cele mai vechi glume de-a astronauților, de pe vremea când cursele spre Lună erau rare iar cele spre Marte erau chiar şi mai rare, iar conexiunea radio cu nava spațială era întreruptă în spatele Lunii. Despre trimiterea unei nave de asistență era aproape imposibilă, iar „aproape"-le se cam clătina la locul lui.

- Nu-i nevoie, va supraviețui. Vă garantez eu asta.

- Se vede că nu este şoldul tău, se văită Marcu.

Unul dintre releele satelitului de comunicație 11ApOst90 se stricase cu 4 ore în urmă iar ei erau în măsură să îl repare.

- Stația voastră urmează să se apropie peste 14 minute de satelitul de comunicație, trebuie să ieşiți în spațiu pentru a înlocui piesa stricată.

- Şi avem piesa respectivă în depozit?

- Da.

- Unde?

- Deci, ce este nou?

Matt nu se aştepta la un răspuns, repararea de sateliți de comunicație este o rutină aproape zilnică, dar răspunsul sosi şi dură mai mult decât ar fi dorit oricine. O jumătate de oră mai târziu, în partea nevăzută a Lunii, cei doi oameni se găseau în spațiu agățați de conul de umbră al satelitului natural al Pământului şi de o amărâtă bucată de metal suspendată în negrul întunecat al spațiului punctat de stelele îndepărtate.

- Ce frumusețe!

- Ce anume? Culoarea neagră a Lunii sau lumina stelelor?

Microfoanele şi difuzoarele căştilor le alterau uşor vocile, ca întotdeauna, dar erau aceeaşi oameni ca mai devreme.

- Nu. Cele două lumini care ne dau târcoale în ultimele trei sferturi de oră.

- Aaa...

Marcu privi pentru prima oară cu atenție spațiul apropiat, cele două lumini tocmai se apropiau.

- Iarăşi? Parcă sunt cele care au fost ieri.

- Ieri şi toată săptămâna trecută. Se pare că ne-am făcut nişte prieteni.

- Hahahaha. Chiar crezi că sunt ființe vii acolo, înăuntru?

- De ce nu?

- Ce anume, extratereştri? Sau oameni? Sau poate sunt ființe din alte dimensiuni care... uuuu... vin noaptea să te ia cu ele?

- De unde vrei să ştiu dacă sunt de pe Terra sau nu? Întreabă-i, poate-ți răspund.

Ca o completare Marcu îşi flutură mâna spre lumini de parcă ar fi ieşit la plimbare şi tocmai s-ar fi întâlnit cu nişte prieteni. Apoi, fără mai aştepte un răspuns, se aplecă înapoi la lucrul său.

Le-a luat ceva timp până să termine ceea ce aveau de făcut, apoi au trebuit să aştepte pentru ca traiectoriile să se intersecteze din nou şi să pună satelitul de comunicații înapoi pe cursul său, în cele din urmă au reuşit. Într-un cuvânt, au fost trei ore foarte pline. Luminile i-au urmărit în toată această perioadă, chiar şi după ce au revenit în interiorul stației au continuat să se învârtă prin zonă. Ca de obicei, de altfel, un spectacol de lumini multicolore ce le aminteşte foarte bine de spectacolul de data aceasta staționar al Universului. Căci, este un lucru demult ştiut, imaginea Universului din jur văzută de-a lungul spectrului este, în completarea celei vizibile, de o frumusețe stranie. Iar una dintre principalele motive pentru care sunt aici sus este să preia aceste date de la sateliții din jurul Lunii şi, parțial prelucrate, să le trimită spre Pământ. Mai precis spre receptoarele bazei de pe Pământ, cea de la Cape.

- Ştii ceva, eu cred că sunt timizi.

- Timizi?! De ce timizi? se trezi Matt din somnolența de după masă.

- Păi se mulțumesc doar să se învârtă în jurul nostru fără să intre în contact cu noi nici măcar o dată.

Matt începu să râdă, mai întâi încetişor apoi din ce în ce mai puternic. Uită de somn, uită de toate. Aproape uită să şi tragă aer în piept, şi poate că din cauza aceasta fața i se înroşi ca un rac fiert – adică porțiunea vizibilă din față făcu acest lucru. Abia în cele din urmă reuşi să articuleze:

- Mi se pare absurdă situația unei civilizații care a evoluat la o inteligență suficient de complexă pentru a reuşi să se desprindă de planeta natală, apoi să călătorească mulți, foarte mulți ani lumină pentru a ajunge aici... iar apoi să fie timizi. Fenomenal!

Vă dați seama că toate acestea au fost spuse sacadat, printre hohotele de râs, chiar şi aşa efectele nu au fost minimizate cu nimic. Marcu se înroşi la rândul lui dar din complet alte motive, se înecase cu puțină salivă ca o consecință directă a fenomenului perfect uman de transmisie a râsului prin spațiu şi timp. Începu să tuşească violent, dar îşi reveni în cele din urmă. Bău o gură de apă care se prelinse parțial şi pe bărbie apoi începu să plutească încetişor spre podea.

Alarma de pe consolă țârâi din nou cu o putere care-l făcu pe Marcu să se înece din nou, de data aceasta chiar cu apa pe care tocmai o consuma. Era şefu', altul dar tot de la bază, care-i întreba de sănătate.

- Ce, mă, eşti doctor? se strâmbă Marcu spre el încă tuşind violent.

- Da.

- Atunci spune-mi ce să fac ca să nu mă mai doară şoldul.

- Nu sunt doctor în medicină. Dar o compresă rece ar fi foarte bună.

- Dacă nu eşti medic atunci de ce mai vorbesc cu tine, şefule?

Marcu îi închise conexiunea în nas şi se duse la toaletă. Când se întoarse alarma de pe consolă țârâia iar Matt nu era pe nicăieri. Acesta se ivi abia după câteva minute, suficient timp pentru a-l lăsa pe român să afle că nava cu provizii de

pe Marte avea să treacă şi pe la ei, era plină cu noi bucăţi de sol, echipamente medicale şi electronice şi...

- Unde ai fost, mă?

Marcu părea ferm decis să-l ignore pe cel de pe Pământ, dar asta nu era nimic nou. De ce să-l intereseze pe el conţinutul unei nave cu care nu avea nimic în comun?

- Să-mi fac treaba?

- Unde, în spaţiu? Pentru că la toaletă am fost eu în ultimele minute, aşa că...

- Nu aia, boule! Cealaltă! Aia pentru care primim bani, cea pentru care am fost trimişi aici.

- Heeei!

Tipul de pe Pământ gesticula şi ţipa pe tot ecranul, ba chiar şi dincolo de el, dar aproape inutil. Nici unul dintre cei doi nu-l luă prea mult în seamă până într-un târziu.

- Ce vrei? îi azvârli Matt întrebarea.

- Nava care se apropie de voi.

- Ştiu. Aia plină cu pietre.

- Va ajunge în două ore şi...

- Trebuie reparată, nu-i aşa?

- Nu.

- Nu-ţi face probleme, îi găsim noi o problemă. O s-o reparăm şi apoi ne facem plinul cu tot ce avem nevoie. Bine?

Matt nu mai aşteptă răspunsul, închise conexiunea care rămase închisă. Nimeni nu mai reveni. Următoarea oră şi jumătate şi-o petrecu în compania castaniului său coleg preluând informaţiile, prelucrându-le şi transmiţându-le mai departe. Reperară o navă ce se apropia şi puseră computerul să îi dea comenzile iniţiale de conectare la staţie. Apoi, în acelaşi timp cu reacţia navei la comenzi, se auzi o bătaie surdă, de parcă cineva ar fi bătut la uşa din holul de jos, de la parter. Dar staţia nu are nici hol şi nici parter, nu are nici măcar uşă de intrare, cel puţin în modul obişnuit al cuvântului - intrarea se face printr-o serie de uşi etanşe şi filtre de curăţare, toate acestea incluse într-o încăpere de presurizare/depresurizare absolut necesară pentru cei din spaţiul extraterestru.

- Ce naiba este asta?

Bătaia se repetă apoi din nou tăcere. Adică tăcerea obişnuită a zgomotelor interne ale staţiei.

- Iarăşi? Credeam că măcar de data aceasta...

- A câta oară este? A treizeci şi...

Matt se uită pe o foaie lipită de unul dintre monitoarele din apropierea sa.

- A treizeci şi şaptea.

- Refuzăm?

- Tu ce zici?

- Să aşteptăm până la 40 apoi să o facem.

- Bine. Atunci răspunde, mă, la uşă.

În timpul acestor replici succedate rapid bătaia în carcasa navei se repetase de încă două ori. Marcu ajunse, cu două salturi prelungite şi o evitare la limită a unei tunsori premature dar binevenite, ajunse la complexul de dispozitive pe care-l foloseau de obicei, adică întotdeauna, pentru a ieşi. Este chiar cel descris mai devreme.

Fiinţa care intră nu avea nimic uman în ea, dar cei doi o cunoşteau prea bine. Fusese prezentă de atâtea ori într-un cotlon al conştiinţei, al memoriei lor, de câte ori venise aici, pe staţie, pentru a-i anunţa că ei, extratereştrii, în urma unor calcule avansate pe care ei nu le vor înţelege niciodată pe deplin, au ajuns la concluzia umană va ajunge la extincţie în următoarele 99 de minute. Doar lor, celor doi, li se oferă posibilitatea de a retrăi ultimele 99 de ore şi de a face ceva. Orice.

Până acum au acceptat întotdeauna, în primele dăţi au încercat prin toate metodele posibile să salveze omenirea de distrugere. Dar omenirea a refuzat să fie salvată iar extraterestrul a revenit de fiecare dată cam în acelaşi timp, la o diferenţă de câteva minute. După aceea au acceptat doar pentru a mai trăi puţin, a se distra făcând ceea ce trebuiau de la bun început să facă: slujba pentru care au fost

angajaţi şi trimişi acolo. Matt şi Marcu vor accepta şi de data aceasta, până într-o zi când se vor plictisi de moarte de toată chestia asta - sau la al 40-lea accept - şi vor refuza. Iar atunci vor da drumul la televizor şi vor privi cum Lumea se va autodistruge, pentru ca mai apoi...

1 octombrie 2000

***

Oglinda

Se spune că ochii sunt oglinda sufletului, că poți să-ți dai seama cu ce fel de om ai de-a face dacă îl priveşti lung în ochi. Până în adâncurile sufletului ce se oglindeşte în ei.

Apa este oglinda naturii, privind în apa limpede a lacurilor de munte vezi practic totul: viața acvatică – esența începutului vieții, peisajul de deasupra apei, propria ființă şi nu în cele din urmă propriul suflet însetat. Cufundat în această apă sufletul uman devine una cu sufletul naturii, contopite într-o singură ființă, o singură conştiință atemporală şi fără limite specifice în spațiu. Universală.

Într-o lume unde schimbarea este singura constantă apa de munte este mereu aceeaşi iar conştiința de dincolo de oglinda ei este singurul martor care poate urmări, care urmăreşte, şi memorează întâmplările de dincolo. Din lumea de pe margine. Din lumea locuită de oameni şi animalele care vin să se adape în apa lacului, să se spele şi să se curețe de toate impuritățile de pe corp şi din suflet.

La fel de bătrână ca timpul, la fel de nouă ca apa şi la fel de limpede ca sufletul de copil şi roua dimineții, conştiința de dincolo de oglinda lacului de munte se regăseşte în toți şi în toate: în plante şi animale, în oameni şi anotimpurile ce trec peste ei toți aşternându-i în tăcere şi amintire împreună cu luptele lor, dragostea ce-i animă, calitățile şi defectele fiecăruia. Picături de apă în viață, aşa sunt oamenii: mereu aceeaşi, mereu noi şi împrospătați, mereu diferiți. Aşa îi reflectă şi ea, oglinda de cristal a lacului, ființe deosebit de vii şi foarte speciale.

Privind direct în apă îți vezi numai sufletul şi cerul, destinul, privind oblic vezi prin prisma timpului ce a fost şi ce va fi că ei sunt una. Trecutul şi viitorul sunt unul şi acelaşi în oglinda lacului aşa cum sufletul omului şi natura cu toată frumusețea şi complexitatea lor sunt două aspecte ale aceluiaşi lucru. Oamenii visând, vânând sau luptându-se, oameni iubindu-se lângă foc, oameni pur şi simplu trăind – fragmente-picături de şi din viață memorate în oglinda apei aşa cum au fost, cum sunt şi cum vor fi mereu atâta vreme cât va exista Viața.

Viața şi apa sunt una, cea mai puternică forță din Univers ce animă totul dincolo de barierele aproape de netrecut a spațiului şi timpului, dincolo de emoții şi neființă. O forță care se cere respectată, iubită, temută căci ea este şi în noi, oamenii, ea este noi. Ființe aflate la cumpăna dintre apă şi oglinda ei, mereu aceeaşi, mereu noi, împrospătați, mereu diferiți.

16 martie 2000

***

Omul-de-gheață

O privire rece şi distantă a fost tot răspunsul pe care l-a primit, tot răspunsul de care a avut nevoie. Bărbatul se întoarse pe călcâie şi se cufundă în interiorul de nepătruns al junglei. În tăcere. Înghețat. Femeia se întoarse la rândul ei şi intră în clădire. Tristă, dar mai liniştită. Nu o va mai tulbura nimeni, cu atât mai mult omul-de-gheață de afară. Ajunse în laborator şi închise uşa. Era bine şi cald, plin de viață. Nucleul ce avea să umple de şi cu viață întreg oraşul, toată lumea asta pustie odată cu sosirea primăverii.

Primăvara ce avea să urmeze iernii nucleare. Iarnă creată de oameni, alți oameni morți demult, de secole, şi blestematele lor arme. Şi maşinăriile lor fără emoții şi sentimente, fără nici un pic de umanitate şi la fel de înghețate ca şi jungla de metale contorsionate şi ziduri distruse de afară. O junglă de nepătruns.

Primăvara a venit şi a trecut. Scurtă dar deosebit de benefică. Profeția efortului ei s-a împlinit iar viața şi-a reintrat în drepturi, jungla de fierăraie şi moloz s-a transformat treptat într-o junglă plină de verde, soare şi păsări. Plină de viață. Una câte una au reapărut şi animalele, cele mici apoi cele mari, atrase de abundența de verde din locurile unde migraseră. Doar omul-de-gheață nu a mai reapărut, lipsea. Îi lipsea. Prezența lui, chiar enervantă uneori, deseori, zâmbetul larg şi trist, încercările nereuşite de a se apropia de ea.

Dar femeia nu s-a îngrijorat prea tare, după atâția ani de iarnă nu se aştepta ca omul-de-gheață să fie prin apropiere într-un anotimp aşa de cald. Iarna îi devenise o a doua natură, chiar dacă dragostea lui era la fel de vie şi de caldă ca frumoasa zi de vară de afară, de dincolo de zidurile ce-i serviseră drept adăpost femeii în întreaga sa viață.

Toamna sosi cu ploile ei lungi, vânturile reci şi zilele din ce în ce mai scurte. Deja femeia ardea de nerăbdare, aştepta iarna. Iarna ce-i devenise o a doua natură. Şi pe omul-de-gheață. Iarna sosi şi trecu dar omul-de-gheață rămase departe. Departe de ea, cel puțin. La începutul primăverii celui de-al treilea ciclu femeia nu mai ajută viața să renască, nu cum o făcuse în ultimii doi ani. Dar o udă cu lacrimi de tristețe şi dor, cu lacrimi de dragoste.

Părăsi clădirea, definitiv. Îl căuta. Pe omul-de-gheață. Pătrunse în interiorul junglei ce până acum îi fusese de nepătruns şi care înconjura clădirea. Era acelaşi punct pe care el îl folosise când a părăsit-o. Acum însă jungla moartă de demult era plină de viață: plante, animale şi flori alături de bucăți de metal de nerecunoscut şi moloz – ultime vestigii ale unui fost mare Oraş. Nu avansă prea mult, doar cât să ajungă la marginea frumoasei şi minunatei oaze de mişcare, până la capătul puterilor sale – marginea Oraşului. Privi în jur: pe de o parte se întindea fosta zonă tehnologică şi ceea ce devenise ea acum, în cealaltă parte o uriaşă câmpie presărată cu dealuri, caldă dar pustie, lipsită de orice urmă de viu şi bucurie. La fel de ea însăşi. Între cele două, frontiera. Un râu nu prea lat, cu câteva sloiuri de gheață plutind. Şi un pod, rămăşițe.

O grămăjoară informă de dincolo de râu îi atrase atenția. O grămadă de haine vag cunoscute, pentru iarnă. Haine ca ale omului-de-gheață. De parcă ar fi fost aruncate la un loc. De cineva sau de ceva anume, de intemperii. Aşezate ca şi cum purtătorul ar fi vrut să intre în oraş.

Ochii i se umplură de lacrimi pe măsură ce totul îi devenea clar: Primăvara îl topise aşa cum căldura topise zăpada iar dragostea gheața din sufletul ei. Şi din corpul omului-de-gheață. O boare rece îi umezi fața, unul dintre sloiurile de gheață se apropia de mal. Se apropia de ea. Femeia tresări: cel-ce-fusese-om-apoi-gheață-şi-apoi-om-din-nou ieşi din apă, aceasta se scurse cu bucăți de gheață înapoi în râul rece lasându-i vizibilă pielea albă şi rece dar totuşi foarte umană. Încălzită doar de dragostea ce anima întreaga ființă. Şi de sărutările pe care i le dădea dragostea împărtăşită a femeii.

Vara a venit şi a trecut, toamna la fel. În decursul acelei ierni s-a născut un copil al gheții dar un copil complet. Unul uman. Primul de după Apocalips, vestitor

al noii rase de oameni: mai bune, mai paşnice, mai legate de natură. Mai umane şi mai vii. Oameni-ai-întregului-an.

3 martie 2000

***

Şah

1

- Şah mat!

Vocea răsună puternic în spaţiul închis suficient de puternic pentru a se face auzit ecoul dar prea slab pentru a atrage atenţia jucătorilor ce ocupă la intervale destul de mari spaţiul destul de mare al sălii. Atrase pentru vreo două secunde câteva priviri curioase apoi jucătorii îşi întoarseră privirile înapoi la jocurile lor de şah. Cele două siluete ale noastre, aplecate deasupra unei mese absolut normale, acoperită cu o tablă de şah ce nu părea foarte deosebită, ba chiar foarte asemănătoare cu toate celelalte table de şah de pe Pământ. Pentru un om, chiar şi amator ori profesionist într-ale şahului, nimic nu ar părea prea ieşit din comun cel puţin până în momentul în care ar fi început să se uite cu atenţie la cei doi jucători şi la piesele lor.

- Felicitări, Einstein! Ai câştigat, în cele din urmă.

Dumnezeu nu era vizibil prea supărat, doar puţină resemnase putea fi desluşită din vocea sa, dar asta era doar partea vizibilă a conştiinţei sale. Nimeni nu avea cum să ştie ce se întâmpla cu adevărat în străfundurile fiinţei sale... iar Einstein nu era suficient de prost ca să încerce să afle:

- În cele din urmă, Zeule! Dar trebuie să recunosc, eşti cel mai redutabil jucător cu care am avut de-a face până acum, sau cel puţin în ultimul timp.

- 17493 de mutări! Nici tu nu eşti un jucător prea slăbuţ...

- Ştiu, rânji Einstein. Pentru că asta ar însemna că eşti mai slab ca...

Tăcu realizând dintr-o dată că se află în faţa unui individ cam periculos uneori, Biblia era plină de asemenea „pilde". Cu toate acestea nu se putu abţine să nu îşi exprime gândul cu voce tare:

- Trebuie să recunosc, pentru un zeu care îşi distruge duşmanii dacă ar fi să-i citez pe credincioşii tăi, te ţii destul de bine.

Dumnezeu făcu un gest de genul „uit-o":

- Mai facem o partidă?

Ar fi împrăştiat piesele rămase pe tabla de joc indiferent de răspunsul partenerului său dacă acesta nu l-ar fi oprit:

- Aşteaptă! Înainte de a începe altă partidă vreau să mai văd o dată schema finală şi să mă minunez...

Pe tablă se mai aflau doar 4 piese de joc, două de culoare albă – un rege şi un pion – şi două de culoare neagră – un nebun şi un rege. După cum cred că v-aţi dat seama albul îi aparţinea lui Dumnezeu iar negrul – nu luaţi în seamă culorile ca absolute – au fost alese ca standard pentru jocul de şah cu mai bine de 10 miliarde de ani de când există acest joc şi sunt comune tuturor raselor/jucătorilor/persoanelor implicate ce-i aparţineau, şi îi încă aparţin până la terminarea oficială a acestui joc care de obicei coincide cu răsturnarea piesei regelui, lui Einstein.

Cum nu puteţi vedea tabla de şah trebuie să vă descriu situaţia: regele alb era prins într-un colţ de regele şi nebunul negru şi era în imposibilitatea de a face vreo mişcare – o poziţie clasică de şah mat care sunt sigur că are un nume specific pentru fiecare rasă care cunoaşte jocul de şah – iar în partea opusă pionul alb stătea stingher şi inutil acum, la o singură mutare de marginea tablei. Mutare care i-ar fi dat posibilitatea albului de a-l schimba cu o altă piesă, o regină de exemplu, şi o nouă relansare a jocului.

Dar acum era prea târziu pentru aşa ceva. Jocul era terminat, iar Dumnezeu era pe cale de a-şi răsturna regele punând capăt unui joc ce părea de-a dreptul fenomenal prin lungimea şi complexitatea lui dar care pentru ei, Zeii nemuritori şi eterni, era ceva absolut normal.

Un strigăt de surpriză ce semăna mai curând cu un urlet decât ceva scos din gâtlejul unui om îi întrerupse mişcarea, Einstein se holba cutremurat la pionul alb şi scotea un fel de sunet de groază de undeva din stomac. Avea şi de ce: deşi singura

posibilă mişcare a albului ar fi fost scoaterea regelui din şah pionul alb avansa singur, adică fără intervenţia nimănui cu atât mai mult a lui Dumnezeu, cu o mişcare înainte – adică mutarea care-i permitea albului reluarea jocului – devenind în acelaşi timp singura piesa capabilă de a susţine asaltul asupra regelui: o regină.

Dumnezeu ştia că acest lucru era imposibil în nici unul dintre Universurile cunoscute, nu-i rămase decât să se holbeze la rândul lui la piesa care o luase razna de capul ei şi să scoată la rândul lui un soi de urlet de groază atât de uman şi de netolerat pentru o fiinţă cerească. Acum cele două urlete, a lui şi a lui Einstein, se împreunau formând ceva ce semăna scheunatul a doi mâţi spălaţi cu furtunul. În cele din urmă Dumnezeu sări în picioare de parcă un păianjen ar fi sărit pe haina lui albă răsturnând în mişcare tabla de şah. Piesele se răsturnară între cei doi jucători reliefându-se foarte bine pe pardoseala translucidă a încăperii, o rază de lumină ce le încălzea picioarele lovi regina de culoare albă care străluci şi...

2

Jamuel Band, cunoscut şi ca Agentul 0008 al Guvernului Alianţei Terestre (GAT cu i se mai spunea mai mult în batjocură de către populaţie), se masturba în baie când tocmai îşi dădu seama că pusese mâna pe cheia problemelor pe care guvernul le avea în ultimul timp. Vă rog, în numele Universului, să nu luaţi acest lucru ad literam, nici revista-hologramă porno pe care o ţinea în mâna stângă (şi pe a cărei copertă din spate trona o poză a lui Einstein, patronul spiritual al editurii) şi mai ales nici acea porţiune a corpului său pe care o muncea cu atâta patos cu dreapta nu aveau nici o importanţă strategică de nici un fel... atât doar că în acele momente agentul Band se gândea atât la nevoia stringentă pentru o femeie în viaţa lui (sau mai multe dacă era cazul, dar principiul era acelaşi) dar şi la motivele mişcărilor de trupe pe care mai toate civilizaţiile din partea cunoscută a Galaxiei le făceau în ultimele luni. Convorbirea aproape criptică pe care o avusese în urmă cu câteva zile cu J'Karir i se păru dintr-o dată deosebit de clară în lumina ultimelor întâmplări şi a erecţiei abundente pe care o obţinu, ştia acum ce are de făcut.

Ceea ce a urmat nu a fost prea important, doar rezultatele au fost. Agentul 0008 şi-a urmat străfulgerarea de inteligenţă până la capăt şi, în urma unor investigaţii mai mult sau mai puţin ortodoxe (adică în alte cuvinte ca urmare directă a acestor investigaţii au murit pe parcurs câteva persoane din mai multe rase inclusiv cea umană) a ajuns în posesia tuturor datelor pentru a-i permite să înţeleagă şi mai ales să controleze toată situaţia.

Cineva îi manipula pe toţi. Pe Alianţa Terestră şi pe toate civilizaţiile extraterestre care nu făceau parte din ea, chiar şi pe el îl influenţaseră de câteva ori dacă privea în urmă cu o oarecare doză de realitate. Şi ura să fie influenţat!

Tocmai era pe cale să îi dea de gol şi să detensioneze situaţia explozivă în care fusese adusă Alianţa Terestră când s-a întâmplat dezastrul. Toate guvernele implicate erau adunate la un loc, aranjase asta cu o oarecare greutate dar o făcuse până la urmă, iar el se îndrepta spre încăperea respectivă când totul se zgudui sub impactul bombelor cu antimaterie şi apoi dispăru. Când se trezi deasupra lui se găseau Dumnezeu şi Einstein care urlau spre el îngroziţi, îi recunoscu instantaneu şi reacţionă şi mai rapid. Scoase pistolul din dotare şi din buzunar şi împuşcă pe amândoi. Apoi se sinucise.

3

Dumnezeu se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva blesteme care specificau exact locul din arborele genealogic în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un zeu să aibă un asemenea vocabular.

Einstein se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva înjurături care specificau exact locul de origine în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un savant-zeificat să aibă un asemenea vocabular.

Jamuel Band, cunoscut şi ca Agentul 0008 al GAT, se culese de pe jos şi se frecă la ochi, câteva blesteme şi înjurături care specificau exact locul de origine şi din arborele genealogic în care îi trimitea pe toţi cei implicaţi dar mai ales pe cei care-l aduseseră acolo i se năpustiră spre buze dar se opri suficient de repede pentru a nu spune nimic, nu se cuvenea ca un nou sosit în Rai să aibă un asemenea vocabular.

- Uff, oamenii! oftă Dumnezeu. Aminteşte-mi să nu mai joc niciodată folosind această rasă pe post de piese, i se adresă lui Einstein.

- De ce nu? ripostă acesta. Aşa m-ai racolat şi pe mine ca jucător, şi s-a dovedit că sunt unul bun.

Cei doi se îndepărtară bolborosind iar Jamuel Band rămase stânjenit lângă tabla de şah răsturnată, îi deveni evident că cei doi uitaseră de el. Ar mai fi rămas aşa un timp dacă un individ cam bătrân şi care i se părea cam cunoscut nu s-ar fi apropiat de el:

- Jucăm o partidă?

Avea un accent vag terestru.

- Sigur. Dar trebuie să-mi spuneţi mai întâi regulile de aici.

- Este doar un joc de şah, regulile sunt cele obişnuite doar piesele trebuie…

- Sunt Jamuel, se prezentă el peste masă.

- Sunt Thor, se prezentă partenerul.

Tăcerea se instală din nou peste sală în timp ce noua partidă începea. Absorbit de aceasta Jamuel uită de orice altceva şi îşi preluă funcţia de zeu asupra lumii lui şi jucă cu ea şah.

1 iulie 2000

***

Staţia de benzină

O zi friguroasă de iarnă. Poate avea să ningă, dar mai târziu. Acum totul era uscat şi rece, pământul, pomii. Chiar şi cerul. Şoseaua nu era prea circulată, toţi preferau să stea la căldură. Toţi cei care puteau. Călin nu era unul dintre aceşti fericiţi, sau cel puţin nu încă. Mai avea de servit încă un client apoi se va retrage cât mai repede în adăpostul nu foarte călduros dar deosebit de ademenitor în momente ca acesta al staţiei de benzină. Împreună cu colegii lui. La o cafea şi o carte. Până când îi va sosi din nou rândul să iasă, până la un nou client.

Maşina se îndepărtă într-o trombă de praf – va ninge cu siguranţă. Dar mai târziu. Cam uscată zi pentru o zi de iarnă.

Călin îşi frecă mâinile, aproape nici nu şi mai simţea. Era al naibii de frig... trebuia să ajungă cât mai repede înăuntru. La căldură.

Zgomotul de motor îi ajunse la urechi când mai avea doar câţiva paşi până la uşă... se rugă la toţi sfinţii să nu se oprească în apropiere. La o pompă. Dar şi sfinţii erau undeva la căldură, frigul îi alungase de pe Pământ, motorul se opri undeva în spatele lui. În apropiere, la o pompă de benzină.

Dorinţa de a ajunge la cald îl determină să mai facă un pas dar simţul datoriei îl făcu să se întoarcă. Pentru o secundă rămase încremenit de parcă frigul îl ajunsese în cele din urmă făcându-i ultima glumă posibilă: un sloi de gheaţă în loc de sânge şi ţesuturi. Tot sângele şi toate ţesuturile. Tot corpul... un om de zăpadă. Sau de gheaţă în lipsa zăpezii.

Nu ştia de ce să se minuneze mai întâi: de ţinuta străinului sau de motocicleta lui. O ţinută de vară: cămaşă cu mâneci scurte peste un tricou subţire, pantaloni de piele, o pelerină impermeabilă împăturită era perfect vizibilă în partea din spate a Harley-ului. Unul vechi, uşor de recunoscut din filmele de la sfârşitul secolului trecut.

- Nu ţi-e frig?

Călătorul era tânăr, nu-i despărţeau prea mulţi ani. Şi deosebit de simpatic. Dar foarte dezbrăcat pentru frigul de afară. Călin se înfioră, nu mai era nevoie să simtă frigul... i se făcea frig numai văzându-l.

- Fă-i plinul, te rog.

Începutul era bun.

- Nu. Cu timpul te obişnuieşti.

Trecu mai bine de o secundă până ce Călin să-şi dea seama că era răspunsul la întrebare. Benzina se scurgea în rezervor ca într-un vas fără fund... era aşa de frig că se aştepta ca lichidul să îngheţe dintr-un moment înaltul şi să rămână cu furtunul suspendat aşa, în aer, deasupra unui rezervor îngheţat şi el.

- Nu vii înăuntru, să te încălzeşti puţin?

- Nu, mulţumesc. Dar trebuie să ajung cât mai repede la destinaţie.

- Pot să ştiu unde? Sau e secret?

Zâmbete.

- Tot înainte.

Străinul se vroia să fie misterios, Călin nu mai insistă. Benzina continua să curgă într-un rezervor ca un vas fără fund... dar nu era spart. Era numai foarte spaţios. Declicul se auzi la fel de puternic ca o împuşcătură în aerul rece şi uscat, îl făcu să tresară. Rezervorul era plin.

- 1204 lei.

Călătorul se cotrobăi prin buzunare.

- Din păcate nu am decât de 2000. Păstrează restul.

Călin luă bancnota ca în transă, nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Călătorul se urcă pe Harley dintr-un salt şi dispăru în goană după serpentină. Rămas din nou singur Călin uită de frig şi de dorinţa incontrolabilă de a intra la căldură. Prea ocupat cu studierea foii de hârtie, nu ştia prea multe despre bancnote dar asta era tipărită în 1999. Anul penultimei eclipse. Foarte rare, chiar şi pe atunci. Acum, imposibil de găsit.

Băgă hârtia în buzunar şi intră în clădire. Mai târziu. O va studia mai târziu.

- Ce s-a întâmplat? De ce ai stat atâta?

Gălăgie. Şi două întrebări suficient de puternice şi de clare pentru a se face auzite.

- Nişte clienți. O maşină şi o motocicletă, un Harley.

- Care Harley?

- Nu l-ați văzut?

- Nu.

Discuții. Acelaşi rezultat: nimeni nu văzuse nimic. Indicatoarele din rezervoarele de benzină arătau acelaşi lucru: nimeni nu îşi făcuse plinul în ultimul timp. Nici o motocicletă. Nimic.

Doar o bancnotă îndesată într-un buzunar... şi o fantomă care cutreiera lumea pe o veche motocicletă Harley Davidson de mai bine de 100 de ani. Un renegat.

***

Terra12c

1

Nava se strecura cu rapiditate printre ramurile groase ale copacilor uriaşi ce formau pădurea tropicală a celei de-a doua planete a sistemului Sipoore. Singurul pilot din carligă rămas în viaţă încerca din răsputeri să evite coliziunea cu aceste ramuri sau trunchiurile de-a dreptul monstruoase ale copacilor, o singură asemenea lovitură ar fi distrus în întregime nava şi încărcătura acesteia omorându-l atât pe el cât şi pe pasagerii din cală. Până acum putea spune că reuşise să menţină nava într-o singură bucată, aproape neatinsă, dacă nu lua în considerare crengile din jur care se frecau de învelişul şi aşa destul de avariat al navei. Simţea sunetele ascuţite de metal frecat de parcă crengile l-ar fi frecat prin cutia craniană direct pe creier, nu din cauză că nu le putea suporta dar ajunsese să se ataşeze de navă şi îi părea rău să o vadă – sau să o audă în acest caz – distrusă.

- Sfinte Dumnezeule! exclamă el văzând prin geamul crăpat al carligii întunecimea verde a tufişurilor.

Aproape îngheţă în momentul în care îşi dădu seama că dacă se vedeau tufişurile atunci nici pământul din care răsăreau nu era prea departe iar nava se îndrepta direct spre acesta aproape perpendicular pe nivelul solului. Trebuia să o redreseze acum, înainte de a fi prea târziu, dar mai întâi... *Mai întâi trebuie să găsesc suficient spaţiu liber pentru a o întoarce nava.* Noi sunete de metal zgâriat şi de rupturi se auziră de peste tot, din şi de dincolo de carligă.

- Atenţie! strigă pilotul în microfonul de lângă el. Pregătiţi-vă de impact, ne prăbuşim!

Undeva în spatele lui, în cală, printre uriaşele baloturi care ocupau cea mai mare parte a spaţiului atunci când nu zburau prin toate părţile prin spaţiul liber se strecurau 4 siluete umane căutând un loc mai sigur decât restul navei. Una dintre aceste siluete, o femeie, tresări auzind vocea cavernoasă a pilotului în difuzorul cel mai apropiat şi grăbi pasul ajungându-l din urmă pe cel din faţa ei. Acesta era mult mai înalt ca un om, lucru care nu se datora numai faptului că purta pe umerii largi corpul inconştient al unei fiinţe umane ci şi faptului că nu era chiar un om. Era ceea ce oamenii din trecut ar fi numit un extraterestru iar cei de acum o creatură inteligentă din sistemul Ktirama, un Ktiro care răspundea la numele de Ramtox. Când femeia îl ajunse din urmă îl atinse pe cot iar acesta îşi puse jos cu o grijă deosebit de nespecifică unei fiinţe de o asemenea statură şi configuraţie fizică şi mai ales unui asemenea moment straniul bagaj rezemându-l de cel mai apropiat balot siguranţat şi îl legară cu rapiditate de nişte cabluri care fixau încărcătura de podea.

Femeia se îndreptă şi le strigă ceva oamenilor din faţa ei care acum o priveau încercând în acelaşi timp să se ţină pe picioare în nava înclinată care tremura de parcă era gata să se dezmembreze în orice moment. Zgomotele care însoţeau aceste tremurături îi înconjurau din toate părţile făcându-le viaţa imposibilă, femeia îşi jură că dacă avea să scape cu viaţă aici va avea să-şi ia o pauză. Toată chestia în care intrase începuse să o obosească mai mult decât îşi putea permite.

- Ne vom prăbuşi! strigă ea din nou de data aceasta mai tare încercând să se facă auzită. Ţineţi-vă bine de ceva!

Se feri în ultimul moment de unul dintre nenumărate obiecte care începură din nou să zboare de capul lor prin încăpere în momentul în care nava se redresă la un unghi mai normal pentru ei. Îşi pierdu pentru un moment echilibrul dar Ramtox o sprijini. Inutil însă, în secunda următoare nava se frecă de trunchiul gros al unui copac şi se răsturnă peste cap. Compensatoarele inerţiale şi gravitaţionale au început să dea rateuri de la intrarea în atmosferă, acum însă şi-au încetat complet activitatea şi pasagerii au fost aruncaţi în toate părţile, chiar şi Ramtox care, cu statura sa imensă, părea de neclintit.

Nava mai avansă câţiva zeci de metri printre tufişurile dese şi copacii imenşi până se înfipse în solul moale, când în cele din urmă se opri în urma ei era o dâră

lungă de pământ negru plină bucăți de lemn şi frunze rupte din tufişurile alăturate şi bucăți de metal rupte din blindajul aproape imposibil de distrus a navei.

2

Când Victoria îşi reveni simți că plutea prin aerul dens şi cald. Cineva sau ceva o căra pe sus. Ca prin vis îşi dădu seama că cel responsabil de acest lucru era Ramtox şi rămase calmă, nemişcată pentru câteva momente savurând cât mai mult senzația atât de plăcută de zbor. Se smulse vis şi reveni la realitate suficient de repede pentru a deschide ochii la numai câteva secunde înainte ca Ramtox să o pună jos. Trase adânc aer în piept de parcă tocmai s-ar fi trezit, aerul era cam cald şi umed iar presiunea atmosferică era mai mare decât în navele Primului Sector, dar nu ne nesuportat. Avea să se obişnuiască cu timpul, întrebarea era numai dacă avea suficient timp pentru asta.

Se ridică privind cu rapiditate şi eficiență în jur, era la câtiva zeci de metri de corpul răsturnat la navei într-o tabără improvizată într-un mic luminiş. În apropierea ei se aflau şi corpurile nemişcate fără cunoştință sau moarte ale celor cu care călătorise, adică 4 persoane. Singurul care rezistase prăbuşirii fără a fi afectat vizibil era Ramtox, constituția lui puternică îl ajutase în acest sens fără a reuşi însă să-l ferească de căldură. Deşi nu lăsa să vadă Victoria simți instinctiv că creatura suferea din cauza zăpuşelii ce-i înconjura, clima tropicală a planetei nu făcea prea mult bine nici oamenilor cu atât mai puțin reptilienilor. Pielea solzoasă de un verde închis ca a unor şopârle, chiar şi a uneia inteligente şi călită de evoluție şi războaie ca Ramtox, era sensibilă la umezeala din aer.

- Piloții?

- Doi sunt morți, unul rănit, răspunse el indicându-i corpul prăbuşit lângă un copac. Crengile superioare ale copacilor.

Vorbea destul de bine engleza dar vocea, mai precis timbrul neuman şi accentul caracteristic, îi trăda originea extraterestră. Cu toate că îl cunoştea de o oarecare perioadă de timp, Victoria nu se obişnuise niciodată cu vocea asemenea unui mârâit de câine a lui Ramtox. Dar din fericire pentru ea el nu vorbea niciodată mai mult decât era necesar, femeia nu ştia dacă era o trăsătură caracteristică a speciei sau a individului pe care-l vedea acum îndreptându-se spre navă.

Dar acum avea alte lucruri la care să se gândească, se aplecă asupra fiecărui om în parte cercetându-i cu cea mai mare atenție rănile şi încercând că le panseze cât putea mai bine în condițiile în care se aflau. Doi dintre ei, pilotul şi comandantul Joseph Quaid, erau răniți suficient de grav pentru a o îngrijora, dar restul erau aproape neatinşi. În afara unor contuzii uşoare şi vânătăi când aveau să se trezească nu se puteau plânge de altceva în afara unei dureri de cap. Se aplecă asupra lui Quaid şi începu să rupă din armura acestuia încercând să descopere toate rănile pentru a le putea pansa.

Se îndreptă la verticală cu bucățile rupte din armura şi costumul comandantului şi se întoarse după Ramtox, se clătină rezemându-se de peretele de lemn din apropiere.

- Eşti rănită? auzi ea vocea extraterestrului.

Dacă ar fi fost una umană ar fi sunat îngrijorată, dar Victoria nu-şi putea da seama dacă această nuanță exista. Şi armura ei cedase în câteva locuri, dar ea nu fusese atinsă decât uşor.

- Nimic important, îi răspunse, câteva tăieturi superficiale şi vânătăi. *Şi o foame îngrozitoare, nu am mâncat nimic de aproape 2 zile.*

Fără nici un cuvânt Ramtox aruncă balotul pe care-l avea în brațe şi se apropie de ea dintr-un singur salt. O ajută să se întindă în iarba înaltă şi scoase dintr-un buzunar interior al armurii un fel de pachet pe care femeia îl recunoscu ca fiind pachetul cu provizii.

- Mănâncă.

Fermitatea şi hotărârea de nestrămutat din vocea lui trecură bariera dintre specii iar femeii nu îi mai rămase decât să se supună. Începu să despacheteze încetişor, chiar dacă cineva ar fi tresărit scârbit văzând crema albicioasă plină de chestii lunguiețe de culoare maronie aproape imposibil de identificat – râme

originare de pe Ktirama 3, planeta originară a lui Ramtox, fierte în sos propriu şi tăvălite prin noroi – Victoria tresări bucuroasă. Ştia din proprie experienţă că crema sau pasta respectivă, deşi nu arăta prea de încredere mai ales pentru persoanele care îi ştiau originea şi mai ales în ciuda mirosului insuportabil de fermentare, avea deosebite proprietăţi energetice şi de refacere a organismului din aproape toate punctele de vedere şi era compatibilă din punct de vedere chimic cu mai toate speciile de fiinţele inteligente cunoscute. De aceea, şi din cauza faptului că avea un gust deosebit şi le dădea oamenilor un efect de bună dispoziţie asemenea alcoolului consumat în cantităţi mici, era şi încă este considerată o delicatesă în toată lumea umană.

- Ştii ceva? Am uitat pentru o clipă că eşti empat.

Muşcă încetişor, având grijă să nu-i scape nimic.

- Nu era nevoie să-mi dai mâncarea ta... dar mulţumesc.

- Mănâncă tot.

Un astfel de mormăit era tot ce putea scoate de la Ramtox şi tot ce era de ajuns. Victoria nu avea nevoie de cuvinte pentru a şti că în afara unor cazuri speciale odată ce un Ktiro şi-a oferit prietenia şi loialitatea unei alte persoane acele sentimente vor exista întotdeauna determinându-le acţiunile, gândurile, chiar şi cursul vieţii. Totul.

- Ar trebuit să te duci la navă şi să cauţi ceva de mâncare şi nişte medicamente. Pentru tine şi ceilalţi, adăugă ea dintr-o privire.

Extraterestrul se îndreptă spre navă fără a-i mai adresa nici un cuvânt.

- ... dacă găseşti ceva grăbeşte-te, strigă ea în urma lui. *Nu mai avem mult timp până se vor trezi.*

Femeii nu-i rămase decât să se apuce să mănânce în mijlocul luminişului între companionii ei încă leşinaţi în timp ce-l privea pe Ramtox îndepărtându-se. Pentru prima oară deveni conştientă de imensitatea naturii în mijlocul căreia se afla: totul, copacii, tufişurile era de-a dreptul uriaşe. Odinioară, în adolescenţă, pe vremea în care Pământul încă nu fusese încă izolat vizitatorilor de cei care-l conduceau acum a mers într-un peregrinaj pe care familia ei îl făcea la fiecare 5 ani la mormântul unuia dintre strămoşi, Richard Arnold, erou decorat în cele două Bătălii ale Pământului şi în Războiul de 20 de ani, primul comandant al FASIG – Forţele Aeriene Speciale InterGalactice – şi amiral activ în armata Galactică până la moarte. Un personaj de legendă ce trăise cu mai bine de 5 secole în urmă. Dar nu acel lucru o impresionase atunci, sau cel puţin nu numai. Cea mai pregnantă amintire din acea călătorie care îi revenea în memorie tot mai viu în ultimele minute era excursia pe care a întreprins-o în pădurea de sequoia din apropierea hotelului la care au fost cazaţi... Atunci i se păruse că acei copaci erau imenşi, impresionanţi şi aproape veşnici dar mărimea acestor plante depăşea cu mult dimensiunile acelor giganţi ai pădurilor terestre. În timp ce se ridica pentru a-l întâmpina pe Ramtox aruncă o privire spre copacul cel mai apropiat de care se rezemase cu câteva minute mai devreme şi, cu toată bună dispoziţia din ultimele minute, un sentiment de nimicnicie o cuprinse. Dacă zidul din apropierea ei nu ar fi fost de lemn şi nu s-ar fi curbat cu aproape zece de metri în lateral ar fi crezut cu uşurinţă că privea zidul din sticlă şi plastic al unui zgârie-nori ai planetei natale.

- Ai găsit ceva?

- Numai o trusă de prim ajutor şi nişte mâncare pentru două zile terestre.

Victoria îi luă trusa din mâini şi se apleca deasupra pilotului, acesta părea că începe să-şi revină primul. Deschise trusa şi îşi opri un blestem pe buze, pistolul – injecţie era distrus şi odată cu el şi orice posibilitate de a le oferi răniţilor medicamente intravenos. Aşa că se va ocupa cu ce va putea... femeia se puse pe treabă.

- Cât timp am fost fără cunoştinţă?

- Aproape 18 minute terestre, îi răspunse Ramtox. Îngropată sub baloturi cu îmbrăcăminte.

- Ce mai este pe navă?

- Cea mai mare parte a încărcăturii este îmbrăcăminte şi minereu de cupru semiprelucrat. Plus câteva ustensile de bucătărie şi lucruri fără importanţă pentru noi.

- Grozav! Avem tocmai lucrurile de care nu avem nevoie! De ce a trebuit să ne urcăm în prima navă pe care am găsit-o?

Extraterestrul nu-i răspunse, dar femeia nici nu se aşteptase la un răspuns. Pilotul scoase un geamăt uşor. În timpul scurtei conversații femeia îi schimbase cu rapiditatea dată de experiență pansamentul provizoriu cu unul mai trainic dezinfectându-i în acelaşi timp rănile cu alcoolul din trusă.

- Bea asta, îi ridică Victoria capul şi îi băgă pe gât un sfert din sticla cu alcool.

Rănitul se înecă şi gemu încă o dată. Nu era complet conştient, dar era suficient de lucid pentru a-şi da seama ce se întâmplă cu el:

- Ce s-a întâmplat?

- Ne-am prăbuşit, dar ai supraviețuit, se grăbi să-l liniştească Victoria. Stai liniştit şi te vei face bine în curând. Stai cu el, îi spuse lui Ramtox şi se ridică.

Se îndreptă spre cel de-al doilea rănit şi se aplecă deasupra lui pentru a-i schimba pansamentele.

- Salut, frumoaso, îi spuse acesta dintr-o dată iar femeia tresări. Este o dimineață magnifică, nu-i aşa?

Victoria nu se aşteptase ca rănitul să fie deja treaz, sub stratul de murdărie de pe față roşi.

- Adevărat, domnule comandant, aprobă ea. Acum, dacă-mi permiteți, aş vrea să vă schimb pansamentul.

- Bine, soldat. Dar ai grijă să nu distrugi nimic, şi aşa se pare că nu prea mai am multe părți ale corpului întregi.

În timp ce schimba bandajul vechi Victoria simțea cum cei din jurul ei reveneau încetişor la viață, unul câte unul. Locotenentul John Riker se ridică şovăitor în picioare şi se uită în jur după ce, în mod instinctiv şi complet previzibil, îşi verificare arma şi armura. Prima era la locul ei iar a doua era aproape intactă, cu excepția unor spărturi în câteva locuri delicate ce o făceau practic ineficientă şi complet inutilă în cazul unei lovituri directe. Morții nu mai aveau nevoie de nici un fel de protecție exterioară. Locotenentul se decise că, în ciuda acestor lucruri, armura se găsea la exact la locul potrivit şi se porni să cerceteze zona. Privirea i se opri pentru un moment asupra lor, era o privire fără nici un simțământ şi emoție în ea, doar erau duşmani, şi apoi trecu asupra celui de-al patrulea care se trezise şi el dar încă nu se ridicase de pe jos. Se aplecă deasupra lui şi începură să vorbească în şoaptă.

- De ce am impresia că vorbesc despre noi? spuse Quaid crispându-se. Oare de ce mi se pare că cei de tagma lor nu vor înceta să uneltească nici până în ultima clipă a vieții?

Zâmbetul crispat al comandantului i-ar fi dovedit oricui că nu se aştepta un răspuns, dar acesta sosi tot sub forma unei întrebări:

- Cei de tagma lor, domnule?

Acesta se uită la femeia ce-l pansa şi se întrebă... Dar poate era prea ocupată cu pansamentul şi prea preocupată de situația în care erau nu-i observase tonul, şi totuşi, de la ce se putea aştepta din partea unei persoane care, în ciuda unei inteligențe native deosebite şi a unor instincte la fel de cunoscute printre ceilalți precum frumusețea sa exterioară, fusese cea mai mare parte a vieții, dacă nu chiar toată, militar profesionist? Zâmbi îngăduitor:

- Duşmanii noştri.

- Ce să le faci? Şi noi am face la fel dacă v-ați simți ceva mai bine.

Un zgomot îl făcu pe Quaid să arunce o privire îndurerată undeva în lateral, la vegetația imensă şi luxuriantă din jur.

- Unde suntem? Cum am ajuns aici?

- Vreți să spuneți că nu vă mai amintiți nimic din ultimele zile? se miră femeia.

- Ba da, dar imaginile sunt cam încețoşate. Cred că din cauza loviturilor prea dese pe care le-am primit aici, arătă el spre tâmpla însângerată de o zgârietură ce se prelungea peste toată fruntea şi al cărui pansament Victoria tocmai se chinuia să-l schimbe. Povesteşte-mi pe scurt ce s-a întâmplat de când am pornit spre planeta... la naiba nici nu mai ştiu cum se numeşte!

- E vorba despre ce-a de-a patra planetă a acestui sistem, Sipoore 4, începu să-i explice femeia. Am ajuns în acest sistem acum 2 zile terestre pentru a lua parte

la tratativele de pace dintre dumneavoastră şi conducătorii celorlalte două armate inamice. Dar unul dintre ei, George Douglas, a vrut să ne atragă în cursă pe toți. Abia am reuşit să scăpăm ca prin minune cu o navă de transport. Sau de contrabandă, nu cred că este prea mare diferența.

- Cum au ajuns Jorje MacKay şi adjunctul lui, locotenentul Riker, cu noi? se miră Quaid.

- I-am luat cu noi după ce v-ați pierdut cunoştința.

Femeia răspunse privirii pe jumătate mirate şi pe trei sferturi dezaprobatoare cu un zâmbet obosit:

- Or fi ei capii celei mai importante forțe din acest sector local, dar nu meritau să-i lăsăm să moară sau să fie luați prizonieri aşa că i-am luat cu noi. Doar ştiți că de obicei soldații Celui de-al Treilea Imperiu nu au milă față de prizonieri, mai ales de cei cu adevărat importanți.

- Hm.

- Motoarele erau avariate, dar am reuşit să aterizăm forțat aici, pe Sipoore 2. Acum aşteptăm să ne revenim şi să vedem ce se mai poate face, cum putem să scăpăm din această cursă blestemată.

Femeia termină de strâns pansamentul din jurul pieptului, iar Quaid se lăsă încetişor pe spate încercând să se relaxeze dar fără a reuşi prea mult. Simțea cum rana din picior pulsa de parcă era gata să-i ia foc.

- Cât de adâncă este tăietura din picior? întrebă.

- Destul de adâncă, dar vă veți vindeca, sosi aproape imediat răspunsul. Beți asta, îi întinse femeia o pastilă.

- Ce este?

- Una dintre cele mai noi antibiotice, ar trebui să vă ajute să vă vindecați rănile mai repede.

Quaid o bău cu o înghițitură cu apă strâmbându-se, era amară. Aruncă o privire spre pilotul rănit şi spre extraterestrul care era încă aplecat deasupra lui.

- Cum se simte pilotul? întrebă.

- Grav, sunt îngrijorată în privința lui. Nu sunt expertă în medicină, dar cred că are hemoragie internă.

- I-ai dat medicamente?

- Am încercat, dar deocamdată nu se vede nici un rezultat. Seringa este distrusă ceea ce îmi limitează foarte mult opțiunile.

Femeia mai aruncă o privire spre pilot apoi rămase pe loc de parcă s-ar fi gândit la ceva. Se întoarse spre comandant:

- Mă duc să-i mai dau câteva medicamente, să nu plecați nicăieri.

Femeia se ridică şi se îndreptă spre pilot. Acesta era febril şi delira.

- Nu se simte prea bine, îi spuse Ramtox. Are ruptură de splină, dacă nu va fi operat va muri în curând.

- Deschide te rog gura şi forțează să bea asta, îi întinse femeia o pastilă virtual identică cu cea pe care i-o dăduse şi lui Quaid. Nu-l va ajuta prea mult, dar îi va micşora temperatura şi sper că şi presiunea pe care sângele o face asupra organelor interioare.

După ce rănitul o înghiți cu greutate, femeia se îndreptă şi se uită întrebătoare spre Ramtox. Câteodată ar fi dorit să ştie ce gândea extraterestrul, cu toate că nu avusese prea mult de a face cu cei din rasa lui Victoria putea să-l desluşească pe Ramtox cu excepția unor momente cu adevărat importante ca acesta. Acum de exemplu nu putea să-şi dea seama de reacțiile pe care avea să le aibă creatura în următoarele ore, dacă se putea bizui pe el sau nu. După ce planeta de origine fusese pustiită în urma războaielor galactice în care luptase şi strămoşul ei, cei din specia lui dobândiră obiceiul de a se angaja mercenari în armate din diferitele conflicte care apăreau cam în toate colțurile Căii Lactee, dar ce nu ştia ea era dacă loialitatea față de aceste armate se păstra până la capăt. Ramtox era prietenul ei şi ştia că o va proteja de tot ce îi putea face rău, dar conform standardelor militare galactice pe care Victoria le cunoştea asta nu-l putea împiedica să-i considere pe ea şi pe comandant prizonieri.

- Căldura nu-i face bine, spuse ea aranjându-i rănitului un fel de pernă.

- Nu face bine la nici unul dintre noi, o completă Ramtox.

Se ridică în picioare la rândul lui iar Victoria trebui să ridice privirea pentru a-i vedea fața, stând în picioare creatura o depășea în înălțime cu aproape un metru. Ochii extraterestrului, singurul lucru care îl făcea să semene cât de cât cu o ființă umană îi răspunseră privirii femeii cu o liniște și un calm aproape inuman.

- Mă duc până la navă să văd cum stăm cu comunicațiile, spuse el dintr-o dată.

- Bine, spune-mi și mie ce afli.

În timp ce se întorcea cu fața spre navă, Victoria îl prinse de brațul gros făcându-l să se oprească.

- Ești un prieten bun.

Ramtox se îndepărta continuându-și drumul spre navă, iar Victoria parcurse cei câțiva metri care o despărțeau de comandant.

- Cum se simte pilotul? o întrebă acesta.

- Rău, îi răspunse ea gânditoare. Are splina ruptă și trebuie operat cât mai repede sau va muri.

Quaid scoase un șuierat îndurerat.

- Acum unde se duce? arătă el spre Ramtox.

- La navă să vadă dacă funcționează comunicațiile. Se pare că, având grijă de noi, a cam neglijat această problemă.

- Va deveni o problemă doar dacă comunicațiile nu funcționează, îi răspunse Quaid privind-o gânditor. Ia spune-mi, continuă el după câteva secunde, de cât timp ești sub comanda mea?

- De aproape 20 de ani, domnule. Iar de 2 ani și jumătate sub comanda directă în garda de securitate.

- Și îmi mai spui încă domnule, zise Quaid zâmbind. Aș vrea ca măcar acum să încetăm cu formalitățile și să ne spunem pe nume. Eu sunt Joseph, iar tu ești Victoria... sau Vicky sau cu ți se mai spune.

- Victoria este numele meu și așa mi se spune, zise femeia roșind pentru a doua oară ușor sub stratul de murdărie care-i acoperea fața.

- Scuzați-mă că vă întrerup, auziră o voce din apropierea lor, dar trebuie să vorbim.

- Ce să vezi, zâmbi Quaid. Jorje MacKay s-a hotărât să ne vorbească în cele din urmă.

Ironia era foarte vizibilă în vocea lui, dar cu toate acestea MacKay nu dădu semne că o observase pentru că continuă practic netulburat:

- Ceea ce este cel mai important acum este să scăpăm cu toții de aici. Și cât mai repede!

- Adică ești dispus să colaborezi cu noi după aproape un an de încercări nereușite de tratative de pace?! se miră Quaid. 40000 de morți a costat acest an de tărăgănare... iar procesul continuă acolo sus, arătă el cu degetul spre cer.

- Nu te mai gândi la tratativele de pace! explodă Riker. Erau sortite eșecului chiar de la început. Scwartz nu era dispus să cedeze nici un moment, dacă oamenii mei nu ar fi acționat în ultimul moment am fi fost morți demult.

- S-ar părea că nu au făcut un lucru prea bun, îi răspunse o Victoria nervoasă. Dacă nu vom pleca de aici în două zile vom rămâne fără mâncare și apă și vom muri.

- Nu cred că avem la dispoziție două zile, îi răspunse obosit MacKay.

- Ce vrei să spui cu asta? sări în sus Victoria.

- Suntem pe Terra12c, o planetă foarte asemănătoare cu Pământul la zona sa dinspre ecuator, zise MacKay pe același ton obosit. Ai ales această zonă pentru tratative, se adresă el lui Quaid, așa că trebuie să știi că este de o importanță strategică foarte mare. Și nu mă refer la sistem cât la această planetă, doar este deja terraformată. Și cu toate acestea... Dacă nu te-ai întrebat până acum de ce este pustie, trebuie să-ți spun că acum 10 ani am încercat să colonizăm și am eșuat.

- Ce s-a întâmplat?

- Fiind chiar la marginea spațiului pe care îl controlăm am trimis o echipă de 20 de oameni pentru a forma baza unui avanpost militar de unde să vă putem face cât mai multe pierderi fără să fim detectați. Urmau să fie completați de o a doua echipă de 1000 de oameni care să le furnizeze și armamentul de care aveau nevoie.

- Şi?

- Ambele echipe au dispărut fără urmă, completă Riker spusele comandantului său. Toate echipele de intervenţie pe care le-am trimis după aceea nu au găsit nimic, iar după exact 26 de ore de la aterizare s-au evaporat. Adică la căderea sau pe parcursul nopţii. Fără urme sau mesaje de pericol. În cele din urmă am considerat planeta drept loc interzis şi nu ne-am mai apropiat de ea.

- Ce ştiţi despre suprafaţa planetei? întrebă sigură de sine Victoria.

- Din datele pe care le-am aflat de la cei pe care i-am trimis aici se aseamănă destul de mult cu zona tropicală a Pământului, este compatibilă cu aproape toate formele de viaţă pe care le-am întâlnit în galaxie. Inclusiv cu un Ktiro, arătă spre extraterestrul care intrase din nou în raza lor vizuală.

Se apropia destul de repede ţinând seama de configuraţia terenului şi de faptul că ţinea în mâini un balot aproape uriaş. Quaid remarcă că, dintr-un motiv pe care încă nu-l aflase, Ramtox începuse să descarce încărcătura navei în tabăra improvizată în care se aflau. Cu balotul pe care-l aducea extraterestrul, lângă ei aveau să fie 3 asemenea bucăţi.

- Am impresia că nu-l prea simpatizezi, remarcă Victoria.

- Sunt luptători buni, dar standardele lor morale nu prea corespund cu cele umane, îi spuse locotenentul. Niciodată nu intră în luptă dacă li se pare că inamicul este mult prea slab pentru puterea lor fizică sau intelectuală, se luptă numai cu un inamic cel puţin egal cu ei, de preferabil mai puternic. Asta ne-a cauzat o serie de pierderi în trecut. Şi cer uneori un preţ prea mare pentru asta, se strâmbă el.

- Referitor la dispariţii, reveni Quaid la subiectul care-l interesa, ce ne poţi spune despre orele de dinaintea încetării oricărui contact?

- Nimic. Totul a fost perfect normal până în ultimul moment, iar apoi a fost prea târziu pentru a mai putea interveni.

- Nu aţi lăsat nici o navă pe orbită pentru a controla ceea ce se întâmpla la sol? se interesă Victoria.

- Este o zonă de frontieră, domnişoară, îi răspunse Riker cu vocea cam ridicată. Puteam fi detectaţi foarte uşor dacă aveam o navă pe orbită, cred că ar trebui să ştii acest lucru.

Femeia se mulţumi să dea din cap, ştia că orice navă putea fi camuflată în aproape orice condiţii dacă cineva îşi dădea osteneala suficient de mult.

- Cum sunt comunicaţiile? se întoarse ea spre extraterestrul care ajunsese deja în dreptul lor.

- Distruse.

- Vrei să spui că nu vom putea comunica nimănui că suntem aici? sări în sus Riker.

- Da.

- Poate asta este mai bine, îşi potoli MacKay locotenentul. Aşa nici inamicii nu ne vor putea găsi... cel puţin pentru o vreme.

- Dar nici prietenii.

- Prefer să fiu pe dat pe mâna celui de-al Treilea Imperiu decât să fiu aici atunci când...

Nu-şi duse vorba la capăt, dar nici nu era nevoie. Cu toţii, mai puţin Ramtox, ştiau ce vroia să spună, iar Ramtox nu părea prea curios. Sau poate ştia deja, doar era empat. Acum nu le dădea nici o atenţie, era prea ocupat cu descărcarea lucrurilor din balot.

- Ştii ce mi se pare ciudat? întrerupse Victoria tăcerea care se lăsase între ei.

Privea spre locotenent, dar de fapt se adresa tuturor. Simţi cum Quaid se întorcea îndurerat spre ea de parcă aşa ar fi auzit mai bine, dar nu se grăbi, vroia să fie sigură că toţi sunt atenţi la ceea urma să le spună.

- Dintr-o dată nu mai suntem noi inamicul cu care preferi să ai de a face, continuă ea în cele din urmă. Cel de-al Treilea Imperiu este.

- Trebuie să fie din cauza planetei, nu se putu abţine Quaid. Locotenentul nu ar spune niciodată aşa ceva.

Nimeni nu mai adăugă nimic, iar tăcerea se lăsă printre ei atotstăpânitoare întreruptă doar de mişcările ordonate ale lui Ramtox care începu să desfacă baloturile aduse mai devreme. Rând pe rând începu să aranjeze îl jurul lor lucrurile

de parcă ar fi încercat să facă o barieră între ei şi lumea ce-i înconjura. Un zid de haine şi diverse mărunţişuri incapabile să oprească un atac exterior dar poate, doar poate, suficient de dense pentru a-i întârzia pe atacatori suficient de mult şi a le da timp să se apere.

Riker vru să răspundă ultimei acuzaţii, dar femeia tresări brusc şi se ridică în picioare uitând parcă de pilotul pe care-l îngrijea. Ridică privirea spre ramurile intens luminate aflate la câţiva zeci de metri deasupra lor, părea să fi observat un pericol care le scăpase celorlalţi. Cu toţii, mai puţin pilotul rănit care continua să tremure sub povara frisoanelor, deveniră atenţi la mişcările bruşte ale Victoriei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă alertat Quaid.

- Nu auziţi? întrebă Victoria. Păsări.

Deveniţi dintr-o dată atenţi la zgomotele de deasupra lor, cei 5 umanoizi ridicară privirile nu numai alertate dar şi parţial curioase. Femeia avea dreptate, chiar dacă sunetele creaturilor de deasupra nu se asemănau cu ale suratelor lor de pe Pământ, oamenii îşi putură da seama cu uşurinţă că era vorba de fiinţe cel puţin asemănătoare cu păsările. Nu se vedea nici una, dar sunetele vocilor lor se puteau auzi depărtate dar clare şi distincte până la ei.

- Asta înseamnă că aici este şi viaţă animală, concluzionă Quaid. Dar ce fel de creatură poate să fie suficient de puternică ca să omoare peste 1000 de persoane... peste 1000 de soldaţi? se corectă el repede. În numai câteva ore.

- Sunt de fapt câteva teorii posibile, îi răspunse Victoria. Şi nu este neaparat nevoie să fie o singură creatură... poate fi un număr imens de asemenea fiinţe, un număr suficient de mare pentru a-i copleşi.

Femeia continua să se uite la crengile copacilor de deasupra şi la razele de lumină care se strecurau printre acestea ajungând în cele din urmă până la ei. Privindu-le nici prin gând nu ţi-ar trece că locul în care se găseau putea fi aşa de periculos, totul era la fel de paşnic ca o zi de vară la picnic ca şi cele pe care le petrecuse cu familia pe Pământ, atunci, în adolescenţă, înainte de... Vocea lui Riker o smulse din gânduri:

- ...nu vă mai bateţi capul cu asta, după ce primul grup de soldaţi a dispărut al doilea val a cercetat toată planeta cu cea mai mare grijă. Ceea ce i-a omorât nu este nici bacterie, nici animal. De nici un tip dintre cele câteva sute de milioane cunoscute.

- Sau nici nu este nevoie de fiinţe aşa cum le cunoaştem noi, îl contrazise Victoria. Poate fi la fel de bine o bacterie sau un virus care acţionează asupra oamenilor şi a fiinţelor care au structură chimică asemănătoare... sau chiar natura înconjurătoare.

- Ce vrei să spui? o întrebă MacKay.

- În decursul peregrinărilor mele prin zona controlată de Primul Sector, zise Victoria, acum câţiva ani am ajuns pe o planetă la care plantele ajunseseră la un grad de conştiinţă uimitor pentru categoria de fiinţe din care fac parte.

- Şi?

- S-ar putea ca plantele de pe această planetă să fie la fel de inteligente ca şi noi sau chiar mai inteligente. Dacă primii dintre soldaţii care au venit aici au făcut ceva împotriva lor este foarte posibil ca plantele să pornească împotriva celor din afară un război pe care aceştia nu-l pot câştiga. Iar noi nici măcar nu putem spera să-i supravieţuim.

- Trebuie să te contrazic domnişoară, spuse Quaid. Dacă asta ar fi adevărat, atunci de ce nu am fost deja atacaţi? Suntem numai câţiva, abia înarmaţi şi răniţi pe deasupra. Iar comunicaţiile sunt distruse. O ştim cu toţii, nu înţeleg ce i-ar împiedica şi pe ei să o ştie.

- Ei?

- Atacatorii.

- De ce...

- Cine a terraformat planeta?

Oamenii tresăriră. Nu din cauză că nu se aşteptau de la Ramtox la o întrebare, dar nici unul dintre ei nu se gândise la ea.

- Nu ştiu.

Simplitatea din vocea lui Riker îi surprinse pentru a doua oară în ultimele secunde. Era complet sincer, complet surprins.

- Nu m-am întrebat niciodată, nu m-am interesat niciodată, dar am impresia că aşa a găsit-o primul val. De ce?

- Patru specii de plante de pe Pământ, două de pe Ktirama. Bun habitat, dar cald. Umed. Prea aproape de Soare.

Cu toţii rămaseră pe gânduri, în cele din urmă Victoria a fost cea care vorbi prima. Toate privirile se întoarseră spre ea, inclusiv cea a lui Ramtox.

- Acest sector al galaxiei a fost întotdeauna presărat de lupte între diferite rase sau ligi, inclusiv în Ultimul Război Galactic. Ştiu asta din jurnalul pe care l-a ţinut unul dintre strămoşii mei în acea perioadă, răspunse ea privirilor curioase. Presupun că vreun transportor plin cu hrană vie sau un crucişător s-a prăbuşit la suprafaţa planetei iar plantele care erau în interior au supravieţuit.

- Sferă verde, 500 de ani sunt prea puţini.

- 500 de ani? nu înţelese Riker.

- Rasa umană a ieşit în spaţiu doar în urmă cu 6 secole, ştii tu, când cu războiul. A urmat reconstrucţia Terrei şi răspândirea prin Calea Lactee ceea ce, conform istoriei, a durat aproape 80 de ani.

- Deci orice posibilitate de terraformare a acestei planete nu poate fi mai lungă de 500 ani, prea scurtă pentru a se face singură şi probabil suficient de lungă pentru a fi realizată de cineva din exterior.

- Mă întreb cine a făcut-o.

Visător, Quaid se uita la un petic ce cer abia vizibil printre crengile uriaşe, numai atunci când privirile se întoarseră spre el comandantul îşi dădu că pusese întrebarea cu voce tare, o greşeală la care nu aştepta un răspuns. Dar acesta sosi într-o manieră ce avea să-i alarmeze pe toţi:

- Cel care ne urmăreşte de când am ajuns aici.

Vorbise Ramtox, se părea că îşi făcuse un obicei în a-i lua prin surprindere.

- Ce vrei să spui? sări în sus Riker.

- Undeva în jur este cineva sau ceva care ne urmăreşte, repetă Ramtox.

Victoria potoli zelul lui Riker cu un semn şi se întoarse spre Ktiro-ul care se mişca în jurul lor cu încetineala unuia care se concentrează asupra a ceea ce face dar oricând gata să riposteze unui atac surpriză.

- Explică, spuse ea.

Ştia că în unele cazuri simţurile unui Ktiro se dovediseră mai ascuţite ca ale unui om, mai ales în momente de concentrare imensă ca cele din mijlocul unei lupte. Era aproape sigură că, cu toată umezeala din aer care-l deranja, Ramtox simţise ceva ce nu le era accesibil lor.

- Aterizarea navei a atras atenţia cuiva puternic, îi răspunse extraterestrul continuându-şi netulburat munca. Ne-a urmărit de atunci.

- Ne urmăreşte şi acum? îl întrebă Quaid.

- Da.

- Cine sau ce este?

- Nu ştiu.

- Cum de ştii toate aceste lucruri? se interesă MacKay.

- Empatie, răspunse extraterestrul după o uşoară şovăială.

Cu toţii tresăriră, această ultimă informaţie nu era cunoscută printre oameni decât de foarte puţini, iar aceştia nu se obosiseră să raporteze mai departe legaţi fiind de legăminte ale onoarei faţă de rasa de pe planeta lui Ramtox. Dacă acesta se decisese să le spună acest lucru despre el, atunci situaţia era mai gravă decât bănuiseră până atunci.

- Este o singură entitate sau mai multe? îl întrebă Victoria schimbând subiectul.

- Nu pot să-mi dau seama, este ceva necunoscut.

- Atunci nu ar fi bine să ne refugiem în navă? întrebă ea.

- Nava va fi prima căutată, îi răspunse Quaid. Dacă nu cumva a fost deja cercetată de cel care ne pândeşte.

- Nava nu este sigură, motoarele sunt avariate, completă şi Ramtox. Pericol de explozie.

- O vom verifica mai târziu şi dacă este nevoie vom înnopta acolo, spuse Quaid. Ştie cineva cât timp mai avem până apune soarele?

- Cam vreo două ore terestre şi jumătate, răspunse Riker uitându-se la ceasul pe care-l purta la centura armurii avariate.

- Ce arme aveam la dispoziție?

- Armele uşoare pe care toți le purtăm de obicei, îi răspunse Victoria lui Quaid. Ne vor fi de ceva folos? îl întrebă pe locotenent.

Acesta ridică din umeri, ştia tot atât de puține despre mediul înconjurător ca şi restul. Convorbirea lor a fost întreruptă de pilotul rănit care începu să tremure incontrolabil, intră în şoc şi muri în câteva zeci de secunde cu toate încercările celor din jurul să de a împiedica acest lucru.

- S-au dus naibii orice şansă de a mai reuşi să scăpăm de aici cu nava cu care am ajuns, spuse Riker lăsându-se înapoi în iarba înaltă. Chiar dacă am fi reuşit prin minune să reparăm motoarele în următoarele câteva ore nu am putea să o pilotăm înapoi.

- Ce tot vorbeşti? E un Star CC Cruiser.

- Este nevoie de patru piloți pentru a-l pilota în stare perfectă de funcționare. Chiar şi atunci este deosebit de dificil de manevrat. Vă simțiți în stare, domnule... Quaid?

Acesta nu-i răspunse, dar expresia feței sale era un răspuns suficient: nimic şi nimeni nu-l putea opri dacă îşi punea ceva în gând. Poate doar moartea. Care însă nu era prea departe, undeva în jurul lor. Sau printre ei, în ei. În rănile lor.

Ramtox nu îşi mai reluă munca pe care şi-o făcuse cu partea din încărcătura navei pe care o adusese afară şi se opri între ei.

- Mă duc până la navă să verific sistemul electric, poate reuşim să reparăm sistemele de menținere a vieții pentru a ne suporta traiul pentru câteva zile, spuse Victoria. Locotenente, vino cu mine iar tu, Ramtox, ai grijă ei.

3

În următoarele două ore Victoria şi Riker lucrară de zor şi reuşiră să repună în funcțiune o parte a aparatelor de pe navă. În acest timp cei doi comandanți de armate vorbeau privind cum razele de lumină strălucitoare ale soarelui care reuşeau să treacă printre ramurile de deasupra lor până la ei păleau pe măsură ce steaua se apropia de apus. Îngândurat, Quaid contempla porțiunea roşiatică, aproape vineție, de cer pe care o putea vedea prin locul în care crengile copacilor lipseau şi se întrebă cum trebuia să arate acel cer în timpul unei frumoase după-amieze ca şi cea pe care o petrecuseră. Realiză că dacă planeta ar fi fost un deşert în locul unei păduri tropicale, ar fi fost nu numai orbiți de lumina puternică a stelei ci şi ucişi demult de radiațiile pe care aceasta le emana. Cel puțin până acum copacii păreau a fi singura protecție pe care ei o aveau față de acestea din urmă, dar constituiau şi punctul lor slab. În interiorul vegetației luxuriante nu putea să-şi vadă, nu aveau cum, atacatorii decât atunci când ar fi fost prea târziu. Baricada pe care Ramtox o improvizase era o glumă, nu era nevoie de un geniu al strategiei pentru a-ți da seama de asta, de fapt nici nu-ți trebuia prea multă experiență în ale milităriei pentru a şti că pe timpul nopții acest lucru ar crea un pic de confuzie, dar erau complet descoperiți. Chiar şi în urma antrenamentul lor îndelungat de soldați sau cu puterile pe care tocmai le aflase că Ramtox le are de partea lor erau vulnerabili.

- La ce te gândeşti? îl întrebă MacKay urmărindu-i privirea.

- Este ironică situația, râse el. Suntem aici, pe planeta asta blestemată doar de câteva ore, suntem în pericol să ne pierdem viețile şi cu toate acestea am avansat cu relațiile dintre noi mai mult decât ne-am fi imaginat acum câteva zile... sau chiar cu câteva ore înainte de prăbuşire.

MacKay zâmbi trist.

- Ce anume a creat această situație? întrebă. Nu mă refer la sosirea noastră aici, ci la toată situația care ne-a adus în acest război. La lupta această acerbă a oamenilor care a cuprins aproape toată galaxia cunoscută de ei, şi toate rasele inteligente pe care aceştia le-au întâlnit în scurta lor existență la nivel galactic.

- Nu ştiu, îi răspunse Quaid gânditor. Dacă aş şti nu aş mai fi aici, aşa fi acasă cu familia iar întregul război nu ar fi decât o glumă amară.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, încă era cald iar o urmă de febră îl urmărea şi pe el. Se uită spre cadavrul pilotului, deşi Ramtox îl acoperise complet cu o pătură Quaid încă mai putea să vadă cu ochii minţii privirea chinuită a omului în momentul morţii. Simţea că era pe urmele lui dacă situaţia nu urma să se clarifice în următoarele câteva ore, cel mult câteva zile.

- Dă-mi te rog nişte apă, i se adresă el lui Ramtox.

- Te simţi bine? îl întrebă MacKay vizibil îngrijorat.

- Doar puţină febră, dar va trece, se grăbi Quaid să-l asigure.

- Cu medicamente şi puţin noroc, remarcă MacKay. Nu mă poţi păcăli, zise văzându-i faţa, nu acum şi aici şi mai ales după atâţia ani în care ne-am luptat unul împotriva celuilalt.

Se lăsă din nou pe spate rezemându-se de copacul din spatele său.

- Cum îţi mai face familia? întrebă.

- Bine. Fiica cea mare şi copiii ei sunt pe sfera Solaris în vizită la sora mea, dar cred că deja ştii asta. Sunt sigur că serviciile de spionaj funcţionează foarte eficient.

- Eşti un om norocos, ai reuşit să-ţi creezi şi să menţii o familie cu toate necazurile prin care sunt sigur că ai trecut.

- Câţi ani ai? Vreau să spun cifra reală, nu cea vehiculată în arhive.

- 87. De ce întrebi?

- Aş vrea să ştiu de ce nu te-ai căsătorit niciodată. Ştii că sunt militari care şi-au format o familie în ciuda carierei în armată.

- Pot spune că nu am întâlnit încă femeia care să mă facă să pun armata pe plan secund. În plus, luptele pe care le duceam împotriva ta îmi ocupau prea mare parte din timp.

- Luptele pe care le duceai..., remarcă Quaid exprimarea celuilalt om. Vrei să spui că nu mai ai de gând să continui aceste lupte?

- Am obosit omule, am obosit. Aproape toată viaţa mi-am închinat-o armatei iar acum vreau să-mi iau o scurtă vacanţă... pentru tot restul vieţii.

Îl văzu pe locotenentul Riker ieşind dintre tufişurile din jurul navei şi rămase pentru o clipă pe gânduri.

- Am de gând să mă retrag, dar nu înainte de a lăsa în urma mea ceva de care să pot fi mândru. Pacea. Păcat de că cel de-al Treilea Imperiu se încăpăţânează să lupte mai departe împotriva tuturor.

- De aceea ai acceptat propunerea de pace din partea mea?

- Desigur. Că veni vorba, de ce mi-ai făcut o asemenea propunere?

- Ca să opresc războiul, desigur.

- Desigur, îi răspunse ironic MacKay. Dar care este adevăratul motiv?

Quaid rămase tăcut pentru câteva secunde privindu-l pe Riker care se apropia printre ierburile înalte.

- Fiica mai mică, Rose, aşteaptă primul ei copil. Şi pentru prima oară mi-am dorit ca acel copil să crească într-un climat sigur, aşa cum nici eu şi nici copiii mei nu am avut.

În acel moment Riker ajunse lângă ei, iar conversaţia încetă aşteptând noile veşti pe care locotenentul le aducea.

- Am reuşit să reparăm generatorul, le spuse acesta. Am lipit şi fisura din peretele reactorului principal iar acum toate reactoarele sunt intacte şi nu este nici un pericol imediat de explozie.

- Ce altceva mai este funcţionabil? întrebă MacKay.

- Avem lumină, iar sistemul de menţinere a vieţii este funcţionabil 78%. Va rezista nopţii, dar nu sunt sigur despre următoarele zile.

- Nu cred că vom avea câteva zile la dispoziţie, remarcă Quaid aducându-le aminte de discuţia pe care o avuseseră câteva ore mai devreme.

- Mai este ceva, spuse Riker şovăitor. Corpurile piloţilor morţi au dispărut din carligă, nu am găsit nici cea mai mică urmă că ar fi fost cărate altundeva.

- La naiba, începu să înjure MacKay furios.

- Aţi găsit urme de descompunere rapidă a corpurilor? se interesă Quaid. Sau urme de acizi sau alte substanţe sau organisme care să poată face acest lucru?

- Nici una, nimic.

MacKay începu de data aceasta să blesteme de zor, situația prin care se părea că trecuseră şi oamenii lui părea să se repete dar de data aceasta avându-i pe ei în rolurile principale.

- Ar fi bine să ne întoarcem la navă, domnule, spuse Riker întrerupându-şi comandantul. Se face răcoare.

- Ramtox, ajută-mă să mă ridic, îi spuse Quaid extraterestrului.

- Duceți-vă voi înainte, le spuse MacKay. De restul ne ocupăm noi.

În timp ce Ramtox se îndepărta spre navă cu Quaid în brațele sale puternice, Riker se apropie de comandantul său pentru a-l ajuta să ridice în spate unul dintre bagajele cu mâncare.

- Ce facem mai departe, domnule? întrebă.

- Răspunsul este unul singur, cooperăm. Şi am două motive pentru a-ți ordona asta: nu-i putem ucide pentru că avem nevoie de ei pentru a putea supraviețui şi a încheia pacea de care avem atâta nevoie.

- Dar, domnule!

- Nici un dar. Am să-ți explic totul după ce ajungem înăuntru. Ține minte asta: putem câştiga pacea şi prin alte metode decât prin intermediul armelor.

4

Quaid stătea înghesuit pe unul dintre paturile uneia din încăperile destinate echipajului, încăperi care existau în fiecare navă de transport indiferent de dimensiunile acesteia sau numărul de persoane. Singurul lucru care le hotăra mărimea era acest număr limitat de scopul şi încărcătura fiecărei nave. Comandantul Primului Sector privea spre lumina slabă a becului fluorescent alăturat gânditor când Victoria se întoarse spre el cu o tavă plină cu mâncarea pe care o pregătise special pentru el.

- Poftim, îi spuse ea.

Quaid zâmbi în timp ce lua tava, începu să mănânce cu acelaşi surâs enigmatic pe buze.

- S-a întâmplat ceva? întrebă curioasă femeia.

- Mă gândeam la ceea ce s-a întâmplat în ultimele ore. Ştii, în ultimele câteva zile de când am auzit că MacKay a acceptat propunerea de pace m-am tot întrebat care era motivul acestui lucru. Ce anume urmărea... şi ce avea să facă atunci când urma să ne întâlnim.

- Dar nu ați ajuns la tratative. Atacul surpriză a împiedicat acest lucru înainte de a putea fi realizat.

- Ce am câştigat aici, pe această planetă, a fost ceva mai mult decât ani întregi de tratative, zise Quaid aproape înecându-se cu apă. Pentru prima oară simt că am înțeles mai multe despre Jorje MacKay decât în toți anii care au trecut de când am auzit pentru prima oară de el. Până acum am fost cel puțin suspicios referitor la persoana lui, chiar şi după ce am aterizat forțat aici. Credeam că se va folosi de situație pentru a finaliza tratativele în cel mai rapid mod, omorându-ne.

- Aveți încredere în el?

- Da, cred că el va susține în continuare pacea cu toate puterile de care dispune. Dar nu am încredere în locotenentul Riker şi în cei din jurul lui MacKay, continuă el după o scurtă pauză. Am impresia că nu aceleaşi intenții de pace ca şi comandantul lor... sau cel puțin nu înțeleg aşa cu o face MacKay.

- Dar îl avem de partea noastră pe Ramtox, ştie că nu are nici o şansă să străpungă pielea acoperită de solzii extrem de duri a extraterestrului cu armele pe care le are la îndemnă. Iar dacă are de gând să folosească blaster-ul nu va apuca nici măcar să-l scoată din lăcaşul său înainte de a fi sfâşiat. L-am văzut pe Ramtox în acțiune, se aplecă ea spre comandant, şi ştiu de ce este în stare.

- Dar nu va ridica nici măcar un deget pentru a interveni între noi dacă în prealabil se va face o provocare legată de onoare, auzi ea dintr-o dată vocea lui Riker în spatele ei.

Femeia tresări şi se întoarse cu fața spre uşă scoțându-şi în acelaşi timp şi arma din teacă. Îl văzu pe locotenent stând în prag rezemat de canatul uşii, zâmbea.

- De când stai aici? îl întrebă Victoria.

Era vizibil furioasă, ochii îi scăpărau iar Quaid era cam îngrijorat. Ştia că trăgaciul armei pe care Victoria o purta întotdeauna la ea era sensibil şi că în acel moment orice scăpare din partea ei l-ar fi împrăştiat pe locotenent pe toţi pereţii din jur.

- De suficient timp pentru a şti că nu ai dreptate. V-am spus ceva mai devreme că un Ktiro nu va intra în luptă cu un duşman pe care îl consideră inferior mai ales dacă există o provocare legată de onoarea a două tabere adverse, nu se va băga între noi dacă consideră că nu este necesar. Suntem 2 la 2, sigur nu o va face.

- Dă-mi un motiv suficient de bun pentru a te lăsa în viaţă, mârâi femeia.

- Nu am de gând să accept prea uşor această... pace pe care o observ conturându-se, dar am să mă supun ordinelor pe care le primesc de comandantul direct.

- Pune arma înapoi în teacă, soldat, auzi Victoria din spatele ei vocea lui Quaid. Nu mă face să-ţi repet un ordin direct, spuse deosebit de dur când aceasta ezită. Ştii care este pedeapsa pentru nerespectarea lui.

Femeia se supuse, ultimul lucru pe care-l dorea era să moară şi să-l lase pe comandant neprotejat. În plus, nu îşi vedea comandantul dar îi simţea arma din mână îndreptată spre ea.

- Amândoi aţi fost crescuţi în virtutea acestui război, continuă acesta în timp ce femeia se întorcea spre el şi se aşeza înapoi pe pat, nu ştiţi prea bine ce este pacea şi siguranţa zilei de mâine. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, dar un lucru m-a schimbat.

Riker deveni dintr-o dată foarte atent la ceea ce Quaid spunea, nu de multe ori avea prilejul să afle lucruri considerate nu numai secrete cât şi personale despre comandantul armatei inamice. Făcu un pas înainte intrând în încăpere, dar rămase lângă uşă din respect pentru spaţiul unui om mai în vârstă care era şi rănit pe deasupra.

- Odinioară am întâlnit unul dintre ultimii şi cei mai cunoscuţi luptători ai Primei Armate Galactice, spuse Quaid lăsându-se obosit pe spate.

Închise ochii şi pentru un moment redeveni tânărul infanterist de odinioară care trăia un coşmar în timpul primei sale bătălii.

- Se numea Murguş Mircea şi se spunea despre el că luptase în cele două Bătălii ale Pământului.

- Dar este imposibil! exclamă dintr-o dată Riker întrerupându-l. Cele două bătălii au avut loc acum aproape 600 de ani, nici un om nu poate trăi atât de mult chiar şi cu noile tratamente de prelungire a vieţii!

- Lasă omul să vorbească locotenente, auzi el în spatele său vocea familiară a lui MacKay. Dacă are ceva de spus, lasă-l să spună până la capăt.

Riker tresări şi, întorcându-se spre uşă îi făcu loc să intre celui de-al patrulea om.

- Stai pe pat, MacKay, îi invită Quaid iar Victoria se grăbi să-i facă loc. Ştiu că aţi auzit cu toţii povestiri şi legende despre ce s-a întâmplat în perioadă şi despre Dansatorul Norilor, o parte sunt adevărate iar o altă parte nu. Dar vă asigur că cel cu care m-am întâlnit avea o navă de război din prima generaţie a navelor interdimensionale construite de oameni.

- De ce ne spui toate astea? îl întrebă MacKay profitând de un moment de pauză.

- Pentru că vreau să vă subliniez faptul că el a fost cel care m-a învăţat valoarea păcii şi mai ales cea a vieţii. Iar de atunci întotdeauna m-am ghidat după acele principii, am încercat să dau o şansă păcii. Se pare că nu am reuşit decât acum.

Tăcu, iar tăcerea se lăsă printre ei neîntreruptă de nimic altceva, chiar şi locotenentul Riker părea stânjenit de situaţia creată. MacKay se ridică încetişor de pe pat cu intenţia de a pleca, simţea nevoia să-i lase singuri pe cei doi soldaţi ai Primului Sector.

- Vreau să fiţi martorii unui lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată, întrerupse Quaid tăcerea, iar MacKay se opri din drumul său spre uşă.

Aşteptau ca Quaid să spună ceva, dar acesta şovăia. Se părea că în interiorul său se ducea o luptă nevăzută a cărei efecte se puteau numai bănui.

- Nu ştiu dacă ştiţi asta, se adresă el lui Riker şi MacKay, dar Victoria Arnold face parte din echipa care se ocupă cu securitatea persoanei mele de aproape 2 ani şi jumătate. De obicei cei care se ocupă de acest lucru sunt sergenţi, iar comandantul este locotenent. Aş vrea să fiţi martorii ridicării Victoriei Arnold la rangul de colonel.

- Cum? tresări aceasta surprinsă.

Nu se aşteptase la aşa ceva mai ales în condiţiile în care se aflau. În plus, nu înţelegea pentru ce comandantul avea nevoie de martori în numirea ei ca colonel, putea foarte bine să aştepte să se întoarcă înapoi pe planeta-bază.

- Felicitări, îi ură sincer MacKay. Acum să mergem, locotenente, pun pariu că comandantul are nevoie de odihnă.

- De ce aţi făcut-o? îl chestionă femeia pe Quaid după ce se asigură că cei doi oameni nu mai erau prin apropiere.

- Pentru că meriţi, şi pentru că nu cred că voi mai ajunge înapoi acasă viu.

- Nu spune asta!

- Este numai o presimţire, o întrerupse Quaid calm, dar aş vrea să te rog două lucruri. De fapt îţi ordon să le duci la îndeplinire. Dacă cumva nu mai ajung viu vreau ca tu să duci la bun sfârşit această pace pe care am început-o aici şi să spui familiei mele că îi iubesc foarte mult. Ai înţeles?

- Da, domnule.

- Şi nu îmi mai spune domnule, credeam că am lămurit deja acest lucru.

Victoria nu îi mai răspunse, dar se îndreptă spre uşă şi îl chemă pe Ramtox la ei prin interfonului. Când acesta intră, îl anunţă pe scurt despre ceea ce se mai întâmplase şi că urmau să se culce. De asemenea îi ordonă, în limitele în care o rugăminte putea fi catalogată drept ordin, să stea de pază pentru toţi cei 4 oameni din navă.

- Am înţeles, domnişoară, îi răspunse el.

Victoria era mulţumită că în tonul şi comportamentul extraterestrului nu putuse observa nici o schimbare, măcar pe el se putea bizui mai departe că se va înţelege ca până acum.

5

Restul nopţii trecu fără nici un incident, dacă nu ar fi fost cele spuse de locotenentul Riker aproape nici nu ar fi avut nici o altă problemă în afară de lipsa mâncării, a apei şi rănile lui Quaid. A doua zi de dimineaţă s-au regăsit cu toţii în exteriorul navei, Quaid se aşeză deja obosit pe iarba pârjolită de prăbuşirea navei şi se rezemă de corpul acesteia. Simţea o durere surdă în interiorul pieptului şi nu ştia din ce cauză, nu puteau fi coastele pentru că acelea erau deja aproape vindecate. Se grăbi însă să o liniştească pe femeia de lângă el care se aplecase îngrijorată asupra lui văzându-i grimasa de pe faţă. Undeva în interior un drăcuşor îl tot îndemna să-l enerveze pe Riker pe motivul că erau în viaţă dar nu era nici momentul nici locul potrivit, aveau probleme mult prea mari pentru a-şi permite aşa ceva. În plus situaţia se putea schimba drastic în următoarele zile sau chiar ore, pentru o parte dintre ei sau chiar toţi.

- Cred că ar trebui să căutăm nişte mâncare şi o sursă de apă, spuse.

- Sau nişte urme a celor care au venit aici înaintea noastră, îl completă Victoria.

- Ramtox, mai suntem urmăriţi de cel pe care l-am simţit ieri? se interesă Riker.

- Da.

- S-a modificat până acum ceea ce simţi despre entitate în vreun fel? întrebă şi Quaid.

- Nu, este constant şi continuu.

MacKay ieşi din nava în care intrase din nou după nişte apă:

- A dispărut!

- Ce anume? se alarmară Victoria şi Riker într-un glas.

- Corpul ultimului pilot, le răspunse acesta printre gâfâituri. Am intrat după nişte apă şi, trecând pe lângă sacul în care Riker şi Ktiro-ul l-au băgat pe pilot, am observat că acesta era gol. A trecut prin perimetrul defensiv de parcă nici nu ar fi existat!

Priviri suspicioase se întoarseră spre Ramtox, dar acesta rămase la fel de calm şi netulburat ca întotdeauna. De parcă ar fi colaborat cu duşmanul. Sau duşmanul era chiar el. Riker se apropie de el vizibil enervat şi ar fi ajuns să se încaiere cu acesta până la moarte dacă Ramtox nu ar fi tresărit dintr-o dată alarmat de ceva. De parcă s-ar fi tras asupra lui. Locotenentul se opri brusc la câţiva paşi se acesta încremenind în poziţia în care se afla, cu toţii simţeau că se apropia ceva dar fără a şti ce anume.

- Ce s-a întâm..., dădu să spună Quaid dar se opri văzându-l pe Riker cu duce mâna încetişor la centură şi îşi scoate blaster-ul cu viteza unui melc.

Victoria şi MacKay deja şi le scoseseră deja pe ale lor, iar Quaid duse mâna la arma proprie în timp ce Riker se întorcea calm cu faţa spre exterior. Singurul care rămăsese cu arma la centură era Ramtox, dar avea în mâinile protejate de solzii ca blindaţi şi terminate cu gheare capabile să treacă prin aproape orice două cuţite cu tăiş extradur.

- Ce simţi? îl întrebă încetişor Victoria.

Acesta începu însă să mârâie ameninţător, un sunet care-i făcu pe oameni să se sperie de el chiar mai mult de pericolul necunoscut şi iminent care-i pândea undeva în faţă printre ierburile înalte şi copacii din faţa lor.

- Ce s-a întâmplat? întrebă femeia de data aceasta ceva mai tare.

Extraterestrul se mulţumi însă să mârâie printre colţii încleştaţi un nume de neînţeles şi dispăru cu un salt printre ierburile care-l înghiţiră cu rapiditate ieşind din raza lor vizuală.

- Îl cunosc de aproape 10 ani dar l-am văzut aşa o singură dată, le şopti Victoria celor din jurul ei fără a scăpa din priviri nici o secundă zona în care dispăruse extraterestrul. Tocmai aflase că îi murise fratele...

- Ce înseamnă cuvântul pe care l-a rostit înainte de a dispărea? întrebă nelămurit Quaid.

- Este numele unei rase extraterestre în pronunţarea limbii de pe Ktirama, îi răspunse cu un calm extraordinar Riker. Vloidii.

Quaid tresări brusc şi se ridică în picioare cu un singur salt în ciuda durerii pe care o simţi în pieptul şi în piciorul încă nevindecate complet. Numele acelei rase care aproape distrusese rasa umană cu aproape 600 de ani în urmă în cele două Bătălii ale Pământului îl făcu să simtă pe şira spinării sloiuri de gheaţă care îi accelerară pulsul şi respiraţia până la valorile maxime pe care corpul să rănit, obosit şi îmbătrânit de lupte le suporta. Nici Victoria şi MacKay nu erau cu mai puţin şocaţi.

- Credeam că Vloidii nu mai există! exclamă Quaid. Mai ales după cruciada care a urmat celei de-a Doua Bătălii a Pământului.

- Nu chiar, îl contrazise Victoria încetişor, dar suficient de tare pentru a fi auzită de toţi.

Quaid se încruntă.

- Am auzit nişte legende, mai ales când era mică, despre o colonie a Vloidii-lor ar fi scăpat distrugerii şi s-ar fi ascuns într-o zonă neexplorată a galaxiei.

- Eu de ce nu am auzit nimic despre asta? se întrebă retoric Quaid.

- Am auzit aceste poveşti de la bunicul meu, se pare că străbunicul acestuia era unul dintre puţinii oameni din galaxie care au găsit această colonie pierdută dar în loc să o distrugă au colaborat cu ei.

- Dar de ce? întrebă uluit MacKay. Doar au vrut...

- Da, au vrut să ne distrugă, auzi o voce necunoscută din apropierea sa.

Tresări brusc, vocea venea dintre ierburile de lângă el, deşi nu vedea nimic deasupra lor, nici măcar silueta masivă a lui Ramtox. După ce acesta dispăruse după unul dintre tufişuri pierduseră orice contact cu el sau cu cei care se apropiau, se bizuiseră pe puterile sale empatice pentru a estima distanţa şi numărul acestora.

- Dar cu toate acestea aproape i-am distrus noi pe ei, continuă vocea.

Patru siluete apărură aproape pe neaşteptate în fața lor printre două tufişuri. Singurul lucru care îi împiedică pe cei 4 oameni de lângă corpul răsturnat al navei să tragă asupra celor care veneau era silueta umană care zâmbea către ei. Şi faptul că două dintre ființele care se apropiau erau considerați telepați foarte puternici şi pe bună dreptate.

- Frumoasă echipă mai ai, domnule comandant, îi zâmbi înapoi Quaid tânărului.

În timp ce cei trei oameni se întoarseră uimiți spre el, Quaid îşi puse arma înapoi în toc şi înaintă şchiopătând până ajunse față în față cu omul nou sosit. Acesta era însoțit de un Ktiro şi Vloidii, cel din urmă căra corpul inconştient al lui Ramtox.

- Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Victoria intrigată.

Acum era mai mult uluită decât alarmată, nu înțelegea mai nimic din ceea ce se întâmpla, totul devenise mult prea ciudat. Nici ea, nici cei doi bărbați care rămăseseră lângă navă nu încetase să-i țintească pe cei 3, dar şovăiau: Quaid intrase în bătaia focului.

- Aş vrea să vi-l prezint pe cel care acum o vreme era cunoscut drept Dansatorul Norilor, se întoarse Quaid spre ei.

Nici unul dintre oamenii de lângă navă nu-i răspunse, dar îşi aruncară unul altuia câteva priviri uimite.

- De ce numai acum o vreme? se miră acesta. Încă mi se mai spune aşa.

- Dansatorul Norilor a murit la atacul asupra sistemului solar originar a rasei Vloidii, R50X87, spuse MacKay. În explozia supernovei Sfârşitul Războinicului. Cu toții ştiu asta, este scris în cărțile de istorie.

- Este o poveste lungă, dar sunt sigur că până la urmă vei înțelege totul..., îi răspunse cel indicat. Cu toții veți înțelege.

- Ce caută aici un Vloidii? întrebă cu duritate Riker.

- Suntem prieteni, i se adresă acesta, iar vocea aproape metalică îi surprinse pe toți. Nu vă vrem răul.

- Puteți lăsa arma jos, le spuse Quaid. Vă asigur că nu vă vor face nici un rău.

Ezitând MacKay şi Victoria îşi coborâră armele, dar Riker continua să o țină îndreptată spre pieptul Vloidii-ului mai decis ca niciodată să tragă.

- Poveştile pe care le-am auzit despre cele două Bătălii ale Pământului spuneau că extratereştrii care ne-au atacat erau telepați, de aceea a fost necesar ca celor din Forțele Speciale Aeriene să le fie activate aceleaşi funcții ale creierului pentru a-i putea învinge, spuse Riker. De unde ştiți că ei nu folosesc aceste funcții pentru a ne controla şi a ne ucide, aşa cum au făcut-o cu oamenii pe care i-am trimis aici.

Vloidii-ul aşezase corpul inconştient a lui Ramtox pe sol chiar la sosirea lor în apropierea navei, iar de atunci Ktiro-ul care nou sosit stătuse aplecat asupra acestuia încercând să-l readucă înapoi în simțiri. Acum însă se îndreptă şi îi răspunse lui Riker.

- Acei soldați nu sunt morți..., locotenente, mai puțin cei care au fost implicați în accidentele pe care nu le-am putut împiedica. Eu am fost unul dintre cei coborâți în primul val şi sunt martor că ceea ce se spune aici este adevărat.

- Lasă arma jos, locotenente, îi ordonă MacKay cu duritate.

Dar ordinul avu un efect opus celui scontat, Riker trase instinctiv şi l-ar fi ucis pe extraterestru dacă Quaid nu s-ar fi interpus între raza ucigaşă şi acesta. În secunda următoare el se prăbuşi în lateral cu umărul stâng şi o parte a pieptului pulverizate de încărcătura ucigaşă a armei. Riker nu a mai supraviețuit nici el prea mult fiind spulberat în secunda imediat următoare de armele Victoriei şi a propriului comandant.

- De ce nu l-ați oprit? întrebă furioasă Victoria în timp ce se apleca asupra corpului lui Quaid iar MacKay se apropia de rămăşițele fostului său subaltern.

- Chiar şi în cazul unui nontelepat este foarte greu să-i controlăm pe oameni, simți gândurile lui Vloidii. Asta se datorează voinței deosebit de puternice de care ați dat dovadă de atâtea ori de-a lungul întregii voastre istorii.

Victoria observă cu uimire că Quaid încă mai trăia, dar era sigură că nu mai avea să o facă prea mult. Sângele comandantului se prelinsese peste o porțiune

destul de mare în jurul ei ca şi pe hainele pline de praf a femeii. Comandantul vroia să spună ceva, dar ea nu reuşi să descifreze bolboroselile nedesluşite ale acestuia, în cele din urmă o tresărire scurtă îi străbătu iar un val puternic de sânge ţâşni. Muri în câteva secunde. Femeia îmbrăţişă corpul fără viaţă şi rămase aşa câteva minute înainte de a-şi reveni suficient de mult pentru a se ocupa de restul. Cu toţii îi respectară durerea.

- Ce vroia să spună? îl întrebă Victoria pe Dansatorul Norilor ştergându-şi lacrima de pe obraz.

- Vroia să-ţi reamintească ceea ce te-a rugat să faci azi noapte înainte de culcare, îi răspunse acesta.

Victoria simţi o mână cu gheare pe umăr, era Ramtox.

- Era un bun războinic, îi spuse acesta încercând în felul său să o consoleze.

- Şi un om bun, zise ea.

- Un om de onoare, auzi şi vocea lui MacKay.

Victoria se ridică şi se întoarse spre acesta din urmă.

- Mai doreşti să continui tratativele de pace? îl întrebă.

- Da, măcar atât pot face pentru el.

- Aseară comandantul Quaid m-a delegat pe mine să duc la capăt aceste tratative dacă lui i se întâmpla ceva. Accepţi?

MacKay se mulţumi să încline capul.

- Atunci veniţi cu noi, auziră vocea Dansatorului Norilor. Avem tocmai locul potrivit pentru aşa ceva.

Ramtox luă corpul lui Quaid în braţele sale puternice şi cu toţii au luat-o pe urmele lui Murguş. Victoria privea corpul masiv şi scheletic al Vloidii-ului, dar nu mai puţin puternic decât cel al lui Ktiro, la urmele de aripi ca de liliac care îi ieşeau din mijlocul spatelui şi care acum erau lipite de acesta şi se întrebă ce fel de creatură era. Ştia de ferocitatea, rapiditatea şi inteligenţa acestei specii din cărţile de istorie, cu mai mult de jumătate de mileniu înainte au supus aproape 3 sferturi din galaxie înainte de a ajunge în preajma Terrei unde au întâmpinat o rezistenţă care i-a făcut pentru întâia oară în întreaga lor istorie să şovăie. Figuri legendare ca Dansatorul Norilor şi restul echipei sale numite în mod genial "Fulgerele Albastre", a maiorului pe atunci Arnold, străbunul ei sau a nenumăraţilor alţi soldaţi cu care aceştia au fost aliaţi şi nu în ultimul al Vloidii-ului fugar pe nume Dlopt îi trecură în numai câteva secunde prin minte.

- Vrei să ştii cum am reuşit să supravieţuiesc şi mai ales cum au reuşit Vloidii să scape din încercuirea armatelor inamice, îi spuse Dansatorul Norilor direct.

Victoria era uimită, dar îşi aminti de cele spuse ceva mai devreme de locotenentul Riker, ceea ce deja ştiuse dar uitase odată cu trecerea anilor: Dansatorul Norilor, la fel ca şi semenii lui din Forţele Speciale Aeriene iniţiale, era telepat.

- Asta nu este o întrebare, remarcă ea.

- Înainte de a le da lovitura finală, începu să-i povestească interlocutorul femeii pe măsură ce înaintau printre copaci, Vloidii au trimis o colonie spre o planetă ştiută numai de ei, spre o planetă sigură dintr-un colţ neexplorat al galaxiei. Sperau să renască civilizaţia distrusă prin această colonie, dar nu au reuşit. Cel puţin nu în modul în care doreau.

- Cum aşa? întrebă MacKay din spatele lor.

- După cum ştiţi, sistemul lor solar a fost distrus în ultima bătălie iar acel loc, mai precis grupul de 5 stele care formează un pentagon cu sistemul Vloid în centru, este cunoscut sub numele de Sfârşitul Războinicului din cauză că se crede că am murit în acea explozie. Adevărul... adevărul este că în acea explozie s-a întâmplat ceva ciudat cu mine şi nava mea, am devenit o singură fiinţă şi pot spune că suntem nemuritori, de atunci nu am mai îmbătrânit nici măcar o singură zi.

- Haida-de, exclamă fără să vrea MacKay.

- Înţeleg că datorită tehnologiei putem trăi până aproape la 150 de ani, dacă nu murim de cauze nenaturale între timp, spuse şi Victoria. Dar nemurirea este încă departe de puterile umane.

- Poţi să-ţi explici prezenţa mea aici?

Dansatorul Norilor zâmbea vag, ştia că acel lucru era imposibil. Nici unul dintre cei din jurul său nu-i răspunse.

- Nici până acum nu am aflat cauza acestei nemuriri, zise el de data aceasta trist, dar am suficient timp să o aflu. Revenind la ceea ce te preocupa ceva mai devreme, cred că deja bănuieşti ceea ce am de gând să vă spun.

- Bunicii mi-au spus o poveste cum că ai fost găsit de oameni printre Vloidii, îţi pierduseşi memoria şi nu ştiai cum ai ajuns acolo sau care era cauza diferenţelor dintre tine şi extratereştri. Aceştia te considerau un fel de învăţător mitic, se spune că aşa i-ai influenţat în favoarea păcii.

- Nu a fost chiar aşa, o contrazise Dansatorul Norilor, dar în mare corespunde celor întâmplate.

- Este vorba despre câteva dintre legendele familiei, îi răspunse Victoria privirii nedumerite a lui MacKay.

- Am auzit şi eu câteva zvonuri vagi despre aceste lucruri, continuă acesta obosit spusele femeii, dar în acea perioadă nu aveam nici modalitatea nici timpul necesar pentru a verifica poveştile pentru copii.

Dansatorul Norilor se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre ei.

- Ceea ce veţi vedea în continuare a fost un secret pentru mai bine de 143 de ani, sunteţi cei mai importanţi vizitatori.

În acel moment în spatele lui copacii şi tufişurile dispărură pentru a lăsa locul unui zid masiv al unei clădiri... sau mai precis al unei cazemate pentru că era foarte asemănătoare cu una dar era mult mai mare.

- Aceasta este baza noastră pe Terra12c, spuse.

Uimită, femeia scoase un şuierat de surpriză.

- Nici nu era de aşteptat să o detectaţi, răspunse Dansatorul Norilor gândurilor nerostite ale lui MacKay.

Intrară cu cei trei extratereştri pe urmele lor, iar Victoria constată fără nici o surpriză că se continua undeva în jos până la o adâncime pe care nu o putea estima.

- I-a spune-mi, domnişoară Arnold, o întrebă dintr-o dată Dansatorul Norilor, de unde vine numele de Victoria.

- Bunicul mi-a spus că maiorul Arnold, colegul şi presupun prietenul tău, avea un computer cu acest nume la care ţinea foarte mult. Se pare că era primul computer inteligent... sau ceva de genul acesta.

- Ceva de genul acesta este expresia pe care aş alege-o, auziră o voce feminină care ieşea de undeva din pereţii din jurul lor.

Cu toate că erau obişnuiţi cu reacţiile inteligenţei artificiale care controla fiecare bază militară, atât Victoria cât şi MacKay tresăriră surprinşi. Nu se aşteptaseră ca să existe aşa ceva pe această bază vizibil improvizată, şi nici ca vocea computerului să fie chiar aşa de umană. Iar dacă era cine femeia bănuia că este...

- Daţi-mi voie să mă prezint, continuă vocea. Mă numesc Victoria şi sunt nu primul, dar fac parte din prima generaţie de computere inteligente.

Victoria Arnold renunţă să mai încerce să protesteze împotriva noutăţilor, era inutil. Se întoarse parţial spre oamenii din dreptul ei, Dansatorul Norilor surâdea.

- Aveţi o morgă prin preajmă? îl întrebă ea cu duritate, iar zâmbetul se stinse la fel de repede precum apăruse.

- Da, Ramtox este pe drum cu corpul spre ea.

Femeia se întoarse complet spre zona din spetele lor şi observă cu surprindere că erau singuri, cele trei fiinţe dispăruseră împreună cu corpul lui Quaid.

- Am păstrat intacte toate corpurile celor morţi pe această planetă pentru a le putea păstra familiilor lor măcar alinarea unei înmormântări private, îi răspunse Dansatorul cu aceeaşi duritate cu care femeia i se adresase.

Ochii îi scăpărau, părea că ceva din interiorul său era pe cale să explodeze cuprinzând totul: pe ei, baza, poate chiar întreaga planetă.

- Bine. Cea mai mare parte a soldaţilor nu au parte de acest lucru.

Duritatea din glasul femeii era cea a soldatului experimentat care a văzut moartea peste tot în jurul lui însoţită şi de regretul pentru aceste morţi inutile.

- Să mergem, continuă Dansatorul Norilor. Sunteţi aşteptaţi să încheiaţi aceste tratative odată pentru totdeauna.

Se întoarse pe călcâie şi îşi continuă drumul netulburat.

- Dar Cel de-al Treilea Imperiu? îl întrebă MacKay în timp ce o lua pe urmele lui.

- Nu-ți face griji pentru ei. Este în pragul colapsului, nu va dura prea mult până se va preda, mai ales după cea alianța dintre voi va fi cunoscută de toți.

- Ce vrei să spui? îl întrebă şi Victoria.

- Cel de-al Treilea Imperiu este un imperiu format de numai 37 de ani, nu-i poate supraviețui fondatorului său, îi răspunse Dansatorul Norilor calm dar ferm. Scwartz a murit acum 31 de ore terestre.

- Dar atacul?

- Moartea lui Scwartz, venirea voastră în acest sistem şi atacul surpriză a fost pus la cale de noi, le răspunse computerul în locul Dansatorului.

- De ce?

- Pacea, sosi răspunsul sec.

- Şi pentru acest lucru au trebuit să moară..., spuse Victoria dar nu mai apucă să-şi ducă propoziția la capăt pentru că Dansatorul Norilor explodă.

- Ascultă, domnişoară Arnold, nici o moarte nu îmi place, şuieră vocea lui prin culoarul pustiu asemenea unui bici. Nici cea a unui duşman, nici cea a unui prieten, dar mai ales morțile persoanelor la care țin. Moartea lui Scwartz a fost însă o necesitate pentru a preîntâmpina alte zeci de mii sau chiar milioane de morți, nu ştiu pentru că nu am făcu calculele. Iar moartea lui Quaid a fost o greşeală, o neglijență pe care însă nu am putut-o combate... trebuia să vă lăsăm atât armele cât şi modul de a gândi neatins pentru a ajunge la un rezultat concret.

Femeia tăcu, pentru prima oară nu mai avu ce să-i răspundă.

- Şi fiindcă veni vorba de morți, nu cred că vrei să ştii cum este să-ți vezi prietenii şi familia ori planeta murind, continuă el pe acelaşi ton. Te asigur că nu este un sentiment prea plăcut.

În ultimele secunde se opriseră, stăteau pe loc dreptul unei uşi metalice care se deschise numai acum iar Dansatorul Norilor intră cu cei doi oameni tăcuți în urma lui. Aceştia avură surpriza ca de cealaltă parte a uşii să-i regăsească nu numai pe extraterestrii de care se despărțiseră ceva mai devreme ci şi pe militarii coborâți la suprafața planetei în ultimii ani. Aceştia era grupați în detaşamente şi corpuri de armată pe rase pe aproape toată suprafața sălii, un corp separat era în întregime format din Vloidii. Ceea ce celor doi li se părea cel mai ciudat, cel puțin la prima vedere era că speciile se acceptau între ele în ciuda istoriei tulburate de războaie dintre ele. Nu se vedea nici o navă prin zonă iar asta făcea şi mai impresionante aceste detaşamente, cunoaşterea faptului că undeva, în adâncimea, la suprafața sau în apropierea acestei planete existau câteva mii de nave net superioare oricărei nave cunoscute care îi aşteptau gata de luptă.

Dar cu toate acestea cea mai impresionantă privelişte era cea a sferei de energie aproape uriaşe din centru, nu le trebui mult să-şi dea seama că era computerul pe care maiorul Arnold îl numise Victoria. Era de un albastru strălucitor din cauza curenților din interiorul sferei care ajungeau din când în când la suprafață.

- Bine ați venit, auziră vocea acum familiară a computerului.

- Ce este toată chestia asta? întrebă Victoria.

- Sala în care se va finaliza pacea, îi răspunse computerul.

- Dar care este atunci problema lor? arătă MacKay spre detaşamentele împrăştiate prin sală. Parcă ar fi gata de luptă.

- Sunt gata să sprijine această pace cu propria viață, îi răspunse Dansatorul Norilor. Estimăm că vor fi grupuri de ofițeri care se vor revolta... iar scopul celor de aici este să oprească aceste revolte. În plus, mai este vorba şi de cel de-al Treilea Imperiu, chiar şi dezbinat aşa cum este vă va fi destul de greu să-l cuceriți singuri.

- Dar nu sunt mai mult de 20000 de luptători! exclamă MacKay. Cum vor face ei față miliardelor?

- Ai uitat că nu eram cu mai mult mai mulți în Prima Bătălie a Pământului, îi atrase atenția Dansatorul. Cu toate acestea am reuşit să respingem un adversar superior atât din punct de vedere numeric cât şi ca tehnologie.

- Dar norocul a fost de partea noastră atunci, îl contrazise MacKay. Aici nu poate fi vorba de aşa ceva.

- Aveți grijă, domnule comandant! reacționă instinctiv Victoria. Dansatorul Norilor nu crede în noroc.

- În Prima Bătălie toți aviatorii aruncați în luptă aveau mai puțin de un an de experiență pe navele interdimensionale. Aceştia, arătă Dansatorul Norilor spre piloții din jurul lor, au ani de antrenamente asidue şi nave cu mult superiore celei pe care am avut-o eu atunci. Pot spune că sunt superioare chiar şi celor mai avansate nave pe care le aveți voi acum.

- Şi de obicei are dreptate, îl aprobă sfera de energie din fața lor.

Pentru prima oară de când erau în sală Victoria reuşi să-şi dea seama de adevăratele proporții ale computerului, sfera era mai mică decât bănuise la început dar nu mai puțin impozantă: avea un diametru cam de doi metri şi jumătate şi levita la o jumătate de metru deasupra solului.

- Atunci să-i dăm bătaie, spuse MacKay cu un glas dintr-o dată obosit. Dacă domnişoara Arnold este de acord, se întoarse spre ea cu o privire întrebătoare.

- Ce trebuie să facem? întrebă.

- Mă bucur că ai întrebat, îi răspunse computerul. Ca urmare a pactului dintre Primul şi cel de-al Doilea Sector se va crea un consiliu militar care cuprinde ofițeri din cele două armate. Veți primi lista mai târziu. După ce toate problemele vor fi rezolvate, mă refer nu numai la cel de-al Treilea Imperiu ci şi la cartografierea sistemelor solare locuite şi a raselor care le ocupă, consiliul militar va fi înlocuit de unul civil. Fiecare civilizație va avea un reprezentant în acel consiliu.

- Vă referiți la un fel de stat galactic asemănător fostelor State Unite ale Americii? întrebă Victoria. O republică?

- Nu chiar, îi răspunse Dansatorul Norilor. Va fi asemănător, dar nu identic. Ceva echivalent.

- Mă îndoiesc că va merge, îşi dădu cu părerea MacKay.

- Crede-mă, va merge, se grăbi să-l asigure computerul. Vom avea grijă noi de asta.

- Atunci ce mai aşteptăm? întrebă omul. Să-i dăm bătaie.

6

Câteva zile mai târziu Victoria Arnold stătea confortabil în spatele unui birou de pe Pământ, una dintre puținele locuri la care cei din afara sistemului Sol mai aveau acces pe planeta natală a speciei umane şi care fusese ales de Dansatorul Norilor pentru a fi locul unde urma să se semneze forma finală a tratatului de pace iar ea şi MacKay fuseseră de acord. Neutralitatea Pământului o făcea perfectă pentru aşa ceva. Femeia se simțea foarte obosită, călătoria de pe Terra12c şi zilele imediat următoare o secătuiseră de toate puterile rămase iar acum, că rămăsese singură în sala de consiliu, nu mai vroia decât să se odihnească dar cu toate acestea ştia că acest lucru nu era posibil. Erau mult prea multe lucruri de care trebuia să se ocupe în perioada imediat următoare, lucruri care nu puteau fi amânate.

Tot ceea ce aflase de la Dansatorul Norilor şi de la computerul numit Victoria se dovedise adevărat, moartea lui Scwartz şi aparenta dezbinare a celui de-al Treilea Imperiu, ofițerii care nu fuseseră de acord cu unele lucruri. Dar toate acestea erau pe cale să fie rezolvate. O parte din aceste probleme erau deja rezolvate datorită mai ales intervenției aproape divine ale forțelor armate de pe Terra12c şi a strategiei şi forței copleşitoare de care acestea dăduseră dovadă. Forțele celui de-al Treilea Imperiu au fost pur şi simplu date peste cap iar acum erau gata să ia parte „de bună voie” la formarea acestui consiliu.

Cu ofițerii răsculați fusese o altă problemă: o parte dintre aceştia nu au recunoscut-o ca şi comandant suprem – nu era sigură dacă măcar ei ştiau de ce. Cu toții au fost de acord că nu doreau un nici un fel de pact cu nici una dintre celelalte două armate. Din ceea ce MacKay îi spusese, o parte a ofițerilor de sub comanda sa se comportaseră asemănător dar până la urmă s-au potolit. Singuri sau cu ajutor. Victoria deosebit de rapidă asupra celui de-al Treilea Imperiu a ajutat mult la

schimbarea hotărârii acestor militari de carieră, undeva în Galaxie exista o forță capabilă să-i copleşească iar acea forță era la îndemâna celor doi comandanți.

- Aveți un mesaj, domnişoară Arnold, auzi ea vocea computerului bazei.

Era MacKay care o anunța că totul se terminase cu bine, toți cei de lista pe care o primiseră de la Dansatorul Norilor acceptaseră să facă parte din consiliul nou creat, dar apăruse o nouă problemă: cu toții doreau ca ei doi să facă parte din acel consiliu. Mai precis să fie conducătorii săi.

- Tu ce ai de gând? îl întrebă ea. Accepți sau refuzi?

- Le-am spus că nu voi accepta decât dacă vei accepta şi tu.

Simțind întrebarea nerostită a bărbatului, Victoria şovăi pentru un moment. Acel lucru era ultimul lucru de care avea nevoie.

- Bine. Spune-le că accept, spuse în cele din urmă.

Închise şi se lăsă din nou pe spate, iar fotoliul se mulă după forma corpului ei. Simțea oboseala mai puternic ca niciodată, îşi spuse că ar fi trebuit să refuze.

- Ai făcut bine că ai acceptat, auzi o voce care o făcu să tresară.

Pentru moment nu-şi dădu seama a cui era vocea sau de unde anume venea, dar nu-i trebui mult pentru a realiza că era vorba de computerul Dansatorului Norilor.

- Eşti una dintre cele mai potrivite persoane pentru această poziție, continuă vocea.

- Sunt un soldat, nu un politician.

- Şi ceilalți tot militari sunt.

- Te-aş întreba cum de ai reuşit să ajungi să vorbeşti cu mine dar nu cred că mai este nevoie să-mi spui.

- Sunt un computer, domnişoară. Este foarte uşor pentru mine să intru în orice sistem informațional inteligent sau nu. Am pentru tine un mesaj.

- Despre ce este vorba?

- Activitatea noastră s-a terminat, cel puțin pentru acest moment. E timpul să vă lăsăm să vă continuați viața aşa cum trebuie.

- Cum adică?

- Noi nu putem interveni în istoria omenirii fără un motiv serios, se auzi vocea Dansatorului Norilor. Acum 600 de ani omenirea a fost pusă pentru prima oară la încercare ca întreg şi, pentru câțiva ani buni a reuşit să uite de problemele care o frământau, care o duceau implacabil spre autodistrugere. Dar era, şi încă suntem, o civilizație tânără care încă nu a putut să treacă peste anumite faze prin care trebuie să treacă orice civilizație pentru a ajunge la maturitate, iar problemele au reapărut. Acest război a fost urmarea firească a acestor probleme şi a cuprins chiar şi civilizațiile mai avansate ca noi care în mod normal ar fi trebuit să ne poată ajuta să ne maturizăm. Noi nu ştim cât timp îi va fi necesar omenirii pentru a duce la capăt acest proces, dar nu putem să o facem în locul ei de aceea trebuie să ne retragem.

- Unde? Cum?

Victoria era acum de-a dreptul alarmată, nu ştia în ce fel avea să afecteze acest lucru relațiile nou create.

- Nu-ți fie teamă, frumoaso, auzi dintr-o dată şi vocea lui Quaid în difuzor iar Victoria tresări pentru a doua oară în ultimele câteva minute.

- Domnule comandant!

- Stai liniştită. Eu sunt.

- Cum ai reuşit să supravieţuieşti?

- O poveste cam lungă, am să ți-o povestesc într-o zi.

- Atunci pe cine am înmormântat în...

- Ați înmormântat corpul meu care a murit, continuă vocea. Dar computerul a reuşit, încă nu am înțeles cum, să-mi salveze toate gândurile, toate sentimentele, pe un suport magnetic... un computer legat în paralel cu ea. Dar ceea ce vreau acum să-ți spun este că nu va fi nici un alt război, vom avea grijă de asta... într-un mod sau altul.

- De aceea trebuie să nu te mai întorci niciodată pe Terra12c, se auzi vocea computerului. Nu vei mai găsi nimic, nici o navă sau vreo urmă a bazei. Totul a fost distrus.

- Dar de ce?

- Motive de securitate.

Victoria tăcu, iar din difuzor nu se mai auzi nimic pentru câteva momente lungi.

- Vreau să mai ştiu un lucru…, spuse ea în cele din urmă. Ne vom mai întâlni vreodată?

- Poate, îi răspunse vocea computerului.

- Oricum noi doi vom menține contactul, se auzi vocea fostului ei comandant. Îți sunt dator cu câteva poveşti despre ce mi s-a întâmplat.

- La revedere, spuse ea cu un tristețe.

Comunicația se întrerupse cu un pocnet sec, iar Victoria se lăsă moale în fotoliu.

- Computer, întrerupe toate comunicațiile pentru următoarele câteva ore, spuse ea în interfon.

Simțea nevoia să rămână singură mai mult ca niciodată, mai ales după această conversație. Îşi aminti de vorbele pe care Dansatorul Norilor i le spusese înainte de a intra în sala în care îi aşteptau computerul şi armata folosită în acest ultim dar scurt război şi îi dădu dreptate. Era dureros să îi pierzi pe cei la care ții, o lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea o lăsă să se prelingă până când căzu pe gulerul costumului. Dar un surâs trist îi luă imediat locul, poate că într-adevăr aveau o şansă spre izbăvire. Datorită mai ales Dansatorului Norilor care dispăruse însă încă o dată, dar cu toate aceasta legenda avea să continue. O ştia la fel de bine cum ştia că a petrecut câteva zile pe Terra12c împreună cu el şi un computer bătrân de 600 de ani.

Dar chiar aşa se întâmplase?

7

Două zile mai târziu pe Pământ, în zona în care fusese odinioară un oraş dar care acum era o grădină deosebit de frumoasă ce găzduia şi un muzeu de istorie imens, un om, un caucazian, stătea la soare pe marginea unui bazin în stil vechi la o aruncătură de băț de râul ce trece chiar prin mijlocul acestui muzeu. Nu departe de el un transportor ce avea rolul să-l ducă înapoi la stația Mir Memorial conținea, printre altele, şi un computer auxiliar care…

- Chiar trebuia să-i ştergi memoria? Nu puteai să…

- Da. Nu puteam să o las să umble aşa, liberă, cu cunoştința faptului că există o armată de oameni şi Vloidii capabilă să nimicească toate armatele existente la ora actuală în Universul cunoscut. Nu cred că trebuie să-ți spun ce s-ar întâmpla în cazul în care s-ar afla toate detaliile despre aceste armate şi cele legate de corpurile celor ce au dispărut în trecut pe Terra12c şi sunt presupuşi morți… scandalul ar depăşi cu mult marginile galaxiei. Aş putea să o împiedic să vorbească despre asta dar o singură întâlnire cu un telepat suficient de puternic pentru a săpa adânc în conştiința ei ar duce la descoperirea rapidă a adevărului şi toată pacea pentru care am lucrat atât s-ar duce pe Apa Sâmbetei. În plus, nici ei nici lui MacKay nu le-am şters memoria permanent, în cazul în care va mai trebui să apelăm la ei în viitor pentru a menține pacea îi voi face să-şi amintească totul.

- Dar…

- Ştiu ce vrei să întrebi: dacă vreun alt telepat nu va putea recupera descoperi accidental adevărul. Ei bine, nu. Nu ar şti ce anume să caute.

- De data asta ai greşit, … domnule.

O tentă vizibil ironică sosi dinspre transportor. Aceasta avu drept răspuns un zâmbet larg din partea lui Mircea.

- Vroiam să întreb dacă eşti sigur că lipsa acelei porțiuni de memorie nu le va crea probleme în viitor. Sunt sigur că zvonurile s-au răspândit deja despre ceea ce s-a întâmplat acolo, pe Terra1…

- Dragă prietene, asemenea zvonuri despre mine ca Dansatorul Norilor şi supercomputerul care mi-a rămas moştenire din ultimul Mare Război Galactic au existat întotdeauna, sunt sigur că pe timpul vieții ai auzit şi tu câteva dintre ele.

Tăcere.

- Iuhhuuuu. E cineva acasă?

Tot tăcere.
- Ai dreptate.
- Cum? se prefăcu pilotul că nu aude.
- Ascultă, bo... Ai dreptate.
De data aceasta vocea răsună cu putere în incinta deschisă atrăgând vag atenția oamenilor din apropierea clădirii ce străjuia fostul ștrand. Dacă un computer s-ar fi putut enerva atunci acum ar fi fost enervat de-a binelea... dar acest lucru era imposibil. Oricât de avansate ar fi fost inteligențele artificiale nu se puteau enerva, nu erau programate pentru așa ceva. Cu toate acestea această imposibilitate nu putea împiedica personalitatea ce „locuia” temporar în computer să nu se enerveze – Quaid își păstrase memoria și sentimentele intacte în ciuda celor câteva ore în care zăcuse mort și transferului corp fizic – mașină prin care trecuse.
- O vei face?
- Ce anume? Să-i refac memoria?
- Da.
- O voi reface. La momentul potrivit dacă vom mai avea nevoie de ea sau la sfârșitul vieții ei biologice altfel. Îi datorez măcar asta.
- Îi vei spune tot?
- Referitor la ceea ce am fost și ceea ce sunt acum?
Se auzi un murmur aprobator.
- Poate. Doar dacă este pregătită.
- Nu înțeleg de ce crezi că oamenii nu sunt pregătiți să afle despre cei asemenea ție. Eu am fost pregătit.
- Dragă prietene, tu ai murit și ai fost transferat într-un computer. Nu poți spune că ești un om normal, de fapt nici nu poți spune că ești om. Ai o capacitate de înțelegere și experiență... de viață mult mai mare ca a unui om.
- Știu. Dar am personalitatea unui om, și personalitatea a rezistat șocului.
- Adevărat. Dar a trebuit ca Victoria să lucreze aproape două zile numai la tine pentru a ți-o putea recupera după ce ai aflat. Sunt aproape sigur, de fapt sunt complet sigur, ce naiba, că dacă ai fi fost încă viu șocul pe care ți l-ar fi provocat înțelegerea oferită te-ar fi omorât sau cel puțin te-ar fi înnebunit și te-ai fi sinucis.
Tăcere aprobatoare. Dar numai după o secundă Quaid luă cuvântul.
- Când îi voi cunoaște și pe ceilalți ca tine?
- La momentul potrivit. Ai răbdare.
- Că veni vorba de ștersul memoriei, mie de ce nu mi-ai șters memoria atunci, demult, când ne-am întâlnit prima oară?
- Ai devenit comandantul unei armate iar acum este pace, nu-i așa?
Din nou tăcere. Pentru vreo două secunde, un timp extrem de lung pentru un procesor de tipul celui folosit de calculatorul auxiliar.
- M-ai manipulat în toată această perioadă?
De data aceasta vocea era mai mult tristă decât revoltată, dar și revoltată.
- Nu. Dar te-am determinat să-ți valorifici tot potențialul pe care îl aveai iar apoi tot ce a mai rămas de făcut a fost să-ți urmăresc cariera și să acționez la momentul potrivit. Rezultatul a fost Terra12c, îl cunoști deja.
Din nou tăcere, Mircea simțea că personalitatea ar fi dorit să-i mai pună atâtea întrebări.
- Și acum ce facem mai departe?
Mircea zâmbi vag, se așteptase la orice altceva. Sau aproape.
- Cu certitudine nu știu. Zău că nu știu. Am câteva idei... dar știu cu siguranță că vom veghea ca această pace să fie menținută.
- Nu e o treabă ușoară.
- Hm. Mie-mi spui?
Neliniște din partea oamenilor din apropiere. Mircea deveni conștient de ea în același timp cu semnalul de alarmă de undeva din cap, cineva în chema prin intermediul implantului. Un om se precipită spre el.
- Mircea...
- Știu. O bătălie în apropierea sistemului Conrad 5. Se pare că munca pe care ne-am promis-o este mai grea decât credeam. Ei bine, eu mă duc să arunc o privire. Vii și tu?

- Eu?

Omul era nedumerit. Şi pe bună dreptate.

- Nu tu, mulţumesc oricum. Eşti liber.

Omul se îndepărtă tăcut. Se uită înapoi de câteva ori, nu văzu nimic deosebit. Nici o schimbare.

- Vii sau nu?

- Vin, vin, bolborosi personalitatea.

Motoarele transportorului porniră foarte silenţios, dacă nu s-ar fi ridicat la câţiva centimetri de sol nimeni nu ar fi observat că era gata de decolare.

- Ei bine, vii sau nu? repetă personalitatea cu o nerăbdare ironică.

- Du-te singur. O iau puţin înainte.

- Cum? A, nu este nevoie să-mi răspunzi. Spune-mi doar dacă ei sunt pregătiţi să afle.

Dansatorul Norilor se uită spre treapta pe care o reprezenta acum canatul deschizăturii ce reprezenta intrarea în transportor şi îşi întoarse privirea spre oamenii de lângă casă.

- Ei? Dar ei ştiu deja. *Ei sunt ca şi mine.*

Din fericire se mulţumi să gândească ultima propoziţie, altfel ar fi fost martorul viu al distrugerii bucată cu bucată a transportorului, la transformarea computerului auxiliar ce găzduia personalitatea lui Quaid într-o bucată de metal superconductor inutilizabilă iar substanţele chimice ce intrau în compoziţia computerului în fertilizante pentru marea grădină în care fusese transformată Terra, planeta originară a speciei umane care acum îi găzduia conducătorii, istoria şi armata ce punea pe jar o galaxie întreagă. Şi pe cei ca Dansatorul Norilor.

Acesta rămase o secundă pe loc ca şi cum s-ar fi gândit la ceva imposibil de descifrat din afară apoi le trimise un semnal de despărţire celor dinspre clădire, închise ochii. În jurul lui crescu o umbră de energie luminoasă care în cuprinse ca un fel de cocon; coconul strălucea viu în lumina caldă a înserării de vară ce umplea totul cu bună dispoziţie şi căldură interioară dar cineva din exteriorul coconului ar fi observat cu uşurinţă prin el faţa deosebit de calmă şi în acelaşi timp extrem de concentrată a pilotului. Coconul crescu rapid în volum de mai bine de patru ori devenind o formă de picătură alungită de culoare neagră, treptat dobândi forma legendară a primelor nave din echipa Fulgerelor Albastre şi începu să leviteze încetişor. Porni scuturile şi dispăru, în numai câteva secunde ajunse la sfera ce închidea sistemul solar într-o cochilie ca de melc şi aşteptă răbdător ca poarta să se deschidă. Dispăru în afara sistemului solar le fel de neobservat şi de misterios ca întotdeauna în ultimii 500 şi ceva de ani.

Transportorul îl urmă cu circuitele superconductoare bolborosind în interiorul său undeva printre azotul lichid şi descărcările de energie fără a se mai putea opri:

- Nu mă voi obişnui niciodată cu asta. Am văzut-o de mii de ori... dar nu mă voi obişnui niciodată cu asta.

Transportorul o porni pe urmele Dansatorului, în urma lui oamenii din jurul clădirii se transformară neobservaţi în fantome energetice şi dispărură în scurt timp luându-şi zborul în acelaşi mod straniu şi deosebit de rapid ca şi cel de mai devreme, patrulele care se apropiau nu găsiră decât un fost ştrand la fel impecabil ca şi restul planetei. O planetă albastră presărată cu continente de un verde crud ca al primăverii, simbol al vieţii şi renaşterii, munţi înalţi şi albi ca şi capul înţelept al unor bătrâni şi deşerturi galbene-fumurii atât de asemănătoare cu soarele aducător de viaţă ce strălucea pe cerul liber al unei planete paşnice.

Soarele apuse. O zi bună se încheiase pentru a face loc unei nopţi odihnitoare şi viitorului. Ultimele urme ale trecutului îşi lăsară amprenta asupra locului de unde decolase Dansatorului Norilor sub forma unor gânduri receptate doar de fantomele de lumină ce-i străjuiseră odihna şi conversaţia, de natura înconjurătoare:

- Ei sunt ca şi mine: prinţi războinic ai Universului, entităţi luminoase născute sub formă de fiinţe ale unor rase demult dispărute şi transformate de explozia unor supernove. Ca şi mine, de altfel. Nemuritori şi indestructibili, perfecţi. De unde să ştii tu, dragă Quaid, că pentru noi nu mai contează forma, avem orice formă, ci numai gândul şi sentimentul ce-l animă? Şi pacea pentru care trăim, pentru care luptăm.

Pentru care suntem gata să ne dăm chiar şi viața, dacă este nevoie. Existăm... existăm doar pentru...

forma finală - sfârşitul lui februarie 2000

***

Un proces neortodox

1

Michael aprinse televizorul şi se trânti în pat. Se simţea obosit, era obosit. Închise ochii şi sorbi din bere, paharul era încă pe jumătate plin dar asta nu avea să mai dureze prea mult. Era prea obosit pentru a se putea uita la televizor, doar sunetele muzicii reuşeau cumva să-l liniştească. Melodia a fost însă întreruptă după numai câteva momente de fundalul obişnuit al ştirilor, sunetele cunoscute îl treziră pe Michael din amorţeală şi îl făcură atent la ceea ce se spunea. Sau cel puţin conştient de faptul că ar trebuie să fie atent, se vorbea despre fosta lui soţie.

- Întrerupem această emisiune pentru a vă aduce la cunoştinţă ultimele ştiri: ambasadorul Quterg ataşat în Washington D.C. a fost ucis acum o jumătate de oră într-o explozie a vehiculului ce-l transporta de la conferinţa de presă de acum o oră înapoi spre Domul de Opal. Dăm legătura cu Dana LeBlanc, corespondenta noastră la faţa locului.

Figura înţepată a vorbitorului a fost înlocuită de o tânără de o frumuseţe deosebită în spatele căreia se putea vedea rămăşiţele unui vehicul antigravitaţional împrăştiat pe o mare parte a bulevardului. În fundalul îndepărtat se putea vedea Domul de Opal, locuinţa ambasadorului extraterestru din ultimii 2 ani; clădirea era parcă decupată dintr-o poveste, ieşea în evidenţă faţă de fundalul întunecat şi plin de stele datorită luminilor care îl făceau să strălucească toată noaptea, în fiecare noapte.

- Încă nu se cunosc detalii despre cauza exploziei sau dacă a fost provocată intenţionat, spunea tânăra din prim plan, dar poliţia încă cercetează rămăşiţele vehiculului. Detectivul Johnson ne-a asigurat că după ce vor ajunge la o concluzie ne vor anunţa printr-o conferinţă de presă.

Îşi duse mâna la ureche şi aşteptă o secundă lungă de parcă ar fi ascultat ceea ce cineva din exteriorul cadrului i-ar fi spus la un difuzor în miniatură ascunsă în ureche. După încă o secundă femeia continuă pe acelaşi ton deosebit de serios, politicos:

- Tocmai am primit o ştire de ultimă oră: în urmă cu 15 minute guvernul planetar s-a adunat într-o şedinţă extraordinară pentru a analiza consecinţele acestei crize prin care trec relaţiile interrasiale. Sperăm că această moarte prematură a ambasadorului nu va afecta prea mult relaţiile dintre cele două specii, după cum ştiţi cu toţii chiar astăzi, în urmă o oră, la o conferinţa de presă susţinută cu prilejul deschiderii noului spaţioport ambasadorul Quterg şi-a exprimat speranţa că aceste relaţii se vor îmbunătăţi atât în favoarea oamenilor cât şi a Leyyarf-ilor. Vom reveni cu noi detalii la ştirile de la ora 01.00. Dana LeBlanc terminat.

Imaginea se schimbă fiind înlocuită cu cea a unui dezastru ce se întâmplase undeva în Africa, dar Michael ştia că nu era nevoie să mute pe un alt program, orice alt program, pentru a vedea ştiri în direct de la locul exploziei. Sau ultimele secvenţe ale ştirilor respective, acelaşi lucru.

Videofonul sună, dacă ştirile nu i-ar fi atras atenţia atunci sunetul puternic ar fi făcut-o. Probabil l-ar fi trezit. Din somn şi din aşteptarea unui telefon care întârzia, se dovedi a nu fi acel telefon.

- Michael LeBlanc? auzi o voce în difuzor.

Monitorul nu mergea, *pesemne iar este defect*, aşa că avocatului nu-i rămase decât să răspundă şovăitor şi să încerce să ghicească identitatea posesorului vocii vag familiare.

- Da. Paul? se miră el. Paul Johnson?

- Da, avocatule.

- Ce s-a întâmplat? Abia ţi-am recunoscut vocea.

- Răceala asta cumplită pe care o duc pe picioare de câteva zile...

- Presupun că m-ai sunat din cauza atentatului, spuse avocatul. Am văzut la televizor că Quterg a murit. Ai nevoie de ajutor?

- Eu personal nu, dar avem nevoie de ajutorul tău.

- În ce sens? Nu sunt specialist în dreptul interrsial.

- Am înțeles că știi limba română, auzi avocatul vocea răgușită a detectivului și tresări.

Deși se cunoșteau de aproape 20 de ani, din timpul facultății de Drept pe care amândoi o urmaseră în Boston, detectivul nu-i amintise niciodată de această informație pe care nu o cunoșteau mulți.

- Este o întrebare sau o afirmație? întrebă în glumă.

- O afirmație. Ar trebui să vii până la secție...

Tonul îngrijorat al detectivului răzbătu până la LeBlanc cu toată răgușeala acestuia și-l făcu și pe cel din urmă să se îngrijoreze.

- Atât de important este că nu-mi poți spune prin telefon? întrebă cu sufletul la gură.

- Da.

- Atunci vin. Ar trebui să ajung cam într-o jumătate de oră.

Puse receptorul jos și se îmbrăcă în grabă, se precipită spre ieșire. 35 de minute mai târziu intra în secția de poliție 12G dând din coate pentru a trece de reporterii înghesuiți în fața intrării. În urma lui o femeie frumoasă cu numele de familie identic cu al avocatului se uită lung după el, ținea în mână un microfon și tocmai își terminase de aranjat gulerul.

- Hei Dana, o strigă unul dintre tehnicieni. Ce-ai pățit?

- Tocmai l-am văzut pe fostul meu soț intrând, se întoarse ea spre tip. Ceva se întâmplă, și pun pariu pe un milion de dolari că este ceva serios.

- Legat de atentat, sunt sigur.

- Bineînțeles.

- Dar de unde ai tu atâția bani? intră în vorbă un alt reporter. Credeam că nu ai primit nici a zecea parte din suma respectivă în hotărârea de...

- Asta este problema mea, îi răspunse distant și ușor batjocoritor tânăra și se îndreptă spre intrare dând la rândul ei din coate.

- Este o expresie pe care o folosește uneori când este sigură de ceea ce crede, îi explică tehnicianul reporterului înainte de a se lua după fosta doamnă LeBlanc.

Avocatul LeBlanc trecu printr-un grup de polițiști care discutau despre ultimele noutăți și bătu la una dintre ușile de sticlă care divizau sala în încăperi mai mici.

- Intră, se auzi o voce răgușită din înăuntru.

Avocatul se supuse ordinului și văzu trei bărbați adunați în jurul mesei centrale, pe peretele din dreapta un ecran aproape uriaș care de obicei era folosit, ca în mai toate noile secții de poliție, drept monitor pentru computerul central dar ca și televizor pentru recepțiile prin satelit ale știrilor din întreaga lume. Dacă afară ar fi fost ziuă și dacă storurile nu ar fi fost trase, lumina solară ar fi umplut încăperea prin geamul care ocupa tot peretele opus intrării. Plin de storuri era și peretele de sticlă ce despărțea biroul căpitanului de restul secției, un perete prin care nu se putea vedea nimic. De vreme ce nu se mai foloseau storurile decât ca suveniruri ale secolului trecut era clar un lucru cum că cel ce ocupa biroul era un fan al secolului XX.

- Bună seara!

Polițiștii îi răspunseră cu câteva mormăituri și un strănut puternic, dintre cei trei oameni care stăteau pe scaune – acum erau în picioare – avocatul îl cunoștea doar pe cel care strănutase. Din cauza lui era aici, era detectivul Johnson, un prieten vechi care-l primi cu bucuria revederii după trei ani și ceva de când se văzuseră ultima oară. Trei ani și jumătate. Fără nici un fel de formalitate se făcură prezentările: cel care stătea pe scaun era șeful secției și proprietarul – dacă se putea spune așa actualului ocupant – biroului în care se aflau și răspundea la numele de Weller cu toate că era în mod vădit asiatic, mai erau prezenți și detectivii Jorje Williams și Dan Clarke. Ultimul intrat în urma lui Michael.

- Am auzit de tine, îi spuse căpitanul. Tu ești cel care a câștigat procesul în cazul guvernatorul de Alabama care cică și-ar fi înșelat soția și apoi a omorât-o.

- De fapt amanta lui a făcut-o, îl contrazise Michael, dar nu am putut-o dovedi, cel puțin nu încă. Dar măcar l-am scăpat pe el... Puteți să-mi spuneți pentru ce m-

ați adus aici? Nu cred că ați făcut-o doar pentru că sunteți curioşi cum sună limba română.

Polițiştii îşi aruncară o privire care se adună asupra căpitanului, acesta se decise să-i răspundă, în cele din urmă:

- Ceea ce vreau să-ți spun este pentru moment un secret şi sper să rămână aşa cel puțin pentru următoarele ore. Dacă se află poate reprezenta un incident nu numai internațional ci şi unul interplanetar.

Michael aprobă încetişor din cap cu toate că nu ştia despre ce era vorba, nu se putea aplica confidențialitatea dintre avocat şi clientul său dar ştia că existau momente în viață în care cel mai bine era să-ți ții gura. Trecuse de câteva ori prin aceste momente, trecea şi acum prin unul.

- Ştim legătura dintre dumneata şi presă, de aceea insist să vă cer să nu le spuneți nimic, adăugă Williams. Orice zvon poate fi primejdios pentru toți.

- Dacă vă referiți la fosta mea soție, Dana LeBlanc, trebuie să vă menționez faptul că ne-am despărțit în termeni nu prea buni şi nu este nici o şansă ca eu să-i scap vreo informație, îi lătră Michael înapoi calm deşi ardea de nerăbdare să afle totul. În primul rând pentru că nu am nici o informație pe care să i-o pot spune.

Johnson zâmbi, mingea fusese aruncată cu grijă în terenul lor şi era momentul să spună totul. Începu:

- După cum presupun că ştii deja acum o oră un vehicul antigravitațional a fost aruncat în aer, iar ambasadorul Quterg era înăuntru.

- Ați stabilit asta cu siguranță?

- Suntem pe cale să o facem. Dar nu asta este cel mai important în acest moment, am reținut un suspect pe care îl bănuim că a fost vinovat de atentat.

- Deci până la urmă a fost un atentat.

- În acest moment toate faptele indică acest lucru, îi răspunse de data aceasta căpitanul. Se pare că motorul a explodat din pricina reactorului principal a cărui câmp de forță şi-a pierdut integritatea, singurul mod în care se poate face acest lucru din exterior este o explozie în miniatură direct sub reactor. Printre rămăşițele navei s-au găsit urme slabe de explozibil plastic şi napalm.

- Dar cum ați reuşit să aflați toate aceste lucruri în numai o oră?

- Cu ajutorul armatei şi al extratereştrilor. Încă nu am terminat cercetările, dar se presupune că această bombă a fost detonată prin telecomandă de la mică distanță.

- Aveți suspecți?

- Numai unul, îi răspunse Johnson. De aceea te-am chemat pe tine şi nu pe altcineva.

- Care este problema?

- Cel pe care l-am reținut se afla în zona în care s-a petrecut explozia şi avea la el o telecomandă care funcționează pe o frecvență care putea fi cea a bombei.

Căpitanul apăsă pe câteva taste ale consolei de pe masă iar pe ecranul uriaş de pe perete apăru figura din față şi lateral a unui puşcăriaş, era un tânăr firav cu ochelari care aproape îi inspiră milă avocatului. Dacă figura cuiva ar fi arătat că locul acelei persoane nu era la închisoare atunci numai bărbatul din fotografie putea fi acea persoană. Avocatul l-ar fi plasat mai degrabă în spatele unui birou *sau a unui computer* decât în spatele barelor.

- Numele lui este Florin Farcaş, este un inginer de calculatoare român care a intrat ca turist în USA acum 3 zile, spuse. A fost arestat preventiv în țara lui natală pentru intrare ilegală pe computerul nu ştiu cui prin intermediul InterNetului, dar nu au putut dovedi nimic. Problema este că nu spune nici un cuvânt în engleză, bolboroseşte ceva de neînțeles într-o limbă din care nu pricep o iotă, presupun că este limba sa natală.

- Şi vreți să fiu translator, presupuse Michael. Şi probabil să-l reprezint până la proces.

- S-ar putea să gândeşti prea departe pentru situația actuală...

- Dar dacă poți... chiar te rugăm, îi îmbie Johnson încercând să-l înduplece.

Avocatul aproape se cutremură, nu era prea plăcut să vezi un om de statura şi volumul detectivului zâmbind ştrengăreşte aplecat lângă obrazul tău.

- Bine, spuse el ca în glumă, am să văd ce pot face. Numai pieri din ochii mei, gripa este ultimul lucru pe care îl vreau mai ales dacă vine de la tine.

- Nu aş pune pariu pe asta, murmură Clarke suficient de tare pentru a fi auzit de cel din imediata sa apropiere.

Avocatul nu reacţionă cu nimic.

- Williams, condu-l pe avocat la clientul său, se ridică căpitanul din fotoliu.

- Să mă anunţaţi de mersul anchetei imediat cum apare ceva, îi aruncă Michael cuvintele căpitanului în timp ce ieşea pe uşă. Şi încă ceva... *încă* nu este clientul meu.

Pe măsură ce se îndrepta spre celule avocatul simţi, în afara unei dureri de cap îngrozitoare, senzaţia unei greşeli imense. Timpul avea să-i dea dreptate, dar nu cum credea.

2

Michael scoase o cutie cu aspirine din geanta diplomat pe care întotdeauna o purta cu el şi înghiţi una, de parcă oboseala singură nu fusese de ajuns acum îl durea şi capul. *Blestemate aspirine. Am nevoie de somnifere nu de aspirine.* Dar nu-şi putea permite aşa ceva, îl aştepta pe noul său posibil client într-o încăpere izolată fonic de mediul înconjurător – sau cel puţin aşa erau lăsaţi să creadă – care fusese pregătită special pentru ei. Deşi românul nu fusese încă acuzat de nimic natura situaţiei îi obliga să îşi ia toate precauţiile posibile – în acest scop puse pe masă un reportofon holografic nou-nouţ care avea integrat într-o parte şi un dispozitiv de bruiaj a posibilelor microfoane sau alte dispozitive de înregistrat din încăpere, unealtă folosită din ce în ce mai des de toţi avocaţii pledanţi.

În cele din urmă, după câteva minute lungi de aşteptare, uşa se deschise lăsându-i să intre pe românul Ion Farcaş şi gardianul care-l însoţea. Lucru inutil, tânărul pirpiriu nu ar fi putut să evadeze nici dacă ar fi vrut, încheieturile erau prinse într-o pereche de cătuşe.

- Desfă-i cătuşele, te rog.

După ce gardianul ieşi cu cătuşele prinse de curea, românul se aşeză liniştit la masă pe scaunul din partea opusă a mesei, de altfel singurul scaun în afară de cel pe care stătea Michael. Acum, că între ei era numai masa şi hârtiile împrăştiate pe ea, Michael LeBlanc avu suficient timp – aproape un minut – pentru a-l studia pe cel din faţa lui şi să-şi confirme părerea iniţială. Îi lipseau numai ochelarii, era sigur că folosea lentile de contact.

- Am înţeles că ai fost adus aici pentru interogare, începu să vorbească avocatul în engleză, dar nu ai colaborat.

Românul zâmbi.

- Am spus ceva amuzant? întrebă curios Michael.

- Tu, eu, explozia, totul.

Răspunsul era în română, suspectul făcea pe deşteptul. Dar un lucru era clar: ştia engleză. Avocatului îi trecu prin minte – un gând trecător care îi rămase în atenţie doar o fracţiune de secundă – că cel din faţa lui nu ar fi ajuns ceea ce este, un expert în calculatoare, dacă nu ar fi ştiut măcar elementar acea limbă de circulaţie internaţională pe care preferă să o folosească în continuare:

- Nu înţeleg, îi răspunse.

Era decis să-i dea peste nas un pic, sau cel puţin să-l facă să spună ceva în engleză. Orice. Alt gând: trebuia să ştie dacă nu la perfecţie atunci măcar bine, altfel nu ar fi avut dreptul să intre în ţară.

- Ştii că eşti al treilea avocat pe care mi-l trimit în ultima oră?

Tot română.

- Ce te face să crezi că vei reuşi să scoţi de la mine ceva?

Aceeaşi limbă, la fel de imperturbabil.

- Nu cred că înţelegi situaţia în care te afli, spuse avocatul în engleză. Dacă nu ai de gând să colaborezi cei de afară vor avea un motiv în plus să te pună sub acuzare şi să te condamne. Asta nu este decât o metodă de timp.

- Da, sigur.

Chiar şi pentru cineva care nu ştia română, sau chiar şi engleză, răspunsul era deosebit de clar: ironia şi sarcasmul din ton erau deosebit de evidente. Nervos, avocatul abia se abţinu să nu înceapă să vorbească în română şi să-i explice netotului că era suspectat de un atentat terorist deosebit de grav iar această categorie de persoane nu era tolerată nicăieri în lume. Şi mai ales în SUA, nu după moartea preşedintei Connor în urma distrugerii staţiei-muzeu Mir Memorial într-un atentat terorist. Şi totul începuse cu distrugerea celor două turnuri gemene numite şi World Trade Center din New York în primul an al secolului XXI.

Deschise gura pentru a-i pune suspectului o întrebare dar în acelaşi moment o serie de informaţii mai mult sau mai puţin adevărate şi lucruri pe jumătate spuse îi năvăliră în minte şi avocatul, tulburat, închise gura la loc. Rămase aşa vreme de câteva secunde apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin spatele propriului scaun gânditor. În cele din urmă se întoarse brusc spre suspect şi-l întrebă în română deosebit de calm şi de hotărât:

- De ce te-a chemat ambasadorul să te întâlneşti cu el?

Românul încremeni în scaunul său vizibil surprins. Avocatul continuă pe acelaşi ton:

- Ambasadorul speciei Leyyarf este mort, iar asta este pe cale să creeze un incident la nivel galactic. Este doar o problemă de timp până să se afle că a fost un atentat iar atunci extratereştrii îţi vor dori capul indiferent dacă eşti vinovat sau nu. Iar atunci eşti un om mort.

- Dar…

Prima reacţie de surpriză totală din partea suspectului îl convinse pe avocat că era pe drumul cel bun. Rămase în aşteptare savurându-şi victoria şi aşteptând ca cel din faţa lui să spună mai multe, victoria se dovedi a fi cam scurtă pentru că românul nu mai continuă. După surpriza iniţială acesta rămase la fel de calm ca şi mai devreme, doar ironia dispăru lăsându-i pe faţă un zâmbet vag. Avocatul furios izbucni:

- Nu ştiu dacă vinovat sau nu dar asta nu contează, ai fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Iar în scurt timp viaţa ta nu va valora nici măcar cât hârtia de pe care judecătorul federal îţi va citi sentinţa. Vreau să te ajut dar nu am cum s-o fac dacă tu…

- Nu sunt vinovat.

- Cum?

Era rândul lui LeBlanc să fie surprins, nu din cauza faptului că prizonierul catadicsise să răspundă cât pentru faptul că o făcuse într-o engleză deosebit de fluentă. Chiar cu un uşor accent american.

- Nu sunt vinovat.

Simplitatea îl făcu pe avocat să se blocheze pentru o secundă, îl crezu instinctiv şi trecu la fel de repede de partea lui. În ciuda tuturor legilor nescrise ale avocaţilor şi cele personale după care se condusese – sau se lăsase condus de ele – cu un succes real şi important în ultimii ani. Adică de când devenise avocat. Ca şi cum poliţistul ar fi plănuit să ajungă chiar în acest moment, Johnson năvăli înăuntru deschizând uşa cu violenţă. Modul lui obişnuit de a-şi face apariţia. Atât prizonierul cât şi avocatul tresăriră. Ultimul se apropie cât putu de repede de detectiv:

- Am aflat ultimele rezultate, îi şopti acesta cât putu de repede. Explozia este rezultatul unui atentat iar ambasadorul era înăuntru.

- Sunteţi siguri?

- Da. Toate datele indică acest lucru. Dar asta nu este totul: presa a aflat.

- Cum?

- A aflat totul. Mai puţin numele lui, iar poliţistul se întoarse spre prizonier, posibila implicare şi legătura cu tine.

- La naiba! o imagine palidă a emoţiilor ce-l străbăteau pe avocat. Dacă atunci când am venit erau mulţi, presupun că sunt cu toţii afară, cerând explicaţii.

- Nu chiar. Dar vor fi cu toţii în curând. Mai sunt câţiva din Africa de Sud care au avut unele probleme cu transportorul gravitaţional…

Zâmbetul detectivului era la fel de neplăcut ca şi milogeala lui prefăcută de mai devreme.

- Mulțumesc, băiete, îi spuse avocatul cu un zâmbet asemănător pe buze şi o bătaie prietenească pe umăr.

Johnson ieşi.

- Ai auzit? se întoarse LeBlanc spre prizonier.

Acesta aprobă din cap.

- Parțial.

- Dacă în vreun moment al vieții ai dorit să fi vestit... Ei bine, acum eşti.

- Ce propui?

Era deosebit de calm pentru situația în care se găsea.

- Spune-mi tot ce ştii despre problema în care ai intrat, îi sugeră avocatul. Poate aşa te pot ajuta.

În ultimele minute reportofonul a fost pornit şi oprit în mod repetat atunci când avocatul considerase că este nevoie sau nu să înregistreze sunetele şi imaginile din încăpere. Acum aparatul zăcea pe masă, printre hârtii, stins. Românul se întinse spre el şi-l porni în ciuda gestului instinctiv şi neterminat de a-l opri din partea avocatului.

- Cu ce să încep? întrebă gânditor Ion Farcaş.

- Cu începutul, desigur.

- M-am născut în...

- Nici chiar aşa. Cu începutul problemei.

- De meserie sunt inginer de sisteme şi pot spune că un programator bun, ca pasiune am scrisul de povestiri sau nuvele SF.

- Ai publicat ceva?

- Da. Câteva nuvele şi două romane, dar asta a fost înaintea sosirea speciei Leyyarf pe Pământ.

- Bine. Am să cercetez asta.

- Trebuie să adaug că la timpul lor au avut oarecare succes la public, dar mai mult local. Problema este că în ultimii 3 ani SF-ul nu mai este atât de căutat precum istoria speciilor extraterestre, în special a Leyyarf-ilor, şi cartografierea sistemelor solare cunoscute de ei. Acum intenționam să scriu un roman care să cuprindă atât o parte din istoria lor cât şi călătoria lor până aici, despre motivele pentru care au făcut-o... într-un cuvânt, pentru a ajuta la înțelegerea mai bună a lor.

- Şi pentru aceasta ai cerut ambasadorului o întâlnire privată?

- Da, dar nu tocmai. El m-a contactat.

- Cum?

- Pentru a mă documenta pentru roman am intrat în sistemul computerizat al Domului de Opal pentru a sustrage nişte informații inaccesibile publicului larg iar ambasadorul a aflat. Nici acum nu ştiu cum, mi-am luat toate mijloacele de prevedere. M-a contactat şi mi-a cerut să ne întâlnim. Dar a murit înainte de a apuca să vorbim.

- Tu l-ai omorât?

O întrebare directă.

- Nu, pentru ce aş fi făcut-o? Când am vorbit cu el şi-a exprimat dorința de a mă iniția în istoria speciei Leyyarf.

- De ce trebuia să vă întâlniți tocmai acum, după conferința de presă?

- Nu ştiu. El a ales data, timpul şi locul în care trebuia să ne întâlnim.

- Despre telecomanda care a fost găsită asupra ta ce-mi poți spune?

- Când ai fost ultima oară în România?

- Când eram copil. De ce?

- Încă mai există şi sunt folosite în mod curent maşinile cu carburant, Diesel şi prin injecție.

- Îmi aduc aminte de ele.

- Nu sunt prea multe. Dar telecomanda pe care o aveam era de la una dintre ele. A aparținut tatălui meu iar telecomanda este ultimul lucru care a mai rămas din ea. Şi hârbul de acasă care nu mai funcționează de ani de zile.

- Telecomanda mai merge?

- Nu am nici cea mai mică idee. Nu am mai schimbat bateriile din ea de nici nu mai ştiu cât timp. Trebuie să fie vreo câțiva ani buni.

- Hm.
O expresie deosebit de gânditoare şi deloc prevestitoare de lucruri bune din partea avocatului.
- Cu mine ce se va întâmpla?
O întrebare logică şi foarte calmă.
- Nu ştiu. Până acum nu au decât dovezi circumstanțiale. Dar dacă frecvența telecomande corespunde cu cea a bombei ai încurcat-o.
- Care este cea mai rea versiune?
- Dacă te vor pune sub acuzare sunt două posibilități: eşti judecat aici şi aproape sigur eşti executat sau Leyyarf-ii pot cere să fi judecat conform legilor lor.
- Pot face asta?
- Cred că da. Dar trebuie să mă mai documentez, genul acesta de probleme interrasiale nu este specialitatea mea. Dacă vei fi judecat aici poate, repet – poate –, un avocat bun te-ar putea scăpa dar pe planeta cămin Leyyarf nu ai nici o şansă.
Cineva din exterior ar fi spus că avocatul era agitat şi nervos, dar asta nu era adevărat. Era doar într-o ciudată stare de alertă care-l apuca de fiecare dată când era complet concentrat spre o anumită idee sau un anumit lucru mai ales acum, când era vorba de meseria lui.
- Nimeni nu a fost pe planeta Leyyarf. Sau cel puțin nu am auzit să se fi întors.
- Te-ai documentat pentru roman sau doar o spui aşa?
În ciuda tendinței ironice din voce avocatul era pe cât de curios pe atât de îngrijorat. Dar nu primi nici un răspuns.
- Mai spune-mi despre explozie, spuse tot el. Ai văzut-o?
- Da. La început am auzit un sunet ca de explozie iar când m-am întors vehiculului antigravitațional tocmai apăruse în raza mea vizuală.
- Era întreg?
- Tocmai exploda.
- Cât timp a trecut între cele două explozii?
- Cam o secundă. Poate un pic mai puțin sau mai mult. De ce?
Avocatul deveni dintr-o dată grăbit, îşi îngrămădi restul de hârtii în geanta diplomat fără să mai fie atent la ordinea lor. La sfârşit luă aparatul de înregistrat de pe masă şi-l puse în buzunar fără să uite să-l stingă.
- Nu ştiu prea multe despre construcția acestor maşini antigravitaționale, dar mi-a venit o idee pe care vreau să o verific.
- Când mai vii pe aici?
- Încă nu ştiu, dar cât mai repede. Îți promit asta.
Ieşi şi se îndreptă direct spre biroul căpitanului, acesta părea să nu se fi mişcat aproape deloc de pe fotoliu.
- Care sunt noutățile? îl întrebă.
- Consiliu suprem de apărare se întruneşte în aceste momente şi discută despre situația creată.
- Va fi pus sub acuzare?
- Încă nu este nimic sigur. Dar cred că da, mai ales după ceea ce tocmai am aflat.
- ??
- Se pare că tânărul tău client – presupun că eşti sau vei fi avocatul lui – a introdus un virus în computerul Domului şi a sustras unele date de acolo. Ştim cu siguranță că ambasadorul a aflat şi că între cei doi a existat o conversație printr-un canal securizat, nu ştim dacă prizonierul l-a şantajat pe ambasador dar vom afla.
- Cine a inițiat conversația?
Linişte. Nici unul dintre ei nu părea să fie doritor să-şi împărtăşească cunoştințele sau datele despre subiectul respectiv. În cele din urmă avocatul îşi pierdu răbdarea:
- Căpitane, poți să-mi spui măcar cine a inițiat conversația? Este important.
- Nu ştiu.
Asiaticul nu părea să fie prea afectat de asta, de fapt era aproape nepăsător. Lucrul îl enervă pe LeBlanc mai mult decât putuse bănui la început. Dar poate era doar oboseala care răbufnea:
- Atunci află!

Dădu să iasă vijelios, aproape la fel de vijelios precum obişnuia să intre şi să iasă mai vechiul său prieten Johnson. Vocea căpitanului îl opri în prag:

- Domnule avocat! Am mai aflat un lucru: telecomanda pe care o avea clientul tău corespunde cu frecvența detonatorului bombei.

- Asta nu înseamnă că el a detonat-o.

- E o iluzie, domnul avocat! Este...

- Mai vedem noi.

Dădu să iasă pentru a doua oară, se opri.

- Încă un lucru: verifică şi computerul vehiculului gravitațional. Cel ce a aruncat în aer reactorul ştia exact ce să facă, probabil a fost ceva din interior.

În cele din urmă avocatul ieşi din încăpere doar pentru a ajunge între ziariştii care acum se înghesuiau în fața intrării. Aceştia tăbărâră asupra lui luându-l la întrebări:

- Domnule LeBlanc, pentru ce ați fost chemat aici?

- Au vreun suspect?

- Reprezentați pe cineva în procesul deschis împotriva atentatorului?

Dar Michael trecu printre ei fără să scoată nici un cuvânt. În urma lui fosta soție îl privi lung în timp ce se îndepărta.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă unul dintre reporterii din jur.

- Nu, nimic, îşi reveni brusc.

3

Avocatul Michael LeBlanc intră în *umila mea locuință* – un zâmbet obosit i se iți pe față iar uşa se închise în urma lui. Bărbatul îşi lăsă geanta în apropierea intrării şi înaintă fără să mai aprindă lumina. Ştia pe de rost poziția tuturor lucrurilor din încăpere cu excepția...

- Ce cauți aici? întrebă cu duritate. Parcă ți-am luat drepturile de a intra.

Silueta care stătea pe unul dintre fotoliile din capătul opus al încăperii zâmbi şi atinse comutatorul lămpii de pe masă, conul de lumină care apăru lăsă să se vadă o imagine palidă a frumuseții Danei LeBlanc.

- De unde ştiai că sunt eu?

- De când te cunosc foloseşti acelaşi parfum, pot spune că te reprezintă. Holul era plin de mirosul specific. Deci, spune-mi, ce cauți aici?

- Vreau să ştiu câteva lucruri despre ceea ce s-a întâmplat în această noapte la secția de poliție. Nu poți să negi că ai fost acolo, te-am văzut.

- Nici nu am de gând să neg, te-am observat şi eu. Cum ai ajuns mai repede ca...

Se întrerupse brusc amintindu-şi ceva şi continuă zâmbind:

- Ai avut acces la vehiculul antigravitațional al postului la care lucrezi!

Michael avansase până în centrul încăperii aruncându-şi neglijent haina pe unul dintre scaune.

- Nu te-ai schimbat deloc, spuse femeia indicându-i gestul. Întotdeauna vii târziu şi obosit...

- Lasă vorba şi treci la subiect, o întrerupse el brusc. Spune-mi ce ai de spus şi pleacă.

- Vreau să ştiu care este legătura dintre tine şi atentatul asupra ambasadorului Quterg.

- Nu este nici o legătură.

- Dacă aş fi în locul tău nu aş spune asta, îl avertiză tânăra. Hacker-ii postului au descoperit că în ultimele ore polițiştii au accesat dosarul unuia Farcaş Florin. Individul a intrat în SUA acum câteva zile şi este în această zonă, paşaportul şi cărțile de credit folosite ne indică acest lucru.

- Şi ce propui? Să mergem să-l căutăm? întrebă ironic avocatul.

- Nu-ți înțeleg ironia, sau mai puțin cauza acesteia. Ştiu că nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții, dar nu simt că o merit.

- Bine.

Umanitatea şi falsa accesibilitate din glasul avocatului dură numai o singură secundă pentru că continuă cu tonul dur pe care-l folosise de la început:

- Ai terminat?

- Încă nu mi-ai spus care este legătura dintre tine şi acest individ. Şi să nu spui că nici una, pentru că nu te cred. Este vorba de un român şi ştiu cu siguranță că îi cunoşti limba, prezența ta acolo nu putea fi întâmplătoare.

- Chiar dacă ar fi vreo legătură între noi doi, nu aş putea să-ți spun nimic, doar ştii de ce. Nu pentru că sunt avocat şi că este un posibil client, sau cel puțin nu numai... Acum te rog să pleci, vreau să mă odihnesc puțin.

- Dar...

Însă avocatul intră în baie înainte de a-i da fostei sale soții posibilitatea de a insista. Când ieşi în cameră nu mai era nimeni, în scurt timp era în pat şi în cele din urmă adormi. Cu toate gândurile care-l obsedară sub formă de vise chiar şi în somn reuşi să doarmă destul de bine până a doua zi dimineață când îl trezi telefonul. Era vechiul său prieten, detectivul Johnson.

- Se pare că sugestiile tale nu te-au ajutat, începu acesta fără nici o altă introducere.

- Cum aşa?

- Vehiculul antigravitațional al ambasadorului era un tip nou, protejat de efectele unei posibile explozii de acest tip de un câmp de forță secundar. Explozia ar fi fost inutilă din acest punct de vedere.

Avocatul ar început să răsufle uşurat dacă nu ar fi existat propoziția de început a detectivului:

- De ce am impresia că asta nu este totul?

- Am analizat computerul de bord al navei, informațiile din „cutia neagră" sugerează că câmpul de forță secundar prezenta fluctuații cauzate de un virus de calculator. De aceea nici nu a rezistat decât puțin timp după explozie.

- Ce fel de virus? întrebă pe loc avocatul.

- Unul din aceeaşi familie cu cel introdus în computerul principal al Domului de Opal. Adică acelaşi mod de realizare şi de gândire – programatorii au estimat că există o probabilitate de peste 90% ca ele să fie realizate de aceeaşi persoană.

- Este pus sub acuzare?

- Oficial încă nu, dar este numai o problemă de timp. Presupun că este vorba de numai câteva ore... dar poate fi vorba şi de mai puțin.

- Mulțumesc că m-ai anunțat. Vin acum până acolo.

Reporterii erau încă adunați în fața secției de poliție când avocatul ajunse acolo, păreau că nici măcar nu se mişcaseră toată noaptea din fața intrării unde erau blocați de forțele de ordine. Trebui să-şi facă pentru a doua oară loc cu coatele printre ei, dar spre deosebire față de noaptea trecută Johnson îl întâmpină.

- Acum câteva minute procurorul general a hotărât punerea lui acuzare a lui Florin Farcaş, aşa că a devenit în mod oficial clientul tău, îi spuse acesta când au ajuns la o distanță suficient de mare de reporteri pentru a nu putea fi auziți.

- Nu este clientul meu. Ştii doar că nu sunt specializat în dreptul interrasial.

- Te-a cerut pe tine. Numai pe tine.

- Ce-ați mai aflat? Vreau să spun, ce-ați mai aflat despre navă?

- În afară de ceea ce ți-am spus mai devreme nimic.

- Acum aş vrea să te rog să mă laşi singur cu... clientul meu câteva minute, trebuie să-i mai pun câteva întrebări.

- Nici o problemă, îi răspunse polițistul cu un rictus întins pe toată fața. Tu scapi uşor, dar eu trebuie să mă întorc în iadul de afară şi să le răspund blestemaților de reporteri tot ce vor să ştie.

- Vezi că am fost căsătorit cu un asemenea blestemat de reporter, îi atrase atenția Michael.

- Dana LeBlanc este excepția de la regulă. Nu mi-ai spus niciodată de ce ați divorțat, îl opri detectivul din drumul său. Păreați foarte fericiți când v-am văzut ultima oară împreună.

- Chiar şi cea mai intensă fericire păleşte atunci când cariera ocupă cea mai mare parte a timpului...

Michael LeBlanc se smulse cu fermitate din strânsoarea detectivului şi îşi continuă drumul aproape netulburat. Aproape.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre virusul cu care era infectat computerul vehiculului? a fost primul lucru pe care îl întrebă pe prizonier.

- Care virus?

- Nu te preface că nu ştii nimic, doar este vorba despre o versiune a propriului tău virus pe care l-ai folosit ca să intri în computerul Domului de Opal.

- Zău că nu am nici cea mai mică idee despre ceea ce vorbeşti, îi răspunse românul, iar expresia de pe fața lui îl convinse pe avocat că spunea adevărul… doar dacă nu cumva era un actor suficient de bun pentru a-l păcăli.

Avocatul alungă acest gând cu violență: experiența sa de viață îl adusese în preajma multor oameni, nu era uşor de păcălit. Nu îi trebui prea mult pentru a-i împărtăşi prizonierului toate informațiile noi.

- Deci aşa s-a întâmplat…

Acum era rândul românului să se plimbe prin încăpere gânditor.

- O IA ar putea face un asemenea program destul de uşor dacă are la dispoziție o mostră dintr-un alt program.

- Cum adică?

- Oricine ar putea pune mâna pe unul dintre programele pe care le-am făcut până acum, poate chiar pe virusul din Domul de Opal. O Inteligență Artificială poate reproduce oricând modul meu de gândire într-un alt program.

- Există doar câteva IA în toată lumea care ar putea face asta.

- Patru, ca să fiu mai precis. Şi încă două de care ştiu aflate în posesia extratereştrilor.

Avocatul era chiar surprins.

- Tu îți dai seama de ce sugerezi?!

- Nu cred că Leyyarf-ii şi-ar ucide semenii, toate datele pe care le am arată că au trecut peste această fază ca specie. Mă gândesc la oameni… oare care organizație ar face aşa ceva. CIA? FBI? Dar nu înțeleg ce ar avea de câştigat un pământean dacă ambasadorul ar muri…

Pentru avocat era clar că cel din fața lui gândea cu voce tare, dar nu de o nouă teorie a conspirației avea nevoie:

- Ascultă, omule! Nu te mai gândi să cauți cai verzi pe pereți sau conspirații inexistente. Gândeşte-te mai bine cum să scapi cu fața curată din procesul acesta pentru că altfel eşti ca şi mort.

- Dar nu va fi nici un proces.

Acum Farcaş stătea în picioare în partea opusă a mesei fixându-l cu privirea pentru prima oară pe omul din fața lui. Acesta îi susținu curios privirea dar după numai câteva minute tresări aproape speriat, simțea cum frisoane ciudate îi străbăteau coloana vertebrală pe măsură ce privirea omului de lângă el devenea din ce în ce mai tulburătoare.

- Nu înțelegi? Nu va fi nici un proces.

Omul pirpiriu din seara precedentă – acela care nu ar fi rezistat nici măcar o zi în închisoare – dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată lăsând în locul lui un om foarte pasionat de ceea ce făcea şi a cărui siguranță de sine răzbătea prin toți porii. O versiune brusc îmbunătățită – oare? – a celui care-i pusese pe jar prin intermediul unei limbi străine pe polițişti cu numai câteva ore în urmă. Prizonierul se aşeză pe scaun şi se întinse peste masă, acum fețele lor aproape se atingeau iar Michael, aproape îngrozit, se întreba cu cel fel de nebun avea de-a face.

- Nu cred că ştii acest lucru, dar simțul onoarei apare în aproape toate cărțile pe care le avem despre civilizația Leyyarf-ilor. În toată istoria cunoscută de noi, acest lucru se repetă cel mai des. E adevărat că nu ştim foarte multe despre ei, nu au venit aici decât de aproape 4 ani dar dacă ceea ce cred eu este adevărat atunci vor dori ca acest proces să aibă loc după legile lor.

- De asta mă şi temeam, se scăpă avocatul într-un moment de pauză al interlocutorului. Nu cunosc aproape nimic despre aceste legi. Dacă ar fi după legile noastre…

- Aş mai fi avut o şansă, ştiu. Mi-ai spus-o deja. Dar dacă ar fi să profit de această şansă şi să scap sau să mor încercând să aflu mai multe despre prima civilizație care ne-a vizitat planeta prefer cea de-a doua variantă.

- Cum adică să mori? tresări avocatul.

- Există lucruri mai rele decât moartea.

Fascinația din vocea prizonierului îl făcu pe Michael să uite complet de groaza de mai devreme şi îl cuprinse şi pe el asemenea unei muşte prinse într-o pânză de păianjen, nu-i mai rămase decât să asculte până la capăt acest... monolog, căci dialog nu mai putea spune. Fascinat de lumea exotică care răzbătea din descrierea vagă a celui din fața lui ridicat dintr-o dată şi în lipsa a cuiva mai bun la rangul de expert în civilizațiile extraterestre în general şi în civilizația Leyyarf în special:

- În trecutul lor – adică în trecutul pe care îl cunoaştem – toate procesele, ca şi toate provocările mai importante au avut într-o arenă, aşa numitul Loc al Dreptății unde doi luptători intră şi numai unul iese viu.

- Dar asta este...

- O barbaritate, ştiu. Dar nimeni nu moare în Locul Dreptății, nimeni nu a murit acolo în ultimii 400 de ani. Din câte am înțeles o asemenea bătălie durează până când primul dintre ei cedează în vreun fel, învinsul iese un pic cam şocat, buimac, cel mult leşinat. Oricum, cineva şi-ar reveni în câteva ore sau câteva zile.

- Dar mai există locul...

- Ține cont că Leyyarf-ii nu sunt violenți, există multe referiri în datele pe care le avem despre ei că nici un Leyyarf nu a murit de mâna altui Leyyarf de mai mult de 210 ani tereştri, au trecut peste stadiul violenței ca specie. Sunt mai presus de ea.

- Aş vrea să pot spune la fel despre oameni.

- O vom face şi noi, la un moment dat. Dar nu asta mă preocupă pe mine acum ci Locul cel Drept, sau Azxla Shooi´ch cum este numit în limba Leyyarf.

- De ce?

- Deşi nu cunosc nici un caz de astfel de luptă în ultimii 200 de ani tereştri – raportați bineînțeles la civilizația lor – pun pariu că Locul Dreptății încă mai există şi este încă funcționabil. Probabil sub forma a ceea ce noi numim muzeele şi monumentele istorice.

- Dar ce fel de luptă ar putea fi între un om şi un Leyyarf? Suntem de aproape două ori mai mari decât ei!

- Datele pe care le am sunt cam incomplete, dar nu cred că este vorba de o luptă fizică. Sau cel puțin nu mai este o luptă fizică ca în trecut. Mai curând aş spune că este vorba despre o provocare a inteligenței sau a imaginației, oricum ar fi lupta ea se duce la nivel mental.

- Cum te-aş putea ajuta eu? Ți-am mai spus că nu am experiență cu rasele extraterestre.

- În toate luptele din locul Dreptății despre care am aflat... „luptătorii" au avut nevoie de intermediari pentru a aranja aceste lupte... aceşti intermediari au acelaşi rol cu un avocat din civilizația noastră.

- Vrei să-ți fiu intermediar. Imposibil!

- De ce?

- Ți-am spus deja: nu ştiu aproape nimic despre civilizația lor. Mai ales aceste puncte esențiale pe care mi le-ai spus şi de care aş avea nevoie pentru a aranja lupta.

- Acest lucru nu este nici o problemă, o parte le cunosc eu iar restul le vom afla pe parcurs. Vezi tu... simțul onoarei este unul deosebit de răspândit în Univers – extratereştrii ne vor oferi toate informațiile de care vom avea nevoie. Simțul *lor* al onoarei nu le permite să facă altceva.

- Mai este o problemă: oamenii. Sunt sigur că cei din guvern nu te vor lăsa prea uşor la îndemâna extratereştrilor oricât de avansați ar fi ei. Nu este o chestie de onoare cât de birocrație şi de politică, fiecare vor dori o porție din câştig.

- Adică din mine.

Avocatul aprobă din cap.

- Ai nevoie de ajutorul meu pentru a trece peste ei.

- Deci accepți?

- Da. *Am pierdut orice posibilitate de a refuza din momentul în care am fost chemat aici noaptea trecută.*

- Atunci la treabă. Să mă anunți cum merg lucrurile.

Spunând acestea prizonierul se îndreptă spre uşă şi ciocăni.

- Îţi mulţumesc pentru tot, spuse înainte de a ieşi.
- Cu plăcere, îi răspunse avocatul uşii goale.

Începu să-şi strângă lucrurile. Gesturile şi mimica nu îi trădau cu nimic trăirile interioare, nu dorea să dea înapoi dar nici nu era prea bucuros de situaţia creată:

- *Pentru ce îmi trebuie toate astea? Şi cum naiba am ajuns exact în mijlocul unui incident internaţional... adică galactic?*

Dacă ar fi crezut în soartă atunci ar fi ştiut deja răspunsul, dar Michael LeBlanc nu era omul care să creadă că destinul său era condus de o forţă supremă. Era unul dintre cei care credeau cu fermitate că îşi alcătuiau propriul viitor fără nici o intervenţie din afară a unei forţe omnipotente. Ajuns din nou în faţa căpitanului, avocatul se aşeză comod pe unul dintre scaunele din încăpere ca pentru a-i face ciudă ofiţerului:

- Se pare că ai dat de necaz, domnule LeBlanc.
- De ce?
- Ordinele mele sunt de a-l ţine închis pe Farcaş Florin până când este plătită cauţiunea atunci când este cazul sau până la proces, depinde de caz. Dar acum trag de mine pe de o parte extratereştrii care vor să îl predau în custodia lor până la proces şi pe de altă parte procurorul care îmi interzice acest lucru.
- Este o problemă a dracului de complicată.
- Mie-mi spui? Guvernul planetar deliberează chiar în aceste momente pentru a decide cui îi revine sarcina procesului: nouă, extratereştrilor sau chiar României care cică ne cere să-l eliberăm pe baza faptului că nu a fost dovedit cu certitudine faptul că el a fost cel care l-a ucis pe ambasador. Şi chestia este că bătrâna şi demodata Rusie este de partea României spunând că atâta vreme cât omul nostru nu este acuzat de nimic nu avem dreptul să-l ţinem închis.
- Dar a fost acuzat! Ştiu asta de acum câteva ore!
- Este adevărat, dar până acum nu avem decât dovezi indirecte, nimeni nu l-a văzut apăsând degetul pe declanşatorul bombei sau introducând în computer virusul care a distrus maşina. Ştii că aceste lucruri nu reprezintă un factor decisiv care să-i convingă pe juraţi.
- Mai ales faptul că virusul este o variantă a celui introdus în computerul Domului. Pentru o IA este foarte uşor să ia un fişier infectat cu acest virus şi să-l schimbe într-unul care să atace special vehiculul ambasadorului. Clientul meu s-a întâmplat să fie la momentul nepotrivit la locul nepotrivit.
- Ştii ceva, domnule LeBlanc? Mie nu-mi plac avocaţii din pricina faptului că apără toate jigodiile pe care noi încercăm să le pune dincolo de bare şi destul de des reuşesc să le ţină în libertate. Dar pe dumneata te compătimesc, nu pentru că cred sau nu că clientul tău este nevinovat, ci pentru că ai nimerit într-o situaţie din care nu mai ai nici o ieşire. Cel puţin una în care să ieşi învingător.
- Vom vedea.

Dar nici avocatul nu credea asta, în acest moment trebuia să-i dea dreptate căpitanului pentru simplul motiv că până acum situaţia îl depăşea cu mult.

4

Două zile mai târziu una dintre navele extraterestre pleca de pe Pământ având ca destinaţie planeta Leyyarf. Îi avea la bord pe Farcaş şi pe avocatul său, pe fosta soţie a acestuia din urmă şi câţiva dintre specialiştii în transmisiile intradimensionale pentru legătura înapoi spre Pământ. Consiliul suprem al Leyyarf acceptase cu greu prezenţa reporterilor, dar o făcuse la rugămintea personală a preşedintei guvernului terestru. Ea insistase pe faptul că aveau nevoie de o relatare cât mai exactă şi mai rapidă a procesului, mai ales dacă avea loc pe o planetă aflată la o distanţă de câţiva zeci de ani lumină.

- Sunt aproape emoţionat, îi şopti Farcaş avocatului său. Acum aproape o săptămână nici nu credeam că voi ajunge pe Leyyarf şi cu toate acestea, iată-ne.
- Nu cred că te afli tocmai în ipostaza în care te poţi emoţiona pentru această călătorie, îi răspunse acru femeia de lângă el. Eşti acuzat de crimă.
- Sunt nevinovat, dacă aş putea să o dovedesc cred că aş face-o.

- Atunci cum ai de gând să câştigi procesul?

- Aici nu este vorba de a fi vinovat sau nu, îi răspunse românul. Este vorba de a câştiga o bătălie în Locul Dreptăţii.

- Se pare că ştii mai multe decât cea mai mare parte a oamenilor despre Leyyarf şi obiceiurile de acolo.

Extraterestrul se aşeză drept în faţa lui Farcaş, pe unul dintre fotolii. Acesta se mulă pe corpul lui în timp ce se lăsa pe spate, dar ochii lui continuau să-l fixeze pe român cu o intensitate tulburătoare. Acesta îi susţinu privirea fără şovăială.

- Ce se întâmplă? îl întrebă Dana LeBlanc pe fostul ei soţ în şoaptă.

Oricât de tulburat era de apropierea de o femeie frumoasă ce fusese cândva – odinioară, de prea mult timp deja – soţia lui, acesta încercă să o îndepărteze, atent la ceea ce se petrecea lângă ei. Dar în cele din urmă fu nevoit să-i răspundă:

- Nu am nici cea mai mică idee, dar cred că este un fel de încercare. Un test.

- Dar pentru ce?

- De unde vrei să ştiu? o repezi el.

- Oare ce vrea...?

Femeia murmură cuvintele fără să-şi dea seama că o face, dar avocatul nu avea nevoie să le audă pentru a-şi da seama cât de fascinată era fosta lui soţie. Nu pentru că era poate la fel de fascinat, dacă nu chiar mai mult, dar pentru prima oară de mult timp emoţiile se puteau descifra cu foarte mare uşurinţă pe chipul celei de lângă. În acest moment o găsea nespus de transparentă, aproape vulnerabilă, i se făcu milă de ea:

- Cred că mai curând îi testează voinţa. Vrea să ştie dacă Florin este în stare să reziste procesului.

- Cum?!

În tot acest timp cei doi de lângă ei, omul şi extraterestrul, continuau să se fixeze reciproc, ca într-o transă.

- Are dreptate, spuse în cele din urmă extraterestrul fără să se mai uite la cei doi. Şi este în stare să reziste acestui proces. Mă numesc Treop şi am fost trimis să vă însoţesc pe parcursul acestei călătorii.

Îşi mută privirea spre ei. Cu toate că nu avea mai mult de 1.20, cei doi oameni simţiră imediat senzaţia de putere pe care acesta o emana, senzaţie care aproape putea fi simţită şi din spatele camerei de filmat.

- Tradiţia cere ca fiecare dintre luptători să fie testat înainte de luptă. Teste complexe, ale puterii fizice, psihice dar mai ales morale. Dar nu nu-mai de aceea mă aflu aici, ci pentru a vă furniza date despre cum va avea loc procesul. Ştiu că sunteţi curioşi să aflaţi cât mai multe despre acesta. Mai ales tu, arătă spre cel din dreptul său.

- Eşti telepat? tresări acesta.

- *Tu* ce crezi?

- Din datele pe care le am nu rezultă acest lucru. Dar cred că m-aţi studiat în detaliu în ultimele câteva zile, aşa cum am încercat să o fac şi ei în ultimii câţiva ani.

Extraterestrul îi răspunse cu o înclinare din cap. Era corect.

- În ce constă procesul?

- În primul rând se vor declara intenţiile, în cazul tău este vorba de acuzaţia ce ţi se aduce. Dacă acuzaţiile stau în picioare atunci ţi se va la îndemână un aparat asemănător cu computerele voastre dar mult mai sofisticat, va fi ataşat ca un apendice creierului tău. Are rolul de a genera sunetele şi imaginile pe care doreşti să le vadă cei din jur.

- Care este scopul lui?

- Vei avea un adversar, dacă prin intermediul imaginilor, sunetelor şi mişcărilor pe care le vei face îl vei determina să se considere învins atunci vei fi considerat nevinovat.

- Cum adică învins?

- El va face acelaşi lucru, va încerca să te impresioneze pentru a-i urmări spectacolul sau să te determine să te retragi. Dacă îl vei face să se oprească din asta, va fi învins.

- Şi moare? se precipită avocatul.

- Deloc. Vi se va da un anumit timp pentru a face asta, depinde de la caz la caz. Dacă nici unul dintre voi nu se va declara învins până la sfârşitul acelui timp, va urma o luptă fizică care va duce inexorabil la moartea unuia dintre voi.

- Deci de aceea...

Farcaş îşi lăsă propoziţia neterminată în timp ce cădea pe gânduri.

- Despre ce este vorba? se interesă Dana LeBlanc.

- Îmi spunea zilele trecute că nu a mai găsit date despre moartea nici unui Leyyarf în ultimii 200 de ani tereştri şi nu ştia de ce. Acum a aflat.

- În trecut toate luptele din Locul Dreptăţii se terminau întotdeauna cu moartea unuia dintre luptători, le explică extraterestrul. Asta cere codul onoarei. Dar nu mai suntem animale... s-a introdus această simulare a unei lupte, iar cel care pierde se acoperă de ruşine pentru tot restul vieţii.

- Şi este izolat de specie, îl completă sumbru românul. Este ca şi cum l-ai arunca la închisoare pentru tot restul vieţii... dar este mult mai rău decât închisoarea pentru că nu mai este cale de scăpare. Pentru un Leyyarf a fi izolat de specie este mai rău chiar decât un blestem, preferă să moară decât să se întâmple asta.

- Atunci de ce...?

- Nu s-a mai înregistrat nici o moarte pentru că pur şi simplu nu am mai avut atât de multe procese ca altădată. Rezultatul unui duel prin aparatul de simulare este aproape covârşitor chiar şi pentru un Leyyarf. Dacă nu ai o minte puternică poţi foarte uşor să ţi-o pierzi.

- Aveţi aşa ceva? Adică nebuni?

Mirarea femeii era împărtăşită şi de ceilalţi oameni care ascultau conversaţia dintre ei, dar nu aşa de zgomotos.

- Este prima oară când aud aşa ceva,

- Am avut şi nebuni în trecut, dar acum aparatul nu este folosit prea des. Ultima oară când am avut o luptă mai importantă a fost acum 6 ani tereştri şi s-a sfârşit cu un adevărat şoc pentru unul dintre participanţi. A fost nevoit să renunţe şi aşa şi-a câştigat Quterg postul de ambasador.

- Cum?

- De obicei postul de ambasador se obţine înainte de contactul cu o anumită rasă, este inevitabil. Persoana respectivă trebuie să devină în timpul respectiv un expert în rasa respectivă pentru că toate relaţiile noastre depind de ea.

- Nu puteţi trimite un începător, adăugă românul. Înţeleg.

Le-au trebuit câteva ore bune, cam tot restul drumului, până să afle restul detaliilor pe care trebuiau să le afle. Când au ajuns pe Leyyarf erau deja obosiţi. Nu au adormit pentru singurul motiv că doreau să vadă cu ochii lor aterizarea, şi a meritat pe deplin. Deşi nu cunoşteau planeta decât din pozele sau documentarele pe care Leyyarf-ii le împărtăşiseră pământenilor frumuseţea ei le rămăsese întipărită în minte.

- Este mai frumoasă decât am bănuit!

Exclamaţia femeii ilustra pentru a doua oară în ultimele două zile gândurile celor din jurul ei, dar erau prea uimiţi pentru a mai putea spune ceva.

- Este aproape de frumoasă ca şi Pământul. Dar este prea roşie, prefer albastrul.

Avocatul îi aruncă o privire uimită clientului său. Oare de ce se gândea în aceste momente la aşa ceva?

Discul roşu-portocaliu al planetei se apropia din ce în ce mai mult, dar nava nu păru să-şi reducă din viteză. În cele din urmă se înscrise pe o traiectorie stabilă în jurul planetei şi aşteptă un culoar liber pentru a putea coborî. Când nava se lăsă pe solul tare al spaţioportului, Farcaş tresări. Nu ştia de ce, dar pentru prima oară de când intrase în toată povestea aceasta se simţea cu adevărat emoţionat. Poate pentru că era pe cale să devină unul dintre puţinii oameni care au vreodată piciorul pe această planetă. Sau poate pentru că îşi punea în joc viaţa. Dar uită de emoţie atunci când uşa care comunica cu exteriorul se deschise cu un zgomot metalic şi nu reuşi să vadă decât peretele de un cenuşiu întunecat al unui tub de tipul celor folosite în comunicarea a două nave în vidul întunecat al spaţiului dintre aştri.

- Ce înseamnă asta?

- Este pentru protecția voastră, îi răspunse extraterestrul. Noi suntem compatibili cu atmosfera terestră dar voi nu ați supraviețui în atmosfera noastră nici măcar un minut. Este din pricina unor substanțe chimice care există în aer în stare naturală şi care sunt mortale pentru voi.

Românul stătu pentru o clipă pe gânduri ezitând dar în momentul următor intră în tubul metalic urmat de restul de oameni. O parte dintre aceştia cărau echipamentul greu al comunicației intradimensionale.

- Atunci cum rămâne cu lupta? îl întrebă el pe Treop când ajunse la capătul tubului.

Acum se aflau în interiorul unei construcții pe care nu o putea recunoaşte, nu avea nici o semnificație pentru el. Nu putea să fie decât clădirea spațioportului.

- Credeam că Locul Dreptății este în aer liber.

- Este adevărat, este o arenă. Acum ne îndreptăm spre subsolul ei, acolo veți fi cazați pentru următoarele 16 ore terestre şi jumătate până la luptă.

- Dar dacă nu avem acces la suprafață atunci cum vom putea urmări lupta? se interesă Dana LeBlanc.

- Veți instala camerele de filmat atât acolo sus cât şi în subterane. Pentru ca ambii luptători să aibă acces la partea finală a acestei bătălii am construit un loc special pentru ei.

- Aveți înregistrări despre bătăliile anterioare?

- Da. Ți le voi trimite peste câteva minute, după ce vă veți instala.

- Atunci arată-ne te rog drumul.

5

Câteva ore mai târziu tehnicienii terminară de instalat aparatura de comunicație iar o Dana LeBlanc obosită se întoarse în camerele unde erau cazați.

- Mă simt aşa de obosită, îi mărturisi ea fostului soț aşezându-se pe unul dintre paturi.

Acesta lucra de zor la terminalul unui computer local, imaginea unei arene sub un cer roşu-portocaliu se derula încetişor pe ecranul acestuia.

- Şi ce propui? Culcă-te.

Ea îi întoarse o privire uimită.

- Nu-ți înțeleg indiferența. Chiar şi când am fost căsătoriți şi eram certați ai fost mai interesat față de mine decât acum.

- Acum am un caz mult mai important decât am avut vreodată, iar dacă nu înțelegi acest lucru atunci ar trebui să mă întreb de ce am ajuns să ne căsătorim.

- Pentru că odinioară a fost între noi o atracție căruia i-am căzut amândoi în plasă... dar care s-a evaporat atunci când cariera fiecăruia a devenit mai importantă.

- Ceea ce fac este un lucru pe care nu cred că l-ai înțeles niciodată: nu practic avocatura pentru banii pe care-i obțin în urma cazurilor ci pentru a-i apăra pe cei care au nevoie de mine. Banii sunt un efect secundar al acestui lucru.

- Ia spune, cu câți nevinovați ai avut de-a face în întreaga ta carieră?

- Suficienți.

- Să nu-mi spui că guvernatorul de Alabama era la fel de inocent ca un prunc! Sau că clientul tău de acum este nevinovat!

Michael ridică din umeri.

- Nu spun că guvernatorul era un sfânt, dar nu era vinovat de crima care i-a fost pusă în cârcă.

- Dar Farcaş? Este şi el nevinovat?

Avocatul ezită pentru a readuce imaginea de pe ecran într-un alt unghi...

- Haide, domnule LeBlanc. Răspunde la întrebare.

Michael tresări aproape în acelaşi timp cu fosta lui soție, nu-l auziseră pe român intrând.

- Vreau să ştiu care este părerea ta în această problemă, spuse acesta.

- Te îndoieşti cumva de mine? întrebă Michael cu o agresivitate vădită în glas. Sau de faptul că cred în nevinovăția ta? Dacă este aşa, spune-mi şi îmi fac bagajele chiar acum.

- Nici vorbă. Zarurile au fost deja aruncate, nu mai putem pleca decât fie învingători fie învinşi. În plus, nu te pot lăsa să pleci pentru că nu este nevoie: am încredere în tine. Trebuie.

- Ce-ai mai aflat?

- În primul rând mi-a fost confirmată părerea originală: în cazul Leyyarf-ilor onoarea este totul, ea îi uneşte pe toţi la un loc pentru a-i despărţi de trib pe cei indezirabili, pe cei slabi.

- Şi se folosesc de Locul Dreptăţii pentru a face asta, spuse Dana LeBlanc. Ştim deja acest lucru.

- Lupta este reprezentată de imaginile schimbate între cei doi luptători, acestea sunt de o asemenea complexitate cum numai experienţele de viaţă pot avea. Este o împărtăşire a unor experienţe trăite, un adevărat spectacol de imagini şi sunete, iar cel care are o viaţă mai interesantă câştigă.

- În ce sens o viaţă mai interesantă?

Femeia nu înţelesese pe deplin la ceea ce românul se referea.

- Adică cel care a călătorit cel mai mult? Sau cel care a avut cele mai multe aventuri? La ce anume te referi?

Farcaş se mulţumi să dea din umeri.

- Încă nu ştiu cum funcţionează aparatul. Dar cred că voi afla până la urmă... Cu toate acestea ştiu două lucruri cu siguranţă: că am nevoie de toată experienţa întregii mele vieţi şi că în întreaga lor istorie nu a existat nici un luptător care să lupte în Locul Dreptăţii de două sau mai multe ori.

- Asta puteam să-ţi spun şi eu. Singura dată când a fost o încercare de acest gen tipul a murit înainte de luptă dintr-un motiv care-l găsesc cam straniu.

- În ce sens?

- A făcut echivalentul lor de atac cerebral. Nu ştiu de ce... ei nu fac în mod normal aşa ceva.

- Nu are importanţă. Oricum nu voi lupta decât o singură dată.

- Ce ne mai poţi spune despre luptă? Ceva care ai uitat să ne spui mai devreme?

- Nu cred. Cam asta este tot. Cred.

- Atunci du-te să te odihneşti. Vei avea nevoie de asta.

Se despărţiră fiecare începând sau continuându-şi treburile pe care şi le propuseseră.

Câteva ore mai târziu totul era pregătit pentru a începe cea mai importantă bătălie a secolului XXI. Cei doi luptători erau legaţi de scaunul lor depărtaţi de numai câţiva metri de spaţiu liber, sala în care se aflau era chiar sub arena numită şi Locul Dreptăţii iar pereţii laterali erau plini cu obiecte folosite de Leyyarf-i în trecutul lor istoric în luptele dintre ei. Florin Farcaş recunoscu cu uimire unele arme care din exterior semănau foarte mult cu corespondentul lor uman, dar acolo se oprea asemănarea dintre ei. Camerele de filmat ale oamenilor şi dispozitivele de înregistrare ale extratereştrilor erau prezente atât peste tot în jurul lor cât şi deasupra, în arenă şi reprezentau principala metodă de comunicare cu cei aflaţi acolo. Puteau urmări ceea ce se petrecea acolo la fel de bine precum puteau fi urmăriţi în tot timpul acestei lupte.

Locul Dreptăţii era plin până la refuz cu corpurile Leyyarf-ilor veniţi să urmărească pe viu bătălia. Într-un loc special amenajat pentru ei oamenii urmăreau cu uimire această adunătură de fiinţe.

- Ce înghesuială! exclamă Dana. Nu credeam că voi vedea aşa ceva vreodată.

- Dacă ai fi tu în locul lor ai face acelaşi lucru, îi atrase atenţia fostul ei soţ.

- Ai dreptate.

- E timpul, îi spuse unul dintre tehnicieni apropiindu-se de ea.

- Cred că ar trebui să începem, se întoarse ea spre Michael.

Dar acesta nu mai era pe locul în care fusese cu câteva secunde mai devreme. Ca posedat avocatul se folosise de scurta întrerupere pentru a avansa spre microfonul din apropierea lor şi se pregătea să preia cuvântul.

- Onorată asistenţă, începu în modul tradiţional în timp ce atenţia tuturor se îndrepta spre el, permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Michael LeBlanc şi am onoarea de a-l reprezenta pe acuzat în această provocare.

Camerele de filmat începură să transmită din plin spre Pământ şi tot Universul cunoscut întreg peisajul pe care Dana încercă să-l comenteze fără a reuşi pe deplin. Imaginea scăpa oricărei descrieri verbale, chiar şi imaginile cele mai bune ale transmisiei nu puteau să sintetizeze întreaga tensiune care plutea prin aer. La cuvintele avocatului această tensiune păru să explodeze pentru câteva momente, dar se liniştiră cu toţii dându-şi seama că procesul începuse. Lumina roşu-portocaliu a soarelui oglindea arena goală şi tăcută şi tribunele pline până la refuz care tremurau sub efectul atât de cunoscut oamenilor al nerăbdării.

Dedesubt Farcaş urmărea pe monitorul de lângă el ceea ce se întâmpla în arenă, putea să spună că era foarte emoţionat, aproape nervos. Nu regreta nimic şi nici nu avea de gând să dea înapoi, dar în aceste momente abia aştepta să se termine toată treaba şi să plece cât mai repede acasă.

- Vă solicit prezentarea acuzaţiilor pe care le aduceţi clientului meu, îl auzi pe Michael spunând.

Românul privi spre scaunul din dreptul său, era încă liber dar simţea că nu mai trebuia să aştepte prea mul timp până avea să fie ocupat. Se decise să-şi mute atenţia asupra lucrurilor care se petreceau afară.

- Clientul tău este acuzat de uciderea cu premeditare a lui Quterg, ambasadorul civilizaţiei Leyyarf pe planeta Pământ.

Cel care luase cuvântul era unul dintre extratereştrii din loja de onoare, iar dacă Farcaş îşi amintea suficient de bine din înregistrările văzute ceva mai devreme se numea Vyuic. Era unul dintre conducătorii speciei Leyyarf, Farcaş încă nu înţelesese prea bine cum stătea situaţia dar era sigur că cel care vorbise era echivalentul conducătorului suprem.

- De aceea, continuă acesta, aici nu va fi judecat numai clientul tău ca persoană fizică ci specia voastră luată ca întreg.

Dana încremeni, nu se aşteptase la aşa ceva. Pentru o secundă lungă îşi pierdu glasul lăsând telespectatorii fără nici un comentariu, dar nici nu era nevoie de unul. Cuvintele extraterestrului spuseseră deja totul.

- Dacă Florin Farcaş va fi considerat vinovat el va muri iar specia Leyyarf va întrerupe orice contact cu specia umană. De asemenea vom cere tuturor celorlalte specii din galaxie să facă acelaşi lucru.

Dana continua să asculte spusele lui Vyuic fără să adauge nimic. Aproape pierdută aruncă o privire în jur la oamenii din jurul ei, la feţele lor serioase, chiar grave. Cu toţii înţelegeau că dacă Farcaş ar pierde lupta care va urma omenirea avea să fie izolată de restul galaxie, iar asta însemna numai o problemă de timp până la o criză mondială. În scurtul timp de la începuturile Erei Spaţiale omenirea se răspândise pe planetele din sistemul solar dar deja se făcea simţită o oarecare suprapopulare în statistici. O izolare la nivelul propriului sistem ar fi dus la suprapopulare vădită în mai puţin de 100 de ani, asta dacă resursele le-ar fi ajuns până atunci. Un război nu ar fi fost nici pe departe o soluţie la această problemă, nu se puteau pune cu resursele materiale şi militare ale unei întregi galaxii.

Florin Farcaş ajunsese la aceleaşi concluzii şi tresări. Îşi luă privirea de la monitor şi aruncă o privire aproape speriată spre scaunul înconjurat de aparate – ca şi al lui, de altfel – din faţa sa dar aşezat în partea opusă a încăperii, observă cu surpriză că fusese deja ocupat.

- Cum naiba...?

Nu observase când extraterestrul intrase şi se instalase în scaun, acum se pregătea să-şi pună pe cap casca care trebuia să-i preia gândurile şi să le convertească în ceva palpabil. Şi ca surpriza de până acum să nu fie de ajuns, românul îl recunoscu pe extraterestru ca fiind Treop, cel care îi întâmpinase în navă şi care le făcuse introducerea despre bătălia care avea să urmeze. Simţi încă o dată forţa psihică a acestuia, în scurtul timp în care privirile lor se întâlniră îi răspunse cu aceeaşi privire hotărâtă pe care o avusese în navă. Cu toate aceasta în interiorul său tremura, respiră adânc de câteva ori apoi le făcu semn celor din jur să-i pună

casca pe cap. Era mai liniştit acum... şi spera că era pregătit pentru orice urma să fie.

- Care sunt condiţiile? întrebă Michael în microfon.

- Cei doi adversari se vor întrece în crearea de imagini de-a lungul a aproape 6 ore terestre, care va ceda primul va fi socotit învins. Nu există nici un fel de pauză sau o altă metodă de a ieşi din această bătălie decât prin a câştiga. Dacă nici unul nu cedează până la sfârşitul timpului impus va fi necesar ca să fie folosită forţa fizică... forţa mortală.

Tăcu pentru câteva momente lungi.

- Luptătorii sunt pregătiţi?

Michael vru să răspundă dar se opri în ultimul moment. Întrebarea nu era pentru el, se mulţumi să se uite spre monitorul ce-i arăta ceea ce se petrecea dedesubt.

- Clientul meu este pregătit, răspunse în microfon.

Era uluit de mulţimea firelor care porneau din casca destul de mică de pe capul client... prietenului său... pentru prima oară îl considera pe celălalt om drept prietenul său şi nu ştia de ce. Poate pentru că soarta omenirii se afla în mâinile sale... sau mai precis în capul său. Dar nu era momentul pentru a-şi analiza sentimentele, avea o luptă de condus aşa că redeveni atent la arena care i se desfăşura în faţa ochilor.

- Atunci putem începe, auzi el glasul lui Vyuic peste tăcerea absolută care se lăsase peste arenă.

Michael şi Dana îşi aruncară o privire scurtă, o ultimă privire, pentru a verifica dacă totul era bine în zona lor. Îşi mutară atenţia asupra arenei goale iar reportera înaintă până la marginea tribunei pentru a vedea mai bine, se mută din dreptul camerei de filmat şi ajunse chiar lângă fostul ei soţ.

Pentru un moment nimic nu s-a întâmplat, dar apoi cea mai magnifică privelişte li s-a desfăşurat în faţa ochilor sub cerul roşu-portocaliu al arenei în aer liber numită într-un mod tulburător de pământean Locul Dreptăţii. Pentru prima oară după mult timp mâinile lor se întâlniră, iar Dana LeBlanc strânse mâna soţului ei cu speranţă şi o oarecare urmă de teamă.

Florin Farcaş îşi puse casca pe cap fără a şti prea multe despre modul ei de funcţionare sau efectele sale asupra unui utilizator pământean. Oricum nu-l interesau prea tare, atâta vreme cât funcţiona. Văzuse deja efectele sale exterioare dar atunci era implicat creierul unui Leyyarf, din punctul lui de vedere îi era imposibil să prevadă care ar fi fost efectul asupra sa. Îi putea arde creierul în numai câteva secunde sau la fel de bine nu putea face nimic cu el, adică pentru el era perfect inutilizabil. Dar spera, ba nu era SIGUR că deja au făcut-o, ca Leyyarf-ii să fi modificat suficient de mult aparatul pentru a-i permite unui om să lucreze cu un el... pentru a-i da şanse egale de câştig cu ale adversarului său.

Dar îşi mută gândurile de la acest subiect atunci când simţi interfaţa aparatului făcând primele operaţii asupra creierului său, îşi aminti de spusele lui Treop de pe vremea călătoriei şi consideră aparatul drept un apendice. Simţi cum acesta îşi croi acces spre memoria sa şi centrul voinţei localizat tot în creier, dar era un acces pe care Farcaş îl putea controla. Se familiariză rapid cu programele aparatului şi modul său de lucru apoi se uită la ceasul ataşat, trecuseră numai câteva secunde de la începerea luptei.

Observă că Treop îl aştepta. Îşi dori să comunice cu el, şi spre deosebita sa surpriză chiar reuşi.

- De ce nu mi-ai spus?

- Că eu îţi voi fi adversar? Nu aveam voie, în cazul unui acuzat sau unui aspirant la un titlu este interzis să i se dezvălui identitatea celui cu care va lupta până în momentul luptei efective.

- De ce?

- Nu am făcut eu regulile... dar nu cred că este nevoie să mai întrebi.

- Cine începe?

- De preferabil tu... dar dacă vrei pot să încep eu.

- Ba chiar te rog, îi răspunse omul.

Ştia că astfel îi oferea un avantaj extraterestrului, dar pentru moment trebuia să ştie cum anume funcţiona aparatul, care era efectiv rezultatul său exterior.

- Atunci să începem, îi spuse Treop şi întrerupse comunicarea dintre ei.

Farcaş se uită pentru a doua oară pe cronometru, încă câteva secunde se mai adăugaseră la cele anterioare. Aruncă o privire în jur, era în mijlocul arenei cu Treop în faţa lui, aici nimic nu se schimbase de ultima oară de când privise monitorul... totul rămase aşa vreme de câteva secunde apoi totul începu să se schimbe. Arena şi tribunele dispărură pentru a lăsa loc celei mai formidabile furtuni pe care o văzuse vreodată, marile furtuni de pe Jupiter erau banale adieri de vânt în comparaţie cu aceasta... iar el era chiar în mijlocul ei.

- Nu ştiam că aveţi asemenea furtuni la suprafaţa planetei, îi strigă el lui Treop.

- Aveam înainte de a fi finalizată reţeaua de climatizare.

Florin încă se menţinea cu greutate pe propriile picioare, iar vântul se înteţea. În curând avea să fie ca o biată frunză purtată de curenţii îngrozitor de violenţi de gaz. De aceea este de înţeles că aproape nu auzi răspunsul dar din ceea ce a înţeles i-a venit ideea salvatoare. Până în acel moment încercase să micşoreze viteza vântului manual, dar direcţia şi intensitatea acestuia se schimba de fiecare dată când reuşea câte ceva. Acum nu îl mai vedea nici măcar pe Treop, asta dacă presupunea că rămăsese pe locul în care îl văzuse ultima oară... dar acum nu mai era sigur de nimic. Reţeaua de climatizare îi aminti de munca sa ca inginer de sisteme computerizate la programul de simulator al reţelei de climatizare care urma să fie introdusă pe Pământ şi se gândi să aplice acel lucru şi aici. Planeta Leyyarf şi atmosfera sa difereau de cea a Terrei, dar dacă plămânii Leyyarf-ii erau compatibili cu aerul terestru atunci poate că ideea sa avea să meargă.

Treaba i-a luat câteva minute lungi, dar simţea că era gata să reuşească când o lovitură între umeri îl făcu să se împleticească în faţă. Ar fi căzut dacă unul dintre curenţii de aer rămaşi activi nu l-ar fi susţinut, se întoarse spre cel care-l lovise pentru a vedea o umbră uriaşă dispărând în atmosfera plină cu nisip roşu care îl înconjura. În acel moment simţi cum îşi pierde terenul solid de sub picioare şi cade undeva în gol, reuşi să se prindă de peretele stâncos care se derula prin faţa lui înainte de a se zdrobi de solul de dedesubt pe care nici măcar nu îl vedea.

Cu deosebită greutate reuşi să ajungă pe culmea uneia dintre stâncile care ieşeau în exterior apoi aruncă o privire cuprinzătoare în jurul său. Primele două lucruri pe care le-a observat a fost că furtuna dispăruse iar atmosfera se limpezise dar în acelaşi timp îşi schimbase culoarea din roşu-portocaliu într-un verde spre albastru şi că din arenă ajunsese nu ştia cum pe unul dintre versanţii abrupţi ai unui munte. Se uită în toate părţile, era cel mai mare masiv pe care îl văzuse vreodată iar el stătea într-un spaţiu de numai câţiva metri pătraţi undeva pe la mijlocul său. Un zgomot îl făcu să ridice privirea numai pentru a vedea un fel de pasăre imensă care îi dădea târcoale, observă cu o foarte neplăcută surpriză că era de mai bine de 4 ori mai mare ca el.

- Ce naiba...? mai apucă el să se mire înainte ca creatura cu aripi să-l atace.

Evită în ultima clipă ciocul ucigaş şi reuşi să o dezechilibreze cu o lovitură puternică de pumn când se ridică din nou în picioare. Pasărea reveni din nou, şi din nou, şi din nou. De fiecare dată a fost respinsă cu lovituri de arte marţiale pe care omul tocmai le învăţase accesând în timp real bazele de date de pe Pământ. *Fir-ar să fie de aparat! Nu-l credeam capabil de aşa ceva.* În cele din urmă pasărea se prăbuşi, privirea rapidă a păsării ce cădea în gol îl făcu să încremenească pentru un moment... era privirea lui Treop.

- *Treop, nenorocitule*! gândi.

Nu era sigur că gândul său nu a fost observat şi de cei din arenă, ca de altfel aproape orice altceva, dar nu-l interesa asta. Pentru prima oară realiză că lupta nu era aşa cum crezuse el, imaginile pe care le creau puteau implica nu numai o transformare a mediului înconjurător şi o posibilă utilizare a unor imagini de animale ca unelte de luptă dar şi o transformare a propriei persoane într-o asemenea creatură. Treop deja folosise astfel de trucuri.

Gândurile i-au întrerupte de un bâzâit care creştea cu fiecare secundă iar la orizontul nu prea îndepărtat îşi făcu apariţia unui nor suspect, Florin Farcaş îşi

dădu destul de repede seama că era vorba despre ceva foarte asemănător unor lăcuste sau alte gângănii de pe Pământ. De undeva de deasupra creatura cu aripi în care Treop se transformase îl urmărea, omul rânji sfidător către ea. Când norul de gângănii ajunse la o distanță destul de apropiată de el Florin creă un difuzor special şi îl folosi pentru realizarea unui zid sonic la o frecvență la care gângăniile reacționară rapid oprindu-se pe loc. Omul materializă deasupra lor ceea ce era – sau cel puțin credea el că este, *oricum nu este nici o diferență* – cel mai eficace insecticid... reuşi să le distrugă în numai câteva zeci de secunde.

Semnele unei noi furtuni apărură în jurul lui dar reuşi să le înlăture înainte de a-l afecta în vreun fel. Cutremurul aproape îl făcu să cadă, aripile crescute pe spatele său îi permiseră să se ridice în aer în timp ce stânca pe care stătuse aşezat se prăvălea în hăul de dedesubt. Vulcanul începuse să erupă iar Florin reuşi să evite lava şi pietrele care se prăvăleau de sus în direcția în care ar fi trebuit să se îndrepte. Văzu silueta păsării celei stranii dispărând în norii de cenuşă vulcanică şi o luă pe urmele ai dar se opri la marginea acestor nori.

- Aceasta este onoarea la care vă referiți? strigă el în urma creaturii. Vino şi luptă-te cu mine față în față!

Peisajul se schimbă încă o dată iar el şi Treop se regăsiră din nou în arenă, dar de data aceasta extraterestrul avea forma unul colos de aproape 3 metri cu 4 mâini şi aripi în spate... solzii groşi îi apărau corpul de orice tip de armă. Muşchii mari se reliefau sub aceşti solzi, erau perfect vizibil şi inspirau un aer de putere care-l făcu pe Florin să se înfioare pentru un moment. Într-una dintre cele 4 membre superioare colosul ținea un topor uriaş cu lame de fiecare parte a mânerului care se prelungea în vârf cu un capăt ascuțit iar în cealaltă mână avea un fel de plasă energetică care îi învelea pumnul, dar a cărui lame ieşeau în evidență atunci când închidea palma. Din partea laterală a pumnului strâns ieşeau două pumnale tot din energie pură apărate de o gardă dintr-un fel de aliaj din oțel... într-un cuvânt o armă mortală.

- Chiar nu ai înțeles? îl întrebă colosul.

- Ce anume?

- Noi suntem deasupra luptei fizice. Lupta dintre noi are loc pe mai multe nivele, iar cel al luptei fizice este cel mai de jos... cel ultim.

- Mai sunt cel al imaginilor şi cel al strategiei..., adăugă Florin rânjind, experiența de viață al unui Leyyarf.

- Corect! Acum apără-te!

Colosul se aruncă spre el cu armele în față.

Dana şi Michael LeBlanc urmăresc cu sufletul la gură ceea ce se întâmpla în arenă, simt totul de parcă ei ar fi cei care luptă cu Treop, nu Florin Farcaş. Imaginile se schimbă cu suficientă rapiditate pentru a-i ține în suspans numai ele singure dar lupta dintre cele două minți era cea care le făcea atenția să rămână focalizată asupra arenei. Dana renunțase demult să mai facă comentarii asupra celor ce se întâmplau în arenă, acum nu face decât să urmărească spectacolul de lumini, umbre şi climă care se petreceau în jurul celor doi luptători. Colosul părea să aibă un avantaj net asupra corpului aparent firav al omului, dar rapiditatea acestuia compensa puterile pierdute.

Florin îşi alesese arma pe care o credea ce mai potrivită în asemenea condiții, cea pe care o văzuse în serialul Star Trek şi care era atribuită rasei klingone. Nu-i mai ținea minte numele, dar acesta era unul dintre ultimele lucruri la care să se gândească. În timp ce cerul de deasupra sa se schimba într-unul roşu-violet al unui apus de pe Leyyarf Florin se dădu în lateral parând în acelaşi timp şi lovitura colosului. Făcu să pornească în jurul lor vântul plin de praf al deşertului terestru în încercarea de a scăpa de loviturile tot mai rapide şi mai puternice ale extraterestrului, acesta aproape îl prinsese într-un colț şi îi dădea lovitură după lovitură încercând să îl prindă cu garda descoperită. Şi ca să nu fie de ajuns, o succesiune de imagini/peisaje/portrete/poze aproape îl orbi. Propriile amintiri ale unei vechi experiențe sexuale deosebit de intense fură folosite împotriva sa dar fără succes, în timp ce simțea răcorea vântului pornit acum împotriva lui, Florin îşi aminti ca o străfulgerare spusele lui Treop şi se miră de ceea ce vedea în jurul lui.

Nu-şi putuse imagina că un popor care renunţase la orice fel de luptă fizică avea acest fel de experienţe de viaţă – nici una dintre înregistrările pe care le urmărise nu arătase aşa ceva. Soluţia îi veni în timp ce făcea un salt şi ajunse în spatele colosului, în timpul întoarcerii acestuia din nou spre el Florin preluă încă o dată controlul climei. Arena se transformă cu rapiditate într-o zonă muntoasă de pe Pământ, cerul era albastru şi senin iar în jurul lor bătea o briză uşoară cu aromă de brad. Omul inspiră adânc şi se concentră, în momentul imediat următor uriaşul încremeni şi se holbă uluit la el. Florin îşi proiectă spre el toate datele pe care le primea de la simţurile acum hiperactive şi plăcerea emanată de lucrurile pe care le simţea: mirosul plăcut al pădurii şi răcoarea acesteia în mijlocul unei zile fierbinţi de vară, mirosul asfaltului încins în primele momente ale unei ploi torenţiale de vară, umezeala picăturilor de ce inundă totul căzând de sus, din norii plumburii, căldura deosebit de plăcută a primelor raze de soare de după ploaie. Briza se înteţi dintr-o dată fără a deveni neplăcută iar colosul se clătină... scăpă armele din mâini şi reveni la forma iniţială a unui Leyyarf. Acum cei doi luptători se măsura pentru prima oară de la începerea luptei faţă în faţă fără a avea intenţia să se distrugă reciproc, era o luptă a voinţelor. Tensiunea a crescut dintr-o dată la valori pe care nimeni nu reuşise să o estimeze înainte, a fost resimţită cu putere chiar şi de telespectatorii de pe Pământ cu toată incapacitatea aparatelor de a recepta emoţiile sau sentimentele celor pe care-i urmăreau. Pentru că acum Florin îşi înteţise atacul iar Treop simţi pentru prima oară intensitatea şi puterea întregii game de sentimente umane.

Sentimente fură simţite şi de cei din tribune cu aceeaşi intensitate ca şi cei din arenă, Leyyarf-ii se foiră neliniştiţi pentru prima oară neştiind ce să creadă. Încheieturile degetelor lui Michael se albesc când se încleştează pe marginea interioară a paravanului care-i izolează de atmosfera nocivă a planetei, simte mai tulburat ca oricând prezenţa fostei sale soţii lângă el.

Golit de orice urmă de sentimente şi emoţii dar mai uman ca niciodată, lui Florin nu-i mai rămase decât să urmărească reacţia extraterestrului din arenă. Nu mai avea putere să riposteze în nici un fel, dar nici nu mai era nevoie pentru că Treop dispăru iar omul se trezi din nou în încăperea de sub arenă. Încercă să privească în jur sau măcar pe monitorul din apropiere, dar nu reuşi. Cablurile aparatului îl împiedicau acum să facă vreo mişcare sau să vadă cea mai mare parte a mediului înconjurător. Începu să se zbată încercând să scape din păienjenişul de cabluri dar a fost întrerupt de cei din exterior, oameni şi extratereştri, care se grăbeau să-l ajute.

Primul lucru pe care-l făcu Farcaş când se văzu liber a fost să străbată spaţiul plin de persoane ce-l despărţea de Treop cât putu de repede. Dădu la o parte corpurile celor care se îngrămădiseră asupra acestuia şi se aplecă la rândul lui peste corpul aparent neînsufleţit al Leyyarf-ului. Îi luă mâna în a lui, a trebuit să aştepte un pic până când extraterestrul îşi deschise ochii întunecaţi. Senzaţia de putere psihică pe care o emana era încă prezentă, dar era schimbată faţă de cea de mai devreme.

- Pentru prima oară v-am înţeles cu adevărat, şopti el.

Cu toate că extraterestrul nu mai folosise engleza ca până acum, Florin îl înţelese... nu ştia cum dar învăţase limba natală a acestuia.

- Transferul s-a făcut în ambele părţi, îşi spuse apoi continuă cu voce tare. Ai fost un adversar redutabil şi te respect pentru aceasta.

- Avem valori diferite... dar eşti un om de onoare... şi te respect pentru aceasta. Şi un războinic de temut. Ştiam ei că a fost o greşeală... pentru ca... să te folosească. Acum însă este prea târziu pentru mine... şi pentru noi toţi. Acceptă provocarea... acceptă Muaj'a'Haka. Vei reuşi.

Corpul lui deveni pentru o clipă rigid apoi se relaxă brusc. Era mort. Şi parcă pentru a-i adeveri gândul, corpul lui Treop începu să se dezintegreze rapid de sub ochii uimiţi ai lui Florin. După numai câteva secunde omul rămase îngenuncheat asupra unui scaun acoperit cu un praf ca făina, un curent de aer stârnit dintr-o dată împrăştie acest praf în faţa ca în transă a omului.

Acesta tresări şi se ridică cu rapiditate în picioare, toate camerele de filmat se îndreptară curioase asupra lui. Imaginea aproape uriaşă, imensă pentru un om, a fost proiectată aproape imediat în mijlocul arenei, era câştigător. Dar Farcaş Florin

aştepta. Nici el nu ştia ce anume... poate era ceva legat de una dintre informațiile pe care le primise de la Treop ceva mai devreme sau de o idee care îi venise în ultimele momente. Privirea lui se fixă pe un punct de pe peretele din fața lui şi se relaxă aşteptând ca lucrurile să continue.

- Ce naiba se întâmplă? se scăpă retoric şi mai ales pe post Dana LeBlanc din loja umană.

Nu se aşteptase la un răspuns, dar Michael îi răspunse. Şovăitor, dar îi răspunse:

- Nu sunt sigur... este ceva care mă intrigă în povestea asta.

- Ce anume?

- Florin mi-a mărturisit interesul aproape morbid despre rasa Leyyarf, poate că el ştie ceva ce nouă ne scapă. Sunt aproape sigur că povestea încă nu s-a terminat.

Spunând aceste cuvinte avansă spre microfon ca sub impulsul unei idei proaspete şi rosti cât de tare şi clar a fost în stare să articuleze:

- Clientul meu a câştigat. Cer retragerea tuturor acuzațiilor.

Nimeni nu-i răspunse, dar Michael reuşi să observe o nelinişte ciudată care-i făcu pe cei din tribuna oficială a Leyyarf-ilor să se foiască. Îi făcu semn fostei soții să înregistreze zona aceea, reuşi să audă câte ceva din spusele celor din tribună dar nu înțelese mai nimic.

- Unde este traducătorul? strigă el spre cei din spatele său atent să nu se audă nimic în microfon.

Dar traducătorul a fost găsit mult prea târziu pentru a fi de folos, cel puțin în situația în care fusese cerut. În mijlocul arenei apăru o nouă siluetă, de data aceasta la dimensiunile normale, a unui Leyyarf. Michael avu un adevărat şoc când îl recunoscu pe Quterg iar mâna încleştată pe brațul lui îl făcu să-şi dea seama că nu se înşelase: era fostul ambasador.

- Luptătorul meu a câştigat.

Vocea puternică a fostului ambasador se făcu auzită peste tot în arenă şi mai ales retransmisă mai departe spre Pământ preluată fiind de toate camerele de filmat ale oamenilor şi aparatele de înregistrat ale Leyyarf-ilor.

- Ca răspuns la provocarea mea cer să mi se dea postul pe care l-am cerut.

Noua propoziție i-a făcut pe toți să încremenească în locurile lor, oameni şi extratereştrii deopotrivă. Numai cei din tribuna oficială erau la fel de nelinişțiți ca înainte... poate chiar mai nelinişțiți. Câțiva dintre ei săriră în picioare scoțând sunete nedesluşite chiar şi pentru traducător dovedind o reacție foarte umană pe care Michael nu o mai observase niciodată la vreun Leyyarf. Pe care nici un om nu o mai observase niciodată la vreun Leyyarf.

Avocatul îşi mută atenția pe monitorul care îl arăta în plin plan pe Farcaş Florin care continua să rămână la suprafață impasibil. Acesta fixa acelaşi punct de pe perete ca în urmă cu câteva secunde înainte şi încerca să-şi traducă pentru sine ceea ce se spunea în arenă. Michael ar fi dorit să-l întrebe ce naiba se întâmpla dar era aproape sigur că nu avea să scoată de la el nici un fel de răspuns. În cele din urmă renunță să se mai holbeze la el, se uită din nou spre tribuna oficialilor unde se petrecuseră câteva schimbări majore: în timp ce în spatele lui se formaseră grupuri mici de Leyyarf-i a căror cuvinte traducătorul nu le mai putea identifica unul dintre extratereştri înaintase până la marginea arenei. Sări înăuntru iar tăcerea din arenă deveni absolută.

- Upo! auzi el exclamația fostei sale soții şi se întoarse spre ea.

- Cine?

- Este conducătorul suprem al Leyyarf... sau cel puțin echivalentul lor pentru un conducător suprem.

Era traducătorul, un Leyyarf tânăr.

- ?!

- Conducerea speciei Leyyarf este formată dintr-un grup restrâns de persoane care au dreptul de viață şi de moarte deasupra celorlalți. Iar conducătorul acestora are cea mai mare putere dintre toți, este liderul suprem. Până acum această conducere a rămas complet necunoscută celorlalte specii din motive interne.

- Poți să ne spui ce se petrece aici?

- Nu există nici un fel de transmisie asupra acestor drepturi cetăţeneşti. Copiii orfani sunt crescuţi special pentru a conduce, dintre ei sunt aleşi cei mai puri.
- Copii orfani?
- Accidente se întâmplă oricui.
- Iar acum unul dintre ei vrea mai mult.
- Quterg.
Leyyarf-ul aprobă.
- A iniţiat provocarea pentru postul de conducător suprem.
Michael spusese într-o doară aceste cuvinte, dar pe urmă realiză că erau adevărate. Şi ca pentru o adeverire în plus, Upo coborî în arenă, îşi smulse însemnele de pe haine şi le aruncă în praful roşiatic dintre el şi Quterg.
- Postul este al tău.
Fără un cuvânt în plus se întoarse pe călcâie şi ieşi pe poarta acum deschisă a arenei. În urma lui Quterg şi imaginea holografică a lui Florin Farcaş erau acum faţă în faţă privindu-se cu atenţie. Nereuşind să observe nici o reacţie la cel din urmă extraterestrul se aplecă pentru a culege de pe jos însemnele care i-ar fi dat puterea de a hotărî soarta speciei sale.
- Nu încă, Quterg. Pentru a ajunge conducător trebuie să treci de mine.
Fostul ambasador tresări puternic şi se întoarse spre imaginea holografică. Florin ieşise din nemişcare şi îl privea. Tresăriră şi oamenii din tribune, românul începuse să vorbească pe nepusă masă în dialectul oficial Leyyarf.
- Ce doreşti?
Dar Florin nu-i răspunse direct, se întoarse spre mulţimea de fiinţe care-i urmărea şi li se adresă lor:
- Conform standardelor onoarei luptătorii trebuie să fie conştienţi de motivul şi rezultatelor luptei în care sunt implicaţi. Sunteţi cu toţii martori că în cazul mei nu s-a aplicat acest lucru, am fost folosit pentru a-i îndeplini scopurile ascunse ale ambasadorului Quterg. De aceea declar că el nu are onoare şi cer să se îndeplinească Muaj'a'Haka.
- Nu ai dreptul la aşa ceva! Nu eşti Leyyarf!
Exclamaţia fostului ambasador îl făcu pe Michael să devină atent la el, dar numai pentru un moment.
- Am luptat în Locul Dreptăţii. Asta îmi dă aceleaşi drepturi ca orice al Leyyarf.
Hotărârea din vocea omului îl făcu pe extraterestru să ezite pentru un moment.
- Dar eşti un om!
- Asta nu este un motiv pentru care cererea sa să nu fie acceptată.
Quterg se întoarse spre vocea din spatele său care intervenise, era unul dintre cei din tribuna oficialilor. Dacă faţa unui Leyyarf ar fi putut exprima uimirea într-un mod uman atunci ambasadorul ar fi fost foarte uimit.
- Suntem de acord ca omului cunoscut sub numele de Florin Farcaş să-i fie acceptată Muaj'a'Haka.
- Când?
Quterg renunţase să mai încerce anularea luptei.
- Peste o oră. Care vă sunt reprezentanţii?
- Lupt pentru mine, lansă provocarea Florin.
Se întoarse spre Quterg, aştepta.
- Şi eu de asemenea, răspunse acesta.
- Atunci pregătiţi-vă.
Cei doi se îndepărtară de centrul arenei în timp ce însemnele rămaseră în praf.

6

- Ce naiba s-a întâmplat acolo? De ce nu mi-ai spus că...?
Michael era de-a dreptul furios. Se îndreptă spre cel abia intrat în încăpere de parcă ar fi fost gata să-l lovească dar se opri la numai un metru de el, arăta ameninţător.
- Dacă mai ai de gând să te apăr vreodată atunci spune-mi tot ce ştii.
- Domnule LeBlanc, începu românul, dar se opri.

- Spune-mi ce ştiai despre aşa zisa moarte a ambasadorului Quterg. Chiar ai fost folosit de el sau ai ştiut de la început ce punea la cale?

- Bineînțeles că nu am ştiut nimic! Crezi că aş fi putut să nu-ți spun aşa ceva?

- Da.

- Iar nu ai încredere în mine?

Cei doi s-ar mai fi certat dacă Dana LeBlanc nu ar fi intervenit între ei.

- Ce este Muaj'a'Haka?

- Provocarea supremă, se aplică atunci când cineva la nivel înalt s-a dovedit nedemn de funcția pe care o poartă. Dacă cel învinuit pierde atunci moare cu siguranță.

- Iar cel care câştigă?

- Îi preia funcția.

- Deci vrei să spui că vei deveni conducătorul suprem al Leyyarf-ilor? râse Michael.

- Aşa se pare. Doar este funcția actuală a lui Quterg.

Avocatul clătină neîncrezător din cap, era prea mult pentru el. În timp ce Dana se îndreptă spre camerele de filmat din partea opusă a încăperii Michael îl trase deoparte pe clientul său.

- Spune-mi mai multe despre felul în care ai câştigat, sunt câteva lucruri pe care nu le-am înțeles.

- Ce ți-aş putea spune în afară de ceea ce ai văzut şi simțit deja? rămase pe gânduri Florin. În momentul final al bătăliei a existat o conexiune între mine şi Treop care m-a făcut să înțeleg pe deplin filozofia acestei rase.

- Cum adică?

- Ai fost vreodată în situația în care să descrieți pe cineva printr-un singur cuvânt?

- Da, o dată. De ce?

- Credeam că onoarea este cuvântul care se potriveşte cel mai bine speciei Leyyarf, dar cuvântul pe care-l căutam de fapt este teama.

- Teama?

- Teama de a trăi la intensitatea maximă. Odinioară au fost asemenea oamenilor, se supuneau atât sentimentelor cât şi rațiunii... dar ceva s-a întâmplat. Poate că cineva nu a mai suportat numărul prea mare de crime sau a simțit că întreaga specie era în pericol de a se autodistruge. Ca urmare rezultatul îl vedem, este locul în care toate problemele dintre ei se rezolvau prin luptă. Este Locul Dreptății.

Florin tăcu pentru un moment pentru a privi spre reportera care stătea în lumina camerei de filmat şi le explica celor interesați situația în care se găseau.

- Asta a fost acum aproape 1000 de ani tereştri, iar de atunci lucrurile au evoluat foarte mult. A fost inventată o cască care le prelua gândurile indivizilor pentru a le transforma în imagini, iar lupta fizică nu a mai fost necesară dar onoarea a rămas. Dar până atunci Locul Dreptății a ajuns să aibă o faimă nefastă, fiecare Leyyarf a preferat să nu se mai certe decât să ajungă aici... iar următorul pas a fost să înceteze să mai trăiască cu adevărat.

Florin termină de vorbit iar Michael rămase la fel de tăcut, fără cuvinte.

- O unire a destinelor speciilor noastre le-ar ajuta foarte mult pe amândouă, oamenii au pe de o parte acea dorință de a trăi specifică numai unei specii tinere iar Leyyarf-i au acea maturitate de care avem atâta nevoie. Două caracteristici unice în întreg Universul cunoscut de oameni.

- Sper să pot realiza această unire... mai ales dacă voi câştiga.

- Că veni vorba, tresări avocatul, cum de ai aflat toate aceste lucruri?

- O parte deja le bănuiam... iar tabloul s-a completat în momentul în care i-am împărtăşit lui Treop emoțiile şi sentimentele mele. Ți-am spus deja de conexiunea dintre noi, ei bine, a avut dublu sens. Dintr-un anumit punct el de vedere el a fost cel care mi-a spus toate datele de care aveam nevoie pentru a ...

Florin se întrerupse brusc şi căzu pe gânduri.

- Poți să mă laşi câteva momente singur? Trebuie să mă pregătesc pentru lupta ce va urma.

Michael se îndepărtă fără nici un cuvânt. Acum că rămase fără nimeni cu cine să vorbească o găsea pe fosta sa soție ciudat de fascinantă, parcă numai ea exista pentru el. O privi cum vorbea în fața camerei de filma la fel de natural ca întotdeauna şi pentru prima oară deveni conştient şi mai ales impresionat de această naturalețe... ea fusese mereu aşa mai puțin în momentele tensionate dintre ei.

În timp ce Florin era adâncit în gândurile sale, un fel de mediație personală, iar Michael tocmai îşi redescoperea dragostea pierdută pe Pământ situația era mai tensionată ca oricând, chiar explozivă. Tensiunea din arenă se resimțea înzecit după provocarea lansată de luptătorul uman, ca reacție în numai câteva minute pe Pământ se formă un consiliu multinațional care se dorea să rezolve repercusiunile ce puteau apăra. Dar până la sfârşitul orei pusă la dispoziția celor doi luptători nu au reuşit să se pună de acord decât asupra unui singur punct: oricare ar fi rezultatul acestei lupte aveau să-l susțină pe Farcaş Florin până la capăt. Acest lucru a fost pus la dispoziția publicului iar oamenii de pe Leyyarf au fost anunțați numai cu câteva minute înainte de cea de-a doua luptă a zilei.

- Da, sigur! a fost auzit un Florin Farcaş ironic. Până acum nu s-au pus niciodată de acord, de ce ar face-o tocmai în acest moment?

Michael dădu din umeri, avusese de-a face cu politicieni aproape în fiecare zi în ultimii câtiva ani şi încă nu reuşise nici pe departe să-i înțeleagă.

- Cred că pentru prima oară în viața lor vor să-şi asume riscul de a sta de-o parte sau alta a baricadei, răspunse reportera. Nu ar trebui să mă simt prea surprinsă... era timpul.

Discuția lor ar mai fi durat o perioadă nedefinită de timp dacă Florin nu i-ar fi întrerupt:

- Este timpul. Mă duc la subsol să mă pregătesc.

Cei doi intrară în alertă pe măsură ce românul se îndepărtă şi se pregătea să iasă. Reportera se grăbi spre camerele de filmat şi se postă în fața lor doar pentru a lua pentru a nu mai ştia câta oară în acea zi cuvântul iar fostul ei soț făcu acelaşi lucru dar la microfonul ce-i făcea legătura cu cei din arenă.

- Clientul meu este pregătit pentru cea de-a doua bătălie, spuse el când Florin ajunse înapoi în subsolul arenei.

Acesta se opri pentru un moment în fața scaunului care cu numai o oră mai devreme fusese acoperit cu un strat subțire de cenuşă foarte fină apoi se înclină cu respect în direcția lui. Se îndreptă spre scaunul său şi se aşeză. Era pregătit.

În timp ce tehnicienii îi ataşau pe cap casca şi cablurile multicolore el îi opri cu un gest – avea de gând să schimbe câteva vorbe cu Quterg înainte de a începe. Acesta însă întârzia. După câteva minute lungi de aşteptare Quterg apăru, şovăia vizibil. În cele din urmă cei doi luptători ajunseră față-n față şi se priviră, tensiunea din încăpere – şi implicit din arenă, se filma – crescu brusc la un nivel maxim. Cu toate acestea nimeni nu îi întrerupse, nimeni nu-i deranjă.

- Aş vrea să te întreb ceva, începu omul. De ce eu?

- De ce te-am ales pe tine? E simplu: erai candidatul perfect, nu aveai cum să pierzi.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre planul tău?

- Pentru că ştiam că dacă ai fi aflat despre ce aveam de gând nu ai fi acceptat pentru nimic în lume să rişti viitorul speciei tale doar pentru a-ți satisface curiozitatea.

- Eşti o canalie. Dar nu cred că mai trebuie să-ți spun ceea ce ştiai deja... ceea ce deja ştiu toți despre tine.

- Taci şi luptă.

- Eşti pregătit să pierzi? Sper că da... pentru că de data aceasta nu voi avea nici un fel de milă pentru tine.

Rămase tăcut atâta vreme cât dură pregătirea, iar când reveni din nou în arenă era pregătit să le ofere celor care-l urmăreau un spectacol pe cinste. Quterg se regăsi în arenă asaltat de o multitudine de zgomote pe care nu le cunoştea decât din documentarele pe care le studiase odinioară cu ocazia pregătirii pentru postul de ambasador: răgete de leu şi de hienă, urlete prelungi de lup şi lătrături de câine furios. Un elefant scoase un zgomot ca de trompetă chiar între urechile fostului

ambasador în timp ce-i flutură o pereche imensă de colţi de fildeş prin faţa ochilor, iar câteva maimuţe aruncară cu nuci de cocos spre el. Toate aceste animale şi multe altele îl înconjurară în ciuda faptului că o mare parte dintre ele nu putea fi găsite nici măcar accidental în mijlocul pădurii de conifere ce acoperea stâncile de sub picioarele celor doi… extraterestrul reuşi să perceapă chiar şi foşnetul apropierii lor datorită covorului de frunze veştejite a celor câteva foioase care apăruseră totuşi prin jur. O pasăre îşi flutură aripile chiar în spatele lui parcă încercând să limpezească un pic ceaţa ivită pe neaşteptate, era chiar lângă el… Efectul total era devastator iar dacă Quterg ar fi fost un om – sau dacă măcar ar fi cunoscut pe viu dezlănţuirea naturii sălbatice de pe Pământ – ar fi renunţat să mai lupte şi ar fi luat-o la goană prin lapoviţă urlând îngrozit. Dar cum fostul ambasador era un Leyyarf, mai rezistă câteva minute până întrerupse contactul cu adversarul său, era leşinat atunci când ceilalţi s-au îngrămădit în jurul său.

Dincolo de peretele ce-i despărţea de arenă şi restul lumii exterioară Dana şi Michael LeBlanc răsuflară uşuraţi pentru prima oară după mult timp, tot pentru prima oară când se întoarseră unul spre celălalt se priviră în ochi cu aceeaşi împăcare de sine pe care au cunoscut-o/recunoscut-o şi în/din perioada de început a relaţiei lor. Chiotele de bucurie nestăvilită ale oamenilor din jur îi făcură să tresară, se întoarseră spre ei zâmbind stânjeniţi.

- Cred că a câştigat, zâmbi strâmb avocatul.

7

Următoarele ore au trecut într-un ritm de-a dreptul infernal, Florin Farcaş a fost recunoscut ca şi conducător suprem al speciei Leyyarf şi a fost imediat acceptat de cea mai mare parte a noilor săi supuşi. Cei care s-au acomodat cel mai greu cu noua situaţie au fost cei de pe Pământ, dar după ce şocul original a trecut românul a devenit fără voia lui un adevărat erou. Sau cel puţin aşa susţine el zâmbind pe sub mustaţa pe care de altfel nici nu o avea, dar avocatul este aproape sigur că modestia de la suprafaţă ascunde sentimentele de euforie aproape completă pe care cineva le simte dacă devine o vedetă galactică peste noapte. Sau ar trebui să simtă dacă nu ar fi atât de ocupat ca noul şef de stat, vreme de câteva zile activitatea tuturor a cunoscut un ritm îndrăcit.

Douăsprezece zile mai târziu Dana şi Michael LeBlanc îl regăseau pe fostul client a celui din urmă instalat într-un fotoliu al uneia dintre clădirile rezidenţiale de pe Leyyarf. Arena era perfect vizibilă printr-unul dintre geamurile laterale, apusul violet făcea ca priveliştea de afară să pară una ireală, de basm.

- Ce frumuseţe! nu se putu abţine să exclame reportera.

- Chiar îţi place priveliştea!

- Sigur. Iubesc Pământul, dar cred că aş putea petrece o veşnicie aici.

- Atunci de ce nu o faci? Este oricând un loc potrivit pentru tine pe Leyyarf ca şefă a departamentului de relaţii cu publicul a ambasadei umane.

- Îmi pare rău că te refuzăm, îi răspunse avocatul, dar trebuie să ne întoarcem imediat pe Pământ.

- Trebuie să vă întoarceţi? accentuă Florin pe primul cuvânt. Cum adică?

Nu-i răspunse nici unul dintre cei doi, dar îşi aruncară o privire complice în timp ce ea înainta până între cei doi. Îşi întinse pentru ca românul să-i vadă inelul de pe inelarul mâinii stângi.

- Michael şi cu mine ne întoarcem pe Pământ pentru a ne putea căsători cât mai repede.

- Şi mie când aveaţi de gând să-mi spuneţi? exclamă uimit Farcaş. După naşterea primului copil?

Râsetele se auziră destul de limpede prin încăpere iar atmosfera se destinse complet.

- Şi când anume v-aţi hotărât să vă căsătoriţi din nou?

- Abia azi noapte m-a cerut în căsătorie, pentru a doua oară, dar ştiam demult că separarea dintre noi a fost o greşeală. O greşeală pe care intenţionăm să o reparăm cât mai curând. Aş vrea să-ţi mulţumesc.

- De ce mie?

- Pentru că dacă nu ai fi fost tu poate ar fi trecut multă vreme, prea multă vreme, până o împăcare dintre Michael şi mine ar fi fost posibilă.

- Ştiu cum vă puteți achita complet de această… „datorie”.

- Cum aşa? Încă nu ți-ai achitat nota de plată de pe vremea de când îți eram avocat şi tot noi îți suntem datori?!

Femeia în trase un cot puternic în spațiul îngust dintre coaste iar avocatul tăcu icnind scurt.

- Cum? întrebă ea scurt.

- Dacă primul copil este băiat numiți-l după mine, adică după naşul lui.

- S-a făcut.

- Şi tu ce ai de gând să faci în continuare? întrebă avocatul.

- Îmi voi duce misiunea până la capăt, ridică din umeri Florin de parcă ar fi fost o nimica toată.

- Dar parcă urai culoarea planetei!

- La nevoie am să mă obişnuiesc cu ea, dar deocamdată prefer să nu mă gândesc la asta. Este mai bine aşa.

În acel moment Michael tresări atunci când alarma ceasului de la mâna sa începu să sune.

- Ce-a pățit? întrebă curios Florin. Nu-mi spune că deja trebuie să plecați pentru că nu vă cred.

- Din păcate trebuie să plecăm altfel nu mai prindem cursa spre Pământ în veci.

- Şi eu nu v-am oferit nimic de băut…, zâmbi românul. Doriți ceva de băut? începu el să se comporte ca o gazdă căreia de-abia îi veniseră oaspeți.

Avocatul refuză cu un zâmbet larg iar cei trei se ridicară în picioare.

- Sper că vă veți întoarceți după luna de miere aici, spuse Florin. Am un post de ambasador pentru tine.

- Nu pot să accept – încă nu ți-ai achitat nota de plată de pe vremea de când îți eram avocat.

- Taci, mă, îl apostrofă fosta şi viitoare soție.

- Ne ocupăm noi de asta când vă veți întoarce.

- Dar…

- Acum ieşiți de aici, am treabă. Casă de piatră şi numai urări de bine.

Îi expedie afară fără prea multă ceremonie apoi reveni în spatele biroului. Reîncepu să frunzărească cartelele-document pe care le primise de pe Pământ apoi se opri pentru a zâmbi gândurilor care-i treceau prin minte: erau prieteni buni şi oameni de excepție… îi părea bine că situația ieşise aşa de frumos pentru ei, o meritau.

Reveni asupra documentelor din fața lui la fel de serios ca întotdeauna, doar avea o specie de condus.

8

În navă avocatul privi pe fereastra de lângă el cum discul portocaliu al planetei Leyyarf se îndepărta încetişor. În curând aveau să ajungă suficient de departe pentru primul salt intradimensional iar globul avea să dispară complet din raza sa vizuală. Se simțea obosit şi foarte…

- De ce eşti atât de melancolic? îl întrebă o voce suavă venită de nicăieri.

- Cum? tresări el.

Se dovedi că nicăieri se afla chiar pe locul cel mai apropiat de al lui şi era ocupat de frumoasa sa logodnică, Dana LeBlanc. Aceasta îl cercetă pentru aproape o secundă apoi continuă:

- Eşti melancolic, îți pare rău că plecăm.

- Chiar aşa de bine se vede?

- Depinde.

- Cum aşa?

- Depinde de cum te priveşte cineva. Pentru cineva care te iubeşte eşti foarte transparent.

Avocatul zâmbi obosit:

- Cum aş putea contesta asta?
- Nici să nu-ţi treacă prin gând să o faci.
- Nu o fac nici măcar atât.
Aruncă o privire spre fereastră, discul portocaliu dispăruse.
- Sentimentele mele sunt împărţite.
- În ce sens?
- Aş vrea să rămân pe Leyyarf, cel puţin pentru o perioadă.
- Ca ambasador?
- Nu chiar. Am început să-l consider pe Florin ca fiind un bun prieten şi vreau să-l ajut în ceea ce face. În plus, cultura Leyyarf, cel puţin acea parte din ea pe care o cunosc, mi se pare fascinantă şi vreau să aflu cât mai multe despre ea.
- Dar pe mine mă iubeşti şi vrei să ne căsătorim pe Pământ în stilul tradiţional.
Femeia îl cunoştea prea bine, doar fuseseră căsătoriţi şi erau pe cale să facă aceeaşi „greşeală” din nou.
- Corect. *Acesta este motivul.*
O sărută apoi o îmbrăţişă strâns. Au rămas aşa, îmbrăţişaţi, o lungă perioadă de timp. Pe la jumătatea drumului înapoi spre Pământ sosi un mesaj confidenţial direcţionat special pentru Michael. Acesta îl deschise la una din incursiunile logodnicei sale la toaletă.
Era de la Florin.
- Salutări, domnule avocat. Sunt sigur că te întrebi de ce ţi-am trimis acest mesaj, motivul este că după ce ai plecat am aflat unele lucruri pe care trebuie să le ştii.
- Ca de exemplu?
Nu-i putea răspunde, dar deja ştia asta.
- Organizaţia este mulţumită de prestaţia ta în acest proces. Datorită şi ţie am câştigat o influenţă covârşitoare în încă o lume, iar pentru aceasta consiliul a decis să te avanseze la gradul de cavaler teuton.
- De unde naiba ştie el despre...!?
- După ce vei ajunge pe Pământ trebuie să te prezinţi la comandament pentru a-ţi lua în primire atribuţiile apoi te poţi căsători şi să-ţi petreci luna de miere liniştit. Am pus o vorbă bună despre tine, cred că te vor trimite tot pe Leyyarf. Aşa că, prietene, pe data viitoare. Transmite-i salutări din partea mea viitoarei tale soţii. Salut!
Mesajul se termină şi se autodistruse, ecranul tridimensional al monitorului se întunecă nefolosit. Soţia lui se întoarse tocmai la timp pentru a vedea acest lucru, se aşeză înapoi lângă el.
- S-a întâmplat ceva? întrebă văzându-i privirea.
- Nu, nimic. Florin îţi transmite salutări.
Avocatul LeBlanc se lăsă pe spate cât putu de lejer jubilând. Organizaţia pentru Supremaţia Omului în Galaxie făcuse o nouă cucerire asigurând încă o dată supravieţuirea şi dominaţia speciei umane cu orice preţ. Asigurându-i viitorul în cadrul acestei organizaţii. Dar mai ales, răspândirea „democraţiei” umane în Univers.

***

Vacanţă

Urăşte ploaia. Dispreţuieşte şi norii de un negru-plumburiu etern ce acoperă cerul şi apa care se scurge din ei fără să dea semne că are de gând să se oprească şi nu înţelege de ce. De obicei iubea ploaia, dar de această dată se nimerise să plouă chiar din primul moment al sosirii lui pe planetă. Avea o vacanţă de 10 zile după mai bine de 12 luni de muncă pe noua staţie orbitală. Deja trecuseră 8 dintre ele, 8 zile ploioase în care nu făcuse nimic altceva decât să stea la hotel.

Ar vrea să stea la aer liber pe marginea piscinei hotelului şi să facă plajă, protejat de o cupolă protectoare de ozon ce lipsea totuşi cu desăvârşire. Fără o asemenea cupolă, în lipsa păturii de ozon a planetei distrusă cu mult timp în urmă te puteai prăji un pic cam prea tare şi permanent după cum spunea Mihai, cel mai bun prieten de-al său. Razele ultraviolete i-ar fi ar pielea şi i-ar carboniza în numai câteva secunde toate ţesuturile expuse sau nu luminii solare.

Era adevărat că se putea bronza foarte bine şi pe staţia orbitală, dar nu era acelaşi lucru cu un bronz de pe Pământ. Nu ştia de ce, nimeni nu ştia, dar era o mare onoare să îţi petreci vacanţa pe Pământ şi să revii acolo cu un bronz autohton. Planeta ce odinioară fusese atât de albastră înainte de a deveni un imens deşert întrerupt numai de nişte oceane-bălţi îşi pierduse aproape complet orice influenţă economică sau socială. Acest deşert era ocupat numai de renegaţi, autoexilaţi („melancolicii Pământului”) şi câteva staţiuni de odihnă bine protejate de factorii externi perturbatori, el se afla într-una dintre ele.

Vroia - şi încă doreşte acest lucru - să-şi petreacă o vacanţă de neuitat aici, iar acum ploua. Era de-a dreptul furios ştiind că se mai irosea încă o zi. Nu se putea bronza la instalaţiile ultraviolete, ceilalţi şi-ar da seama din primul moment în care l-ar vedea. Pe vremuri, o asemenea ploaie de vară, cum era aceasta, s-ar fi oprit în numai câteva ore, dar aceasta nu era o ploaie obişnuită. Se spunea că la această latitudine nu ploua cu anii păstrându-se o climă de deşert pentru ca apoi norii să umple cerul numai în câteva minute şi să plouă de la câteva ore până la luni în şir. Nimeni nu putea să prezică acest fenomen sau să-l explice, dar avea de-a face cu schimbările climatice din ultimii 30 de ani. Nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să spere că ploaia se va opri în curând.

Privi prin peretele transparent al camerei urmărind stropii care cădeau şi se loveau de asfalt formând nişte bulbuci ce i se păreau uimitori. Nu aveau aşa ceva pe nici o staţie orbitală pe care fusese. Desimea stropilor care cădeau îi făcea să creadă că ploaia avea să mai dureze o perioadă lungă de timp, dar de fapt nimeni nu ştia cât. Ura numai faptul că ploua, în schimb fenomenul îl fascina – realiză cu uimire. Ar vrea să se plimbe prim ploaie, să simtă picăturile căzând şi prelingându-se pe piele în drumul lor spre sol. Dar acest lucru nu se poate, şi nu din cauza lipsei păturii de ozon. Ploaia era de obicei o ploaie acidă, la fel de periculoasă ca şi ieşirile în aer liber fără costum de protecţie sub soarele ucigător.

„Oamenii au reuşit să distrugă viaţa de pe planetă aproape de tot", gândi el cu amărăciune. Ar da oricât să-şi poată petrece o vacanţă cum se spunea că era pe vremuri: călătorii la munte sau la mare, puterea de a merge aproape oriunde vroia fără să aibă nevoie de protecţie.

Gândurile sumbre i-au fost întrerupte de un sunet oarecum familiar undeva în spatele lui, semăna cu un picurat. Straniu, dar era chiar un picurat. În timp ce se întorcea spre interiorul camerei se gândi că nu putea fi pentru nimic în lume ceea ce i se păruse: toate sursele de apă din apartament erau închise iar clădirea era protejată de un scut care o apăra împotriva efectelor distructive ale mediului, mai ales împotriva ploilor acide. În plus, apartamentele erau etanşe faţă de cele din jurul lor, ştia acest lucru deoarece construcţia clădirii se realizase asemenea staţiilor orbitale.

Picuratul continua să se audă, dar nu vedea nimic. Se apropie de sursa zgomotului, undeva spre mijlocul încăperii. Un pârâiaş se scurgea din tavan, iar acum lucrurile aflate în mijlocul încăperii erau îmbibate cu apă. Instinctiv întinse

mâna spre apa care curgea, dar în momentul în care mâna sa atinse picăturile de apă şi-o retrase ca ars. Dar mâna lui nu avea nimic – nici o rană, nici o arsură. Era doar *udă*! Aşteptă câteva zeci de secunde, timp în care se holbă nedumerit la şuvoiul de apă, apoi îşi apropie din nou mâna de apa care continua să curgă din tavan. De data aceasta nu şi-a mai retras-o la atingerea lichidului. A luat puțină apă în palma strânsă căuş şi a dus-o la buze. Era proaspătă şi bună.

Perplex, se întoarse din nou spre peretele transparent, iar acolo apăru o imagine care era complet diferită de ceea ce văzuse mai devreme pe geam. Ploaia era prezentă şi în acea imagine, dar imaginea deşertului dispăruse. În locul ei apăruse porțiunea unei păduri de foioase, picăturile de apă cădeau la fel de dese printre copacii umbroşi. Încremeni. Aşteptă un timp în aceeaşi poziție nevenindu-i să creadă ceea ce vedea şi sperând împotriva a tot ceea ce gândise mai devreme ca noua imagine să dispară, lăsând locul vechiului şi blestematului dar arhicunoscutului deşert. Nu se întâmplă acest lucru. Primul lucru la care se gândi fu că cineva îi făcuse o farsă, dar nu ştia cine se ostenise atât pentru o simplă farsă şi de ce lui.

Se îndreptă spre uşă. Vroia să ceară lămuriri cuiva care ştia mai multe decât el despre ceea ce se întâmpla. În graba de a ieşi din apartament uită de videofonul din încăpere, aparat prin care putea lua legătura cu oricine de pe planetă sau de pe vreo stație orbitală. Ajuns la uşă, o deschise şi se opri în prag, dincolo de acesta era o continuare a imaginii pe care o văzuse prin peretele transparent. Năuc, se îndreptă din nou spre mijlocul încăperii fără să mai închidă uşa. Ajunse chiar sub pârâiaşul de apă care curgea în tavan, iar în acel moment sări brusc într-o parte. Aruncă o privire spre geamul transparent, imaginea pădurii era încă acolo. Ceea ce îl mira cel mai mult era realitatea acelei imaginii, nici chiar cele mai noi imagini holografice nu erau capabile să redea o asemenea claritate, iar mirosurile care treceau prin uşa deschisă erau de-a dreptul tulburătoare: parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei păduri dispărute cu mai bine de 30 de ani înainte. Pădure pe care totuşi nu o cunoscuse niciodată.

În acel moment îşi aminti de videofon şi se îndreptă spre el. Dar acesta era mort, inutil. La fel celelalte aparate din încăpere. Izbucni în râs. Ironia situației i se părea amuzantă: avea o vacanță de 10 zile pe un Pământ deşertic şi îşi dorea nespus de mult o vacanță de 10 zile pe un Pământ asemenea celui din imaginea dincolo de perete. Iar acum avea posibilitatea să-şi prelungească această vacanță pe care o primise cu vacanța pe care o dorise, poarte numai pentru 10 zile, poate pentru totdeauna.

Nu ştia ce era acolo, afară. Poate nimic nu era real, poate era numai în imaginația sa, dar ideea de a-şi petrece viața într-un loc asemenea Pământului nu demult dispărut era foarte tentantă. Nu ştia dacă avea să-şi găsească drumul înapoi, nu ştia *dacă* vroia acest lucru, dar avea să-şi asume riscul.

Țâşni afară pe uşă, iar ploaia molcomă îl învălui. După numai câteva secunde soarele se ivi printre nori, iar ploaia se opri. Încăperea din care venise dispăru ca prin ceață, iar el, lăsând în urmă un trecut şi un viitor arid îşi continuă drumul printre copaci.

***

Valea Umbrelor Morţii

Convoiul se strecoară printre stâncile masive cu o încetineală de-a dreptul uluitoare, tăcerea milenară căzută împreună cu firele de praf şi nisip peste defileu este acum spartă în mii de bucăţi de cristal de sunetele specifice: fornăiturile cailor-hibrizi ce se opintesc să tragă utilajele, zgomotele trecerii roţilor metalice peste pietrele ce căptuşesc drumul ieşind prin nisip sau praf şi nelăsând să se vadă nici un pic din pământul uscat de dedesubt şi, nu în cele din urmă, de mersul oamenilor printre vehicule şi zgomotele aproape insesizabile ale celor 5 maşini din convoi. Toate acestea sunt abia auzite chiar şi de oamenii din convoi dar pesemne sunt suficient de puternice pentru a tulbura şi umbra de viaţă regăsită chiar şi acest iad cald – căci deasupra lor se pot vedea petele vag vizibile ale câtorva păsări adaptate vieţii de deşert smulse din rutina lor zilnică de prezenţa străinilor, în rest tot cerul era mort. Mort este şi deşertul ce se întinde în depărtare dincolo de stâncile din jurul lor şi îi înconjoară nelăsându-le nici o cale de scăpare.

Nu mai puţin de 14 vehicule atât de rablagite încât ar putea fi considerate pe bună dreptate căruţe primitive – cea mai mare parte fiind utilaje de tot felul rămase fără surse de alimentare – trase de hibrizi manipulaţi genetic pentru clima planetei şi câteva maşini de teren vechi, bazate pe injecţie de combustibil lichid sau gazos formează acest convoi. Un număr mare de vehicule în mişcare pentru această zonă tulburată de război. Dacă cineva, adică cineva suficient de inteligent pentru a face diferenţa, nu nişte amărâte de păsări, ar urmări de undeva de sus cu atenţie şi răbdare această înşiruire de vehicule ar avea deosebita surpriză să constate prezenţa în acelaşi loc a mai multor rase de fiinţe inteligente a căror dacă nu duşmănie atunci cel puţin neînţelegeri au fost/sunt/vor fi arhicunoscute în întregul sector galactic sau chiar de-a lungul şi de-a latul galaxiei. Dar la o observare mai atentă ar descoperi încă două detalii deosebit de importante pentru un cunoscător: cea mai mare parte a fiinţelor ce conduc vehiculele sau sunt prezente printre ele sunt oameni – specie cunoscută în întreaga galaxie ca foarte buni războinici cu o putere interioară deosebită ce îi ajută în mai toate situaţiile, un liant ce deseori adună în jurul lor multe specii ca cele de acum şi le menţin împreună un timp suficient de lung atunci când este nevoie. O specie considerată specială din aceste puncte de vedere şi multe altele de cea mai mare parte a raselor cu care au avut contacte în ultimele milenii. Al doilea detaliu ar fi oboseala care se poate observa în gesturile tuturor sau în mimica unora dintre ei. Dar numai cineva avizat ar observa acest din urmă lucru, iar păsările ce survolează zona sunt departe de a fi capabile să realizeze astfel de lucruri.

Războiul le secătuise forţele tuturor şi toate resursele de energie care existaseră odinioară la suprafaţa şi în interiorul planetei, cei care conduc vehiculele sunt acum numai nişte fugari înfometaţi şi obosiţi. Ei fug de pe acest câmp de bătălie cât o planetă căutând să-şi salveze vieţile şi puţinul rămas, sunt avangarda unei adevărate armate formată în cea mai mare parte din femei şi copii, bătrâni şi foşti soldaţi bolnavi şi răniţi. Oameni şi extratereştri, roboţi şi cyborgi nu pot fi mai uniţi ca acum când au acelaşi scop, acela de a supravieţui. Şi de a ajunge într-un loc mai sigur, departe de toate acestea. Cât mai departe de acest război blestemat.

Comandantul convoiului scoase un fluierat puternic, un zgomot asemănător într-o oarecare măsură cu şuieratul vântului şi ţipătul unei păsări locale – era semnalul de oprire. Se apropia seara. Convoiul se opri cu încetineală de parcă inerţia la care erau supuse corpurile lor moleşite de căldura aproape infernală a soarelui devenise o parte a fiinţei lor. Un tânăr adolescent, aproape un copil, înaintă de undeva din partea din mijloc a convoiului spre capătul din faţă a acestuia.

- Daemon! îl strigă el pe comandant. De ce ne-am oprit? Mai sunt aproape două ore până să se lase seara.

- Stâncile de aici ne vor fi un adăpost bun, tinere.

Cel care vorbise era un negru voinic, cu părul alb. Fusese ales în mod tacit conducătorul acestui grup eterogen format din mai multe specii de ființe inteligente nu datorită vârstei cât experienței sale de viață în deşert. Fusese pe vremuri combatant în cea de-a treia bătălie a Noului Washington, o planetă deşertică foarte asemănătoare cu aceasta, iar de atunci rătăcise prin galaxie... până ajunsese aici. Tânărul aruncă o privire spre apusul roşiatic, aproape violet apoi spre cerul de un albastru închis.

- Crezi?

- Sunt sigur. Dacă nu mă crezi întreabă-l pe Dan sau pe Ptracleos. Oricare dintre ei îmi poate garanta spusele.

- Este adevărat, răsări robotul din spatele maşinii. Dacă mai înaintăm în timpul pe care îl mai avem până la căderea nopții vom fi complet expuşi unui atac nocturn.

- Dane! tresări tânărul. Nu te mai furişa aşa, m-ai speriat!

- Fii şi tu mai atent, îi răspunse Daemon în locul robotului. Nu-i poți cere acest lucru, este o maşină de luptă şi este programat să meargă aşa.

- Nu este nici o problemă, Daemon. Sunt obişnuit să mi se întâmple destul de des acest lucru.

Vocea robotului sună mult mai uman decât s-ar fi aşteptat de la el un observator exterior neexperimentat. Poate că era cam răguşită pentru un om, dar nu se putea auzi în ea nici una dintre tonalitățile specifice unui computer ambulant ceea ce de fapt era. Armura ce strălucea mat în lumina soarelui la apus era singurul şi cel mai evident lucru care atrăgea atenția asupra structurii sale complet inumane.

- George! se auzi strigat tânărul de undeva din spate.

Acesta se întoarse cu o rapiditate impresionantă spre cea care îl strigă, o femeie între două vârste se apropie vizibil furioasă/speriată/îngrijorată. Ajunsă în dreptul lui îl trase de lângă robot.

- Ce ți-am spus eu să nu mai pleci aşa fără să-mi spui unde?

- Dar mamă!...

- Nici un dar. Să nu te mai îndepărtezi nici un pas de maşină fără să mă anunți. Şi mai ales să nu te mai văd în apropierea conducătorului, nu trebuie să-l întrerupi.

- Nu este nici o problemă, Clara, se grăbi să o asigure Daemon. Fiul tău nu mă încurcă deloc.

Dar privirea oarecum speriată a femeii trecu de la George la el şi apoi la robot. Se îndepărtă tăcută trăgându-l după ea pe tânărul adolescent care încerca să protesteze.

- O înfricoşez, remarcă Dan. Dar în acelaşi timp nu este numai teamă. Parcă m-ar urî.

- Nu m-ar mira acest lucru, îi răspunse gânditor Daemon. Roboți de luptă ca tine i-au ucis aproape toată familia, acum nu-l mai are decât pe George.

- El ştie ce s-a întâmplat?

- Nu. Era prea mic. Dar asta nu împiedică să-i urască pe toți.

- Cine?

Cei doi s-au întors spre cel care se apropiase, este Ptracleos. Cel de-al treilea ca importanță din ierarhia tacită a grupului şi unul dintre cei mai buni războinici. Silueta înaltă a celui ce ar fi fost numit în vremurile de demult, când oamenii se considerau singuri în Univers, extraterestru părea decupată dintr-unul dintre arhaicele filme de groază care circulau în vremuri imemoriale pe Pământ: avea cam 2 – 2,5 metri înălțime, frunte teşită şi nişte ochi albaştri-indigo de o claritate uimitoare. În spatele capului cutia craniană se continua cu un fel de creastă ce îi ajungea pe umerii largi. Mâinile se terminau cu 6 degete legate între ele cu o membrană străvezie iar degetele cu gheare groase şi lungi foarte asemănătoare cu cele ale felinelor de pe Pământ dar mult mai mari şi mai puternice. Dar, spre deosebire de felinele terestre care îşi retrag ghearele în pliurile labelor, Ptracleos îşi plia ghearele în partea exterioară a mâinii şi numai când îşi strângea pumnul dându-i astfel un plus de duritate. Picioarele extraterestrului arătau foarte uman cu diferența musculaturii scheletice foarte reliefate, a numărului de câte 6 degete la terminații şi a ghearelor de pe genunchi şi deasupra călcâielor. Aproape întreg

corpul îi era acoperit de o blană rară de culoare cenuşie, cu puţin succes s-ar fi putut pierde cu uşurinţă în actualul peisaj. Într-un cuvânt, părea a fi ucigaşul perfect.

Îi povestiră în câteva cuvinte situaţia Clarei, o situaţie dureros de comună, apoi trecură la subiectul care îi interesa cel mai mult: aşezarea taberei.

- Cred că i-am lăsat mult în urmă pe Sticleţi, îşi dădu cu părerea Daemon. Am impresia că nici măcar corpul principal al refugiaţilor nu mai este în pericol direct de a fi atacat.

Sticleţii erau una dintre cele patru tabere ce îşi duceau războiul la suprafaţa planetei, şi erau cei mai puternici. Ca rămăşiţele unui fost imperiu galactic de care aproape nimeni nu-şi mai amintea controlau cele mai multe planete din braţul de galaxie în care se aflau şi încercau să pună mâna – după părerea lor să recupereze ceea ce le aparţinuse odinioară – şi pe restul dar mai ales pe resursele lor.

- Nu cred că mai trebuie să îţi reamintesc de situaţia în care ne aflăm, îl contrazise robotul, pentru a-ţi atrage atenţia că suntem departe de a fi în siguranţă.

- Ai dreptate, nu este nevoie să-mi aduci aminte. Acesta este şi motivul pentru care am şi ordonat aşezarea taberei în acest loc. Mâine ieşim la loc deschis şi vom fi expuşi atacului de pe ambele margini ale defileului.

Dintre toate zonele de conflict de la suprafaţa planetei cea în care se aflau era cea mai sensibilă din punct de vedere strategic. Sticleţii rămăseseră undeva în spate, dincolo de intrarea în defileu, şi rămâneau acolo cu excepţia unor incursiuni efemere… dar în faţă se întindea sfera de influenţă a două din principalele tabere inamice acestora: NomenAlowd şi Pteroborgii. Fiecare dintre ei controlau câte o latură a defileului pe cea mai mare parte a acestuia şi încercau de ani de zile să-i împingă înapoi pe cei din cealaltă parte. Nici una nu a avut un succes vizibil, defileul se dovedise o frontieră sigură – cu atât mai primejdios pentru cei care au încercat mereu să-l străbată. Faptul că erau supuşi unui foc încrucişat de o asemenea anvergură încât era aproape imposibil de supravieţuit i-ar face aproape pe toţi să se răzgândească referitor la intrarea în zonă – totuşi nu a oprit decât prea puţini. Disperarea era mult prea mare, iar cei din convoi nu făceau excepţie. Până în acel moment toţi cei care totuşi au intrat în zonă erau demult morţi, mormanele de oase sau cartilagii a diferite specii şi rămăşiţe de roboţi sau cyborgi care le împărtăşiseră soarta începuseră cu mulţi kilometri în urmă.

Dacă armata-specie NomenAlowd era formată numai din roboţi sau cyborgi conduşi de un singur supercomputer iar Pteroborgii din diferite rase extraterestre în care erau prioritari cei din specia lui Ptracleos, câtiva cyborgi şi unii oameni… Sticleţii erau cea mai numeroasă şi cea mai neomogenă tabără dintre cele pe care Daemon le cunoştea: conţinea în primul rând oameni – urmaşii celor care puseseră bazele şi conduseseră un imperiul galactic vreme de 4 mii de ani – dar şi cea mai mare parte a raselor cunoscute care preferaseră să rămână loiale fostului sistem de valori cu toată decăderea lui.

Odinioară fusese şi el unul dintre aceşti oameni dar un amănunt dureros şi îndepărtat al trecutului său personal îl făcuse să-şi schimbe părerea despre război în general şi despre Sticleţi în special. Deveni astfel un Rătăcitor, o persoană care trăieşte la marginea războiului neacceptat de nici una dintre taberele puternice, o persoană care rătăceşte mereu printre stele în căutarea unui loc în care să poată trăi cu adevărat în pace şi linişte sau pur şi simplu în îndeplinirea propriului destin oricare ar fi el. Uneori aceşti Rătăcitori se opresc pe o planetă oarecare iar bazele pe care le construiesc acolo le fac viaţa amară vecinilor războinici. Convoiul se îndrepta tocmai către o asemenea bază care se întindea pe câtiva kilometri pătraţi de cealaltă parte a defileului, în fosta deltă, locuitorii erau consideraţi cea de-a patra forţă majoră de la suprafaţa planetei şi deocamdată singura şansă pe care ei şi cei care îi urmează o aveau.

Daemon se smulse din gânduri la strigătul cuiva din spate şi se întoarse doar pentru a-l recunoaşte pe Paul Damian, un om încă tânăr – unul dintre puţinii oameni de nădejde pe care ştia că se putea baza mereu. Oriunde şi oricum. Şi care-l însoţea în avangardă. Originar dintr-un orăşel din sudul continentului, şi-a petrecut primii 25 de ani din viaţă în aceeaşi zonă. După ce oraşul natal a fost distrus de una din incursiunile repetate venite din partea lui NomenAlowd a încercat să-şi

reconstruiască viața în altă parte. După a treia distrugere a comunității a decis să plece de pe planetă – astfel s-a alăturat primului nucleu de refugiați încă de la început, când erau numai câțiva. Soția şi copilul se aflau în cel de-al doilea corp de refugiați, iar Daemon ştia toate acestea. I-a şi întâlnit de câteva ori, dar nu s-au apropiat prea mult din punct de vedere relațional. Pe lângă amintirea fulgerătoare a acestei scurte istorii declanşate de un colț a pozei de familie ce ieşea din buzunarul mai tânărului său prieten, lui Daemon îi trecu prin minte că dacă Ptracleos nu i-ar fi salvat familia cu prețul trădării sale – aşa au considerat doar foştii lui camarazi, nu şi cei actuali – atunci ar fi pierdut fără să ştie doi prieteni de valoare.

- Cum ne aşezăm tabăra? repetă Paul întrebarea. Folosim stâncile ca adăpost sau pornim scuturile de camuflaj în poziția actuală a vehiculelor?

Daemon aruncă o privire în jur şi decise că o parte a utilajelor erau descoperite atacului exterior şi trebuia să le găsească un adăpost mai bun. O stâncă uriaşă aşezată în centrul spațiului mai liber părea a fi cea mai potrivită dar avea nevoie de informații vizuale din toate unghiurile accesibile pentru a lua decizia corectă.

- Vin imediat, îi strigă înapoi lui Paul. Voi duceți-vă în recunoaştere, se întoarse el spre cei Dan şi Ptracleos, vreau să ştiu care este situația defileului înainte de căderea întunericului.

Cei trei se despărțiră şi în timp ce Daemon se îndepărtă cu pas grăbit spre Paul Damian, extraterestrul înhăță câteva arme din primul vehicul şi o luă pe cărarea dintre stânci ce se întindea firav înaintea caravanei. Dan îl urmă. Ajunşi într-o fundătură se opriră iar Ptracleos întrerupse pentru prima oară tăcerea care se lăsase între ei.

- Grozav! O fundătură! Credeam că senzorii tăi nu dau greş aproape niciodată.

- Nu căutăm un drum prin care să încapă toată caravana. Acela coteşte la dreapta cu aproape 200 de metri în urmă.

- Vrei să arunci o privire de ansamblu a defileului?

- Corect. Asta ne-a spus Daemon să facem – este necesară o completare la datele furate din sateliții de supraveghere.

- Dacă nu este nevoie să căutăm drumul spre defileu atunci să escaladăm stâncile din față.

Robotul nu-i răspunse dar începu să urce pe zidul aproape vertical la fel de tăcut ca până atunci. Ptracleos aruncă o privire spre armura cenuşie a robotului şi la țevile armelor a căror vârfuri apăreau aproape insesizabil în câteva locuri apoi îşi aruncă arma peste umăr şi o luă pe urmele lui. Ajunşi în vârf descoperi că se vedea o porțiune destul de mare a zonei de altfel imensă ce îi înconjura, mai mare decât crezuse, acoperită de un cer din ce în ce mai întunecat. Robotul se uită înapoi ca pentru a verifica ceva şi recunoscu o porțiune a taberei – trebuia să îi atragă atenția lui Daemon că o parte din utilaje mai erau încă expuse privirii. *Vor fi camuflate de scuturi sau mutate.* Se întoarse din nou „în față” şi în câțiva paşi îl ajunge din urmă pe Ptracleos acum întins pe burtă, folosindu-se de un binoclu puternic el urmărea pe deasupra unui bolovan deschiderea aproape imensă a defileului care se căsca la mai puțin de 3 metri în fața lor. *Trebuie să aibă mai mult de doi kilometri lățime!* Un firicel de apă ce lumina mat în întuneric – o urmă ştearsă a marelui fluviu ce odinioară, înainte de sosirea războinicilor, cursese maiestuos prin canalul de stâncă pe care de altfel îl şi săpase – îşi depăna susurul limpede al apei de munte undeva în dreapta lor. Ptracleos era conştient de faptul că vor trebui să străbată cea mai mare parte a drumului urmând cursul acestei ape şi se cutremură: nu i-a plăcut niciodată prea mult apa mai ales cea plină de substanțe chimice şi radioactive ce o făceau otrăvitoare. *Războiul lasă întotdeauna în urmă amintiri de neuitat.*

Defileul era mort, sau cel puțin aşa apărea pe lentilele binoclului său. Nu se vedea nimic organic sau puncte generatoare de energie în afara sursei de radiații gamma a pârâului. Dar sursele de energie ecranate erau invizibile pentru senzorii binoclului, iar pârâul bloca chiar şi urmele rezidente ale unora dintre camuflajele cunoscute.

- Vezi ceva? îl întrebă pe Dan.

Ştia prea bine că ochii robotului erau mai buni ca a lui, puteau să vadă ceea ce lui îi scăpase.

- Nimic. Defileul este pustiu.

- Atunci este timpul să ne înapoiem, spuse Ptracleos cu o privire spre cerul care se întunecase şi mai mult.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre zona pe unde urcaseră.

- Eşti sigur de drumul lateral care ne duce în defileu? îl întrebă pe robotul din spate fără se mai întoarcă spre el.

Începu să coboare.

- Da. La viteza standard vehiculele vor ajunge la marginea defileului în 2 ore şi 47 de minute.

Ajunşi jos Ptracleos o porni pe acelaşi drum care-i dusese acolo dar se opri după numai câțiva paşi şi se întoarse spre robot. Privi vreme de câteva secunde fața vag umanoidă și ochii reci, metalici în spatele cărora se află două camere de filmat de mare rezoluție cu o curiozitate vie.

- Nu te-am întrebat niciodată acest lucru..., începu el şi ezită pentru un moment scurt, …dar cum ai ajuns să fii numit Dan? Este un nume uman.

Se aştepta ca robotul să refuze să-i răspundă, sau cel puțin măcar să se gândească un moment înainte de a o face. Dar răspunsul sosi aproape instantaneu:

- Pe vremuri eram un robot de luptă din armata a şasea a lui GlobeNet. Ştii ce este?

În vremurile de demult GlobeNet era un computer inteligent – probabil primul, probabil unul dintre primele – care i-a servit pe oameni la începutul colonizării spațiului. Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar la un moment dat acesta a încetat să se supună ordinelor primite, şi-a luat catrafusele şi a dispărut. Se spune că s-a refugiat pe o planetă din afara sferei de influență a oamenilor… de atunci s-a manifestat ostil tuturor formelor de viață fie inteligente sau nu, organice şi anorganice. Ostil tuturor.

- Una dintre armatele lui este pe această planetă pe una dintre laturile defileului, aprobă Ptracleos.

- Pe toată partea stângă, completă robotul. Acum 14 ani tereştri am fost avariat într-o bătălie şi am căzut în mâinile umor fermieri a căror muncă tocmai fusese distrusă de atacul celor ca mine. M-ar fi dezactivat complet şi iremediabil dacă nu ar apărut Daemon, el a fost cel care m-a salvat şi m-a ajutat să-mi repar şi să-mi înlocuiesc circuitele distruse.

- De ce nu l-ai omorât?

- La început am fost prea avariat pentru a putea face ceva, orice. Apoi s-a ocupat el de această problemă, m-a reprogramat şi m-a învățat să apreciez viața.

- Dar numele? insistă extraterestrul. Tot el ți la dat?

- Da şi nu prea. Mi-a spus că ar trebui să-mi aleg singur un nume pentru a şti cum să mi se adreseze.

- Te consideră un om.

- Nu un om, un egal. Nu este acelaşi lucru. Dețin o inteligență şi o rapiditate a calculelor matematice mult superioară oamenilor dar îmi lipsesc câteva lucruri esențiale pentru a fi pe picior de egalitate cu specia umană.

- Care? dădu să întrebe Ptracleos dar robotul continuă înainte de o face.

- Imaginația şi sentimentele. Am fost programat să mă ocup numai cu lucruri concrete: cu lupta şi cu strategia care să ducă la câştigarea acestei lupte cu orice preț.

Se opri pentru un moment ca să verifice unul dintre culoarele tăiate în stâncă undeva în lateral.

- Fiecare unitate de luptă are număr pe şasiu care ajută la identificare lui în orice condiții, el este format din cifre, litere şi caractere alfanumerice. Bătălia în care am fost avariat a şters o porțiune a acestui număr… ceea ce a rămas au fost nişte litere şi nişte cifre aleatoare. Aşa a ieşit Dan.

Logic.

Semnalul de avertizare al unei santinelele îl întrerupse – se apropiau de tabără. Curând intrară în poiana de stânci în care vehiculele erau împrăştiate cam peste tot în urma încercărilor de a le ascunde de indiscretele priviri exterioare. Pasagerii erau aşezați în jurul unor surse artificiale de căldură sau mici focuri de tabără ce străluceau palid în întunericul aproape complet, doar ele şi stelele dese de pe firmamentul centrului apropiat al galaxiei întrerupeau monotonia întunecată a valurilor de aer dens şi rece ce se prăvăleau deasupra lor. Temperatura scăzuse

mult după ce soarele dispăruse dincolo de linia orizontului, acest lucru îi adunase pe toţi la un loc iar acum îşi încălzeau hrana sau pur şi simplu încearcă să-şi piardă timpul înainte de culcare lângă un loc cald.

Cei doi „fii rătăcitori” se apropiară de unul dintre focurile de tabără în jurul căruia puteau fi recunoscuți cu uşurință Daemon şi Paul Damian cufundați într-o discuție aprinsă.

- ... din punct de vedere strategic Sticleții sunt cei mai bine plasați, tocmai spunea Daemon. Dețin majoritatea sisteme solare locuite plasate într-un conglomerat care se întinde de-a lungul întregului braț al galaxiei. Iar dacă mai luăm în considerare sistemele solare folosite doar pentru resursele lor, dispersia în spațiu a inamicilor lor şi distanțele mari dintre aceştia nu se poate nega superioritatea netă a Sticleților.

- Trebuie să te contrazic, îi răspunse Damian la fel de sigur de sine. Chiar dacă ar fi aşa cum spui nu cred că este necesar să-ți amintesc că şi tu ai fost un Sticlete dar ai renunțat.

Un lucru greu de crezut se întâmplă: figura lui Daemon păru că se întunecă şi mai mult. Era evident că gândurile care îi treceau prin minte nu puteau fi deloc plăcute.

- Tot mai mulți cedează şi pur şi simplu îşi părăsesc postul. Fiecare are motivul său personal dar cea mai mare parte a lor devin după aceea Rătăcitori şi se alătură forțelor existente. Estimez că în mai puțin de 100 de ani numărul acestora îl va depăşi chiar şi pe cel a Sticleților, cu condiția să nu fie nimiciți complet până atunci.

- Rătăcitorii au cea mai mare rată a pierderilor din cauza lipsei de antrenament, arme, hrană şi medicamente, îl întrerupse fără nici o altă introducere vocea fără emoție a robotului. La nivel local pot avea succese aproape răsunătoare dar le lipseşte coordonarea la nivel galactic iar în cele din urmă acest lucru va conta.

Firul conversației se pierdu pe măsură ce atenția celor din jurul focului se mută spre cele două siluete ce se apropiau implacabil.

- Ce ați aflat? întrebă Daemon parcă într-o doară.

- Două lucruri, îi răspunse Ptracleos. Deşertul este pustiu, nimeni nu ne aşteaptă să venim, dar apa pârâului este radioactivă. Iar tabăra este parțial descoperită, indică el porțiunea pe care el şi robotului o văzuseră independent unul de celălalt ceva mai devreme. Ar trebui să-i mutați altundeva, în cazul unui atac aerian nocturn sunt ca şi morți.

Daemon îi aruncă omului de lângă el o privire, suficient ca Paul să se ridice fără nici un cuvânt şi să se piardă aproape imediat în întunericul înconjurător. La puțin timp după aceea în zona indicată se auziră zgomotele specifice mutării unor corpuri mari, pentru câteva momente lungi Daemon rămase ca şi cum ar asculta acele zgomote deşi se gândea la situația în care se aflau. În ultimele câteva zile se gândise destul de des la asta fără a găsi o soluție viabilă în afară de drumul pe care trebuie să-l termine. *Trebuie să curăț acest drum pentru cei care ne urmează şi să supraviețuim cumva în acest timp. Dar cum?* Iar pentru această problemă nu avea nici o soluție pentru simplul motiv că nu vedea viitorul. Situația nu era deloc bună: armata de refugiați avea să îşi continue drumul independent de ei şi ar fi fost, erau, imposibil de oprit dacă i-ar ajunge din urmă. De întors nu se puteau întoarce din cauza Sticleților, nu se puteau opri din acelaşi motiv.

Dintr-o dată tresări, nu-şi dăduse seama când ațipise. În ultimul timp era prea obosit pentru a mai face conştientă trecerea de la starea de trezire la somn mai ales în situații ca aceasta, după o zi extenuantă. Era mulțumit, aproape fericit în măsura în putea să spere la fericire, că nu era el cel de pază pentru că astfel ceata multicoloră de ființe ar fi complet descoperită. În plus, probabil că ar fi plătit cu viața o asemenea eroare – nici chiar poziția sa în grup nu l-ar fi salvat.

Se ridică în şezut şi încercă să identifice prin întunericul înconjurător sunetul ce-l smulsese din ghearele ademenitoare ale somnului, însă acesta dispăruse şi nu se mai repetă. Daemon se simțea înviorat, o stare trecătoare ce urma să dispărea în timp de minute... trebuia să acționeze cumva înainte ca oboseala să revină mai pregnantă ca înainte. Observă că focul îşi pierduse din putere – avea tendința aceasta atunci când rezerva de gaz era prea scăzută – şi, prefăcându-se că nu a

auzit nimic dar cu toate simțurile calibrate la maxim, se apropie de butelie pentru a-l înteți.

- Nu o face!

Vocea robotului îl făcu pe Daemon să tresară instinctiv şi să se întoarcă la fel de repede spre sursa acesteia. Scrută întunericul din jur fără să vadă nimic în afară de punctele luminoase ale stelelor – ochii lui obişnuiți cu lumina palidă a focului erau pe moment incapabili să vadă în afara cercului de lumină. Pe măsură ce mintea începea să-i lucreze într-un ritm infernal realiză cu rapiditate câteva lucruri esențiale: sistemul de camuflaj a robotului era capabil să îl facă invizibil mult mai bine ca întunericul aproape absolut care îi înconjura, Creaptiu – unul dintre sateliții naturali ai lui Geyard, planeta – îşi arunca lumina palidă pe undeva pe la răsărit dincolo de stâncile din jur în timp ce celălalt satelit, Cassiop, era încă sub linia orizontului dar nici acesta nu l-ar fi ajutat prea mult. Nici unul dintre cei doi sateliți naturali gemeni nu reflectau suficientă lumină spre suprafața planetei pentru a face vizibilă zona din jur.

Un nou zgomot ca de explozie îndepărtată urmată aproape imediat de o lumină deasupra stâncilor din imediata apropiere şi de un zgomot nou.

- Ce se întâmplă? întrebă Daemon.

- O bătălie deasupra defileului, îi răspunse Ptracleos.

Explozia unei alte nave îi lumină o parte din drumul lui Daemon care avansă cât mai rapid spre cei din primul rând, se împiedică totuşi de două ori până când ajunge într-un loc mai înalt decât restul unde îi găsi pe Dan şi Ptracleos urmărind spectacolul de după stânci luminat de palidul Creaptiu.

- Cine? întrebă din nou cu o voce dintr-o dată răguşită.

- NomenAlowd şi Pteroborgii.

- Ceva Sticleți?

- Nu.

- Am fost observați?

- Nu. Cel puțin nu încă.

- Sunați încet adunarea şi pregătiți-vă de plecare. Nu trebuie să riscăm nimic.

În timp ce tabăra se trezea din nou la viață şi începea să se adune undeva în spate, Daemon nu se putu abține să nu urmărească bătălia aeriană. Era prea departe pentru a vedea corpurile navelor sau alte detalii de acest gen, dar exploziile erau atât de vizibile încât se puteau deosebi cu uşurință cele apărute la coliziunea din aer a navelor aparținând ambelor tabere, flăcările provocate de proiectilele energetice ale artileriei sau cele provenite din impactul navelor prăbuşindu-se pe solul mort al planetei. Acestea din urmă erau cele mai impresionante şi de un portocaliu roşiatic specific arderii vaporilor de carburant lichid care încă se mai foloseau la unele nave.

În jurul lui Daemon tabăra începea să se pregătească pentru plecare deşi ştiau din experiență că aveau să rămână pe loc până va sosi momentul cel mai potrivit pentru a pleca. Nu părea să îi deranjeze acest lucru, era cel mai mic preț pe care îl putea plăti pentru a rămâne în viață.

- Este un spectacol magnific.

O siluetă întunecată avansase prin întuneric până lângă Daemon, era tânărul George.

- Dar mortal, îi răspunse negrul cel cărunt. Fiecare navă care se prăbuşeşte are piloți la bordul ei, piloți ca tine şi ca mine. Ei încetează să existe după explozie.

- Nu! Nu sunt ca mine sau ca tine. Nu merită să trăiască, sunt nişte ucigaşi, nişte carcase învechite şi proaste de roboți şi nişte câini de cyborgi.

Dacă ura şi disprețul ar fi putut lumina atunci adolescentul ar fi fost un far observabil de departe, Daemon nu-i putea vedea fața în detaliu dar îi simțea ochii ca două mărgele de sticlă reflectorizantă prin întuneric. Se cutremură nevăzut.

- Dan şi Ptracleos sunt o asemenea carcasă învechită şi un câine, observă el.

- Nu este acelaşi lucru, protestă George.

- De ce? Pentru că sunt de partea noastră?

Tânărul nu îi răspunse.

- Ptracleos nu este un cyborg, dar nu se deosebeşte prea mult de cei din partea dreaptă a defileului. Sunt din aceeaşi specie şi au mentalitate asemănătoare, iar

despre Dan... el este un robot exact ca aceia care pilotează navele pe care le vezi prăbuşindu-se. Ar putea oricând să piloteze o astfel de navă... singurul lucru care îl deosebeşte de ei este o parte a programului său.

- Dar...

- Nici un dar, îl înfruntă Daemon. Dacă este vorba să îi urăşti, urăşte-i pe toţi nu numai pe unii.

- Dan este prietenul meu, şopti George.

- Dan şi ceilalţi ca el plătesc păcatele celor care au construit computerul original. Şi noi împreună cu ei prin morţii noştri şi suferinţa pe care ne-o provoacă.

Vocea Clarei se auzi foarte aproape în spatele lor iar cei doi oameni se întoarseră spre ea uimiţi. A-i lua apărarea unui robot, chiar dacă era ceva indirect, era ultimul lucru la care Daemon se aşteptase de la femeia prematur îmbătrânită de lângă el.

- Eşti uimit, observă aceasta. Înainte de a spune ceva, dă-mi voie să îţi atrag atenţia că deşi îi urăsc mai mult decât îţi poţi închipui nu-mi pot permite să nu fiu realistă. Ştiu a cui este vina dar asta nu-mi schimbă cu nimic sentimentele.

Femeia tăcu iar Daemon nu mai ştiu ce să spună. Ar fi dorit să-şi ceară scuze şi să-i spună că îi pare rău, dar nu avea pentru ce. Nu era vina lui că familia Clarei fusese măcelărită, cum nu era nici vina lui pentru tot acest război. Linişte stranie care se lăsă între cele trei fiinţe umane ar fi devenit stânjenitoare dacă o a patra siluetă nu ar fi apărut pe neaşteptate între ei. Ptracleos. În acelaşi moment în care Daemon realiză şi foiala neliniştită care cuprinsese întreaga tabără, era de parcă aceasta tocmai ar porni cu toţii în toiul nopţii spre o destinaţie necunoscută. Dar el nu dăduse un asemenea ordin.

- Ce se întâmplă? întrebă George dintr-o dată alarmat.

Lui Daemon întrebarea i se pare mai mult decât extrem de familiară, poate din cauza faptului că fusese pusă de atâtea ori în ultimele ore sau pentru că era pe cale să întrebe acelaşi lucru.

- Trebuie să plecăm. Acum!

Era rândul lui Daemon să devină alarmat de vocea alertă a creaturii.

- De ce?

- O navă... vine încoace.

- Nu văd nimic.

Abia atunci negrul scoase din centura de la brâu un binoclu cu infraroşii şi se uită pe cerul întunecat spre locul slab luminat al bătăliei. Chiar şi aşa, în afara exploziilor îndepărtate şi a navelor care se încrâncenau pentru un petec de cer nu vedea nimic neobişnuit care i-ar putea pune în pericol mai mult ca de obicei.

- Unde este Dan? întrebă fără să-şi ia de la ochi binoclul.

Trecu pe ultraviolete, nimic nou.

- Îi pregăteşte pe ceilalţi de plecare.

Daemon se decise dintr-o dată: aveau să plece cât mai repede din acest loc. Nu avea prea multă experienţă de viaţă cu cei ca Ptracleos, dar până acum acesta nu îl dezamăgise niciodată. Poate că avea unele puteri psihice prin intermediul cărora era conştient de unele lucruri inaccesibile celorlalţi şi care tocmai de aceea erau ţinute secrete... dar despre asta avea să discute cu cel în cauză după ce vor ajunge la un loc sigur.

- Să mergem, le spuse el întorcându-se spre tabără.

Se precipitară spre zona în care se adunase cea mai mare parte a convoiului, în astfel de momente se putea vedea cu tot *întunericul ăsta tâmpit* diversitatea grupului. În acel spaţiu îngust erau adunate nu mai puţin de 4 specii care în mod normal nu ar fi stat împreună nici măcar pe aceeaşi planetă, mai erau şi o duzină de roboţi menajeri şi cyborgi modificaţi pentru a se descurca în aproape orice situaţie care nu implica lupta. Şi Dan. Chiar dacă puţini dintre ei arătau acest lucru, războiul îi afectase pe toţi indiferent de specie sau de structura chimică, oboseala fizică sau uzura sistemului de pârghii a roboţilor se putea vedea în mişcările celei mai mari părţi a celor prezenţi.

- Ascultaţi-mă cu atenţie! strigă Daemon suficient de tare încât să fie auzit de toţi dar să nu fie detectaţi. Trebuie să plecăm acum! Ne vom îndrepta spre ieşirea în defileu.

- Dar acolo se duce o bătălie! răsări o voce din întuneric.

- Acest loc nu mai este sigur. Nu vom ieşi dintre stânci dar vom căuta un adăpost în care vom sta ascunşi până dimineață sau până se termină bătălia.

Nimeni nu mai comentă iar grupul se răspândi care încotro, primele vehicule o luară din loc cât de repede erau în stare fiind urmate aproape imediat şi de restul utilajelor. Clara şi fiul ei se urcară în ultima maşină de teren, era cea care le aparținea şi reprezenta un avantaj clar față de „căruțele cu coviltir" (numite astfel după un obicei vechi de milenii, se spune că din perioada când oamenii au colonizat un continent al planetei natale) trase de hibrizii între cai şi cămile – inginerie genetică în stare pură – ce formau grosul convoiului. Maşina era unul dintre puținele lucruri care îi rămăsese Clarei de la soțul ei şi fusese una dintre primele vehicule pregătite de plecarea întârziată de discuția cu Daemon. O luară încetişor pe urmele celor aflați în față, aproape la pas, prin întunericul care umplea tot golul din jurul lor.

- De ce nu ne lasă să folosim infraroşiile? se plânse George. De-abia se vede maşina din fața noastră!

Femeia nu-i răspunse, nu ştia nici ea datele tehnice necesare pentru a-i putea da o explicație suficientă dar auzise că unele nave puteau simți dacă asupra lor erau îndreptate o sursă de energie indiferent dacă venea de la o armă ori de la sursa de radiații infraroşii a maşinii lor. Sau chiar a unui binoclu.

Trecură astfel câteva zeci de secunde din momentul în care părăsiseră locul în care ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea, apoi s-a întâmplat ceea ce parcă prevestise Ptracleos că avea să se întâmple: Clara abia cotise de două ori după nişte stânci de pe marginea drumului când deasupra tuturor se auzi o vâjâitură cumplită urmată aproape imediat de o explozie puternică în imediata apropiere.

- Dumnezeule! exclamă femeia.

Puseurile de frică îi străbătură pentru un moment corpul făcându-i capul să vâjâie dar curiozitatea şi înțelegerea totală urmate de un nou fior de teamă o făcură să oprească maşina şi să se întoarcă aproape imediat spre partea din spate. La lumina flăcărilor îl văzu pe Ptracleos pe o stâncă la jumătatea înălțimii defileului stând drept şi nemişcat cu arma la umăr întors cu fața spre tabăra acum pustie. Aceasta era vizibil inundată de flăcările ce mistuiau resturile unei nave prăbuşite chiar în mijlocul poienii dintre stânci.

Clara ieşi din maşină şi îi făcu fiului ei semn să rămână înăuntru dar acesta nu o ascultă, împreună avansară până în dreptul creaturii. De acolo se puteau vedea foarte bine rămăşițele navei prăbuşite şi efectele pe care explozia le avusese asupra mediului înconjurător: apocaliptic.

- Dacă mai rămâneam mult aici..., se înecă Clara, ...am fi murit. Cum de ai ştiut?

- O poveste lungă, îi răspunse sec extraterestrul. Poate că am să v-o spun într-o zi.

- Acum ce facem? întrebă curios adolescentul.

- Plecăm mai departe, îi replică maică-sa.

- Şi cât mai rapid, o completă extraterestrul. Cel care s-a prăbuşit este un Pteroborg, vor mai veni cel puțin două nave ca să verifice dacă este mort sau nu.

Se întoarse cu rapiditate spre ei şi aproape îi ridică pe sus în timp ce-i forța să se grăbească spre maşină. Cu un singur salt ce le dădu fiori de spaimă oamenilor – era aşa de uşor să-şi rupă toate oasele din corp dacă nu le-ar fi fost alături – ajunseră în apropierea maşinii. El a fost primul care intră şi se aşeză pe locul şoferului, porni vehiculul cât de repede se putea fără a atrage atenția şi îi ajunse pe cei din fața lor în numai jumătate de minut. Convoiul se opri pe la jumătatea drumului spre defileu într-un loc care era cât de cât sigur, de data aceasta nu mai despachetară. Nimeni nu mai avea chef pentru asta ştiind că urmau să plece în numai câteva ore la sosirea dimineții sau chiar mai repede dacă era cazul. Preferară să se odihnească în timpul rămas în jurul surselor camuflate de căldură.

La un moment dat George începu să-l caute pe Ptracleos printre maşinile şi celelalte utilaje, îl găsi în apropierea maşinii lui Daemon. Acesta era şi el prin zonă şi încercă să îl descoase pe Paul despre poziția lui Dan, îngrijorat că robotul plecase de prea mult timp în recunoaştere şi încă nu s-a întors. Pentru prima oară de mult

timp George îl ignoră pe Daemon şi se îndreptă direct spre creatura care îi salvase cu mai puțin de o oră în urmă.

- Poți să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat acolo? indică el spre partea din spate.

Creatura îl ignoră, părea ocupat cu aranjarea unor lucruri într-unul din utilajele din partea din față a convoiului.

- Hei, cu tine vorbesc!

În cele din urmă Ptracleos se întoarse spre cel de lângă el.

- Nu ştii mai nimic despre mine.

- De aceea te şi întreb asta. Vreau să ştiu cât mai multe lucruri despre tine.

- Poate că nu vreau să-ți împărtăşesc aceste informații.

- Nu vreau decât să ştiu cum ai reuşit să afli despre prăbuşirea navei înainte ca aceasta să aibă loc. Ai cumva darul anticipației?

Tânărul rămase tăcut în aşteptarea răspunsului iar tăcerea se lăsă între cei doi – nici celălalt nu era prea doritor să vorbească.

- Ei bine?

Adolescentul tresări, nu îi auzise pe Daemon şi Paul apropiindu-se.

- Chestia asta este un lucru despre care vreau să aflu şi eu mai multe.

Spre deosebire de George, Ptracleos nu păru surprins – parcă se aşteptase la asta. Termină de aranjat lucrurile din vehicul şi se întoarse cu tot corpul spre ei.

- Ceea ce am să vă spun rămâne între noi, spuse apoi aşteptă până când cei de lângă i-au dat de înțeles că vor păstra tăcerea. Câteodată, mai ales când suntem în pericol sau supuşi la ceea ce voi oamenii numiți stres, eu şi cei din specia mea putem vedea viitorul. Este vorba doar de viitorul imediat – următoarele minute – şi pericolul personal, dar asta ne ajută foarte mult în timpul unei bătălii când pericolul apare cel mai des.

- Pteroborgii au acest dar?

- Nu sunt sigur. Interfața cu componentele electronice le-a produs o transformare importantă a creierului şi minții şi implicit o schimbare în modul lor de a gândi, nu am fost suficient de aproape de un Pteroborg pentru a-mi da seama dacă şi-au păstrat darul anticipației sau nu.

- Crezi că sunt capabili să ne simtă trecerea prin defileu? întrebă Paul.

- Din punctul meu de vedere, dacă nu constituim o amenințare imediată nu au cum să ne sesizeze prezența folosindu-se de capacitatea de anticipare.

Conversația se întrerupse atunci când Dan ajunse suficient de aproape de tabără pentru a putea fi observat, o duzină de ființe şi roboți de toate tipurile se strânseră în jurul lui.

- Bătălia este pe sfârşite, zise acesta, spre dimineață vom putea porni mai departe folosindu-ne de crepuscul şi de rămăşițele din defileu.

- Dar cei din cele două tabere nu vor căuta sau pândi după supraviețuitori? se interesă George.

- Ba da, dar mai târziu.

O explozie ce se auzi în apropiere îi făcu pe toți să tresară alerți dar nu a fost urmată de nimic altceva şi s-au liniştit. Conversația a continuat dar la un nivel mult mai restrâns, numai între capii avangardei de refugiați.

Efectele acestei conversații s-au putut vedea două ore şi jumătate mai târziu când caravana ieşi dintre stânci şi avansă încetişor spre firul apei folosindu-se de carcasele încă fumegând ale navelor prăbuşite în noaptea precedentă pentru a se ascunde. Fără a fi observate de sateliții de deasupra lor sau de navele aeriene cu rol de observatori ce treceau ca din întâmplare prin zonă vehiculele şi-au continuat drumul în acelaşi mod în aval spre baza la care sperau să găsească o cale de scăpare.

- Eşti sigur că cei din urmă vor găsi drumul corect? îl întrebă Paul pe Daemon. Eu nu am văzut nici un fel de semn.

- Sunt sigur, zâmbi negrul. Iar semnele pe care le-am lăsat în urmă trebuie să fie invizibile pentru ceilalți, nu crezi? Dacă tu le-ai putea descoperi atunci înseamnă că le pot descoperi şi alții ceea ce nu este de dorit.

Razele soarelui îşi făcură apariția printre marginea zdrențuită a defileului luminând porțiuni din ce în ce mai mari din peretele de stâncă ce se lungea aproape

vertical spre cer nu departe de ei. Strălucirea nocturnă a apei radioactive se schimbă atunci când razele portocalii de lumină devenind aproape orbitoare. O parte din lumina astfel obținută ajunse pe prima maşină, cea în care erau cei doi.

- O să avem o zi grea, observă Paul.

- Mda. Dar ce zi nu este?

În spatele lor, în maşina care încheia convoiul trei persoane stăteau înghesuite printre baloturile ce ocupau cea mai mare parte a spațiului. Clara şi fiul ei erau două dintre aceste persoane, cea de-a treia fiind de fapt un robot menajer modificat pe post de santinelă.

- Ce frumusețe! exclamă George. Sunt de-a dreptul impresionat.

De când a răsărit soarele el prefera doar să se uite prin cupola transparentă a maşinii la pereții înalți mai mult de un kilometru, chiar doi în unele locuri, şi la stâncile şi mormanele de pietre ce răsăreau ocazional din aceşti pereți în forme de o complexitate impresionantă. Era ca şi cum cineva sau ceva, o conştiință foarte vastă şi de o putere copleşitoare, le-ar fi modelat astfel – statui-mărturie ale unei naturi de o sălbăticie de neînțeles definitiv marcate de război.

Stâncile şi pietrele din nisipul încă rece ce acoperea albia fostului fluviu le-au dat de furcă mult mai mult chiar dacă nu erau chiar atât de impresionante. Deşi demult fusese una dintre cele mai bogate zone, spuneau poveştile, nici un fel de plantă sau ceva care să dovedească că la suprafața planetei existase odinioară viață nu se vedea în raza lor vizuală – radiațiile ucigaşe pustiiseră totul lăsând în urmă un peisaj la fel de mort pe cât de sălbatic. Numai unele țipete îndepărtate a unor păsări ce rămâneau aproape întotdeauna invizibile s-au putut auzi din când în când deasupra defileului, nimeni nu părea să ştie dacă acestea erau ultimele urme ale vieții care odinioară împânzise întreaga planetă cu vitalitatea atât de specifică ei sau spionii uneia sau ambelor tabere de pe marginea defileului.

- Stai liniştit, nu te mai foi atâta, încercă maică-sa să îl potolească. Mă încurci.

Maşina se deplasa destul de încet față de ceea ce era în stare dar erau obligați să facă astfel pentru că în cazul lor cei mai înceți, adică utilajele trase de animale, făceau regulile. Dar tot răul era spre bine: terenul era în multe locuri foarte accidentat iar detectorii de mişcare de pe marginea defileului şi de pe sateliții de supraveghere de pe orbită i-ar fi reperat aproape instantaneu la o viteză prea mare.

Aproape de amiază femeia frână brusc pentru a nu intra în vehiculul din față – ceva se întâmplase iar aceasta se oprise şi rămăsese nemişcat. Ca toată coloana, de altfel. Nu se putea vedea cauza, dar George reuşi să observe nervozitatea animalelor de tracțiune – unul dintre acestea se ridică pe cele două picioare din spate rămânând cu 4 picioare în aer vreme de câteva secunde după care se lăsă cu greutate şi zgomot înapoi pe sol şi pe toate cele 6 membre.

Coborâră amândoi.

- Ce s-a întâmplat? se interesă femeia.

Nu a primit nici un răspuns, sau cel puțin unul în cuvinte: robotul menajer din maşină emise un mesaj de alarmă iar ea se precipită înapoi înăuntru. În scurt timp tot convoiul încremeni în crepusculul care încă acoperă porțiunea de defileu încercând să se identifice cu fundalul. Câteva scuturi personale de camuflaj de rezonanță mică au fost activate iar convoiul se opacizâ şi mai mult.

- Sunt navele care vin să ridice rămăşițele luptei.

Dan apăruse pe neaşteptate lângă ultima maşină a convoiului luându-l pentru a doua oară prin surprindere pe tânărul rebel în ultimul ciclu noapte-zi.

- De unde ştii? se miră acesta. Robotul de-abia ne-a spus şi nouă acest lucru.

Întoarse privirea spre robot dar răspunsul era evident în strălucirea carcasei mate pe care o măsură cu o privire lungă, îşi mută privirea înapoi în fundalul din care veniseră. Undeva în depărtare se mai puteau observa unele urme palide ale iadului care coborâse – sau urcase, după părerea altora – la suprafața planetei cu o noapte înainte.

- Senzorii mei îmi indică că deasupra acelei porțiuni de defileu există 4 nave venite din partea stângă, din direcția ora 8, îi răspunse robotul.

- NomenAlowd?

- Chiar ei.

- Nu văd nimic, se strâmbă George.

- Dar sunt acolo.

Daemon şi Paul Damian apărură şi ei în dreptul ultimei maşini urmărind cu atenție ceea ce se întâmpla în spate:

- Ce fac?

- Strâng rămăşițele propriilor nave, îi răspunse robotul. Este procedura standard.

Clara îi aruncă o privire dezgustată:

- Dar de ce?

- Resursele nu sunt infinite.

- Nu credeam că..., începu să se mire Paul dar se opri la vederea corpului întunecat al unei nave de luptă apărând undeva în dreptul unei culmi din partea lui stângă. Pteroborgii, arătă spre ea.

Binoclurile se îndreptară aproape imediat spre ea iar nava încremeni pentru câteva momente suspendată deasupra stâncilor apoi coborî şovăind spre ei. Toate sursele de energie care mai rămăseseră active de-a lungul convoiului se stinseră cu o rapiditate impresionantă. Nava ajunse până la cam 300 de metri deasupra fundului defileului apoi se opri din nou, din afară nu se observa nimic dar cu toții erau siguri că ea cerceta solul nisipos şi plin cu stânci cu cea mai mare atenție. Un animal de tracțiune fornăi atrăgând asupra lui o duzină de priviri ucigătoare, dar se potoli la imboldul ființei de lângă el. Nava de deasupra nu observă nimic din acest incident, sau cel puțin se prefăcu că nu observă nimic.

În momentul în care ea reveni la suratele ei şi se îndreptară toate spre zona bătăliei Paul îşi şterse sudoarea care i se prelinsese pe frunte şi față, nu era încă cald dar el era deja ud leoarcă.

- Era aproape, şopti. Prea aproape.

Dar privirea lui Daemon îi confirmă faptul că pericolul încă nu trecuse, exista posibilitatea ca o nouă bătălie să continue pe locul celei vechi iar ei nu avea nici o şansă să scape neobservați. Tensiunea crescu până la cote aproape insuportabile în următoarele câteva minute dar nimic nu se întâmplă. Se părea că un consens se stabilise între cele două tabere, un consens la fel de straniu precum periculos pentru oamenii care îi erau martori.

- Credeam că singurul lor scop este să se distrugă reciproc, spuse George cu voce tare când totul se sfârşi.

- Este, îl aprobă robotul.

- Atunci cum poți să îți explici asta?

- Nu pot. Nu sunt în locul lor. Pot doar să enumăr care sunt posibilitățile.

- Ce-ar fi să o lăsăm asta pe altă dată? îl opri Daemon.

I-o luă înainte Clarei care pornise spre cei doi cu o privire nu tocmai de bun augur, acum că aceştia erau relativ despărțiți se mulțumi numai să-l înghesuie pe George în maşină fără a lua în considerare protestele acestuia.

Rămaseră pe loc în următoarea jumătate de oră până când navele dispărură din raza lor vizuală şi de pe senzorii maşinăriilor. apoi vehiculele porniră încetişor unul după altul şi convoiul îşi continuă drumul. Defileul era deja destul de luminat pentru ca, din anumite locuri mai înalte, să se poată vedea până în depărtare şi pentru a se putea admira adevărata sa imensitate şi splendoare. Paul nu se putu abține să nu facă asta.

- Trebuie să recunosc, este un defileu foarte frumos pentru o Vale a Morții.

- Deci eşti conştient de porecla care i-a fost dată acestui defileu.

- Da, sigur. Moartea ne pândeşte la fiecare pas.

- Din dreapta şi din stânga, indică negrul marginea superioară a defileului, din spate şi din față, dar mai ales de deasupra.

- Din toate părțile, îl completă Paul.

Daemon rămase o clipă pe gânduri de parcă ar fi căutat să-şi amintească ceva sau să se decidă asupra unui lucru important.

- Eşti un om credincios?

Paul nu păru afectat de schimbarea subiectului.

- Nu. De ce?

- Nici eu, dar de-a lungul lungilor mele peregrinări am ajuns să cunosc mulți oameni cărora religia le-a fost de foarte mult ajutor. Există şi o religie care m-a impresionat, umană de altfel, a cărui adepți cred într-un singur zeu.

- Am auzit şi eu de ea. Cică zeul ar avea puteri absolute şi răspunde la numele de Dumnezeu.

- Exact. Chiar asta este.

- Şi? Chiar crezi în aşa ceva?

- Tot ei spuneau că dacă nu crezi în zeu lor şi nu el există atunci nu pierzi nimic. Dar dacă El – ei preferă să i se adreseze cu E mare – există atunci pierzi totul.

- Eu prefer să nu pierd nimic. Cred doar în mine şi în ceea ce pot face cu mintea şi mâinile astea două.

- Ei bine, revenind la ceea ce vreau să spun, atunci am auzit o rugăciune ce se spune de obicei la o înmormântare de-a lor care s-ar potrivi foarte bine pentru noi.

- Dar nu suntem morți!

Paul părea amuzat, tonul şi un zâmbet aproape ironic întins peste toată fața lui dovedeau acest lucru.

- Nu mi-o mai amintesc foarte bine, dar sună cam astfel. Să-mi spui după aceea părerea ta. „El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul şi mă povățuieşte pe cărări drepte din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin Valea Umbrelor Morții nu mă tem de nici un rău că Tu eşti cu mine". Nu mă întreba ce înseamnă toate acestea... chestia cu religia mă depăşeşte mult.

Paul se mulțumi să mormăie.

- Interesant... M-aş fi mulțumit cu ceva mai mult despre călătoria noastră, nu după cea pe care o facem după moarte.

Fața negrului se încreți într-un zâmbet, Paul Damian nu se va schimba niciodată.

- Se spune că mulți ar fi încercat să treacă prin acest defileul în ultimii ani, de când cu războiul şi cele două armate ce şi-au fortificat pozițiile de ambele părți a văii. Nimeni nu a supraviețuit, sau cel puțin nu a supraviețuit şi am aflat noi.

- Nu este acelaşi lucru?

- Nu.

Negrul evită în ultimul moment un bolovan ce apăruse de nicăieri în calea lor apoi îi aruncă lui Paul o privire scurtă, dar deosebit de puternică şi iscoditoare după care îşi mută atenția înapoi la drum.

- Dacă cineva ar fi supraviețuit atunci ar putea spune ce ne aşteaptă mai departe, zise sumbru.

- Dar nu avem date de la sateliții de supraveghere?

- Nu ştii..., începu Daemon dar se opri amintindu-şi ceva. Nu ai cum, nu ai fost de față. Ştii numai că Dan a intrat în rețeaua sateliților de securitate şi a preluat unele date despre geografia Defileului Morții. Ceea ce nu ştii însă este că aceste date sunt folositoare, dar şi insuficiente. Să cunoşti configurația terenului nu este acelaşi lucru cu a cunoaşte terenul pe care l-ai parcurs odată.

Paul deschise gura încercând să spună ceva dar o închise la loc înainte de a spune vreun cuvânt – nu mai avea nimic de comentat. În acel moment un sunet îl făcu să ridice instinctiv privirea spre acoperişul transparent iar ceea ce văzu îl făcu să scoată un adevărat strigăt în timp ce imaginea din fața ochilor se schimbă fulgerător. O adevărată ploaie de stânci se prăbuşea în dreapta lor, nu departe de locul în care se aflau şi, sub impulsul gravitației, stâncile urmară panta albiei fostului fluviu îndreptându-se vijelios spre maşină şi pârâul otrăvitor de dincolo de ei. Maşina coti brusc înaintea stâncilor care ar fi lovit-o în plin luând în acelaşi timp şi o viteză considerabilă, Daemon încearcă să iasă din calea avalanşei de stânci pe o traiectorie paralelă.

Reuşi aproape pe deplin, doar o stâncă desprinsă de restul şuvoiului lovi autovehiculul cu putere oferindu-i un impuls suplimentar care o dădu peste cap, obiectul apoi ricoşă şi se rostogoli mai departe în albie. Şi mult praf mai mult sau mai puțin radioactiv îi acoperi, pe ei şi maşina.

Tuşind şi strănutând Daemon reuşi să se strecoare afară prin uşa acum întredeschisă, primul lucru pe care-l făcu a fost să verifice dacă fusese detectată

vreo navă aeriană prin zonă. Răspunsul fu unul bun: nici una. Stâncile încă se mai rostogoleau pe undeva, prin vale aşa că timpul de reacţie era încă prea mic pentru a fi detectaţi… deocamdată. Se strecură rapiditate sub adăpostul temporar al uneia dintre stâncile din imediata vecinătate – expus luminii solare corpul lui nu era la fel de greu de reperat ca partea inferioară a maşinii acoperită deja cu un strat de nisip şi praf suficient de gros pentru a se pierde în peisaj fără nici o problemă. În ciuda oricărui pericol îl strigă pe Paul dar nu primi nici un răspuns. Abia după câteva strigăte acesta catadicsi să răspundă cu un geamăt adânc, capul plin de praf şi sânge închegat începu să se mişte undeva în penumbra corpului maşinii.

Tocmai atunci o adiere ca de vânt începu să bată pe lângă el, dar asta avea tot atâtea în comun cu vântul precum avea şi Daemon cu rămăşiţele în vindecare ale maşinii. Căci maşina începuse deja să se vindece, în curând urma să fie ca nouă. Ceva îl smulse pe Paul dintre aceste rămăşiţe înainte ca el să fie strivit şi/sau asfixiat de procesul de vindecare, ceva ce nu avea nici o legătură cu prezenţa negrului în zonă. Ceva invizibil, un corp metalic al unui robot de luptă camuflat de un câmp de invizibilitate personal.

- …restul? Ce s-a întâmplat cu restul coloanei?

Buzele pline de praf şi lipsite de salivă ale lui Daemon abia reuşiră să spună aceste cuvinte atunci când robotul îl puse pe Paul în apropierea lui, la adăpost.

- Două animale ucise şi utilajul avariat, toţi din ea sunt morţi: 4 oameni, un hibrid cauratian şi doi cyborgi.

Deznădăjduit Daemon se lăsă pe spate până întâmpină rezistenţa uscată a stâncii.

- Are nevoie de îngrijiri. Repede.

Robotul era aplecat asupra lui Paul cercetându-l pe toate părţile folosindu-se de datele medicale pe care Daemon ştia că le deţine într-o celulă de memorie. Iar dacă el spunea că fiinţa umană avea nevoie de îngrijiri, atunci chiar avea nevoie. Negrul se ridică cu greutate în picioare, cât mai alert.

- Clara. Adu-o aici.

- E medic?

- Nu cu diplomă, dar ştie multe. Este cea mai indicată. Du-te, am eu grijă de el până atunci.

Robotul plecă iar Daemon se aplecă asupra rănitului. Reuşi să desluşească câteva răni sângerânde la nivelul frunţii şi scalpului, cu siguranţă mai avea şi câteva contuzii. Nu observă nici un fel de răni la nivelul corpului sau membrelor, dar ce ştia el? Se apucă să-i şteargă praful de pe faţă şi răni, era tot ce putea să facă.

Au trecut câteva minute bune până să observe mişcare în zonă în afara celei a automobilului ce zvâcnea în încercările de a-şi reface integritatea şi forma caroseriei. Sosirea femeii şi a robotului a fost însoţită de mişcarea de fundal a două nave de patrulă. Nu le-a fost greu să le identifice: NomenAlowd. Structura perfect aerodinamică şi fără carligă a navelor lor era distinctă, deci foarte uşor de recunoscut.

- Roboţii!

- Sper că ceilalţi s-au ascuns sau s-au camuflat cum i-am învăţat. Altfel sunt morţi cu toţii.

Nimeni nu-i răspunse negrului, de fapt nici unul dintre ei nu îndrăznea să scoată vreun sunet în apropierea unor nave cu IA (Inteligenţă Artificială) pornite să ucidă – să-şi ucidă toţi duşmanii indiferent de structura lor bio-chimică şi să nu lase nici un supravieţuitor în urmă. Navele se apropiară survolând zona de la înălţime mică şi trecură mai departe evitând cât mai mult teritoriul controlat de Pteroborgi. Se întoarseră după puţin timp iar la cea de-a doua trecere întreaga zonă cu având avalanşa în centru fu înghiţită de flăcările exploziilor, vehiculul şi cadavrele au dispărut fără urmă – nu aveau să mai găsească nimic ce ar putea fi recuperat sau îngropat cu cinste.

Suflul exploziei ajunse şi la cei încă bine adăpostiţi de corpul stâncii, smulgând maşina şi mai multe blocuri solide de stâncă din jur şi de pe jos aruncându-le peste tot. Din fericire, oare? , maşina opri pentru a doua oară năvala corpurilor solide din exterior salvându-i dar blocându-i sub stâncă. Praful şi fumul

pline cu scântei şi flăcări năvăli prin crăpături, viciind aerul şi aşa greu respirabil – totul se făcu negru înconjurându-i cu un strat protector de întuneric.

- Modul standard de a şterge orice urmă.

Propoziția lui Dan sună la fel de banală de parcă i-ar fi anunțat că afară era o dimineață frumoasă şi însorită. Câteva minute mai târziu înăuntru continua să fie la fel de întuneric ca mai devreme, doar aerul s-a mai limpezit un pic de praful şi fumul în suspensie. Doar un pic.

- Simți ceva, acolo afară? îl întrebă Daemon pe robot.

- Date insuficiente pentru o concluzie corectă. Nu simt nimic prin preajmă.

- Dar EI ne pot vedea semnăturile termice?

Clara era alarmată pe bună dreptate, capacitățile unei asemenea nave de luptă erau deseori de-a dreptul impresionante chiar şi pentru un luptător cu experiență. Foarte impresionante şi chiar mai ucigătoare.

- Stânca este un bun izolator. Pietrele de aici, de pe această planetă, au această proprietate după ce au fost supuse la o anumită doză de radiații gamma. Dacă Dan nu simte ditamai nave de luptă acestea nu au aproape nici o şansă, crede-mă, este aproape imposibil, să ne simtă ele pe noi.

Minutele trecură fără ca ei să facă ceva. Aşteptau. Era necesar să fie suficient de siguri de lipsa oricărui pericol zonă înainte de a ieşi, timp în care femeia se folosi de prilej pentru a-l pansa şi îngriji pe Paul cât putu de bine în condițiile acelea.

- Va supraviețui? o întrebă îngrijorat negrul.

- Nu ştiu. Depinde de îngrijirile pe care le va primi mai târziu. Cât timp estimezi că ne va lua până la destinație?

- Dacă nu apare nimic important, 24 zile. Cel mult patru săptămâni.

- Fără îngrijiri medicale nu va supraviețui mai mult de 10 zile. Dacă le va trăi şi pe acelea.

Lui Daemon nu-i plăcea deloc situațiile în care Dan emitea judecăți, cu atât mai puțin cea respectivă.

- Hei!..., încercă să riposteze.

Dar nu avea cu cine să se certe – pe de o parte Dan nu ar fi înțeles niciodată sentimentul de prietenie profundă şi respect ce-l lega de Paul Damian, pe de altă parte robotul tocmai le făcea loc spre exterior împingând cu putere rămăşițele maşinii. Dură aproape două minute până ce prima rază de lumină străluci din nou peste ei, din afară Ptracleos şi doi oameni îi ajutară să dea la o parte ultimii bolovani. Tânărul George se învârtea printre ei în tentativele sale de a-i ajuta dar era ignorat de toți.

- Maşina este de neutilizat, remarcă Daemon.

Şi-ar fi manifestat ciuda şi furia cu glas tare şi fără reținere dacă nu ar fi fost urmărit cu atenție de toți din jur – adică de cei ce-şi puseseră într-un fel sau altul speranțele în el.

- Aveți vreo soluție? întrebă dar ştia deja răspunsul.

Viața unei singure persoane, oricât de mult ar ține la acea persoană, era mult mai puțin importantă decât viețile tuturor. A lor şi a celor din urmă, a mulțimii. Trebuia să continue traseul în modul deja stabilit şi să marcheze zonele sigure – nu exista nici o altă opțiune.

- Poate cei din urmă au suficiente resurse...

- Nu, nu. Nu-l putem lăsa aici, chiar dacă laboratorul lor portabil mai funcționează până atunci ar muri fără nici un fel de îngrijire. Nu putem acționa numai pe presupuneri.

- Dar...

- Nici un dar, Clara. Ar însemna moarte sigură, atât pentru el cât şi cei pe care aş fi forțat să-i las împreună cu el în urmă. Max, fă loc într-o vehicul pentru rănit. Dan, Ptracleos, luați-l.

A durat câteva minute bune până când corpul rănitului a fost transportat cu delicatețe peste peisajul dezolant şi încă fierbinte de pietre topite, i-a fost pregătit adăpost într-un atelajul rezervat răniților. Clara rămase cu el pentru a-l îngriji în continuare în măsura posibilităților în timp ce un Daemon îngrijorat, răvăşit şi obosit până aproape dincolo de resursele sale personale trecea în capul coloanei încercând să-i liniştească pe cei intrați în alertă şi să-i reorganizeze. George,

preatânărul George, a fost expediat înapoi la maşina din capătul din spate a coloanei cu un cyborg alături pentru o dublă protecţie. În cele din urmă, doar abia după ce a fost scanată întreaga zonă în căutarea unui traseu alternativ şi a posibilelor pericole şi totul a fost considerat sigur, coloana de refugiaţi se puse în mişcare pe noul drum.

În cursul restului zilei nave de mai multe tipuri – ale roboţilor, cyborgilor şi chiar câteva ale Sticleţilor – survolară defileul dar nici una nu îi observară. Unii ar putea spune, şi chiar au spus-o, că erau norocoşi dar norocul nu avea nici o legătură cu cele prin care treceau. Vina o purta două lucruri la fel de importante: duritatea şi complexitatea terenului umplut de radiaţiile solare şi ale cursului de apă radioactiv şi mai ales antrenamentul forţat pe timp de ani de zile a universalei dorinţe de supravieţui. Experienţa de ani de zile, de o viaţă, în arta războiului şi a camuflajului îşi spunea cuvântul – trăiau, deci erau mai buni decât vânătorii lor. Trebuie să fie, aşa este Viaţa. Aşa este Războiul.

Au înnoptat la baza uriaşului perete de stâncă din porţiunea controlată de Pteroborgi protejaţi de elemente naturale şi de câmpurile holografice şi de camuflaj. Dar mai ales de întuneric. Nimeni nu i-a tulburat, nici o luptă între cele două forţe dezlănţuite şi nici un accident stupid. Doar câteva patrule de ambele părţi, ceva obişnuit acum.

Daemon reveni în utilajul ce reprezenta adăpostul rănitului, Clara era încă la căpătâiul lui veghind. Aşteptând ca el să moară sau să fie mai bine.

- Ce căldură! exclamă ea. Chiar trebuie să mergem aşa de încet? Nu-mi răspunde, iar ea îşi însoţi vorbele cu un gest, nu vreau să ştiu.

- Cum se simte?

- Într-un cuvânt: rău. Devine câteodată conştient apoi leşină din nou – are un hematom cranian apărut în urma traumatismului. Nu ştiu cât de grav este pentru a-ţi prognostica evoluţia ulterioară. Ar putea foarte bine să moară în următoarele ore sau să îşi revină şi să mai trăiască 100 de ani.

- A spus ceva? Ceva important?

- Depinde. Ceea ce am înţeles la un moment dat este că tot el are dreptate. Ai vreo idee ce a vrut să spună prin asta?

Daemon surâse trist. Ştia: Paul Damian nu se va schimba niciodată. Îi explică în cât mai puţine cuvinte conversaţia lor de mai devreme. În acea perioadă sosi şi George care se opri între ei şi continuă să asculte tăcut.

- Tu cum te simţi, băiete? se interesă la un moment dat Daemon de el. Cum este în spatele coloanei?

- Bine, domnule. Supravieţuim.

O umbră de sfială îi străbătu fiinţa de altfel dezinvoltă şi voluntară, un adevărat războinic la o vârstă foarte tânără. Poate de aceea a folosit termenul de „domnule” pentru o persoană pe care de altfel o strigă pe nume, sunt foarte apropiaţi, dar numai el ştia ce gândea. Părea însă vizibil îngrijorat, pentru Paul şi pentru mama lui, pentru ei toţi.

Au pornit a doua zi de dimineaţă chiar înainte de răsărit. Pe măsură ce întunericul lăsă loc crepusculului iar acesta luminii noua porţiune a imensului defileu li se dezvălui în faţa ochilor. La drept vorbind nu se deosebea prea mult de porţiunea din ziua anterioară, adică o aglomerare de stânci, pietre şi nisip pe o lăţime ce varia de la câteva sute de metri la aproape doi kilometri şi uneori chiar mai mult. Toate acestea cuprinse între pereţi înalţi de până la un kilometru luminate pe părţi de lumina galben-portocalie uşor roşiatică a soarelui şi de apa radioactivă a fostului fluviu. Totul era de o sălbăticie şi frumuseţe deosebită, o frumuseţe ucigătoare care îţi taie răsuflarea. Nu li s-a mai întâmplat nimic deosebit în acea zi, doar traseul greu le-a creat unele.

- Nu vă faceţi probleme, spuse Paul Damian când deveni conştient pentru câteva minute, dacă noi mergem atât de greu, închipuiţi-vă cât repede vor merge cei din urma noastră.

Situaţia lui părea să se stabilizeze undeva pe la foarte rău în ciuda tuturor medicamentelor pe care Clara i le turna pe gât cu greutate. Acest lucru era ceva bun – nu murise încă – dar şi rău deoarece această posibilitate putea apărea oricând. Dar starea de spirit a unui personaj de legendă-erou aproape invincibil – iar această

apropiere era aproape insignifiantă – pe care o afişa Paul aproape îi garanta siguranța supraviețuirii.

Noaptea au petrecut-o în câmp deschis. Au folosit proiectoarele holografice pentru a camufla vehiculele pe post de stânci şi bolovani, lucru perfect posibil din cauza deselor schimbări de peisaj, şi au încetat benevol comunicațiile pe tot restul nopții.

Dimineața următoare George se trezi tremurând, plin de sudoare ca urmare a unui mai vechi coşmar ce-l tulbura uneori în toiul nopții, se trezi de asemenea şi cu o armă încărcată aflată undeva la nivelul feței şi chiar în dreptul ochilor. Dacă nu ar fost suficient de speriat cât pentru următoarele câteva vieți ar fi început să țipe, să urle îngrozit, dar cu toate acestea se mulțumi – între noi fie vorba a „se mulțumi" era o descriere foarte blândă a reacției sale – doar să încremenească şi să se holbeze la capătul întunecat şi foarte rotund al țevii armei cu puls de lângă el. Încetişor aruncă o privire în jur şi remarcă că tot singur era, dacă organismul cibernetic de lângă el putea fi cu succes ignorat. Singurul lucru care se schimbase era poziția lui în timpul somnului – pesemne că doborâse din greşeală arma rezemată de peretele interior a maşinii şi ajunsese atât de aproape de el. Din fericire, poate singurul lucru bun din ultimul timp, siguranța era pusă iar trăgaciul era – deocamdată – departe de orice parte a corpului. Sau de orice parte mobilă în general, căci cyborgul era programat să ignore aproape orice în afara unui pericol imediat.

Tânărul îndepărtă cu un gest aproape violent arma de lângă capului lui apoi se ridică din pat cu alt gest, de data aceasta doar unul rapid. Ieşi doar pentru a se lovi cu capul de peretele de stâncă creat de un aparat holografic în jurul maşinii. Fără nici o rană – era doar o hologramă – dar încă somnoros, tresări pentru a doua oară şi se feri cu un gest inconştient. Aerul răcoros al dimineții, soarele încă nu răsărise, îl trezi repede.

- Nu te sfătuiesc să ieşi, domnule. Nu este sigur.

Cyborgul ieşise după el.

- Spune-mi, se întoarse George, ce senzori foloseşti?

- Cyn...

- Nu mă interesează tipul. Senzori pasivi sau activi?

- Pasivi, domnule.

- Poți lua legătura cu celelalte maşini?

- Da. Dar programul nu mi-o permite. Mai sunt aproape 29 de minute până când soarele va răsări şi ne va ecrana suficient de mult semnalele.

- Bine, bine..., încercă să scape tânărul de flecăreala cyborgului. Mai spune-mi un lucru, mama a trecut noaptea asta pe aici?

- Nu, domnule. Nici ea, nici altcineva.

- Bine, intră înăuntru şi aşteaptă-mă.

După ce mai aşteptă două sau trei minute pentru a se trezi pe deplin George intră în maşină doar pentru a-şi lua o haină mai caldă şi trecu spre exterior prin câmpul holografic de protecție călcând astfel un consens bine stabilit al taberei: reducerea până la anulare a schimburilor de orice fel dintre vehicule. Zgribulit, se cutremură după numai câteva secunde înghețat de aerul răcoros, aproape rece al dimineții. Îşi strânse haina mai bine în jurul corpului uitându-se circumspect în jur, nu se vedea nimic în afara întunericului aproape deplin – de-abia vedea la un metru sau doi în față. Dar nu era singur: mai erau şi alții în jur, cei de-ai lui şi Ceilalți. Duşmanii. Şi mai ştia un lucru: dacă vreunul dintre soldații taberelor de pe marginile defileului, care dintre ei nu avea importanță, i-ar fi urmărit plimbarea ar fi fost imposibil ca el să îl vadă înapoi. Din pricina întunericului şi a morții subite care l-ar fi cuprins în următoarele secunde... dar protecția taberei era prea bună pentru a permite asta – cu siguranță că aparatele de supraveghere şi santinelele l-au reperat deja.

Dar oare au reperat şi umbrele care parcă curg pe lângă el?

La numai câțiva metri depărtare de maşina-camuflată-în-stîncă a mamei lui George observă unele umbre ce se mişcau împreună cu el dar într-un mod ciudat. Parcă independent de mişcarea lui sau de orice element natural. Privi repede spre cer, spre cei doi sateliți ai planetei aflați aproape de zenit dar în locuri diferite –

răsăritul îi va găsi cam în aceleaşi puncte – dar nici unul dintre ei nu reflecta suficientă lumină de la Soare pentru a lumina mai bine.

Toate instinctele sale îl sfătuiră să grăbească pasul pentru a se pune la adăpost, la adăpostul maşinii blindate, iar George le urmă după un timp suficient de lung pe care şi-l rezervă pentru a studia cât mai discret umbrele din jur. Nenumărate. Sau cel puțin atât de multe i se par, nenumărate şi nepăsătoare la tot din jur.

- Mamă, mamă!!!

Cu răsuflarea aproape tăiată George năvăli ca un bolid plin de praf prin stânca holografică şi mai apoi direct în maşină şi începu să se bâlbâie încercând să-i descrie mamei şi a celorlalți doi umanoizi – Paul dormea ca un prunc – din maşină ceea ce văzuse.

Ce a urmat a fost foarte asemănător cu o explozie de dimensiune mică cu centrul în maşina tocmai menționată, pe măsură ce oamenii din mica tabără au început treptat să se agite luând poziții defensive. Nu au mai reuşit să-l lase pe tânărul George deoparte, doar el fusese cel ce le atrăsese primul atenția, aşa că el se regăsi lângă preferații săi: Daemon, Dan şi Ptracleos.

Ultimul îşi arătă nemulțumirea cu voce tare, nimeni nu detectase nimic. Nici un străin, nici o semnătură energetică în afara celor deja cunoscute şi luate în considerare,...

- La naiba, a se considera acest lucru drept echivalentul speciei respective, nu a fost detectată nici măcar nici o mişcare suspectă.

Căci nimeni nu descoperi nimic în neregulă. Numai defileul deşertic şi întunecat şi amenințarea ascunsă dar nu mai puțin iminentă a celor două armate din zonă.

- Ce anume ai văzut? se grăbeşte să întrebe Daemon.

- Umbre, îi răspunde cel interogat, adică tânărul George. Umbre neclare ce alunecă, adică alunecau, printre maşini şi utilaje. Hibrizii fornăiau, îşi aminti un detaliu ce-i scăpase, ce scăpase de fapt tuturor.

- Ce vârstă ai? 15-16?

George încearcă să protesteze dar renunță în ultimul moment.

- 16 ani tereştri. Aproape 17.

Daemon rămase o secundă pe gânduri de parcă ar încerca să-şi amintească ceva apoi se repezi spre una dintre maşini.

- Vino cu mine.

Luă ceva din autovehicul şi, cu George încă pe urmele lui, se înapoie cu aceeaşi repeziciune spre cea mai apropiată margine a taberei.

- Ce vezi? Vezi cumva una dintre acele umbre ciudate?

- Da, peste tot.

Aparatul se dovedi a fi un scaner termic în formă de ochelari folosit de obicei pentru detecția intruşilor suficient de proşti pentru a-şi lăsa vizibilă semnătura termică. Dar, după cum toți ştiau, în cazuri extreme putea fi folosit şi chiar era folosit pentru măsurarea temperaturii corpului, uman sau nu. Acum însă Daemon îl folosi pentru a detecta variațiile infime de temperatură din jur: curenții slabi de aer, uşoarele modificări de temperatură ale rocilor ce se răceau fiecare în ritmul său, George apoi şi Dan lângă el... siluetele nedefinite de frig-lumină mată ce trec printre ei, printre şi prin stânci şi maşinile camuflate în stânci, peste tot.

Instinctiv aproape scoate un strigăt dar se opri. Nu pentru că a vrut să se oprească, dar un nod în gât îl opri. Poate emoția, poate ceva îndepărtat din memoria lui, poate ceva personal parcă îl strângea de gât din interior spre exterior şi nu îl lăsa să vorbească. Îşi dă jos ochelarii termici cu un gest obosit, dar imaginile continuară să-i joace prin fața ochilor încruntați. Ceva mai mate, dar umbrele erau în continuare acolo.

- Nu văd nimic neobişnuit, îi anunță Dan. Ei bine, puştiule, se pare că de data aceasta te-ai înşelat.

- Dar nu mă înşel! protestă vehement cel ce altădată ar fi protestat cu tot atâta vehemență la apelativul de „puştiule". ELE sunt aici! Spune-i, se întoarse el spre negrul care stătea stingher între ei uitându-se fix într-o singură direcție, Daemon – spune-i că nu mă înşel!

- Nu te înşeli, tinere, răspunde acesta dar abia după un timp. Umbrele sunt printre noi.

Mai mult şoaptă, răspunsul îi surprinse pe toţi chiar şi pe Daemon. Iar dacă faţa robotului ar fi putea exprima uimire, sau măcar dacă acesta ar fi fost capabil să o simtă, acela era momentul potrivit pentru a o arăta. Dar Dan nu reacţionă decât printr-o schimbare frecventă de spectru şi bandă energetică până când găsi mereu acelaşi nimicul înconjurător – rămase la modul standard de viziune nocturnă.

Una dintre umbre se apropie de ei parcă desprinzându-se de curentul năvalnic ce de altfel înconjura toată tabăra – probabil răspândit prin tot defileul – şi părea să urmeze cursul fostului fluviu, cel pe care îl vor urma şi ei cu aproximaţie pentru cea mai mare parte a drumului. Umbra prinse formă parcă luminându-se în acest timp şi cu surpriză, şoc şi o oarecare durere, George mai întâi şi apoi un Daemon atenţionat, îl recunoscură pe…

- Paul?! Ce faci aici? Trebuie să…

Toate întrebările muriră pe buzele dintr-o dată prea bătrânului Daemon, remarcă de asemenea că pe faţa calmă şi uşor surâzătoare a prietenului său nu se poate vedea nici rană sau cicatrice, nici o urmă a accidentului de ieri. *Adică de alaltăieri, este aproape dimineaţă.* Iar dacă ar fi să ia în considerare remarca robotului alăturat, Paul Damian nu se vedea deloc.

- Spune-i lui Dan că nu are cum să mă vadă aşa, spuse Paul. Să încerce…

Urmă o serie de date tehnice despre rezonanţa magnetică pe care nici măcar Daemon nu le înţelese pe deplin, dar ce ştia el în domeniul tehnologiei avansate? Însă au avut efectul scontat căci simţi cum robotul tresare de parcă ar fi fost împuşcat şi se întoarce cu faţa direct spre Paul Damian cu câteva din armele integrate în corpul metalic activate.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Parcă ar trebui să fii rănit?!

Tinereţea îşi cere încă o dată drepturile, căci Daemon îşi închide înapoi gura fără să apuce să spună nimic. Se întoarse spre George, cel care tocmai s-a impus în faţa tuturor, *atât de tânărul George*, cu o privire întrebătoare pe o faţă vizibil îngrijorată:

- Paul a murit în noaptea aceasta. Probabil de curând, altfel aş fi aflat deja.

- Ai mai avut de-a face cu… să spunem fantome, remarcă Paul. Cel puţin de două ori până acum, dacă nu mă înşel.

- Asta sunt şi ei, fantome? iar Daemon arată undeva spre exterior.

- Suflete, spirite, fantome… Astea-s doar câteva cuvinte care le pot descrie. Ei preferă însă să se numească Cei de Dincolo.

- Cum? Vorbeşti de parcă ar fi creaturi vii.

- Chiar sunt… Sunt foarte vii. La fel de vii ca şi tine şi ca şi mine. Ca noi toţi.

- Paul, îi atrase atenţia cu naivitate George, dar tu eşti mort.

- Tinere, iar vocea lui Paul deveni foarte caldă şi familiară, doar corpul meu a murit. Eu am rămas la fel de viu ca întotdeauna. Şi da, se întoarse spre Daemon, întrebarea ta este foarte firească. Există viaţă după moarte. De fapt, şi Paul zâmbi larg, nu există moarte aşa cum ne imaginam noi până acum.

- Am atâtea întrebări…

- Sunt sigur. Dar nu pot să îţi răspund acum la ele. Altă dată, îţi promit.

- Trebuie să pleci, nu-i aşa?

- Da, tinere. Trebuie să plec cu ei, turma se apropie de sfârşit.

- Ne vom mai întâlni vreodată, prietene?

- Aproape sigur, dragul meu Daemon. Ei sunt peste tot la suprafaţa planetei, şi cred că voi mai sta un timp cu această civilizaţie a Celor de Dincolo pentru… să zicem că suficient timp pentru a-i înţelege mai bine. Sunt atât de…, iar fantoma tăcu pentru o clipă de parcă şi-ar căuta cuvintele, atât de diferiţi de restul. Sau dacă nu se poate altcumva…, mai există oricând alte reîncarnări.

Paul îşi întoarse capul de parcă ar verifica existenţa sau inexistenţa unei cvinte persoane, un gest complet uman, apoi le zâmbi larg. Un zâmbet pentru fiecare în parte, pentru toţi.

- Încă ceva. Leviatanul avea dreptate. Nu total, dar a fost pe drumul cel bun. La revedere, prieteni.

În fața privirilor înărmurite ale oamenilor şi parcă indiferente ale robotului fantoma începu să se estompeze uşor în noapte; în scurt timp, câteva secunde, redeveni una dintre umbrele de energie, de lumină mată, ce îi înconjuraseră până mai devreme. În curând dispărură complet, noaptea era din nou în parametri normali. Banali s-ar putea spune, adică cu obişnuitele pericole înconjurătoare.

A trecut mult timp până ca cineva să îl poată urni pe Daemon de pe piatra pe care s-a aşezat după ce prietenul său a dispărut din raza sa vizuală. Nimeni, nici chiar Clara pornită să-i dea o veste îndurerată, nu a îndrăznit şi nu a putut să-l tulbure. Un Dan netulburat, Ptracleos şi mai ales George care şi-a oprit mama din drum cu o acțiune deosebit de energică au constituit un zid de netrecut.

- A murit cu onoare, trebuie să-l înmormântăm cu onoare!

Această frază purtată de un vântuleț stârnit parcă din senin în crepusculul dimineții peste liniştea de altfel aproape absolută avu darul să-l trezească pe Daemon din reverie, el tresări puternic şi se ridică cât era de înalt. Vocea atât de tânără era binecunoscută printre toți chiar şi atunci când continua să se certe cu o tonalitate din ce în ce mai crescută cu cineva care îi scăpa privirii conducătorului. Acesta se apropie de cel ce vorbeşte prea tare şi-l întrerupse în mijlocul propoziției:

- Nu putem să-l lăsăm doar aşa,...

- Ba da, George. Putem să o facem, au mai făcut-o şi alții, am mai făcut-o şi noi.

- Dar...

Ajuns alături de cei doi Daemon îl recunoscu pe cel/cei cu care discuta George, căci Ghobdy sunt o specie de ființe bipede adaptate destul de bine la căldura deşertică a planetei dar cu o conştiință ancestrală de tipul albinelor din care se şi trag de fapt. Dacă dialoghezi cu unul, dialoghezi cu tot stupul – o sarcină grea chiar şi pentru un războinic rătăcitor din obişnuință, diplomat din necesitate cu experiență.

- Dar asta nu înseamnă că o vom şi face, interveni negrul.

Toți tăcură subit. Autoritatea bătrânului era poate mai pregnantă ca niciodată, devenise o problemă personală pentru el.

- Îi vom amenaja un mormânt discret undeva în interiorul unei stânci şi ne vom ruga la toți zeii pe care îi cunoaştem ca acest mormânt să nu fie pângărit.

Fața lui George se lumină subit, dar nimeni nu putea spune ce anume era mai întunecat: fața lui de dinainte sau fața lui de acum.

- Nu vrem să fim descoperită urma pe care o lăsăm pentru... restul.

Tânărul a ezitat înaintea ultimului cuvânt iar lui Daemon nu-i fu greu să-şi dea seama de ce: în unele limbi şi dialecte „ceilalți" seamănă destul de mult cu „cei de dincolo", probabil că şi cel de lângă el ştia acest lucru. Mai mult ca sigur, fiul „doctoriței" încă se resimțea vizibil după evenimentele ultimei nopți.

- Din cauza acestui lucru şi pentru că ştiu că Paul ar fi furios să îi lăsăm corpul aşa, la întâmplare. Şi crede-mă, un Paul Damian furios nu este un lucru prea plăcut de văzut. Şi mai ales de simțit.

George avu surpriza să constate pe fața lui Daemon o expresie ce aducea cu o strâmbătură, fiorul înțelegerii faptului că bătrânul se referă la mort de parcă ar fi încă viu îl străbătu cutremurându-l. Dar cine nu i-ar da dreptate după ultima noapte?

- Atunci aşa să fie, îl auzi pe Ghobdy cedând iar el se grăbi să aprobe.

A fost o înmormântare simplă, *lui Paul i-ar fi plăcut*, în interiorul unei stânci oarecare. Vocea unei femei se auzi peste liniştea tulburată numai de susurul apei nu prea îndepărtate şi de țipătul abia auzit unei păsări nevăzute – Daemon avu deosebita surpriză să recunoască vocea Clarei şi o versiune a rugăciunii pentru morți pe care i-o recitase lui Paul cu numai trei zile înainte.

- Lui Paul i-ar fi plăcut, îşi aude vocea murmurând.

O picătură de apă sărată i se scurse pe obrazul uscat de soare, era o lacrimă. În cele din urmă cineva făcu un semn parcă cunoscut, o cruce de dimensiuni mici, *Oare de ce?*, iar grupul se răspândi încetişor, fiecare spre vehiculul său. Au rămas în acelaşi loc pentru tot restul zile: activitatea navelor părea să se intensifice brusc. La un moment dat câteva explozii se auziră în depărtare dar atât de puternic încât îi

făcură să iasă din adăposturi, după toate aparențele cineva trage aiurea în peisajul dezolant al defileului.

- Cineva vânează fantome astăzi.

Vocea răsună în toate stațiile lor de emisie recepție dar din cauza pârâiturilor statice lui Daemon îi fu greu să o recunoască. Ba nu, era chiar imposibil. Aproape îşi smulse corpul principal al stației din la centură în încercarea de a-l porni cât mai repede, trebuia ca individul să primească o lecție cum se cuvine pentru imprudența lui.

Însă nu apucă să transmită nimic prin eterul local, o mână puternică îi întrerupe brusc conexiunea în vreme ce alta îi smulse microfonul şi casca din urechi legate printr-un singur cablu subțire dar rezistent de pe umăr. Robotul nu spuse nimic, dar Daemon îi urmări gestul doar pentru a vedea una dintre navele Sticleților apropiindu-se de ei. Din cauza luminii puternice nu era vizibilă în spectrul observabil, dar se putea vedea reflexia vagă a razelor solare de scuturi. Suficient pentru ei. Treptat, exact ca la antrenamente şi ca de altfel ca şi până acum, cei din tabără au început deja să se disperseze căutând adăpost activând şi scuturile personale de camuflaj la o valoare minimă, insuficientă pentru a fi detectată sub formă de emisie energetică.

Tocmai la timp, căci o a doua navă – o navetă de fapt pentru că acel tip de aerovehicule erau pentru o singură persoană – trecu pe deasupra capetelor lor foarte aproape de sol. Praful şi nisipul radioactiv se ridică aproape imediat în urma navetei orbindu-i pe cei de la nivelul solului, acoperind totul – cel mai bun camuflaj din ultimul timp.

- Da' tare proşti trebuie să fie ca să îşi irosească muniția aşa aiurea.

Pentru cei din convoi deveni cât se putea de clar că piloții foloseau aceeaşi frecvență ca şi ei – *Trebuie să fie tare sigur de ei pentru a nu folosi nici un sistem de criptare a transmisiei!* – şi că orice intervenție din partea celor din urmă reprezintă o curată sinucidere. Nu le mai rămânea deci decât să asculte cât mai mult din conversația celor doi.

- Sau poate că nu tocmai proşti. Poate descărcările electromagnetice ciclice de la suprafață au un fundament care ne scapă.

- Puteți fi siguri de asta…

Dar piloții nu aveau cum să audă vocea murmurată a lui Daemon, nu au cum să ştie nici gândurile şi sentimentele.

- Oricum superiorul este curat, doar ne-am ocupat noi de…

În acest moment conversația a fost acoperită de paraziți – erau prea departe pentru a fi detectați cu aparatele lor. Daemon uită să respire pentru câteva momente, dacă ceea ce credea el era adevărat atunci toată armata de refugiați ce trebuia să-i urmeze nu mai există. Poate măcelărită, poate luați prizonieri şi duşi oriunde altundeva, poate… *Oricum, dacă nu sunt încă morți vor fi în curând.*

Minute mai târziu în adăpostul Clarei – în maşină şi în jurul ei, la umbra camuflajului – se putea regăsi cea mai importantă parte a celor din grup – o versiune locală a unui consiliul de luptă. Cu toții cunoşteau deja frânturile de conversație surprinse de aparate, iar cei mai mulți dintre ei bănuiau deja motivul sau motivele pentru care au fost chemați.

- Am motive să cred că grosul grupului de refugiați nu mai există, începu Daemon fără nici introducere.

Reacțiile de stupefacție nu întârziară prea mult, ba chiar de loc. Câțiva chiar încercară să protesteze dar fără prea mult efect. Cu toții ştiau ce înseamnă cursul superior al vechiului fluviu, cel din amonte de defileu, erau conştienți şi de faptul că restul refugiaților erau tocmai acolo… iar dacă cursul superior a fost curățat de Sticleți atunci şansele ca supraviețuitorii, dacă mai existau supraviețuitori, să-şi poată continua drumul prin această zonă erau aproape nule.

- V-am chemat pentru că aştept propuneri de la voi. Ce facem? Ne continuăm drumul ca şi cum ar fi încă în viață sau ne întoarcem?

- Ne continuăm drumul. Dacă sunt morți nu mai avem ce să facem pentru ei.

- Ne întoarcem…

- Nu ne putem întoarce. Nu am supraviețui!

- Am o idee.

Vocea lui George a fost auzită numai de Daemon, dar s-a dovedit suficient pentru ca acesta să-i acorde întreaga sa atenție.

- Ce idee?

Iar atenția tuturor se îndreptă cu rapiditate spre tânărul George.

- Nu putem trimite una dintre maşini în urmă? Doar una. Condusă de... să zicem Dan şi cu mine. Sau oricine altcineva. Vom putea ajunge din urmă cu uşurință acest grup, mai ales dacă nici nu vă veți grăbi prea tare.

Daemon nu se putu abține să nu zâmbească:

- Tinere, ai o idee bună... dar tu ştii ce mi-ar face, ce ne-ar face la toți, mama ta dacă te-aş lăsa să pleci într-o asemenea aventură? Şi mai ales cu Dan?

George rânjeşte:

- Cred că dacă armatele roboților şi a Pteroborgilor ar fi între tine şi ea ar fi în stare să le facă praf şi pulbere doar pentru a ajunge la tine, şi asta doar pentru a te ucide.

Cu un zâmbet larg pe buze Daemon simți un fior de teamă în jurul coloanei vertebrale, în tot spatele pe care şi-l îndreptă cu o mişcare – o ştia pe Clara capabilă de aşa ceva. Un şuierat le întrerupe pentru câteva momente conversația până când cele câteva nave inamice survolară toată zona aproape de nivelul solului.

- Vor continua aşa o bună parte din zi şi aproape toată noaptea, spuse Daemon. Sunt sigur că se apropie un atac din partea Sticleților, va fi un atac foarte important.

- Să fie oare atât de slăbite forțele roboților şi a Pteroborgilor încât...?

Ptracleos nu îşi mai termină întrebarea, era de la sine înțeles. Sticleții nu şi-ar fi putut permite un atac masiv cu două părți inamice puternice.

- Aproape sigur că bătălia de acum câteva zile a fost mai importantă decât am crezut.

Murmurul lui George nu a fost auzit de data aceasta de nimeni, dar cu siguranță aceste gânduri erau împărtăşite de majoritatea.

În lumina întâmplărilor din ultimele câteva zile şi a concluziilor de mai sus s-a decis că ideea lui George urma să fie pusă în practică, de altfel el a fost primul care s-a oferit voluntar. Din nou. Şi tot din nou a fost refuzat.

- Ptracleos este gata să meargă înapoi în recunoaştere, spuse acesta la un moment dat.

- El şi cu mine am fi o echipă excelentă pentru această sarcină, îl completă Dan.

- Dar din păcate nu ne putem lipsi de amândoi în acelaşi timp, le tăie avântul Daemon. Am fi prea descoperiți.

- Atunci trimiteți-i pe Ptracleos şi Ghobdy, interveni George. Aşa îi împăcăm pe toți şi putem fi în legătură continuă cu ei.

Daemon păru uimit şi chiar şi era. Până în acel moment nu îi trecuse niciodată prin minte că adolescentul dintre ei ar avea calități de conducător, *Oare ce alți aşi mai are în mânecă?*

Nu mai reuşi să afle, pentru că după luarea mutuală a deciziei finale lucrurile se precipitară iar maşina aleasă a fost pregătită pentru cei doi şi în mai puțin de o oră a şi plecat. Spre seară maşina Clarei, ajunsă dintr-o dată prima, porni în direcția opusă într-o scurtă misiune de recunoaştere. Ceea ce atât Daemon cât şi Clara au aflat numai pe urmă, după căderea nopții, când negrul s-a întors a avut ca efect o supărare-furie-îngrijorare de moarte: George dispăruse.

Au răvăşit toată tabăra şi porțiunea de defileu imediat înconjurătoare doar pentru a afla într-un târziu că tânărul se afla la câțiva kilometri departe de tabără, bine ascuns până de curând în portbagajul maşinii lui Ptracleos şi Ghobdy. După ce i-a îngrijorat de moarte pe cei doi – la drept vorbind ei au fost gata să-l omoare pentru asta – aceştia au decis că este prea târziu să-l trimită înapoi. Prin intermediul lui Ghobdy i-au anunțat pe cei din convoi de prezența băiatului şi s-au pus la adăpost.

Clarei i-a trebuit mult timp să adoarmă cu toate încercările lui Daemon de a o linişti, dar în cele din urmă ațipi în sunetele molcome ale unei ode de război despre un îndrăgostit de demult care a plecat la luptă împotriva duşmanilor, i-a trebuit un

război pentru a se întoarce la ființa iubită doar pentru a muri împreună cu ea la următorul raid al Sticleților.

Imagini pline de sânge şi violență, sunete de case arzând şi oameni gata să moară în mijlocul flăcărilor, apoi ale ruinelor fumegând. Mult fum, multă durere, iar în mijlocul lor roboții de luptă şi navele de pe cer. Ochi înroşiți, corp îndurerat, suflet chinuit de plânset după soțul mort în brațele ei... apoi copilul începe să țipe de undeva de dincolo de fum. Clara, o femeie tânără şi frumoasă, o frumusețe răpitoare, se târăşte până la el pentru a-l lua în brațe, trebuie să-l facă să tacă altfel vor fi descoperiți. Nu-l poate pierde, nu şi pe el. Fața copilului este roşie, plină de lacrimi, înconjurată de haine de bebeluş altădată albe dar acum înnegrite, parțial arse, murdare. Îi acoperă fața cu o pătură, îl ia în brațe, îl strânge. Copilul tace dar este mort, sufocat de strânsoarea prea puternică. Imaginea este înlocuită de imaginea plină de sânge a unui adolescent strivit de corpul masiv al unei stânci, deasupra pluteşte o navă familiară în timp ce o față foarte cunoscută a unui robot este aplecată deasupra cadavrului lui George.

Clara se trezi cu un zvâcnet căutând instinctiv arma de alături, dar ea nu era acolo. Nu era nici unde o lăsa de obicei.

- Nu te mai agita aşa. Am pus-o bine, departe.

Cu ochii larg deschişi Clara se ridică în şezut cu un salt: Dan-robotul era chiar lângă ea, veghind. Arma ei alături lui – şi-o recuperează dintr-o singură mişcare.

- Ai avut un coşmar, m-am gândit că este mai bine să izolez orice posibil pericol ce ar putea veni de la o armă folosită sub stres.

Tăcere. Şi o privire neîncrezătoare. Robotul nu o privea, dar continuă de parcă i-ar fi citit gândurile:

- Ştiu prin ce ai trecut, dar când vei înțelege că sunt de partea voastră? Nu ai înțeles deja că poți avea încredere în mine?

Pentru un observator exterior neavizat toate acestea ar părea oarecum stranii: un robot de luptă ce se uita numai înainte parcă direct spre focul palid şi vorbeşte singur, iar lângă el o femeie care se mulțumea doar să se uite la el. În cele din urmă ea se decise să vorbească:

- Cei ca tine mi-au ucis familia, spune cu greutate şi de parcă i-ar scuipa cuvintele în față, şi nu vă voi ierta niciodată pentru asta. Nici pe tine şi nici pe ceilalți. Singurul motiv pentru care te tolerez în preajma mea şi a fiului meu este pentru că Daemon are o oarecare încredere în tine şi te consideră necesar pentru a supraviețui, dar să nu mai faci niciodată aşa ceva!... Dacă aş putea v-aş distruge pe toți...

- Atunci de ce nu o faci? Poți să începu cu mine, sunt aici.

Robotul se mişcă pentru prima oară, când femeia îi văzu pieptul în strălucirea palidă a focului se cutremură îngrozită: o gaură de mărimea unui pumn se căsca chiar în mijlocul pieptului metalic cu circuitele interioare erau nefiresc de protejate. Ceva ce nu putea să fie decât sursa principală de energie era complet expusă, tot felul de fire ce ieşeau din ea luminau la intervale regulate ca bătăile unei inimi. Prin corpul femeii trecu un fior ciudat la înțelegerea faptului că ar putea să distrugă totul cu o singură încărcătură a armei.

- Arma este încărcată iar piedica este trasă, auzi ca prin vis vocea robotului. Dacă vrei să mă distrugi fă-o acum sau să nu mai doreşti acest lucru niciodată.

După ceea ce i se păru femeii o foarte lungă ezitare degetul de pe trăgaci se relaxă şi puse arma deoparte. În secunda următoare robotul se îndepărtă de ea şi de foc fără nici un alt cuvânt. Încă buimacă femeia nu reuşi să se reculeagă după acțiunea robotului şi nu făcu nimic altceva decât să uite la el cum se îndepărtează.

- Bănuiam că aşa vei face, şi i-am spus-o. Nu îl poți distruge oricât de mult îi urăşti pe cei ca el, ai prea multă nevoie de el personal pentru a o face. Iar George ține la el ca la un prieten...

Vocea cea nouă o făcu pe Clara să tresară, nu-l văzuse pe Daemon din simplul motiv că era în afara razei sale vizuale şi nici el nu s-a făcut simțit. Până acum.

- Tu l-ai pus să facă toate acestea?

Vocea femeii era furioasă, o imagine palidă a ceea ce simte în interior. Dar bărbatul nu părea impresionat, a avut de-a face cu lucruri mult mai periculoase.

- Deloc. Vezi tu, Dan poate lua decizii foarte bine şi de unul singur.

- Chiar şi-a riscat propria viață pentru...?!

- Dacă existența lui poate fi numită viață, da. Dan nu prea blufează, nici nu sunt sigur că cunoaşte sensul acestui cuvânt aşa cum îl ştim noi.

Femeia se uită lung în urma robotului, dar el era deja dincolo de limita strictă dintre întuneric şi lumină – o umbră în zona crepusculară.

- Şi chiar nu puteai să te faci simțit ceva mai devreme?

Daemon nu-i răspunse, pesemne considera subiectul încheiat.

- Spune-mi un lucru, se decise Clara că o schimbare a subiectului era binevenită, cine este Leviatanul?

- Deci ți-a povestit...

Da, George îi povestise despre ceea ce s-a întâmplat în dimineața respectivă. Iar în acel moment ar fi dorit nespus de mult ca fiul ei să fie lângă ea... *las' că-i arăt eu lui disciplină când se întoarce.*

- Ştii, fiul tău mi-a pus exact aceeaşi întrebare în cursul zilei de astăzi dar nu am apucat să-i răspund. Păcat că nu este aici, ar fi inițiat o conversație pe cinste.

Femeia rămase însă în aşteptare, ştia că era numai o introducere.

- Ai auzit cântecelul de mai devreme?

Clara îşi amintea vag despre un erou plecat la război care s-a întors acasă pentru iubita lui. Îi spuse tot ce-şi amintea negrului.

- Nu ştii, nici nu ai de unde, dar acest cântec a fost cântat pentru prima oară acum aproape 50 de ani de către unul dintre prietenii mei care îmi ştiau povestea. Şi tot ce s-a întâmplat atunci.

- Tu eşti...?!

- Da.

- Dar eroul nu moare în final?

- În cântec da, dar în viața reală mor cel mai bun prieten al meu şi femeia cu care trebuia să mă căsătoresc.

- Leviatan?

Daemon aprobă resemnat din cap.

- Lucia şi Leviatan.

- Cine anume este Leviatan ăsta? George mi-a spus despre el lucruri care m-au pus pe gânduri. A fost mai mult decât cel mai bun prieten al tău, nu-i aşa?

- Până să ajung în armată nici nu ştiam că există. Vezi tu, Leviatan nu a fost numele lui adevărat. L-am cunoscut cu puțin înainte de lupta de pe Noul Washington, iar renumele său de piază rea şi de persoană ciudată aproape îl egalase pe cel de foarte bun războinic.

- Eroul standard al ultimelor sute de ani.

Ironie pură, însă doar la suprafață.

- Nu şi în cazul lui. Nu l-ai cunoscut, altfel ai şti. Mi-a salvat viața de două ori în acea luptă şi mi-a schimbat complet modul de a privi viața şi universul înconjurător, şi asta doar pentru o datorie dintr-una din viețile anterioare.

- Ce?!

- O teorie de-a lui, de altfel teoria după care şi-a trăit întreaga viață, spune că în Univers există o specie de ființe cu o durată de viață foarte mare, aproape nemuritoare după părerea lui, care sunt formate doar din energie pură şi se folosesc de materie doar pentru a se înmulți.

- Cum adică?

- Noi le cunoaştem sub formă de spirite, sau suflete ori fantome. Nu are importanță numele... ci doar că ele există iar noi, oamenii şi toate celelalte specii vii din Univers, suntem doar modul lor de acțiune în lumea materială. Hrănire, reproducere, tot restul... Iar de curând am realizat că s-ar putea să fie la fel de bine şi organizare şi evoluție. Nu mă întrerupe, o opri el cu gest pe femeia uimită de-a binelea, trebuie să afli totul. Simt nevoia să spun cuiva totul, am ținut toate acestea în mine prea mult timp.

Mai mult decât interesată femeia îşi mută arma dintr-o mână în alta şi se aplecă spre cel de lângă ea pentru a-i auzi cuvintele cât mai bine.

- Cunosc prea puține despre aceste ființe, dar după părerea lui Leviatan ele au apărut şi s-au dezvoltat pe o planetă originară, sau separat pe mai multe, acum nu are o importanță prea mare acest lucru. Asta s-a întâmplat acum mult milioane de

ani, poate chiar miliarde. Când Universul era mult mai tânăr şi nu aşa de matur ca şi acum... suficient de demult pentru a face ca planetele acelei generaţii să dispară în negura timpului. Leviatan presupunea, de fapt era absolut sigur, că ele au creat acolo o civilizaţie foarte complexă şi, din multe puncte de vedere, superioară majorităţii civilizaţiilor cunoscute. Dar a ajuns o civilizaţie închisă, combinaţiile energetice nu sunt suficient de complexe pentru a se adapta în afara condiţiilor deja date.

- Trebuie să înţeleg că nu exista nici un suport fizic pentru aceste fiinţe?

Negrul aprobă din cap aproape nevăzut prin întunericul de altfel total. Femeia era surprinsă, şi pe bună dreptate:

- Trebuie să se fi întâmplat ceva important pentru a face această trecere!

- Nu cred că vom putea afla vreodată ce şi cum. Totuşi cred, şi de data aceasta este părerea mea, că a fost un accident. Nu ştiu cu siguranţă dacă exista şi viaţă organică pe acea planetă originară, nu cunosc nici cât complexă era la acel moment... dar cumva, cândva, unul dintre ei trebuie să fi fost captat de o asemenea structură organică. ...Şi de atunci totul a devenit mai complex, spre ceea ce cunoaştem noi. O ipoteză larg vehiculată în conversaţiile noastre este că au început să creeze o civilizaţie cât de cât mecanică pentru ca, după câteva mii de ani, poate chiar milioane, să fie capabile să iasă în spaţiu. Iar factorul mutagen a vieţii organice şi dorinţa puternică de supravieţuire le-a asigurat şi lor supravieţuirea pe fiecare sau cel puţin majoritatea planetelor întâlnite, le-a asigurat colonizarea cel puţin a Universului cunoscut.

- Ce concepţie!...

- Concepţia unei adevărate religii ce bântuie pe undeva prin Galaxie.

- Presupun că nu eşti adeptul acestei religii...

- Nu, iar zâmbetul lui larg o convinge pe deplin, nu sunt. Când l-am cunoscut pe Leviatan personalitatea mea era deja formată, el m-a schimbat mult dar nu suficient pentru a mă alătura religiei care a apărut după moartea sa.

Brusc obosită femeia se rezemă cu spatele de caroseria maşinii.

- Cum a murit?

- Într-un incendiu. Dar credeam că ţi-ai dat seama de asta din cântecul de mai devreme.

Femeia se cutremură, amintirea coşmarului este încă prezentă şi foarte vie în memoria ei.

- Mda... acum îmi aduc aminte. Dar nu la asta mă refer, ci la circumstanţele morţii lui.

Bătrânul însă nu-i răspunse imediat, tăcerea încă era prezentă în jurul lor acum, la aproape un minut după ce întrebarea a fost pusă.

- Ai spus mai devreme că vrei să îmi spui totul şi nu este momentul să te opreşti acum. Este timpul să te uşurezi de această povară, fă-o până la capăt.

- Ca să înţelegi pe deplin circumstanţele morţii lui ar trebui să-l înţelegi pe Leviatan. Iar ca să îl înţelegi pe Leviatan trebuie să-l cunoşti personal, iar acest lucru este imposibil. Chiar dacă ideea lui este adevărată, iar conştiinţa şi personalitatea se păstrează şi după moarte, nu ştiu în ce punct al Universului se găseşte această conştiinţă. Poate aici, poate altundeva... eu nu cred că se află aici. Ştii ce este un leviatan?

- Cum?

Femeia era surprinsă de această schimbare de subiect, incapabilă să reacţioneze în timp util trebui să îşi recunoască limitările.

- Un monstru mitic. Asta este un leviatan, un monstru. Şi asta a fost cel mai bun prieten al meu, sau cel puţin aşa se considera el însuşi.

De-a dreptul stupefiată Clara nu mai găsi nici un posibil răspuns, dori să spună ceva dar nu reuşi decât să scoată câteva sunete nedesluşite. Uită de orice altceva, aproape orice altceva. Chiar şi să închidă gura, rămâne aşa până când bătrânul o atenţionă discret.

- Leviatan, şi de data aceasta mă refer la prietenul meu, se considera un monstru şi de aceea a insistat să i se spună astfel. Nu i-am cunoscut un alt nume şi nici nu am avut nevoie de el, cuvântul descrie totul.

- Dar...

- Dar este o contradicție flagrantă cu ceea ce ți-am spus despre el, știu. Prietenul meu a fost o personalitate complexă şi chiar se mândrea cu asta, se consideră mai presus de bine şi de rău şi a acționat astfel pe parcursul întregii perioade în care l-am cunoscut. Este un foarte bun războinic, aproape perfect... putea să ucidă cu aceeaşi uşurință cu care tu sau eu respirăm, dar este incapabil să facă rău atunci când poate să facă bine. Onoarea este totdeauna foarte importantă pentru el, prietenia şi sentimentele la fel.

Daemon parcă uitase că Leviatan murise cu mult timp în urmă, şi oricât de tulburată era Clara observă acest lucru. În cele din urmă Daemon mai bolborosi ceva apoi tăcu. Respectuoasă femeia îl lasă să se reculeagă în linişte.

- În noaptea în care Lucia şi Leviatan au murit ceva a distrus toate navele Sticleților care au atacat oraşul în care ne aflam, foarte puțini au supraviețuit. Toți aceia care ni s-au alăturat nouă, viitorii Rătăcitori, în perioada următoare au raportat că la puțin timp după noaptea respectivă un monstru înaripat a fost vinovat de distrugerea unei întregi baze – problemele create au afectat toată secțiunea galaxiei perturbând puternic cursul normal al războiului.

Câteva idei ciudat de războinice şi parcă familiare i se învălmăşiră Clarei prin minte în timp ce îşi auzi vocea întrebând neîncrezătoare un cuvânt... dar parcă nu era tocmai vocea ei:

- Leviatanul?

Daemon îi răspunde cu o înclinare a capului şi cu o strălucire ciudată în ochi, un zâmbet ştrengăresc şi foarte tânăr pe față.

- Chiar el. Mi s-a arătat, adică mi-a apărut ca fantomă, ceva mai târziu şi mi-a povestit totul.

Tristețea din vocea lui era mai pregnantă ca niciodată.

- M-a asigurat că Lucia este bine şi că trebuie să-mi refac viața undeva în afara războiului care este cea mai cumplită plagă a lor, a Celor de Dincolo.

- Nu ai cum evita războiul, se întinde peste tot în Galaxie.

- Acum ştiu asta, iar surâsul amar o înfioră sumbru pe femeie, dar am descoperit acest fapt după mulți ani de rătăcire prin aproape tot Universul cunoscut. Acum este prea târziu... această viață se apropie de sfârşit. Cine ştie, poate Dincolo îi voi întâlni pe Lucia şi Leviatan şi vom fi din nou împreună, ca altădată.

- Daemon, vei trăi încă mulți ani de acum încolo!

Femeia încercă să-i insufle celui de lângă ea dorința de a trăi, sau măcar cel puțin o doză de optimism atât de necesară tuturor.

- Nu... Nu voi părăsi viu această planetă. Simt acest lucru aici, în interior.

Din cauza întunericului Clara nu văzu cum el îşi duse mâna la piept dar simți gestul din plin. Vocea – tonul, trăsăturile abia ghicite ale feței bărbatului exprimau acest lucru foarte bine.

- Sper doar să pot să-i duc pe aceşti oameni până la capătul călătoriei, la baza Rătăcitorilor... apoi Universul fie cu ei.

Daemon nu se ridică brusc şi nici nu se îndepărtă tăcut cum a făcut-o robotul ceva mai devreme, dar tăcerea în care se înfăşură odată cu pătura de campanie standard a avut exact acelaşi efect. Puternic afectată de această poveste, chiar dacă nu a crezut-o aproape deloc, Clara nu se putu opri să nu se gândească la ea pentru tot restul nopții. Abia spre dimineață reuşi să ațipească puțin, însă doar până în momentul plecării. Au strâns tabăra la răsăritul soarelui şi au pornit încetişor mai departe, pe drumul lor prin Defileul Umbrelor Morții.

- Pe Univers! Toți sunt morți... totul este mort!

Exclamațiile acestea, şi încă câteva aproape neauzite, răsunară din gura unui George de-a dreptul îngrozit de efectele masacrului ce se întindea peste tot în fața şi în jurul lor. Căci într-o porțiune de dealuri ce nu constituiau un adăpost, nu prea departe de tabăra aşezată de ei la intrarea lor în defileu, se găseau urmele unei întregi coloane de refugiați. Adică exact cei care ar fi trebuit să îi urmeze.

Acum erau morți cu toții, dacă au avut noroc. Iar Sticleții au fost cei care i-au ucis, urmele atacului lor se vedeau peste tot – chiar şi el le putea observa cu uşurință.

- Eşti conectat cu ceilalţi?

George auzi întrebarea lui Ptracleos ca prin vis, încă nu îşi revenise din şoc dar îşi dădu seama că era vorba despre omul-albină. Adică albina cu formă vag umanoidă, căci dacă nu lua în seamă unele asemănări pregnante ale lui Ghobdy cu verii săi de pe Pământ atunci el ar fi putut trece cu oarecare uşurinţă drept om. Sau măcar o specie umanoidă asemenea oamenilor şi lui Ptracleos.

- Întotdeauna sunt conectat, aşa suntem noi.

- Ei văd toate astea?

- Da.

- Anunţă-i atunci că nu mai sunt supravieţuitori şi că ne întoarcem acum. George, vino!

Acesta protestă, sau cel puţin încercă să o facă. Dar când mâinile puternice ale lui Ptracleos îl apucară pe după mijloc şi îl purtară practic pe sus spre maşină înţelese pe deplin că nu avea nici un rost să protesteze: trebuiau să-şi continue drumul. Continuă însă să facă gălăgie chiar cu mai multă violenţă decât înainte asupra modalităţii fiinţei de a-l purta spre maşină, ameninţarea lui preferată fiind că îl reclamă lui Daemon.

Le-au trebuit aproape trei zile pentru să ajungă de unde au pornit înapoi spre intrarea în defileu, acolo şi-au petrecut restul după amiezii – cam o oră şi jumătate – şi noaptea. Era un loc deja verificat, şi era sigur.

- Cât crezi că mai avem până când îi ajungem?

- Să vedem, începu să socotească Ptracleos, sunt cu 6 zile înaintea noastră dar noi mergem în medie de două ori mai repede ca ei. Poţi să socoteşti şi singur, cam două zile şi jumătate sau trei zile.

Un fapt straniu comun celei mai mari părţi a fiinţelor inteligente este că în cazurile în care este mult timp de pierdut conversaţia nu se lasă mult aşteptată. Subiectele sunt irelevante – nu există rase care să nu aibă măcar un subiect în comun: războiul şi/sau situaţia în care se găsesc.

Iar acest grup nu era chiar atât de deosebit de celelalte, chiar dacă era format din numai trei persoane. Sau mai precis două şi jumătate, căci Ghobdy, omul-albină, devenise foarte tăcut în ultimele câteva ore… ca şi cum nu s-ar fi simţit bine. La un moment dat George îl apelă pentru a-i afla părerea, dar acesta rămase tăcut, neluându-l în seamă. Bolborosi câteva cuvinte pe care nici unul nu le înţelese pe deplin apoi se lungi pe pământul încălzit de sursa de căldură şi muri în linişte şi în numai câteva secunde.

Au fost nevoie de câteva zeci de secunde bune pentru ca cei doi să reacţioneze şi aproape două minute în plus pentru a înţelege faptul că omul-albină era mort.

- Ce-a spus? Ai înţeles cumva ce-a spus?

George era surprins, debusolat, aproape panicat. Îi este şi frică. Puţine lucruri îl puteau lua prin surprindere, moartea neaşteptată a omului-albină era unul dintre ele. Prin urmare nu-i rămase decât să reacţioneze aproape cu violenţă – modul său de acţiune specific în astfel de împrejurări era de a se alarma necugetat de mult.

- Nu! Dar parcă spunea că este prea singur.

- Cum adică prea singur?! Noi eram chiar lângă el!

- Se simţea singur în interior.

- Da' de unde ştii tu cum se simţea el?! Îi ştii cumva limbajul?

George nu avea de unde să ştie cum se simţea Ptracleos, dar cu siguranţă se comporta la fel de alert ca el. Ba chiar mai alert.

- Spune-i empatie, spune-i cum vrei, dar lasă-mă în pace să mă gândesc.

George tăcu subit de parcă l-ar fi lovit cineva peste faţă. Se opri pe loc şi se aşeză pe pământul gol cu picioarele încrucişate sub el. prin cap începură să-i treacă tot soiul de gânduri. Mişcarea semăna cu cea generată de autocontrolul strict şi complet al unui războinic, dar în ciuda experienţei sale activitatea actuală a lui George nu avea nimic în comun cu autocontrolul.

- Toţi ceilalţi Ghobdy sunt morţi!

Exclamaţia îi aparţinu, dar concluzia este a amândurora. Tot George a fost cel care continuă cu voce tare:

- Din ceea ce îmi spunea pe vremuri mama despre albinele de pe Pământ toată civilizația lor se concentrează în jurul reginei. Ea era comandantul-şef al tuturor, dacă ea pățeşte ceva este afectat tot stupul.

- Ghobdy nu are regină.

- Ştiu, ei formează o republică neocomunistă.

- O ce?

George deschise gura dar nu se obosi să îi explice:

- O republică comunistă. O poveste lungă, poate că ți-o voi spune într-o zi... sau în mai multe. Ceea ce este important este că sunt toți egali...

- Şi că sunt grupați în echipe unitare de 3-4 persoane. Unități funcționale, iar Ptracleos îşi flutură ostentativ degetele, cu funcții specifice: muncă, luptă... reproducere. Iar toate aceste echipe sunt legate psihic de restul stupului. Nu pot exista separat, trebuie să fie cel puțin 3 pentru a se completa reciproc.

- Dacă el a murit... asta înseamnă că ceilalți sunt morți.

- Toți din acest grup sunt morți acum.

George aruncă o privire lungă către cadavru apoi murmură îngrozit:

- Asta înseamnă că...

Saltul său către scaunul şoferului a fost oprit cam pe la jumătate de brațele puternice ale lui Ptracleos. În comparație cu protestele de acum protestele din urmă cu câteva zile ale tânărului au fost o nimica toată, dar puterea prietenului său uriaş şi hotărârea acestuia erau la fel de nestrămutate. Toate încercările de a se smulge din strânsoare puternică au fost inutile, protestele la fel.

- Nu înțelegi... trebuie să ajung la mama.

George reuşi să se detaşeze de războinic şi încercă să îl convingă cu vorba bună uitând însă că acesta nu avea tocmai aceleaşi referințe cultural-sentimentale ca ale lui:

- Suntem la trei zile depărtare de ceilalți. Nu poți să-i ajuți cu nimic, nu ai putea să o faci nici dacă ai ajunge la timp. Singurul lucru pe care poți să-l obține plecând acum este o moarte sigură, noaptea suntem mult mai neprotejați decât ziua.

După încă câteva minute de promisiuni, amenințări şi rugăminți George renunță să mai încerce să plece, ar fi avut mai mult succes cu o stâncă radioactivă la un nivel mortal aşezată în centrul unui asteroid dintr-o galaxie alăturată.

A fost primul care s-a trezit în dimineața următoare, presupunând că a reuşit să adoarmă, şi a strâns tabăra cu o viteză infernală, demnă de admirat. Ptracleos se îngrijoră gândindu-se că mişcările lui grăbite ar putea fi observate chiar şi prin scuturi de senzorii pasivi de pe marginea defileului. Dar cum nu simțea nimic periculos pentru ei, se mulțumi să mărească intensitatea scuturilor şi să-l privească cum împachetează. Graba de a-i ajunge cât mai repede pe cei din față s-a putut observa pe tot parcursul drumului – George a fost gata să răstoarne autovehiculul în apa radioactivă de câteva ori, ba chiar era să cadă el însuşi în apă de două ori când a ieşit afară pentru a verifica consistența urmelor. Fiecare din aceste băi ar fi însemnat o moarte sigură pentru amândoi: fie mureau pe loc şi scăpau de necazuri, fie Clara i-ar fi ucis pe toți cei care i-ar fi adus ştirea morții unicului ei copil. Dar întotdeauna norocul chior a fost de partea lui, a lor, parțial prin intermediului unei ființe stăpâne pe sine şi pe reacțiile sale instinctive cât şi cu o vedere foarte bună, parțial prin intervenția unor ființe sau entități la care nici unul dintre nu avea acces în mod normal.

Undeva, în fața lor, defileul cotea la stânga – o cotitură largă de aproximativ 90 de grade pe o lungime de câțiva kilometri buni. Cei doi se aflau la începutul ei când realizară că defileul se îngusta brusc în a doua jumătate a cotiturii pentru a se transforma într-o adevărată cărare printre stânci asemănătoare cu cea prin care ei, pe vremea când grupul fusese ceva mai numeros şi mai optimist, s-au strecurat înainte de a intra în acest defileu. Doar că această cărare era mai lată cu până la o sută de metri. Pe măsură ce străbăteau cotitura traseul deveni din ce în ce mai sălbatic şi mai periculos, presărat aproape la fiecare pas cu stânci prăbuşite de sus şi rămăşițe metalice de nerecunoscut ale unor obiecte odinioară create de ființe inteligente. Nu erau părți ale grupului lor – le-au verificat cu atenție. Cu acel prilej au văzut pentru prima oară de aproape creaturile zburătoare specifice planetei –

vulturii locali – când au ajuns în apropierea unei nave prăbuşite două dintre ele ciuguleau la un moment dat din cadavrul descompus al unui om, căci craniul şi o parte a uniformei cu însemnele Sticleților erau perfect vizibile printre rămăşițele contorsionate ale navei sale.

- Aici s-a dat o bătălie de curând!

- Nu suficient de curând pentru a o vedea şi noi, îl completă Ptracleos. Estimez că a fost dimineață ieri sau alaltăieri seară... sau pe parcursul nopții.

- Deci după ce au trecut ai noştri..., oftă fericit tânărul. Mă întreb de ce totuşi nu au cules... Ptracli... crezi că bătălia hotărâtoare pentru planetă a avut deja loc?

Acesta făcu un gest echivalent cu o ridicare din umeri şi reveni la maşină, iar George nu îl contrazise. Nici unul nu reacționară cu nimic la ospățul celor două păsări, nu îşi puteau permite. Aşa că îşi continuară drumul fără să facă nimic. Cele două păsări cârâiră încă un timp în urma lor dar îşi continuară masa care dură şi după ce cei doi dispărură din raza vizuală.

Peisajul deveni aproape la fel de sumbru ca şi starea lor psihică, sau cel puțin ca starea psihică a lui George căci Ptracleos era la fel de impenetrabil ca întotdeauna. Defileul, un adevărat defileu prin stâncile căruia apa clocoteşte, şerpuieşte liniştit acoperindu-le cea mai mare parte a orizontului care se rezumă la o dungă albastră de cer – un imens boa deasupra capetelor lor. Razele soarelui abia ajung până jos, ar putea fi un impediment dacă apa încă radioactivă nu ar bruia cea mai mare a datelor de la sol. Acesta era şi motivul pentru care cei doi îşi păstrară scuturile de camuflaj la valoarea minimă, chiar nulă uneori, aici nu era aproape nici un pericol. Aduseră mii de mulțumiri entității Universale sau zeilor personali pentru vaccinului contra radioactivității pe care fiecare ființă organică îl primea de obicei la aterizarea la suprafața unei planete devastate de război ca asta, o fac în fiecare moment al amărâtei lor vieți. Fără acest vaccin, chiar aşa temporar cum era – numai 2 ani dacă era inoculat la sosire sau permanent dacă reacția de protecție era moştenită prin naştere – toți membrii echipei ar fi fost morți demult. Şi o ştiau din păcate prea bine, era doar un factor de periculozitate în plus.

În mod normal în timpul zilei soarele puternic cu radiațiile sale UV şi radiațiile gamma ale râului radioactiv formează o combinație aproape letală pentru ființele vii şi o mulțime de interferențe imposibil de eliminat de senzorii sateliților, foarte greu de evitat de cei de pe marginea Văii. S-a cunoscut de la bun început necesitatea patrulelor permanente şi prezența lor aproape fizică în fiecare moment al trecerii grupului prin vale, căci *chiar şi atunci când nu este nici o prezență războinică prin aer sau pe sol fiecare persoană, fiecare dintre noi simțim mii de ochi peste tot în jurul nostru. Poate chiar de aceea i se spune Valea Umbrelor Morții, şi din cauză că mulți oameni... ființe au murit aici. Terminând cu Paul şi Ghobdy şi umbrele lor printre noi...*

Gândurile lui George ar fi umblat mult timp desprinse de corpul şi mintea lăsate undeva în urmă dacă două brațe puternice venite din spate nu l-ar fi prins puternic îmbrățişându-l. Tânărul îşi opri strigătul undeva în gât, alert. Speriat. Nici nu ar fi reuşit să strige, o senzație de sufocare sau mai precis de nod în gât îl cuprinse în acelaşi timp în care vălul cunoscut al unui scut de camuflaj căzu peste tot în jurul lui.

- M-ai chemat?

Vocea cunoscută a lui Paul Damian susurându-i lângă urechea dreaptă îl făcu pe tânăr să se cutremure din toată ființa lui nu foarte impozantă pentru cei 16 ani, căci revederea cu cineva pe care-l ştia mort şi îngropat a fost chiar mai şocantă decât conştientizarea faptului că în numai câteva fracțiuni de secundă acesta îi salvase viața de două ori oprindu-l să cadă de pe marginea culoarului strâmt săpat în stâncă şi plin cu bolovani şi scoțându-l din afara spectrului vizual al trupelor de războinici pe care îi simți peste tot în jur.

Nu era capabil să-i vadă, cum nici ei nu-l mai puteau vedea pe el, dar reuşi să observe cu uşurință pentru cineva suficient de atent urmele trecerii lor: câteva pietre se rostogoliră aproape neobservabil printre bolovanii ce pavau într-un mod neregulat drumul. *Nu este vântul – bate prea slab.* Nu era nici o cauză geofizică – sistemul era suficient de stabil după atâția ani, secole, de nemişcare. Din punctul lui de vedere exista un singur motiv: cineva sau ceva, o ființă în mişcare şi învăluită într-un scut de camuflaj, a păşit peste pietrele respective mişcându-le accidental.

O piatră începu să alunece chiar din locul în care adolescentul a fost cu numai câteva secunde înainte. Era o cale lungă până jos, iar George urmări căderea până la clipocitul final datorat cufundării în apă. Se cutremură: *puteam fi eu acoperit de torentul radioactiv.*

Maşina era invizibilă, a verificat acest lucru în primele momente de la apariţia neaşteptată a lui Paul. Sau mai corect, a spiritului acestuia. Printr-un mod curios de anticipare – sau poate că Paul l-a avertizat prin vreun fel sau altul, salvându-l şi pe el – Ptracleos a camuflat maşina tocmai la timp. Nimeni nu i-a observat iar cei doi au aşteptat cuminte ca regimentul de infanterie a Sticleţilor, căci nu putea fi altceva, să treacă mai departe. Câteva explozii ale minelor de teren plantate undeva în faţă, dincolo de raza lor vizuală dar suficient de aproape pentru a vedea fumul şi chiar şi o parte a flăcărilor lor i-au tăiat lui George orice dorinţă de a face ceva pentru a-i întârzia pe războinicii Sticleţi.

- Planeta este pierdută. În cel mai bun caz va cădea în mâinile Sticleţilor, în cel mai rău caz va fi distrusă complet.

- Cum adică?

Există unele lucruri care parcă au o viaţă proprie. Mişcările instinctive ale corpului când fiinţa este supusă unui stres imediat – o sperietură, gândurile interioare ale unei persoane, întrebarea care răsări dintre buzele unui George care deja o regretă. Nu se aşteaptă la explicaţii, dar oricum ele sosiră din partea lui Ptracleos:

- Rezistenţa Pteroborgilor şi a lui NomenAlowd este distrusă sau pe cale de a fi distrusă. Cea mai sigură metodă de a ataca baza Rătăcitorilor este trimiterea prin defileu a unui număr mare de soldaţi susţinuţi de aviaţie.

- Iar ăştia sunt curăţătorii. Eliberează drumul de minele de teren şi senzorii pasivi de pe marginea defileului.

Dacă n-ar fi fost atât de disperat George s-ar apuca cu mâinile de cap şi ar începe să se agite. *Ce putem face?* Aceasta era întrebarea care-l copleşea, iar Paul – fantoma lui – păru să fie singura persoană care să observe acest lucru. Sau singurul suficient de sensibil ca să-i răspundă:

- Nimic.

- Cum?!

- Nu puteţi face nimic altceva decât să vă strecuraţi printre patrulele de curăţători şi să-i ajungeţi din urmă pe ceilalţi.

- Deci sunt încă în viaţă!...

Nici dacă ar fi fost pe arcuri într-un loc fără gravitaţie George nu ar fi sărit mai repede şi mai mult în sus. Niciodată speranţa nu a apărut mai evidentă pe faţa lui, pe faţa oricărui în orice situaţie.

- Nu ştiu exact. Din informaţiile pe care le-am primit de la Cei de Dincolo a fost un atac asupra caravanei iar o parte dintre cei de acolo au murit. Nu ştiu cine şi nu ştiu câţi, dar cu siguranţă mai sunt câţiva în viaţă.

- Unde sunt acum?

- Cam pe la vreo 58 de km. distanţă. Adică două zile de drum.

- O zi şi jumătate, îl corectă Ptracleos. Drumul este cel puţin parţial curăţat, nu mai rămâne decât să ne strecurăm printre curăţători.

- Universul fie cu voi.

Cu aceste cuvinte umbra luminoasă a lui Paul dispăru lăsându-i pe cei doi să pornească mai departe prin defileu – a fost pentru prima oară când praful şi pietrele de sub roţile maşinii se ridică într-un norişor în spate în momentul pornirii de pe loc. Dar ce să-i faci? Nu era vina lui Ptracleos că piciorul lui George aproape îi strivea laba propriului picior pe pedala de acceleraţie, l-a fel cum nu a fost vina adolescentului că cotul celui din stânga îl aruncă în portieră într-o grabă ce ar fi părut disperată din punct de vedere uman.

Singurul lor noroc este că senzorii de mişcare de pe marginea defileului erau dezafectaţi şi că nu era nimeni prin zonă. Altfel ar fi fost făcuţi bucăţi cu mult înainte de a ajunge la prima cotitură.

Doi cai-hibrizi dezmembraţi printre rămăşiţele utilajelor lor, bolovani de toate dimensiunile împrăştiaţi peste tot acoperind cea mai mare parte a priveliştii ce ar fi

ridica păru-n cap oricui de groază, cu oricâtă experienţă a războiului. Un cal rupt în două încă în agonie şi corpul lui Daemon plin de sânge, de praf şi de măruntaie d-ale hibridului şi d-ale lui proprii a fost ultimul lucru pe care l-a văzut George înainte de a se face întuneric peste tot în jurul lui.

Când şi-a revenit stătea întins pe una din banchetele din spate ale maşinii de teren, îi veni să vomite dar nu avea ce – nu mâncase nimic de seara trecută. Ptracleos a rămas tăcut un timp, lăsându-l în pace. În cele din urmă cuvintele îl treziră pe George din amorţeală, deşi nu le înţelegea.

- Ce spui? întrebă el sumbru.

- Mă rugam pentru sufletele lor, îi răspunse fiinţa după o scurtă pauză.

- Nu ştiam că aveţi credinţă.

Ptracleos scoase un sunet echivalent pe care tânărul îl interpretă drept un pufnet uşor amuzat:

- Au luptat cu onoare şi au murit cu demnitate, dar au fost copleşiţi de forţele inamice şi au murit cu toţii. Este o mare onoare acest lucru.

George fu copleşit pentru o secundă uitând de problemele lui::

- Un samurai extraterestru! N-aş fi crezut-o niciodată.

Dar privirea lui Ptracleos îi tăie şi urma de avânt pe care o mai avea, adolescentul o înghiţi împreună cu imaginile ultimului dezastru revenite în faţa ochilor lui de parcă încă era acolo. Mirosul infernal şi zgomotele de oase rupându-se, lucruri pe care la momentul respectiv nu le conştientizase îl făcură greaţă. Calul-hibrid rupt în două murise cu mult înainte ca ei să ajungă în preajma lui, motivul pentru care încă se mişca dând aparenţa agoniei era o pasăre autohtonă ce consuma carnea încă fragedă din interiorul cadavrului. Ba nu, se bătea cu ceva ce semăna la fel de bine cu un şoarece sau şobolan şi şarpe pentru carnea respectivă. În tot acest timp alţi şobolani-şerpi se îndreptau spre corpul neînsufleţit al lui Daemon.

Izul acru al flegmei şi lichidului gastric eliminate pe podeaua maşinii au umplut rapid tot aerul încă închis din interior. Nu după mult Ptracleos se văzu nevoit să tragă maşina într-un loc ferit, să oprească scuturile şi să aerisească bine vehiculul în timp ce mecanismele de protecţie curăţeau podeaua făcând-o lună.

- Nu au ajuns să-l consume pe Daemon. I-am ucis înainte să o facă.

Dacă George ar fi stat să se gândească la asta ar fi fost surprins să observe fineţea observaţiilor prietenului său, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- Ce-ai făcut cu cadavrele?

Vocea tânărului suna răguşit, ca a unui om matur. Aproape bătrân. Probabil că nici el însuşi nu şi-ar fi recunoscut-o dacă ar fi fost atent la sunetul ei.

- Le-am înmormântat. Pe cele pe care le-am găsit.

- Mama?

Fără îndoială, era îngrozit de posibilitatea unui răspuns afirmativ.

- Nu am găsit-o. Personal cred că trăieşte.

Slabă consolare. Dar suficientă de bună pentru o persoană atât de tulburată ca tânărul războinic:

- De ce?

- Maşina voastră nu este printre rămăşiţe. Maşina şi două „căruţe cu coviltir".

- Mă îndoiesc că au folosit cele două utilaje. Au nevoie de viteză, de o viteză pe care caii-hibrizi nu le-o pot da. Cel mai probabil lucru este că cei în viaţă s-au îngrămădit în interiorul maşinii care este suficient de mare chiar pentru 12 sau 15 persoane şi au îngropat utilajele sub stânci undeva pe drum.

- Te-ai mai liniştit acum?

- De parcă n-ai şti? Dar da, cred că da. Să mergem.

Câteva ore mai târziu, noaptea, ei s-au alăturat celeilalte maşini poziţionată într-o zonă mai deschisă, dincolo de culoarul strâmt dintre stânci, au detectat-o după camuflajul diferit faţă de obicei. La fel de eficient, dar diferit. 14 persoane şi un robot de luptă pe nume Dan ocupau maşina. Câţiva răniţi, Clara fiind unul dintre ei.

Dan şi Ptracleos se retraseră într-un colţ ferit al noii tabere pentru un schimb de impresii:

- Va muri.

- Bănuiam asta cum am văzut-o. Nu i-a spus-o lui George dar cred că şi-a dat seama şi el. Speră din tot sufletul că va supravieţui, dar este o speranţă deşartă.

- Trebuie să fie tare, mai ales acum.

- Cum a fost rănită. De fapt, cum s-a întâmplat atacul?

- Senzorii pasivi de pe marginea defileului. Am reuşit să dezactivez câţiva dându-le date false şi creând o buclă aproape infinită dar cei de rezervă ne-au detectat. Maşina Clarei a fost aruncată peste cap de suflul unei explozii, ea nu a păţit nimic atunci dar aproape a fost strivită când unul dintre utilaje explodat şi rămăşiţele au căzut în direcţia ei. Răni uşoare, oase rupte şi hemoragie internă. Rănile şi oasele rupte sunt deja vindecate dar avem probleme cu hemoragia internă. Până acum am reuşit să o controlăm dar fără instrumentele unui laborator avansat nu putem să o vindecăm.

- Până la urmă tot viteza ne va fi de folos. Dan, crezi că vom ajunge suficient de repede?

- Mă îndoiesc. Vom avea noroc dacă vom ajunge înainte ca navele Rătăcitorilor să părăsească planeta, şi un miracol dacă Clara va supravieţui până atunci.

- Nu credeam că crezi în noroc, cu atât mai puţin în miracole. Acesta este modul de gândire al oamenilor.

- Nici nu cred în noroc sau miracole, dar pe parcursul timpului le-am adoptat o parte din expresii. În cazul de faţă consider aceşti doi termeni nişte lucruri cu probabilitate de întâmplare mică şi foarte mică.

- Interesant.

- Daemon a muri împuşcat de...

Cam în acelaşi timp Clara şi fiul ei petreceau momente de neuitat în maşină depănând momentele ultimelor zile. Avea să fie ultima lor noapte împreună ca fiinţe vii, dar nici unul dintre ei nu ştiau asta cu siguranţă. O bănuiau, dar certitudinea avea să fie ca un şoc pentru amândoi. Erau singuri, nici una dintre fiinţele ce-i însoţeau nu a dorit să îi întrerupă, sau pur şi simplu doreau să-şi petreacă noaptea afară. În explozia de nebunie de dincolo de zidul holografic, cu toţii simţeau nevoia să fie singuri sau cu cei din propria specie.

- Şi cum spuneam, mamă, fantoma lui Paul a venit şi m-a salvat. Iar dacă asta nu adevereşte povestea lui Daemon atunci nu ştiu ce anume face.

- În curând am să îi întâlnesc din nou. Au fost buni prieteni cât au trăit, el şi Paul, sper doar că vom păstra această relaţie şi dincolo de moarte. Îl voi întâlni şi pe tatăl tău, simt că m-a aşteptat tot acest timp.

Un zâmbet şters apăru pe faţa femeii, un zâmbet ce încerca să mascheze conştientizarea amară a apropierii vădite a morţii.

- Dar, mamă! Nu vei...

- Nu mă întrerupe. Cunosc suficientă medicină pentru a-mi da seama că am hemoragie internă, asta nu poate fi tratată cu ustensilele de aici.

Duritatea dobândită prin ani de suferinţă, îngrijorări şi privaţiuni – ani de război – ar fi făcut pe oricine să încremenească în locul şi poziţia în care se găseşte fără posibilitatea de a riposta. Cu atât mai mult un tânăr – chiar maturizat prematur – pe care-l cunoştea prea bine.

- Ascultă-mă cu atenţie. Vreau să pleci de pe planeta asta înainte ca să fie nimicită de război şi să îţi trăieşti viaţa pe deplin.

- Nu voi fugi de război ca şi Daemon. Nu este stilul meu.

- Nici nu îţi cer asta. Daemon a fost un idealist, nu a fugit de război dar şi-a închipuit că mai există locuri care să nu fie cuprinse de această blestemată luptă pentru supravieţuire şi fiecare petec de teren. Ştii deja rezultatul, a murit fără să le găsească.

- Voi schimba asta.

Orice om normal ar fi rămas fără replică la aceste cuvinte spuse cu un ton cât se poate de sigur, poate şi Clara ar fi făcut-o la fel într-o situaţie diferită:

- Nu poţi schimba lumea. Poţi schimba doar modul în care îţi trăieşti viaţa.

- Atunci îmi aleg ca ţel de a trăi eliminarea acestui blestemat război şi a suferinţelor pe care le creează şi le menţine de secole.

- E o bătălie deja pierdută, fiule. Nu o face, salvează-te şi trăieşte-ţi viaţa cum trebuie.

George tăcu, nu avea să mai redeschidă subiectul tot restul serii. Când, în cele din urmă, mama lui muri s-a izolat de ceilalți vreme de câteva ore bune. Nimeni nu l-a întrerupt, Ptracleos şi Dan s-au asigurat de asta. Ar fi vrut să-l ajute cumva, să-l liniştească şi să-l compătimească dar noile sarcini ale organizării drumului mai departe i-au solicitat din plin. În plus, ce i-ar fi putut spune unui copil crescut în mijlocul războiului, unei persoane care la o vârstă atât de tânără i-a pierdut pe toți cei la care ținea? Aproape toate persoanele pe care le-a cunoscut de-a lungul unei vieți atât de scurte.

Când George şi-a făcut simțită prezența a fost prea târziu, acesta a acționat într-o manieră în care nimeni nu se aşteptase să o facă şi pe care absolut nimeni, nu o anticipase. Chiar Ptracleos aproape s-a speriat când îl văzu apropiindu-se cu viteză de el – nici chiar el nu a ştiut pe moment ce l-a impresionat mai tare, expresia feței tânărului sau mişcările sale foarte hotărâte – şi s-a dat înapoi cu un pas când tânărul se proțăpi în fața lui.

- Toată lumea! Ascultați-mă cu atenție!

De parcă ar mai fi fost nevoie de ceva pentru a atrage atenția tuturor asupra lui.

- George, e timpul să plecăm.

Răspunzător de aceste cuvinte era Bel Mondo, un tip nu cu mult mai în vârstă ca George – dacă se considerau cei 32 de ani o vârstă apropiată de cea a adolescentului – care devenise în ultimele zile unul dintre personajele principale ale grupului. De fapt, într-un grup aşa de mic fiecare a devenit unul dintre personajele principale. În curând însă, entuziasmul său avea să fie ucis în faşă de ceva mai presus ca el. De cineva practic născut pentru a fi războinic şi conducător: George.

- Ştiu, dar mai întâi trebuie să vă spun ceva.

- Spune.

Tonul superior al bărbatului ar fi descumpănit pe mulți tineri, dar nu în acest caz.

- De acum înainte preiau comanda acestui grup. Este cineva împotrivă?

- Nu crezi că eşti prea tânăr pentru asta?

- Nu. Trebuie să înțeleg că eşti împotriva mea?

- Da. Consider că eşti prea tânăr, nu este locul şi nici perioada potrivite. Nu doresc să ne primejduieşti viețile pentru...

- Nu vă primejduiesc viețile. Vreau doar să ajungem la timp şi teferi.

- Eu...

- Sunt de partea lui George.

- Mulțumesc, Dan, dar cred că mă descurc şi singur cu el. Dacă nu o pot face cu el, cum crezi că mă voi descurca mai departe.

- Dacă te ajută cu ceva, şi eu sunt de partea ta, auzi George vocea lui Ptracleos de undeva din spate.

Dar acum trebuia să facă abstracție de el şi să-şi îndrepte atenția asupra principalei sale probleme:

- Dacă nu te mulțumeşte acest lucru eşti liber să te descurci singur. Avem două maşini, tu şi cei care se decid să te urmeze puteți lua una din ele. Dar fă-o acum, şi pe un drum diferit de cel pe care l-am ales deja.

- Tu sau Dan?

- Este acelaşi lucru, îl servesc.

- Deci?

- Deci ce?

- Te-ai hotărât? De partea cui eşti?

- Cine este de partea mea?

Traducerile dintre limbajele speciilor diferite se realizau instantaneu prin intermediul capsulelor de traducere pe care avea fiecare dintre ei – de obicei implantate în locuri sigure – deci cu toții erau la curent cu ceea ce se întâmpla. Iar tăcerea şi privirile mate ale tuturor care-i priveau pe cei doi fără facă nimic în cadrul acestei certe – căci cu greu putea fi numită o luptă pentru putere – îi dovediră lui Bel Mondo că răspunsul era unul singur şi clar pentru toți. Cauzele nu contau, dar indiferent de specia din care făceau parte cei din grup nu doreau prea multe schimbări. Doreau doar să supraviețuiască, iar dacă doi foarte buni războinici

dovediți deja ca fiind de partea lor îl susțineau pe George pentru a le fi conducător atunci aşa să fie.

Măcar se asigură astfel o continuitate de care fiecare în parte şi toți la un loc au nevoie.

- Atunci Universul fie cu noi, iar dacă ne ucizi să ştii că te voi urmări în toate viețile următoare până când îşi voi ucide sufletul.

Cu aceste cuvinte Bel Mondo se îndepărtă şi se pierdu în semiîntunericul de dinainte de răsărit ce-i înconjoară. Aproximativ o oră mai târziu primele raze ale soarelui luminau micul grup adunat în jurul unui mormânt simplu, înmormântarea Clarei le amintea foarte mult de cea a lui Paul cu excepția rugăciunii pentru morți pe care aceasta o rostise atunci.

La puțin timp după terminare înmormântării, chiar în momentele în care toți se pregăteau de plecare, George îl apelă pe robot:

- Dan! Ce crezi că vor face mai departe Rătăcitorii?

- Dacă nu au pornit procedurile de evacuare a planetei atunci o vor face în curând.

- Asta pot să-ți spun chiar şi eu – nu sunt în stare să țină piept unei asemenea forțe. Ceea ce vreau să ştiu este când estimezi că va fi inițiată această evacuare şi dacă putem să ajungem suficient de repede pentru a prinde măcar ultima navă.

- Ne mai trebuie 4 zile şi jumătate pentru a ajunge la bază dacă folosim maşinile la capacitate maximă. Avem 77,43% şanse să ajungem la timp.

- Atunci spune-le şi celorlalți că trebuie să ne grăbim. Poți să-i anunți pe Rătăcitori să ne aştepte?

- Nu. Dar pot să le spun că venim spre ei.

- Fă-o.

Ultimele 4 zile au fost zile infernale. Istoria scrisă a Războiului de Un Mileniu dintre cele două Imperii a marcat această perioadă ca un punct de cumpănă din mai multe puncte de vedere. Două din aceste puncte de vedere sunt cele oficiale. Cel al războiului propriu zis este cel mai ambiguu dar şi cel mai violent. Nu s-au păstrat prea multe detalii scrise sau imagini/sunete memorate în capsule de energie, dar se ştie cu siguranță că Pteroborgii şi NomenAlowd, deşi înfrânți, au dus o luptă cu adevărat eroică rezistând până la ultimul. Tipic. Una dintre citatele preferate ale istoricilor despre aceste zile, chiar dacă nu se referă exact la ei este cea a lui Ptracleos: *„Au luptat cu onoare şi au murit cu demnitate. Dar au fost copleşiți de forțele inamice şi au murit cu toții. Este o mare onoare acest lucru.”* Rătăcitorii au luptat pentru prima oară împreună cu celelalte două tabere împotriva Sticleților dar în cele din urmă au trebuit să se retragă.

Baza Rătăcitorilor se afla chiar pe locul în care odinioară existase o maiestuoasă Deltă. O gură de vărsare a unui mare fluviu a cărui vreme a apus demult dar a cărui defileu gigant va dăinui în amintirea tuturor multă vreme. Aşa se simțea George acum, când vedea o parte a bazei prea mare pentru a fi cuprinsă cu ochiul liber. Odinioară oraşul din interiorul acestei baze cuprinsese cam jumătate din fosta deltă, dar acum acest oraş era în ruine. Clădirile încă ardeau, cele încă rămase în picioare vor fi distruse în curând.

O explozie de undeva de deasupra le atrase atenția – una dintre navele gigantice de evacuare a fost lovită în plin iar acum bucăți din ea se prăbuşeau în flăcări înapoi spre planeta de pe care nu reuşise să plece. Se prăbuşea făcută în bucăți iar bucățile ardeau.

- Sfinte Universule! Puteam să fim noi acolo.

Pe nici unul dintre ei nu-l interesa de unde vine exclamația: din cele două maşini sau de undeva din interiorul bazei. Ceea ce-i doreau însă era să treacă de protecția Rătăcitorilor şi de forțele Sticleților comasate cam peste tot în jurul lor şi între ei şi bază.

- Noroc că nu există nici un fel de bombardament asupra bazei. Altfel am fi avut probleme cu mult mai mari.

După numai câteva secunde George regretă că deschisese gura, câteva bombe cu plasmă care se doreau bine țintite se prăbuşiră deasupra bazei şi undeva în

direcția lor. Una dintre mașini a fost cuprinsă de flăcările exploziei gigantice dar mașina rezistă.

- Cred că dacă mașina nu ar fi atât de veche nu ar fi rezistat.

George îl recunoscu pe Bel Mondo, în orice altă condiție ar fi râs de tonul acestuia sau cel puțin ar fi zâmbit până la urechi. Nici acesta nu era mai fericit fiind în mașina cuprinsă de flăcări.

Dar exploziile încetară la fel de subit precum au apărut – era probabil doar o ultimă încercare de apărare a bazei sau o eroare umană din partea Sticleților, nimeni nu ar fi suficient de tâmpit să-și asedieze proprii oameni. Sau poate că da, dar nu de data aceasta. Cele două mașini ale refugiaților se folosiră de golul creat de explozie și s-au năpustit cu viteza maximă în interiorul bazei. Cum era de altfel de așteptat Rătăcitorii îi întâmpinară cu focuri de armă, una dintre mașini a fost nimerită în aripa din dreapta față făcând-o să se rotească prin aer, lovi cealaltă mașină proiectând-o într-un zid interior și se opri în baricada ridicată de locuitorii bazei. Rezultatul: un mort și doi răniți.

Privind înapoi se poate spune că ocupanții celor două mașini au avut noroc, cineva dintre Rătăcitori a recunoscut însemnul pe care Daemon l-a aplicat pe acoperișul fiecărei mașini în ziua plecării și a ordonat încetarea focului. I-au scos pe ocupanții mașinilor pe brațe și aproape i-au luat pe sus spre cea mai apropiată navă de evacuare. Pe cei răniți chiar i-au cărat până la destinație – în asemenea situații nimeni nu rămâne în urmă. George nu și-a pierdut cunoștința dar ochii i s-au împăienjenit pe măsură ce era condus spre navă, unii au spus că erau chiar lacrimi.

Auzi în jurul lor voci întrebându-i dacă mai era cineva în urma lor, se auzi răspunzând că nu. Cineva a spus că erau norocoși – nava spre care se îndreptau era una dintre ultimele nave de scăpare. Atunci a fost ultima oară când l-a văzut pe Bel Mondo și pe restul grupului rămas în viață, acele imagini aveau să i se întipărească în memorie pentru totdeauna.

Nu și-a amintit cum a ajuns în navă sau ce s-a întâmplat după aceea, una dintre ultimele sale amintiri despre Geyard a fost imaginea ei din spațiu din nava ce se îndepărta încetișor înainte de a intra în hiperspațiu. Asemenea unei imagini sublimiale din filmele bidimensionale ce se puteau găsi ocazional în arhivele antice imaginea mamei sale moarte apăru pentru o fracțiune de secundă reflectată pe hubloul prin care George privea imaginea planetei sale natale. Amintirea promisiunii față de sine însuși pe care Clara i-a cerut să nu o îndeplinească nu-i mai dădea pace. Decizia de a o îndeplini totuși cu toate sacrificiile necesare o luase deja în noaptea morții Clarei iar ultimele zile au fost o urmare directă a acelei hotărâri. Iar acum? Acum nu-i mai rămânea decât să se apuce de treabă. Nu avea forța și arsenalul lui Dan sau capacitatea de predicție a lui Ptracleos ori experiența de viață lui Daemon dar cu propriile talente de conducător și o voință capabilă să mute munții va reuși să-și ducă țelul la capăt.

Oricâte vieți trebuie, nu-mi pot permite luxul de a nu reuși.

- Îmi pare rău mamă. Nu pot să stau deoparte.

- În ce sens... deoparte?

Ptracleos se așeză lângă el, în dreapta, iar Dan lângă Ptracleos. Atât de tânărul și obositul George le explică în cât mai puțin cuvinte posibil totul.

- Te poți baza pe ajutorul nostru.

- Oricând, oriunde, oricum.

- Mulțumesc, prieteni. Voi avea nevoie.

Cel de-al doilea punct de vedere oficial al ultimelor zile ale planetei Geyard este punctul de vedere al refugiaților supraviețuitori. Cel mai bine s-au păstrat memoriile lui George I, precursorul primei Dinastii a celui de-al Doilea Imperiu, în aceste memorii un loc important îl are călătoria de-a lungul unei jumătăți a planetei spre Viață. George I nu și-a atins țelul pe parcursul acelei vieți, ba chiar a murit fără să-i fie recunoscut nici un merit în istoria Galaxiei – asta este o altă poveste, o saga ce s-a transformat în Istorie – dar s-a considerat că Pacea nu a început nici după moartea sa, nici în timpul vieții sale... Ea a început în Valea Umbrelor Morții.

***

Visele

1

Omul fugea prin pădure fără oprire. Obosit, murdar şi plin de sânge, negrul trecu printre copaci şi tufişuri cu uşurința dată de lungile luni de antrenamente forțate şi ascunderi, ignoră lătrăturile câinilor din spatele lui, lătrături care se auzeau din ce în ce mai aproape. Ştia că nu mai avea mult până la pârâu, acolo avea să scape de câini prin aceeaşi modalitate cum mai scăpase de ei de câteva ori în ultimul an. Sau mai precis de când fugise de la stăpân. Nu îi era frică de câinii cu patru picioare precum de cei cu două picioare, acei nenorociți de albi care îl făcuseră sclav şi se comportaseră cu el mai rău chiar decât cu animalele care îl urmăreau acum.

Fugise atunci când stăpânul îi ucisese în bătaie soția şi cei doi copii mici drept pedeapsă pentru că, înfometați, îndrăzniseră să fure nişte mâncare. Îl obligaseră să asiste la scenă, apoi îl biciuiseră şi, aproape mort, l-au legat de nişte pari şi l-au părăsit acolo, l-au lăsat să moară în chinuri. Nu ar fi supraviețuit acelei infernale nopți dacă o siluetă neidentificată nu l-ar fi dezlegat şi l-ar fi ajutat să fugă. După ce i-a spălat şi bandajat rănile, silueta l-a cărat în brațe câțiva kilometri, apoi, lăsându-l jos i-a şoptit că soția şi copiii erau deja răzbunați şi a dispărut în noapte. Nu l-a mai întâlnit niciodată pe cel care l-a salvat, nu a mai apucat să afle cine era sau să-i mulțumească pentru gestul său. De atunci a mai rămas pe drumuri, singur. Nu s-a mai întors niciodată în acea zonă, nu mai avea nici un motiv, erau prea multe amintiri dureroase. După un timp s-a întâlnit cu un negru care lucrase la fermă în perioada în care fugise şi a aflat că în acea noapte fuseseră ucişi stăpânul cel bătrân, soția şi unul dintre fiii lui. Fiul rămas în viață jurase răzbunare făcându-l pe el vinovat, iar lui nu-i mai rămânea de făcut decât să fugă, să pună o distanță cât mai mare între el şi urmăritori. De câteva ori aproape că îl prinseseră, dar de fiecare dată reuşise să scape ca prin minune. Era aproape sigur că avea să scape şi de data aceasta.

Ajunse la pârâu şi, deşi însetat, continuă să alerge fără să se oprească pentru a bea apă. Nu îşi putea permite să piardă secunde prețioase, cel puțin nu încă. O luă în amonte sărind din piatră în piatră acolo unde apa ara mai mare sau de-a dreptul prin apă acolo unde adâncimea acesteia era mai mică. Până acum zona muntoasă în care se găsea îl ajutase cu succes să se ascundă de urmăritori atâta timp, dar acum nimerise într-un loc necunoscut, periculos. Bolovanii ce se găseau până acum în albia pârâului se transformaseră acum în stânci ce îl împiedicau să vadă o mare parte a peisajului înconjurător. Nu reuşea să vadă decât albia şi malul acoperit de copaci, acest lucru era bun deoarece urmăritorii nu îl puteau vedea, dar rău deoarece nici el nu îi puteau vedea pe ei. Câinii nu se mai auzeau, nu reuşea să audă nimic altceva decât pârâul care se rostogolea zglobiu printre stânci şi pietre. Nu-i plăcea deloc asta, nu îşi putea da seama cât de departe erau câinii şi stăpânii lor – puteau fi la fel de bine la câțiva kilometri sau la numai zeci de metri depărtare.

Se opri într-un loc unde pârâul forma o mică cascadă pentru a se odihni şi a-şi potoli setea. Luă un pumn de apă şi îl bău cu înghițiri mici, se aplecă din nou pentru a repeta gestul. În acel moment auzi un clic undeva în spatele lui. Se prefăcu că nu l-a auzit şi îşi continuă gestul până la capăt, dar când se ridică avea în mână un cuțit pe care îl ținea mereu ascuns în cizmă în ultimul timp. Îşi termină mişcarea brusc şi se întoarse cu un salt în lateral pregătindu-se să-şi arunce cuțitul în persoana pe care o simțise undeva în spate. Zgomotul unei împuşcături se auzi iar negrul simți în mâna dreaptă o durere ascuțită. Cuțitul se rostogoli în albia pârâului cu un zgomot metalic în timp ce mâna începu să-i amorțească. Fugarul simți răspândindu-se în întreg brațul o căldură plăcută, dar foarte primejdioasă în timp ce sângele începu să înroşească totul, hainele, stânca de care se sprijini rănitul şi apa limpede a pârâului.

Nedumerit şi îndurerat dar mai ales speriat, negrul scrută peisajul stâncos care se aşternea acum în fața lui căutându-şi duşmanul. Pe o stâncă de pe

marginea albiei o siluetă se desprinse de umbrele copacilor care străjuiau pârâul, o umbră a unui om alb. Îl recunoscu pe fiul fostului stăpân, ultimul supraviețuitor al familiei ucigaşului răspunzător de moartea celor pe care îi iubise atât de mult.

- Cioroi afurisit! strigă albul. În sfârşit, spuse în timp ce încerca să coboare de pe stâncă, pot să răzbun moartea familiei mele.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspunse negrul sfidător.

Nu mai avea nimic de pierdut, ştia că dacă nu avea să fie omorât pe loc urma să fie dus înapoi şi judecat, iar în cele din urmă ucis. Prefera să moară pe loc decât să mai îndure o serie de umilințe, prefera să moară încercând să fugă sau să se răzbune. Pentru aceasta urma să acționeze înainte să apară ceilalți albi atraşi cu siguranță de zgomotul împuşcăturii.

- Mi-ai ucis familia acum un an, când ai fugit, răsună acuzator vocea albului în liniştea care se aşezase, linişte întreruptă doar de zgomotul pârâului. Iar acum vei muri.

Cei doi oameni se aflau acum față în față, doar câțiva metri îi mai despărțeau. Negrul ştia că avea să moară acolo, albul nu mai avea de gând să mai aştepte un proces „cinstit”. Se decise să acționeze pe loc, sări după cuțitul aflat la numai doi paşi de el ignorând durerea pe care o simți în mâna rănită.

Mai auzi o împuşcătură îndepărtată în acelaşi timp cu durerea ascuțită care îi străbătu pieptul, o nouă durere care îi luă locul celei vechi. Albul mai spuse câteva cuvinte nedesluşite, apoi se făcu întuneric.

2

Gozwy se trezi dintr-o dată, tresărind. În primele secunde, la cumpăna dintre vis şi real avu un sentiment acut de primejdie, sentiment care îl făcu să se înfioare, dar care dispăru după ce se trezi pe deplin. Aşa i se întâmpla întotdeauna când murea în vis de o moarte violentă. Încă puțin buimac, îşi ridică trupul masiv de pe patul pe care era întins dând la o parte plapuma plasmatică care îl protejase în timpul somnului şi consola aşezată deasupra patului. Îşi croi drum spre uşă în timp ce detaliile ultimului său vis îi reveneau cu rapiditate în minte.

În momentul în care ajunse în prag computerul îi ceru să introducă datele ultimului vis, dar Gozwy îl ignoră. Avea timp, îşi va introduce visul pe computer mai târziu. În timp ce aştepta ca uşa să se deschidă se întoarse şi aruncă o privire rapidă prin încăpere. Cei şase colegi de cameră dormeau, iar consolele lor indicau etapele de somn corespunzătoare primelor luni ale ciclului. Abia adormiseră, dar nu era nici o problemă – avea să-i întâlnească mai târziu în vis.

Gozwy ieşi şi se îndreptă cu rapiditate spre lift. Ignorase terminalul personal doar pentru că dorea să acceseze computerul principal din Hala computerelor, era mai uşor să lucreze acolo nederanjat de nimeni şi de nimic. Îl interesa în primul rând planeta pe care o visase, fascinația pe care o simțea față de aceasta îi acapara pentru moment toată atenția. Tot ce vroia era să acceseze datele despre ea pe care computerul le reținuse în memoria sa auxiliară. Mai dorea să afle dacă cândva în viitor aveau să se îndrepte spre ea iar dacă da, în cât timp aveau să ajungă acolo. Ar fi putut face toate aceste lucruri cu ajutorul consolei ataşate patului său, dar rapiditatea acesteia era mult inferioară consolelor din hală. În plus, nu dorea să-i deranjeze pe colegii de cameră sau să fie deranjat de ei în cazul în care vreunul s-ar fi trezit.

Chiar şi aşa, în timp ce liftul cobora spre nivelul Halei gândurile începură să-i rătăcească de la această planetă albastră înapoi în timp, la o alta. Cea natală. Călătoreau de mai bine de 4 secole iar nava începuse să dea semne de îmbătrânire cu toate reparațiile pe care le făcuseră între timp. Din nefericire pentru scopul călătoriei, cea mai mare parte a planetelor pe lângă care trecuseră erau incompatibile cu structura lor chimică, organismele lor necesitând un anume tip specific de climă iar restul nu erau prielnice nici unui fel de viață organică la suprafața lor. Pe planetele pe care totuşi se opriseră au făcut-o doar pentru a face rost de carburant sau a repara nava.

Ca şi cum ar fi ştiu la ce se gândea, liftul se opri iar vocea atât de veche şi familiară îl anunță că a ajuns la nivelul specificat, Gozwy ieşi grăbit şi se îndreptă spre cea mai apropiată consolă disponibilă. Aceste console erau legate direct la computer, spre deosebire de cele din camera în care dormise care erau legate doar de acea ramificație a computerului care superviza nivelul lor. Aruncând o privire în jur, observă fără să vrea numărul mic de persoane care se aflau în încăpere în comparație cu numărul celor care ar fi trebuit să fie.

Plecaseră de pe planeta originară în urmă cu... 487 de ani, se opri puțin Gozwy din gânduri pentru a socoti timpul scurs, fuseseră obligați să o facă în urma coliziunii planetei cu o cometă. Savanții preziseseră cu luni de zile înainte acel lucru, dar nu au fost luați în seamă decât când a fost prea târziu. Nu puteau să devieze cometa de pe traiectorie sau să o distrugă deoarece nu aveau posibilitatea de a o face, nu erau o rasă războinică. Ştia acum, la fel ca toți ceilalți, că dacă totuşi ar fi distrus cometa, fragmentele ar fi afectat grav clima de pe planetă iar organismele lor ar fi încetat să mai trăiască. Au evacuat o parte a populației pe nişte nave şi în coloniile pe care le stabiliseră pe planetele din sistemul lor solar, iar după aceea tot ce le-a rămas de făcut a fost să asiste neputincioşi la distrugerea lumii lor.

O parte a lor au luat hotărârea să plece din sistemul lor solar, acolo nu mai puteau rămâne de vreme ce coloniile erau suprapopulate, planeta distrusă, iar civilizația în sine fără nici un viitor. Cum supraviețuirea pe nave era foarte grea, dar nu imposibilă, au preferat să spere că printre stele vor găsi o planetă care să le ofere un nou cămin în loc să vegeteze pe o navă în jurul unei planete pustii. Au plecat numai ei, cei de pe această navă, respectând decizia celorlalți de a rămâne. În acele momente alte câteva era pe punctul de a pleca dar nava lor a ajuns în afara razei de acțiune a aparatelor de comunicații înainte a se face ceva concret, nu au mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acele nave.

Aproape imediat, la numai câteva zile, după plecarea lor din sistemul solar au început visele. Mai întâi i-au visat pe cei rămaşi în colonii şi necazurile pe care aceştia le întâlneau, psihologii au considerat că aceste vise făceau parte din şocul – aşa numitul şoc al supraviețuitorului – provocat de Apocalipsă, cum au numit ei distrugerea planetei, şi supraviețuirea lor, precum şi plecarea „de acasă". Dar după ce s-au îndepărtat suficient de mult de sistem, au început să viseze ceva complet nou, diferit față de tot ceea ce visaseră ei ca persoane în întreaga lor istorie ca specie. Visau despre locuri şi planete pe care nu fuseseră niciodată, iar ceea ce era şi mai ciudat era că aceste vise erau comune şi se împleteau devenind unul singur. Şi ca şi cum ciudățeniile nu ar fi fost de ajuns, în aceste vise ei păreau să fie nişte entități complet distincte de ei înşişi; pe măsură ce timpul trecea aceste vise deveneau din ce în mai lungi şi mai complexe.

Dacă acesta ar fi fost singurul lucru neobişnuit de pe parcursul călătoriei, poate că s-ar fi obişnuit cu timpul, dar pe măsură ce s-au apropiat de sistemul solar cel mai apropiat de sistemul natal – spre care se îndreptau cu o viteză foarte apropiată de cea a lumini – au descoperit cu groază nu numai că visele lor erau descrieri fidele ale planetelor acelui sistem, dar că ființele care erau ei în vis existau şi în realitate. După şocul inițial s-a dizolvat parțial, au avut de înfruntat nu numai civilizația de pe planetă, civilizație care în cele din urmă s-a dovedit a fi creată de ei, dar şi visele însăşi şi uriaşa lor responsabilitate. Le-au trebuit zeci de ani până să descopere întreaga lor capacitate pe care o aveau prin intermediul viselor, capacitate de creare şi distrugere a unei întregi civilizații. În primul rând au descoperit că civilizația creată de ei pe planetă a continuat să existe şi după ce au încetat să mai viseze despre ea trimițând o sondă în urma lor, dar asta face deja parte din istorie. Istoria de după Apocalipsă.

Ajuns în fața consolei, Gozwy îşi lipi un tentacul de ecran şi se identifică apoi îşi introduse pe computer visul pe care acesta continua să i-l ceară. Consolele ataşate paturilor lor nu puteau să afle ceea ce visau subiecții, această transmisie a viselor putea fi făcută numai în stare conştientă şi numai dacă era considerată necesar. De obicei era transmise numai cele mai importante părți ale viselor, numai în cazuri speciale erau înregistrate visele complete. Acesta nu era un caz special.

Gozwy ceru informațiile despre planeta albastră, computerul începu să i le afişeze aproape instantaneu. Îi plăcea să vină aici, aprecia accesibilitatea şi viteza mărită pe care le găsea la terminalele din această încăpere. Pe ecran apăru imaginea planetei văzută din spațiu şi coordonatele ei spațiale, apoi informații separate despre climă şi evoluția ei până în prezent. Descoperi că îl fascinează imaginea albastră a planetei, atât de asemănătoare cu cea a lumii natale. Albastrul era acoperit doar de scamele unor formațiuni noroase şi era întreruptă de uscatul amplasat în mai multe continente. Cu toate acestea, nu îşi făcea iluzii: planeta putea fi de nelocuit pentru ei – organismele lor erau foarte sensibile la orice schimbări de climă. Computerul percepu dorul de casă ca o instrucțiune şi îi afişă pe ecran poziția în care se aflau şi ruta pe care o vor parcurge pentru a ajunge pe planetă ca o continuare a traseului deja parcurs după Apocalipsă. Acest lucru îi confirmă că se îndreptau chiar spre acea planetă, probabil că cineva considerase că sunt foarte mari şanse ca planeta să fie compatibilă cu organismele lor.

Căzu din nou pe gânduri, iar computerul rămase în aşteptare de noi ordine de parcă i-ar fi respectat intimitatea. Pe Gozwy nu îl deranja acest lucru, chiar el programase computerul să acționeze numai în funcție de anumiți stimuli, de anumite cerințe ale celui care în accesa. Gândurile îi revenirǎ aproape fără să vrea la visele pe care ei le aveau şi la multiplele posibilități pe care ele le creaseră. După cum au aflat chiar de la început puteau să viseze despre planetele din apropiere, chiar până la câtiva ani lumină, puteau visa în timpul real prezent şi trecut, dar niciodată în viitor. O persoană normală putea visa până la 150 – 200 de ani în trecut, iar unii dintre ei puteau împinge această barieră până la câteva milenii, dar numai cei excepționali puteau s-o facă. Ca răspuns la aceste amintiri computerul îi afişă planurile legate de planeta spre care se îndreptau: în urmă cu câteva milenii fusese construită o bază apoi a fost scufundată din motive de securitate lăsându-i pe supraviețuitorii localnici să se răspândească pe restul planetei în încercarea de a păstra rămăşițele civilizației intacte. În mileniile care au urmat, civilizația pe care o cunoscuseră ei a decăzut pentru ca să dispară complet în unele zone, dar numai în aparență: „visători" asemenea lui Gozwy aranjaseră ca ea să renască pe măsură ce nava se apropia de planetă. Astfel încât o mână de oameni păstrau de-a lungul timpului în secret toate cunoştințele aparent dispărute împreună cu baza-continent pentru ca să le dezvălui la momentul potrivit, ceea ce părea că s-a şi întâmplat.

Computerul îşi dovedi din nou valoarea afişând toate datele despre tehnologia existentă la suprafața planetei: civilizația de pe planeta albastră ajunsese aproape la nivelul la care fuseseră ei, „visătorii", când plecaseră de pe planeta lor. Deja trimiseseră navete fără echipaj la bord în afara propriului sistem solar şi nave cu echipaj pe satelitul natural al planetei. În jurul planetei orbita o rețea de sateliți artificiali. Computerul mai adăugă o notă prin care adăuga că se estimase că în următorii 10 ani se vor construi primele colonii ale acele rase pe planetele din sistemul lor solar.

Această notă îl făcu să-şi amintească despre propriile colonii pe care le părăsiseră cu mai bine de 4 secole în urmă. Şi inevitabil despre vise, lucrul care îi revenea în permanență în atenție în ultimul timp. Nu ştia de ce, poate era de vină sentimentul de nelinişte pe care îl simte de când s-a trezit ca urmare a primejdiei de la sfârşitul visului şi a modului în care acesta s-a terminat. Sentimentul era cu atât mai straniu cu cât nu avea de ce să fie neliniştit, dar şi pentru că nu şi-l putea explica.

În privința viselor, veşnicul subiect de conversație, era un lucru ştiu de toți că mai aveau de aflat multe despre acest simț. Cauza lor era încă necunoscută, nu ştiau dacă acest dar era ceva pe care îl avuseseră întotdeauna sau îl dobândiseră ca urmare a acțiunii unui factor exterior în momentul Apocalipsei. Istoria evoluției lui era destul de scurtă, dar foarte complexă: după ce au plecat spre un nou cămin, unii dintre ei au început să-i viseze pe coloniştii rămaşi îi urmă – „visătorii". Dar fenomenul şi apoi porecla s-a extins şi la restul populației de pe navă până în momentul aterizării pe una dintre planetele sistemului solar vecin. Explorarea tuturor posibilităților create prin vise, inclusiv cele de cartografiere şi de populare a

sistemelor pe lângă care treceau a fost următorul pas. Unii dintre ei au încercat să exploreze trecutul propriei specii dar nu au reuşit. Nu s-a aflat niciodată de ce.

Nu au reuşit să înţeleagă nici de ce speciile şi viaţa în general a continuat să existe şi după ce nava lor a ajuns la o distanţă mult prea mare pentru a mai visa despre planeta respectivă sau comportamentul diferit al fiecărei specii. Acest ultimul lucru era cel mai tulburător în primul rând din cauza imposibilităţii lor de a elimina respingerea vădită a câtorva dintre speciile faţă de tot ce avea legătură cu visătorii.

Alungă toate aceste gânduri şi reveni la legătura cu computerul din faţa sa. Acesta deja îi afişase lista planetelor pe lângă care trecuseră sau pe care aterizaseră pentru carburant şi reparaţii. Planeta spre care se îndreptau era deja notată la capătul listei, dar nu avea nici o menţiune ataşată după ea. Gozwy accesă din nou datele despre planetă. Erau la 6 ani-lumină de destinaţie, dar la viteza şi traiectoria pe care o aveau în momentul respectiv urmau să ajungă numai în 12 ani – asta dacă până atunci cineva nu va descoperi modalitatea de a călători cu o viteză mai mare sau cel puţin egală cu viteza luminii. Puţin probabil. Nelămurit de timpul prea lung, ceru date suplimentare şi află că trebuiau să ocolească un sector care conţinea elemente chimice primejdioase pentru navă şi un număr mare de meteoriţi care ar afecta în mod distructiv fuselajul navei. Cu timpul reuşiseră să detecteze aceste elemente cu mult înainte de a ajunge în preajma navei.

Nu mai avea nimic de căutat, dar cu toate acestea Gozwy nu se putea hotărî să se ducă sau nu să viseze. Vroia să o facă, chiar mai mult decât de obicei – psihologii considerau această dorinţă de a visa drept o scăpare din realitate – dar cu toate acestea ceva îl oprea să o facă. O nelinişte care din când în când răzbătea la suprafaţă îl determina să caute din ce în ce mai multe informaţii. Nu ştia ce căuta, nu ştia nici de ce, dar avea o legătură mai mult sau mai puţin directă cu această planetă a cărui albastru continua să-l fascineze.

În cele din urmă se dezlipi de consolă, iar ecranul se întunecă. Se ridică şi se îndreptă din nou spre lift observând din nou că mult prea puţine persoane erau ocupate cu întreţinerea computerului şi a navei. Uitase să întrebe computerul despre acest lucru, dar acum era un pic prea târziu. Nu dorea să se întoarcă la consola pe care o tocmai părăsise dar se decise că o va face totuşi de la consola de pe patul lui.

În lift şi pe drumul spre cameră Gozwy continuă să se gândească la planeta albastră şi la problemele care le aveau în momentul de faţă. Nava fusese umplută cu refugiaţi chiar de la început, iar de atunci, cu toate noutăţile tehnologice realizate prin intermediul viselor, populaţia continua să crească. Deşi lent, numărul visătorilor existenţi la bordul navei creştea, iar rezervele de energie şi hrană scădeau tot mai repede.

Ajuns în cameră se pregăti să se culce uitând complet de ceea ce îşi propusese să facă. Se înveli cu plapuma plasmatică destinată protecţiei şi conectă consola pentru poziţia „dormit". În momentul în care simţi acul siringii pline cu somnifer străbătându-i pielea neliniştea răzbătu din nou la suprafaţă mai puternic ca oricând, dar şi o senzaţie de pericol şi de plăcută revedere. Toate acestea erau în legătură cu planeta albastră. Visătorul aproape sări în picioare lovind cu unul dintre tentacule consola dar efectul somniferului era mai puternic ca el şi se prăbuşi înapoi pe pat. Unul din ultimele sale gânduri conştiente a fost că ar fi trebuit realizată o tehnică de intrare în vis fără ajutorul somniferului.

În momentul în care Gozwy adormi, pe unul dintre ecranele din camera de comandă apărură afişate următoarele rânduri:

Numărul de subiecţi înregistraţi: 14327

Numărul de subiecţi conştienţi: 749

Numărul de subiecţi adormiţi: 13578

Numărul de subiecţi care visează despre – şi urmă indicativul planetei albastre: 13507

Ultima linie începu să clipească, dispăru iar în locul ei apăru cuvântul secret. După un timp dispăru şi acesta.

3

Despre Mihai toți spuneau că era un copil minune: la doi ani ştia deja să citească şi să scrie, la 6 făcea deja calcule matematice complicate, iar la 10 ar fi putut să termine liceul. Părinții lui l-ar fi dat deja la facultate dacă el nu ar fi decis să înceapă cu începutul, adică cu clasele primare. Copil precoce, ştia că dacă ar fi făcut ceea ce cei mari ar fi vrut să facă şi-ar fi pierdut toți prietenii pe care îi avea. Acum, la 18 ani aproape împliniți, prietenii lui de aceeaşi vârstă îl considerau superior cam la toate domeniile dar nu se comportau ca atare decât uneori când aveau ajutor la teme. În rest se comportau cu el ca şi cu oricare alt adolescent, ceea ce de fapt şi era. Problema lui era că cei 6 erau singurii care se comportau în acest mod… iar petrecerea de majorat pe care aceştia i-o pregătiseră nu era cu nimic mai deosebită de oricare alta. Mai puțin faptul că Mihai îşi dăduse seama de ceea ce plănuiau ei cu săptămâni înainte ca aceasta să aibă loc şi, ca întotdeauna când prietenii lui îi făceau o surpriză, nu-i rămăsese decât să se prefacă surprins.

Petrecerea a fost chiar reuşită, dar Mihai nu s-a simțit la fel de bine precum se aşteptase. De obicei se simțea bine sau foarte bine în preajma prietenilor săi şi la petrecerile date de ei cu toate diferențele existente, dar acum, şi nu ştia de ce, era preocupat, chiar aproape îngrijorat. În sinea lui parcă se aştepta să se întâmple ceva în viitorul apropiat, ceva nedefinit. De parcă cineva plecat cu mult timp în urmă avea să se întoarcă acasă după o călătorie îndepărtată.

Se apropia miezul nopții, iar părinții lui le-au adus şampania pusă deoparte la rece şi au ieşit lăsându-i să sărbătorească în linişte – Mihai ştia că ei sărbătoreau singuri într-o cameră alăturată. Câțiva dintre prietenii lui s-au apucat să desfacă sticlele de şampanie în timp ce ceilalți îşi luau unul câte unul paharele de pe tavă. Sărbătoritul primi şi el unul. Iar din acel moment, adică după ce pocnetul dopului de şampanie îi răsună puternică lângă urechea stângă, nimic nu a mai fost la fel. Nici în seara aceea, şi nici mai târziu. Zgomotul îi provocă lui Mihai un adevărat şoc, iar percepția dublă ce-i apăru îi permise să vadă cu încetinitorul dopul de şampanie zburând prin cameră şi un fel de terminal ciudat al unui computer aşezat deasupra lui. Dopul dispăru, iar imaginea consolei se clarifică atât de bine încât aproape îi simți răceala specifică. Aproape. Pe ecranul acesteia era prezent un mesaj într-un limbaj pe care nu-l mai întâlnise niciodată, dar pe care Mihai îl identifică drept cuvântul „alarmă". Îşi ridică încetişor capul, era întins pe un pat şi era acoperit de o plapumă plasmatică care îl proteja în timpul somnului. Nu ştia cum de aflase toate aceste lucruri sau cum ajunsese acolo, dar ştia cu siguranță că nu adormise şi nici nu avea de gând să adoarmă. Gozwy dădu la o parte pătura şi vru să se dea jos din pat. Simțea cum efectul somniferului dispărea cu fiecare moment din ce în ce mai mult, dar mintea nu îi era la fel de clară cum era în mod normal la trezirea din somn. Urechile îi țiuiau deşi în cameră nu se auzea nici un sunet, se uită în jos la propriile picioare şi văzu cu stupefacție că în loc de kiltul care îi acoperea tentaculele inferioare, tentacule transformate de-a lungul evoluției lor ca specie în pseudo-picioare, acestea erau acoperite de nişte pantaloni de stofă, iar în vârful picioarelor purta nişte şlapi. Mihai duse mâna la obraz ca pentru a şterge o pată de murdărie inexistentă şi observă cu groază că în loc de degete acum avea o ventuză, iar mâna îi era transformată într-un tentacul lung. Mediul înconjurător nu se modificase aproape deloc cu excepția unui apendice care ieşise din cel mai apropiat perete şi se apropia spre el. Mihai încercă să-l evite, dar nu reuşi iar acul îi străpunse tentaculului. El simți o durere surdă în locul în care fusese atins, apoi percepția se dilată brusc percepând totul ca un întreg. Totul se întunecă.

Sărbătoritul reveni brusc la camera în care erau el şi prietenii lui; nu trecuse mai mult de câteva secunde de la pocnetul care îi trezise dubla percepție. Ființele umane din jurul lui nu se mişcaseră aproape deloc, dar acum avea paharul plin. Parcă nimic nu se întâmplase şi poate nici nu s-a întâmplat nimic. Nu putea fi sigur de viziunea de o clipă, dar ceea ce simțise a fost atât de real încât putea fi cu uşurință confundată cu aceeaşi perioadă de timp din viața reală.

Încetă să se mai gândească la asta şi se concentră la cei care îl felicitau cu prilejul majoratului şi îi urau „La mulți ani!". Se prefăcu că nu i se întâmplase nimic şi reuşi aproape pe deplin, nici unul nu şi-a dat seama. În schimb în interiorul să se

creă o adevărată furtună, în vreme ce era atent parțial la cei din jur, creierul să îi funcționa la capacitatea maximă încercând să dezlege misterul ce se ascundea în spatele aparențelor. Iluzia era mult prea reală pentru a fi o simplă iluzie, dar un fapt petrecut în realitate. Acum ceea ce îi mai rămăsese de făcut era să afle de unde venea acele imagini, tentaculul îi sugera că era vorba despre o specie extraterestră, iar faptul că privea totul prin proprii ochi şi înregistra totul cu propriile simțuri îi sugera faptul că era vorba de o specie cu capacități telepatice. Mediul înconjurător arăta ca al unei nave spațiale, dar problema cea mai importantă era poziția acesteia. Era vital să afle dacă nava era undeva rătăcind prin spațiul din apropierea Terrei sau a sistemului solar ori aiurea prin Univers.

Gânduri din ce în ce mai nebuneşti îi trecură prin cap, era incapabil să le controleze sau măcar să dorească acel lucru. La câteva secunde după ce ultimii musafiri au plecat şi şi-a trimis părinții la culcare Mihai se regăsi în fața computerului, prin intermediul InterNetului se legă ilegal la sateliții din jurul Terrei şi la cei mai noi sateliți aşezați pe orbita planetei Marte şi îi programă să caute în sistemul solar şi spațiul din jurul acestuia tot ce era straniu, deosebit... tot ce ar putea semăna cu o navă interstelară. În timp ce lăsa computerele celor de NASA să facă treaba în locul lui, Mihai se apucă să se gândească viziunea de mai devreme încercând să găsească toate detaliile ce i-ar fi putut scăpa. Introduse simbolurile acestui cuvânt pe computer – avea o foarte bună memorie vizuală – pe care îl identificase drept „alarmă", „pericol" şi începu să caute corespondențe în limbile dispărute de pe Pământ.

Era îngrijorat, dar nu pentru el. Sau cel puțin nu pentru el în primul rând. Îi era teamă că mintea începuse să-i cedeze ca urmare a stresului la care fusese supusă în ultimii ani, viziunea sau ce naiba fusese ceea ce i se întâmplase ceva mai devreme. Istoria le dovedise de atâtea ori oamenilor că genialitatea avea punctele ei defavorabile, iar faptul că nu îşi putea trăi viața aşa cum dorea să o facă şi că posibilitatea de a înnebuni sau a deveni schizofrenic era mai mare ca la restul celorlalți oameni erau numai două dintre problemele cu care nu vroia să se întâlnească.

În cele din urmă, obosit, adormi ghemuit într-un fotoliu din fața computerului, dar viziunea continuă să-l urmărească în visele sale şi Mihai o retrăi dar cu o altă percepție a ei. De parcă nu ar fi fost el cel care o trăia ci altcineva dar care era tot el însuşi. Acum nu mai era vorba de faptul de a privi prin ochii unei alte persoane, dar de a trăi viața acelei persoane. A doua zi s-a trezit pe la amiază amorțit de poziția incomodă şi, spre marea lui surpriză, reuşi să-şi amintească în detaliu visul din timpul nopții. Nu putea să-şi explice ceea ce visase, acea dublă personalitate pe care o experimentase, dar în ultimul timp nu putea să explice multe lucruri. Împrospătat de un duş rece într-o dimineață de sâmbătă, reveni în fața computerul căutând ultimele rezultate ale cercetărilor pe care le inițiase. Sateliții nu găsiseră nimic, dar acel lucru putea să fie explicat prin faptul că nu ştiau ce să caute sau ceea ce trebuiau să caute se afla în afara posibilităților lor fizice de scanare a spațiului. Ori pur şi simplu căutaseră în direcția greşită.

Sau pur şi simplu genialitatea de care dăduse dovadă îl împinsese pe panta nebuniei, poate că tocmai începuse să simtă efectele acesteia. Se smulse din fotoliu neliniştit de această ultimă posibilitate dar mai ales foarte înfometat. Părinții săi deja plecaseră la piață aşa că îşi pregăti ceva de mâncare şi se trânti încă o dată în fața computerului mestecând. Cercetarea bazelor de date a InterNetului fusese încununată de succes, unele hieroglife încă indescifrabile din piramidele egiptene erau identice cu cele din vis. Asta îi zdruncină ultimele idei. Accesă textul respectiv şi, spre surprinderea lui, reuşi să-l citească cursiv cu toate că înainte de acel moment nu mai avusese nici un contact cu limba respectivă. Textul nu avea prea mare importanță în sinea lui, dar reprezenta o mare descoperire prin poarta pe care o deschidea spre trecutul antic de dinainte de istoria scrisă.

Accesă un alt paragraf al textului copiat de pe pereții piramidelor. Dacă textul anterior vorbea despre pericolele pe care oamenii le trăiseră după scufundarea unui tărâm necunoscut lui, acest text povestea despre puterea minții umane şi despre visele care aveau un grad mare de periculozitate. Cuvintele „vise" şi „pericol", cuvânt

care aici era identic cu cel care în visul său însemna „alarmă”, erau folosite destul de mult în acest text, mai ales împreună. Era vorba despre nişte oameni care visau, iar visele lor reprezentau un mare pericol pentru ei, dar nu era un text prea clar pentru Mihai. Nu înțelegea despre ce fel de vise era vorba şi ce fel de pericol îi amenința pe oamenii care aveau acele vise. Totul era confuz: mai întâi visul, iar acum această capacitate de descifrare a unor texte antice fără nici un ajutor.

Reveni din nou la datele pe care computerul lui le primise de la sateliți. Aceştia nu descoperiseră nici o navă extraterestră în sistemul solar, cel puțin nici una care se asemăna cu cele umane. ...Adică nici una care să poată fi identificată prin măsurarea radiațiilor reactoarelor nucleare, dar poate că extratereştrii nu foloseau reactoare nucleare. Deci trebuia să găsească alt tip de radiație, Mihai afişă pe ecran o hartă a cerului văzută din spațiu şi rămase pe gânduri. Ştia că ar fi fost foarte greu să identifice nivelul de radiație corect, zgomotele Universului erau puternice şi foarte diverse atâta timp cât stele emiteau energie în tot spectrul de radiații.

Simți ceva ciudat întâmplându-se cu el: ecranul computerului se întunecă, iar în locul acestuia apăru imaginea consolei din vis. Acum cuvântul pe care îl văzuse pe ecran dispăruse fiind înlocuit de nişte linii care se mişcau pe ecran într-un mod foarte asemănător cu ritmul inimii văzut la osciloscop. Ştiu că cel care era monitorizat era chiar el iar pe ecran îi apăreau ritmurile inimii, respirației şi undele cerebrale. Respirația îşi acceleră ritmul în timp ce Gozwy îşi deschise parțial ochii, dar ritmul bătăilor inimii şi vizualizarea undele cerebrale de pe ecran rămăseseră constante. Visătorul era uluit, nu mai ştia ce să mai creadă, vedea în acelaşi timp consola de deasupra dar şi o imagine complet necunoscută. Înțelegea că undele cerebrale afişate pe ecranul consolei indicau că dormea, dar era treaz. Era în contradicție cu toate cunoştințele sale despre Vise, nimeni nu experimentase aşa ceva. Sau cel puțin nu îl experimentase şi supraviețuise, nu auzise nimic despre ceva asemănător.

Mihai se miră de ceea i se întâmpla, dar nu prea mult. Logic, dacă existase deja un contact între el şi ființa extraterestră puteau foarte bine să mai fie şi alte contacte. Îi simțea sentimentele la fel de bine ca şi cum ar fi fost ale lui însăşi, ceea ce nu înțelegea era sentimentul copilăresc de uimire a acestei ființe. Sau poate că acesta ştia ce îi scăpa lui.

Gozwy văzu prin fața ochilor o succesiune de imagini fulgerătoare ale planetei albastre dar nu mai ştia cu siguranță dacă aceste imagini erau amintirile lui sau ale visului lui. Văzu nişte piramide uriaşe, apoi dintr-o dată îi explodară în fața ochilor nişte tăblițe cu texte scrise în limba lui natală, dar nici un visător nu scrisese aşa ceva. Nu apucă să le citească, dar reuşi să le memoreze – avusese întotdeauna o bună memorie vizuală. Revăzu chipuri necunoscute cu un aer familiar, erau chiar colegii lui de cameră – era acum sigur de asta – dar sub o altă formă, o formă pe care nu o cunoscuse niciodată. Se auzi din nou alarma, iar după un timp simți din nou acul străbătându-i pielea subțire a tentaculului. Somniferul începu să-şi facă efectul chiar imediat, iar imaginile au continuat să-i danseze prin minte apoi s-au oprit. Gozwy respiră uşurat. În locul lor au apărut tăblițele pe care le memorase, iar visătorul a avut un scurt răgaz să le citească. Pasajul despre oamenii şi visele lor care le primejduiau existența îi realimentă neliniştea, de aceea visătorul luptă cu toată puterea împotriva recăderii în vis. Simțea mai intens ca niciodată că visele lor, devenite acum chiar esența civilizației lor, le puneau în primejdie chiar propria existență. Atunci când computerul îi afişă mai mult din greşeală decât intenționat distanța pe care o mai aveau de parcurs până la planeta visului său scoase un țipăt mut dându-şi seama de scurtul timp care le mai rămăsese.

Până la urmă aveau să ajungă la capăt, dar ce aveau să găsească acolo, o nouă casă sau moartea? Pierdu încă o dată bătălia împotriva somnului, dar reuşi să conştientizeze un ultim lucru sub forma unei întrebări: de ce nu era permisă trezirea visătorilor decât după ce au murit în vis?

Mihai îşi reveni tresărind puternic. Uitându-se la ceas realiză că de data aceasta trecuse aproape un minut fără să-şi dea seama, un minut în care stătuse în fața computerului ca în transă. Trecuseră mai puțin de 16 ore de la prima viziune, iar acum situația se complicase mai mult decât crezuse la început. Ideea cu nebunia

se spulberase deja demult, dar acum legătura dintre acea creatură ar mult mai puternică decât ar fi bănuit la început – ajunsese deja aproape să creadă creatura era el într-o viață anterioară sau un fel de suflet pereche aflat undeva la multe milioane de kilometri depărtare. Ştia acum că creatura şi încă mulți ca el se apropiau, iar sentimentul de revedere după o îndelungată despărțire se referea la sosirea apropiată. De ce revedere, asta nu mai ştia, dar era sigur că urma să afle mai devreme sau mai târziu, oricât de periculos părea a fi prefera să fie cât mai devreme. Nu mai avea răbdare.

Gândul îi rămăsese blocat la apropiata sosire a navei, revelația îi veni în timp ce-şi rodea de zor unghiile – lucru obişnuit lui când se gândea cu atenție la ceva. Ştia cum să găsească nava, în cazul în care aceasta se afla în sistemul solar sau în apropierea lui. Fiecare obiect solid din spațiul tridimensional avea o anumită masă, ocupa o anumită o porție de spațiu. În ultimul secol, încă de la începuturile cuceririi spațiului de dincolo de ceruri, oamenii, în dorința lor aproape paranoică de supraviețuire, realizaseră un program de cercetare a spațiului care să le permită detectarea apropierii oricărui corp ceresc care ar fi putut afecta viața de pe Pământ, adică detectarea meteoriților şi cometelor periculoase. Era sigur că astfel putea să programeze sateliții să detecteze nava.

Se apucă de treabă.

4

Cu tot entuziasmul lui Mihai, treaba mergea destul de greu. Programarea a fost cel mai uşor lucru, dar spațiul în care trebuia căutat era foarte mare, aproape imens. Dacă nava exista cu adevărat şi era în apropierea sistemului solar, ea nu putea avea o dimensiune mai mare ca a unui asteroid mijlociu. Nu-i cunoştea traiectoria exactă ori viteza sau dacă avea scuturi care o făceau invizibilă senzorilor lor, ştia numai că se apropie de Pământ şi atât.

Oricum, timpul era un lucru care îi prisosea acum. Simțea că oricât de repede ar fi venit, nava nu avea cum să ajungă mai repede de câteva zile sau chiar săptămâni. Până atunci avea să afle adevărul, şi anume dacă nava exista cu adevărat ori totul era rodul imaginației sale. Documentele care îi erau disponibile îi arătaseră foarte clar corelația dintre această civilizație şi piramidele egiptene respectiv începuturile altor civilizații antice, dar puteau avea oare legătură cu legendarul continent scufundat al Atlantidei? Datele pe care le avea despre miturile şi enigmele inexplicabile ale istoriei antice îl făceau să creadă că da.

Mihai se aştepta ca din cauza nerăbdării sale zilele următoare să treacă cu o încetineală de melc, dar nu s-a întâmplat aşa. Ocupat până peste cap cu şcoala, colaborarea extraşcolară cu profesorii şi abia apoi cu „programul spațial", zilele următoare au fost foarte pline. Cu şcoala nu avea probleme, se înțelesese cu profesorii să nu apară acolo decât pe la examene sau dacă era nevoie de el. S-a folosit de capacitatea de a citi hieroglifele piramidelor pentru a le studia în detaliu. În general acele hieroglife erau doar a istoriei mai multor generații de oameni – istoria de zi cu zi, luptele, viața lor – începând de la distrugerea leagănul unei civilizații la care se făceau doar referiri vagi până în momentul construirii piramidei, adică istoria naşterii unei civilizații noi. Acei oameni au fost obligați de un cataclism să-şi părăsească căminul pentru a supraviețui distrugerii acestuia şi să-şi trăiască viața mai departe în locuri complet diferite de cele natale. Pe porțiuni întregi ale pereților piramidei lui Keops erau evocate cu o mare putere poetică suferințele prin care trecuseră primele generații de refugiați şi pericolele pe care au trebuit să le înfrunte. Chiar şi acolo apărea de câteva ori un avertisment straniu despre vise, avertisment cu care se mai întâlnise o dată şi pe care nu l-a înțeles. Nici acum nu a reuşit pe deplin acest lucru, dar prin prisma celui de-al doilea vis/viziune şi-a dat seama că avea o legătură directă cu creatura extraterestră sau cu specia din care aceasta făcea parte. În ultimele momente ale visului simțise că una din preocupările principale ale creaturii era în legătură cu nişte Vise. Nici neliniştea care îl cuprinsese pe Gozwy nu îi era necunoscută cu toate că Mihai încă nu a realizat toate semnificațiile pe care extraterestrul i le atribuia noțiunii. Nu ştia nimic despre

aceste creaturi, dar asemănarea dintre avertismentele de pe pereții piramidelor şi ceea ce simțise era izbitoare.

În acea perioadă nu s-a mai stabilit nici o conexiune cu creatura, nici o altă viziune nu i-a mai întrerupt şirul gândurilor. Nu l-a afectat deloc acest lucru, dintr-un anumit punct de vedere era chiar bucuros pentru că – nu era sigur de asta, dar se temea de posibilitate – dacă în ultimele zile viziunile ar fi decurs cu aceeaşi frecvență ca la început creierul lui pur şi simplu s-ar fi prăjit din cauza fluxului imens de informație pe care-l reprezenta o viziune în sine. Era sigur că avertismentele de pe pereții piramidelor se refereau la acele tipuri de vise fără a clarifica legătura dintre piramide şi ființele extraterestre. În istoria piramidelor nu se pomenea niciodată despre vreo ființă extraterestră de nici un fel sau de acțiunile acestora pe Pământ. Nici măcar ca o sugestie.

Un motiv în plus pentru care se putea considera mulțumit era acela că putea să studieze în linişte despre ceea ce vroia, în ultima perioadă Mihai începuse să îşi neglijeze o parte a muncii sale dar fără a o părăsi pe deplin. A fost nevoit să folosească intensiv computerul pentru a-şi extinde aria cercetărilor la toate monumentele străvechi şi la miturile din acele zone, dar fără a afla nimic nou. Cel puțin nimic esențial. Cam toate miturile vorbeau despre acelaşi trecut măreț, apoi decadența după o distrugere care a cuprins o mare parte a planetei şi despre mereu prezenții refugiați care au încercat să refacă civilizația pierdută. Aproape întotdeauna aceşti refugiați nu au avut nici un succes sau numai un succes efemer şi au pierit.

În cele din urmă, după aproape o săptămână de la aniversarea majoratului, computerul îi semnală descoperirea unui obiect neidentificat.

- Obiect neidentificat pe naiba, murmură Mihai în timp ce revenea cu rapiditate în fața monitorului întunecat. Eşti prost, i se adresă apoi acestuia.

Zâmbi, ştia că avea dreptate şi că obiectul nu-i putea răspunde înapoi. Nava ajunsese la limita exterioară a sistemului solar, avea aproape jumătate din viteza luminii şi frâna rapid. Fără îndoială, cei de pe navă ştiau că planeta era locuită.

Şterse de pe ecran imaginile trimise de sateliți şi încercă prin intermediul acestora să intre în contact cu cei de pe navă. Eşuă. În schimb se iniție contactul cu entitatea pe care deja o cunoştea. De data aceasta intensitatea viziunii era cu mult mai mare ca cele anterioare decuplându-i complet atenția de la cele exterioare. Astfel corpul lui se aşeză singur pe marginea patului – sau poate ar fi bine să spun: se lăsă să cadă pe pat – în timp ce computerul şi totul din jur îi dispăru din fața ochilor. În momentul în care Gozwy se trezi pentru a treia oară în acelaşi vis nava trecea de planeta exterioară a sistemului solar. De data aceasta era complet treaz dar puțin buimac, adică ca întotdeauna după ce se trezea. Nu îşi amintea cum murise, dar era sigur că acea să o facă peste câteva momente. Îşi aminti că nava intrase în sistemul solar, fără să ştie cine sau ce i-a spus acel lucru. Privi consola de deasupra sa pe care, pe lângă ritmurile inimii şi a respirației şi reprezentarea undelor cerebrale, exista şi un mesaj de eroare. Se ridică dând la o parte pătura plasmatică şi se feri în ultimul moment de acul care se repezea să-i introducă încă o dată somniferul în corp. Îşi amintea prea bine ultimele două tresăriri în vis şi adormirea la loc, acele frânturi de vis care au constituit o a doua vedere pentru el. De data aceasta nu vedea nimic ciudat, dar nu înseamnă că... Rămase pe marginea patului cu o senzație ciudată apropiere a unui lucru important, ceva avea să se întâmple curând. Se uită iarăşi pe ecranul consolei şi văzu acelaşi lucru care era şi mai devreme. Îşi aminti de intrarea în sistemul solar:

- Asta nu se afişează aici, murmură el.

Amintirea nu putea să fie decât din vis. Gozwy se dădu jos din pat şi încremeni. Continua să nu-şi amintească momentul morții, ideea că încă nu murise în vis era paralizantă. Efectele existenței a unui visător conştient şi a corpului din visului său încă viu pe o planetă undeva în spațiu nu puteau fi decât îngrozitoare, atât de îngrozitoare încât nu auzise de ele chiar în cazul în care au mai existat asemenea cazuri. Gozwy se aştepta ca să se prăbuşească dintr-un moment într-altul cu creierul topit într-o masă neclară de neuroni înnegriți de suprasarcina fluxului imens de informație venit de la visul său. Poate că erau nevoiți să doarmă în timpul

acestor vise doar pentru simplul motiv că minţile lor nu puteau rezista la două conştiinţe în acelaşi timp, nimeni nu ştia nimic despre acest fapt. Visele lor apăruseră în timpul somnului, iar după ce se trezeau se manifesta numai propria conştiinţă, visele devenind simple amintiri.

Imagini fragmentate ale visului începură să-i zboare lui Gozwy prin faţa ochilor. Din nou. El se cutremură îngrozit şi se aşeză înapoi pe patul de pe care tocmai se ridicase. Acul se repezi din nou spre el, dar lipsit de ajutorul consolei acum blocate de o eroare necunoscută îl rată cu mai mult de un metru. Gozwy îşi puse o întrebare care nu numai îl speria, dar îl îngrozea de moarte: care dintre conştiinţe se va fi cea dominantă: a lui sau a visului său? Ce se va întâmpla dacă una dintre cele două conştiinţe va trebui să dispară, iar dacă acea conştiinţă va fi a lui? Ar însemna moartea, iar lui Gozwy îi era frică de moarte. Nu călătorise prin spaţiu atâta vreme pentru a muri atât aproape de noua casă, şi mai ales atât de tânăr.

Imaginea pe care Gozwy o vedea prin ochi care nu erau ai lui se stabiliză şi se clarifică într-un colţ al conştiinţei lui iar Mihai reveni la realitate. Încetase demult să-şi dea seama ce se întâmpla cu el, totul era neclar, nu mai înţelegea nimic. Pe de o parte percepea din nou toate informaţiile pe care i le furnizau cele 5 simţuri, dar gândurile sale şi cele ale creaturii se amestecau în mod primejdios. Era ceva mai mult şi mai profund ca orice comunicare telepatică despre care auzise vreodată, nu că ar fi fost un expert în privinţa telepatiei. Iar Celălalt era ceva aproape palpabil, şi avea toate dovezile acestui lucru: nava care tocmai intrase în sistemul solar. Se uită la ceas. Nu trecuse decât aproape un minut şi jumătate de la începutul viziunii, dar ceva îi spunea că încă nu se terminase. Doar el era o persoană reală! Sau poate că chestia cu mortalitatea era valabilă şi în cazul lor, a extratereştrilor. Ceea ce totuşi identificase era o spaimă generată de necunoaştere, nu una deja recunoscută.

Mihai simţi cum creierul îi funcţiona la capacitate maximă, concluziile îi ajungeau în focarul atenţiei chiar înainte de a termina de analizat toate datele şi întrebările de care avea nevoie. Înainte se considerase un om cu capacităţi intelectuale superioare celor din jur, dar ceea ce simţea el acum depăşea orice posibilitate pe care şi-o imaginase vreodată. Cu siguranţă se datora faptului că minţile lor, a lui şi a creaturii, funcţionau împreună în loc să funcţioneze separat, era sigur că şi creatura vedea ceea ce vedea el aşa cum el vedea încăperea în care se afla aceasta, adică cele 6 paturi cu consolele lor şi cum consola cea mai apropiată era umplută cu mesaje de eroare.

Deşi nu se uita deloc la monitorul computerului Mihai ştia – mai mult simţea acest lucru – că nava trecuse de orbita lui Neptun şi se îndrepta înspre Uranus. Mai era sigur că cei de la NASA o descoperiseră la rândul lor, dar neavând decât o viteză de inerţie aveau să-l considere drept un meteorit. Nu avea o traiectorie care să primejduiască Pământul, speră că cei de la NASA nu aveau să-l cerceteze mai detaliat.

Dacă Mihai nu urmărea ecranul monitorului, Gozwy a făcut-o în locul său. Înţelese imediat despre ce era vorba, dar simţi de asemenea gândurile lui Mihai şi se linişti. Numai pentru moment însă pentru că realiză că vor fi descoperiţi imediat ce traiectoria lor se va schimba pentru a se apropia de Pământ. Numele pe care îl dăduse planetei nu era cel pe care îl găsise pe computerul lor, dar Gozwy ştia că se referea la acelaşi obiect rătăcitor prin spaţiu. Folosi imaginile pe care le vedea prin ochii lui Mihai pe ecranul computerului şi datele pe cale le avea despre sistem din computerul navei, date pe care le memorase înainte de culcare, pentru a calcula cea mai posibilă traiectorie pe care trebuia să o ia nava pentru a se apropia de Pământ fără a fi descoperiţi chiar de la început. Aveau nevoie de acest lucru pentru a vedea care urmau a fi reacţiile pământenilor, se mai întâmplaseră cazuri în care au fost întâmpinaţi cu armele în ciuda eforturilor lor de a modifica reacţiile locuitorilor. Nu doreau acest lucru şi aici, miza era prea mare.

Încercarea de a calcula traiectoria a avut rezultatul aşteptat dar se dovedi mai epuizantă decât crezuseră la început, duse la un şoc resimţit de amândoi. Tot ce simţi Mihai a fost o durere de cap imensă, fluxul de informaţie care îi asalta creierul îl făcu să scoată un adevărat urlet şi să se prăbuşească pe spate. Din fericise nu mai

era nimeni acasă ca să se îngrijoreze de el. Gozwy se pregătea să iasă din cameră când simți cum se întunecă vederea şi amețit se rezemă de peretele încăperii. Corpul începu să-i tremure incontrolabil şi era pe cale să se prăbuşească, în cele din urmă a fost în stare să ajungă la pat cu un efort imens de voință şi să se întindă epuizat. Nu se mai îngrijoră de acul cu somnifer, era demult inutil. De cealaltă parte durerea insuportabilă îi făcu pe Mihai să-şi simtă capul ca strâns într-o menghină. Aproape că nu mai putea gândi, dar dacă ar fi putu să o facă nu s-ar mai fi mirat de ce în trecut oamenii spuneau că aceste vise erau periculoase, chiar mortale. Acum nu îl îngrijoră asta: tot ce vroia era să scape cumva de durere, prefera chiar moartea în locul ei. Dar nu mai era nimeni acasă care să-l ajute în timp ce se zvârcolea pe covorul din cameră ca un epileptic, oricum nimeni nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Durerea continuă să crească cuprinzându-i întreg corpul până când ajunse la un maxim, apoi dispăru la fel de brusc precum apăruse. Mihai rămase întins, fără a reacționa deloc. Părea mort, personal ar fi dorit să fie.

- După o eternitate petrecută într-un infern de durere, aş fi preferat să rămân acolo. Am ajuns într-un alt infern mult mai cumplit.

Ştia acum totul. Despre visători şi despre faptul că totul era doar o iluzie. Adevărul despre nava care se apropia şi despre cei care o controlau.

- Întreaga lume este o farsă, murmură el ironic. O uriaşă şi îngrozitoare glumă, hohoti tăcut.

Înțelesese în final de ce visele erau şi mortale. Cei care reuşiseră să reziste cu bine adevărului şi descopereau totul îşi curmau firul vieții sau înnebuneau. Nu putea să spună nimănui adevărul, l-ar fi crezut nebun. Poate că şi era. Încă nu-şi revenise pe deplin, mai avea nevoie de timp pentru a înțelege pe deplin totul cu toată percepția lui nou descoperită. Îl simțea pe Gozwy, acum îi putea spune pe nume, într-un colț al minții sale dar nu aşa cum bănuise. Celălalt era în acelaşi timp el, dar nu tocmai. Nu aveau aceeaşi personalitate, dar erau aceeaşi persoană. Ceea ce simțea el era foarte greu de explicat în cuvinte, de vreme ce el şi Gozwy erau legați printr-o legătură care trecea de cuvinte, nici oamenii, nici visătorii nu creaseră noțiunile necesare. Cea mai apropiată explicație pe care reuşise Mihai să o găsească era că ei erau o singură entitate formată din două ființe complet diferite, nu numai cu corpuri diferite, dar şi cu conştiințe complet separate. Împreună deveneau o singură ființă cu capacități mult superioare fiecărei specii luate separat.

Mihai simți teama lui Gozwy în legătură cu cele două conştiințe într-un singur corp şi îşi dădu seama că acum era complet nefondată. Era adevărat că corpul şi conştiința lui erau rodul minții Celuilalt, dar acestea erau complet separate de corpul acestuia. Mai ştia că oamenii foloseau în mod normal mai puțin de 10% din creier, cel mai probabil lucru era că şi visătorii foloseau doar o parte a creierului lor, iar aceste porțiuni au fost activate după Apocalipsă. Nu ştia cum sau de ce. De fapt nimeni nu ştia.

Îl simți pe Gozwy ridicându-se de pe pat – acesta se simțea bine acum şi era tulburat de gânduri foarte asemănătoare cu cele ale lui Mihai – şi atenția omului reveni la nava care continua să se apropie de Pământ. Se ridică şi se uită pe monitor, nava era la jumătatea distanței dintre Uranus şi Neptun. În curând avea să treacă prin apropierea lui Jupiter, şi, conform ultimelor calcule. trebuia să folosească gravitația acestuia pentru a-şi schimba traiectoria şi a se ascunde în centura de asteroizi. Cel puțin pentru o perioadă, până când lucrurile urmau să se clarifice.

Mihai îi împărtăşi gândurile lui Gozwy şi îi ceru ajutorul apoi începu să aştepte cu sufletul la gură ceea ce urma să se întâmple. Avea nevoie de el pentru a schimba traiectoria navei prin intermediul computerului de bord. Conform planului Gozwy trebuia să ajungă în Hala computerului pentru a-l reprograma, numai acolo putea face aşa ceva. Amintindu-şi de consola distrusă, Gozwy realiză că computerul îşi va da seama în curând că se trezise, procesoarele care controlau fiecare nivel rulau o procedură de verificare ciclică a fiecărei console. Nici una dintre console nu era capabilă să le înregistreze visele, dar putea să observe cu uşurință evoluția viselor prin măsurarea anumitor reacții chimice provocate în corp. Moartea din vis provoca asemenea reacții, iar consola avea rolul să genereze un semnal de alarmă în cazul în

care mergea ceva neprevăzut. Primele lui treziri au fost asemenea fapte, şi l-au adormit la loc. Nu ştia ce se întâmplase acum având ca rezultat blocarea consolei, nici nu avea importanţă. Abia după ce avea să fie descoperit trebuia să se îngrijoreze de reacţia computerului şi a celorlalţi visători, exista o posibilitate mare să fie considerat un potenţial pericol şi eliminat. Se îndreptă spre uşă şi se opri aşteptându-se să se deschidă. Aceasta glisă în lateral, ca de obicei, şi începu să se audă ţiuitul ascuţit al alarmei.

Reuşi să se strecoare afară în ultimul moment înainte ca uşa să se trântească cu un zgomot metalic în urna sa. Nu se îndreptă spre cel mai apropiat lift, pe acolo urmau să vină roboţii ce se ocupau cu ordinea pentru a-l imobiliza şi nu vroia să rişte o confruntare directă, cel puţin nu încă. Se deplasă cu rapiditate de-a lungul pereţilor, dar nu întâlni pe nimeni. Ajunse în lift şi coborî la nivelul computerului fără să fie oprit ori să vadă vreun visător sau robot, intră în Hala computerului şi constată cu uimire că şi aceasta era goală la rândul ei. Înainte de a se îndrepta spre cea mai apropiată consola aruncă o privire scurtă dar cuprinzătoare jur: nu era nimeni în toată sala aceea imensă. Sau nu era nimeni în raza sa vizuală – cam acelaşi lucru.

Computerul continua să sune alarma chiar dacă nimeni nu era acolo să o asculte. Gozwy o dezactivă şi ceru poziţia navei. Computerul îi afişă pe ecran sistemul solar şi marcă poziţia navei cu un punct verde. Visătorul ajunsese exact la timp – mai aveau puţin şi intrau în raza de acţiune a planetei Jupiter şi trebuia să acţioneze rapid pentru a putea schimba traiectoria navei. Nu întâmpină nici o piedică şi programă computerul pentru a se opri în centura de asteroizi în cel mai apropiat punct faţă de Pământ.

- Poate că unghiul de întoarcere este puţin cam strâns, gândi, dar sper să nu observe nimeni.

Reveni la cealaltă problemă şi accesă fişierele referitoare la cei care dormeau. A fost nevoie şi de ajutorul lui Mihai pentru a sparge protecţia fişierelor respective, dar merită.

- Cineva şi-a băgat nasul pe aici în ultima vreme, gândi Gozwy.

Nu era nevoie să vorbească pentru a comunica cu Mihai, era de ajuns să se gândească la el.

Spre marea lor surpriză computerul înregistra că toţi visătorii erau adormiţi în camerele lor mai puţin Gozwy care conform raportului tocmai decedase fizic din cauze încă necunoscute. Nimeni nu mai era treaz pe toată nava în afară de cel care aflase că era un cadavru ambulant, nici măcar roboţii poliţişti nu mai funcţionau. Doar Inteligenţa Artificială a computerului navei mai era activă, dar ea era prea puţin evoluată pentru a reprezenta un pericol imediat. Toată îngrijorarea acestuia se dovedise de prisos, nimeni nu îl urmărise să-l distrugă. În afară poate de cei câţiva roboţi de întreţinere care îşi făceau rondul zilnic nava colonie era la fel de tăcută ca un cimitir.

Acest lucru reprezenta o altă serie de probleme şi de întrebări, nu mai era nimeni care să conducă nava în caz de nevoie sau să o repare. Computerul putea face o parte a acestor lucruri, dar în cea mai mare parte a cazurilor importante avea nevoie de asistenţă din partea visătorilor. O încălcare vădită a unor reguli vechi de secole în legătură cu acest aspect, Gozwy accesă înregistrările intrărilor în starea de vis şi observă că în ultimii 20 de ani existase o creştere progresivă a numărului celor care adormeau şi o scădere a acelor care se ocupau se sistemele fizice.

- Dumnezeule! se scăpă cu glas tare Mihai.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic important, doar că situaţia seamănă foarte mult cu cea de la începutul călătoriei. Cea în care tot mai mulţi au început să viseze…

- Iar acum visează toţi.

Nimeni nu reuşise să explice atunci acel lucru, acum situaţia se repeta. Gozwy ceru computerului să le facă tuturor celor de pe navă un examen fiziologic complet prin intermediul consolelor şi să raporteze orice descoperire ieşită din comun. Îşi făcu la rândul lui un examen şi rămase în aşteptarea rezultatelor.

5

Un operator îmbrăcat cu o uniformă pe care era ataşată emblema NASA se repezi grăbit printre oamenii care treceau pe culoar. Intră într-o încăpere în care se aflau patru oameni, trei civili şi un militar, îi şopti militarului ceva apoi aşeză pe masă câteva hârtii. Ieşi.

- Domnilor, spuse persoana în cauză, s-ar părea că avem o problemă.

Ceilalţi trei îşi întrerupseră conversaţia iar atenţia lor se răsfrânse asupra lui. Culese hârtiile de pe masă.

- S-ar părea că un meteorit şi-a schimbat direcţia de deplasare într-un mod neaşteptat.

Aruncă o privire peste prima hârtie.

- Acum 6 ore sateliţii au identificat un meteorit intrând în sistemul solar cu o viteză mult prea mare pentru un asemenea obiect spaţial. Ajuns în preajma lui Jupiter a intrat sub influenţa acestuia şi şi-a schimbat direcţia de deplasare dar conform datelor actuale unghiul pe care l-a făcut este anormal. Este prea mic. După aceea a străbătut centura de asteroizi şi s-a oprit acolo în loc să treacă de aceasta şi nu l-am mai regăsit.

- Asta-i imposibil! spuse unul.

- Doar dacă a fost distrus.

- Nu a fost distrus. Am fi detectat impactul.

- Cum se poate întâmpla asta, colonele? întrebă al doilea.

- Nu credem că este un asteroid, ci o navă spaţială, răspunse militarul.

- Iar sateliţii nu au putut să facă diferenţa dintre ele? Aşa ceva este imposibil!

- Se crede că este o navă extraterestră, zâmbi colonelul.

- ?!

- Da, domnilor, o navă extraterestră.

- Şi ce aveţi acum de gând? a fost întrebat.

- Trebuia să localizăm nava apoi să încercă să intrăm în contact cu ei, cu extratereştrii. Dacă se dovedesc ameninţători va trebui să îi distrugem, am dat deja ordin ca să fie pregătite câteva nave pentru o intervenţie imediată.

- Ce ne puteţi spune despre navă în special?

Colonelul începu să răsfoiască din nou hârtiile citind pe parcurs.

- Nu are propulsie pe baza reacţiei de fisiune, asemenea navelor noastre, de aceea a fost considerată de computer drept un meteorit, nu se intersecta cu traiectoria Pământului în mod primejdios aşa că nu i-am dat prea mare importanţă. Când şi-a schimbat traiectoria prea brusc atunci a fost prea târziu pentru a-l analiza în detaliu.

- Deci nu ne puteţi spune mai nimic despre această... navă?

Colonelul aprobă din cap.

6

Toate testele se dovediră negative: toţi „visătorii" erau sănătoşi din punct de vedere fizic. nu le mai rămânea decât posibilitatea unei probleme psihologice. Dar ei deja ştiau asta. Problema îi dăduse peste cap planurile lui Gozwy – în trecut el nu avusese prea mare tangenţă cu psihologia iar acum nu avea cum să rezolve singur această problemă. Mihai nu putea să-l ajute, de-abia cunoştea o parte din psihologia oamenilor care s-ar putea sau nu să se potrivească cu cea a extratereştrilor..

În următoarele zile cei doi au încercat să rezolve împreună această problemă. Gozwy nu înţelegea cum s-a ajuns la această situaţie – nici un visător nu ar fi renunţat în ruptul capului la serviciul să pentru întreţinerea navei fără un motiv foarte puternic, erau conştienţi că vieţile lor depind de starea perfectă a navei. Toate vieţile de pe navă, nu numai unul sau doi. La fel de bine ştia şi Gozwy că dacă nava ar păţi ceva chiar în acel moment nu s-ar fi putut descurca doar el singur şi computerul. Hotărî că situaţia era de neacceptat. Se apucă să caute date despre pericolele viselor sau dacă erau asemenea date în computerul navei.

În acest timp Mihai încerca să pătrundă în computerul de la NASA pentru a vedea dacă aceştia descoperiseră nava. Răspunsul era pozitiv.

- Avem probleme, gândi el adresându-se lui Gozwy. NASA a descoperit că nava nu era un simplu meteor aşa cum crezuseră când ai făcu cotitura de lângă Jupiter. Unghiul era mai mic decât ar fi trebuit. Ei ştiu acum că este în interiorul centurii de meteoriți, dar nu te-au descoperit încă. E numai o problemă de timp până când te vor descoperi, sper să-i întârzii puțin. Ce-ai mai aflat?

- Pe computer nu am găsit nimic. Nici o mențiune a vreunui caz asemănător cu al nostru sau o posibilă explicație a ceea ce se întâmplă acum.

Mihai se uită pe monitorul consolei de pe navă la datele în care visătorii intraseră în somn în ultimii 20 de ani, date pe care acesta le adusese din nou pe ecran şi observă ceva curios.

- Gozwy, câți visători visează acum despre Pământ? întrebă el.

- Nu ştiu. Computerul nu are înregistrat acest lucru. Consolele nu pot înregistra visele, numai reacțiile chimice ale creierului şi existența undelor cerebrale. Pot fi diferențiate undele cerebrale din timpul somnului de cele din timpul în care suntem treji. De ce întrebi?

- Nu ştiu exact. Am o presimțire că ceva nu este în regulă.

Vreme de câteva secunde se holbă în gol la computerul din fața lui apoi reveni înapoi la alter-ego-ul său extraterestru.

- Poți măsura energia pe care o consumă un „visător" în timpul somnului?

- Fiecare dintre noi primim de la pătura plasmatică energia necesară metabolismului.

- Ştiu asta, dar mă refeream la energia pe care o consumă pentru a păstra legătura cu visul. Ar trebui să fie proporțională cu distanța care îl desparte de planetă şi cu timpul în care visează. Dacă am putea măsura această energie împrejurul fiecărui visător, iar apoi de jur împrejurul navei am putea avea o oarecare precizie în descoperirea celor care visează vise pe Pământ.

- E o idee bună, dar problema este că este imposibil să măsurăm energia psihică. Doar dacă...

Rămână pe gânduri câteva momente, apoi aduse pe ecran o serie de diagrame de funcționare a unui aparat.

- Cred că se poate face acest lucru prin intermediul consolelor. Ele sunt capabile să ne înregistreze gândurile conştiente, dar dacă le voi putea modifica puțin este posibil să fie capabile să vizualizeze şi acest tip de energie.

Se lansă în treabă, după un timp îl întrebă pe Mihai:

- De ce vrei să afli acest lucru?

- În ultimii câțiva ani înainte de crearea coloniilor ne-am confruntat cu suprapopularea. De fapt încă ne mai confruntăm cu acest lucru, dar atunci era ceva mult mai serios. Ceea ce vreau să ştiu este dacă are vreo legătură cu apropierea navei de sistemul solar şi cu scăderea progresivă a visătorilor conştienți.

Ideea avu asupra lui Gozwy efectul unui duş rece. Tresări şi se analiză pe toate părțile această nouă idee.

- Ceea ce sugerezi..., Gozwy îşi pierdu pentru o secundă şirul gândurilor, este că toți visătorii visează numai despre această planetă. Cred că este imposibil, tot timpul de când am plecat au existat persoane care visau despre alte planete chiar în cazurile în care eram nevoiți să aterizăm pe vreo planetă din drumul nostru. Contactul cu celelalte planete din jurul nostru nu a fost întrerupt niciodată. Niciodată! repetă.

Îşi continuă treaba în linişte. În cele din urmă termină şi Mihai îşi făcu din nou simțită prezența.

- Sper că am reuşit, gândi Mihai.

Intră încă o dată pe computerul celor de la NASA, accesă datele primite de la sateliți şi se concentră atenția asupra centurii de meteoriți nu înainte de a lua toate măsurile de prevedere că nici el şi nici posibilele scurgeri de energie de pe navă să fie detectate.

- Dă-i drumul.

Gozwy porni procedurile de măsurare, rezultatele nu întârziară să apară pe ecran. Cei doi încremeniră pe fiecare în locul lor.

- Mai bine tăceam naibii, murmură cu o imensă părere de rău Mihai.

La NASA tot locul începu să vuiască când alarma începu să sune. Colonelul Mitch Johnson, cel care primise primul datele despre meteoritul-navă, sări în sus la primul sunet al acesteia, era sigur că avea legătură cu ceea ce îl interesa pe el. Nu ştia de unde aflase, dar era absolut sigur de acest lucru.

- Ce se întâmplă?

- De la sateliţii din jurul planetei Marte ne-au venit nişte semnale ale unor radiaţii ciudate în zona centurii de asteroizi, veni răspunsul. Computerul a semnalat o intrare neautorizată în sistem care a alterat datele primite de sateliţii din jurul Pământului.

- De unde vine această intrare neautorizată? întrebă.

- Încă lucrăm la asta.

- Bine. Alertează poliţia locală de îndată ce aflaţi adresa. Apoi aduceţi-l pe intrus aici. Între timp localizaţi locul exact de unde provin radiaţiile.

Închise microfonul, apoi trecu pe o linie personală şi ordonă navetelor să se deplaseze de pe orbita planetei Marte spre zona în care fuseseră detectate radiaţiile şi să fie pregătite pentru un posibil atac.

Rezultate primite de computer i-au făcut să încremenească pe fiecare în locul lor, presimţirea lui Mihai se dovedise corectă: toţi visătorii visau în acel moment la o singură planetă, la Pământ. Nu reuşeau să realizeze pe deplin implicaţii acestui lucru, dar probleme erau categoric mari.

Îi treziră din gânduri un sunet ascuţit de la computerul lui Mihai, programul lui fusese detectat de cei de la NASA. Mihai ieşi cât putu de repede din sistem, dar nu era sigur că reuşise să iasă înainte de a fi detectat. Intrau în criză de timp, armata putea oricând să acţioneze asupra navei dacă reuşeau să refacă datele primite de la sateliţi.

Nu ştia ce avea de făcut mai departe. Nu puteau pur şi simplu să-i trezească pe cei de pe navă, ar fi putut să-i distrugă atât pe visători cât şi pe visele lor, iar asta ar fi însemna a comite o crimă. Îi veni în gând istoria viselor aşa cum o reţinuse de la Gozwy, despre cum apăruseră visele după plecarea lor, răspândirea acestora ajungând în final la adâncirea în vis a întregii populaţii de pe navă, mai puţin Gozwy. Gândurile i-au fost întrerupte pentru moment de o explozie din partea Celuilalt.

- Ce s-a întâmplat? tresări omul.

Nu primi un răspuns, în schimb reuşi să vadă prin ochii extraterestrului ecranul consolei unde era afişată lista cu numărul de visători conectaţi la Pământ. Ceva din reacţia lui Gozwy îl făcea să creadă că nu lista era motivul furiei acestuia, sau cel puţin nu motivul principal al acestei furii.

- Nenorociţii ăştia ştiau de mult câţi visători erau conectaţi pe fiecare planetă, ţipă un Gozwy furios. Am găsit pe computer o listă întreagă de nume şi date de intrare şi ieşire în şi din vis împreună cu planeta pe care au visat-o. Computerul avea în memorie o metodă alternativă de localizare a viselor!

Mihai îi simţea furia justificată a lui Gozwy ca fiind chiar a lui şi încercă să-l potolească, nu ajungeau la nici un rezultat dacă se enervau.

- Încearcă să vezi ce scrie la lista ta, îl îndemnă el.

Gozwy îl ascultă în tăcere şi descoperi că din punctul de vedere al computerul era încă „conectat” la planetă, cu toate că în altă parte era considerat decedat – consola lui din cameră încetase să mai funcţioneze şi nimeni nu mai corectase eroarea. Realiză cu rapiditate greşeala computerului: pătura plasmatică era controlată de consolă, iar dacă aceasta înceta să funcţioneze individul protejat de aceasta murea după o perioadă scurtă de timp din cauza lipsei de energie şi substanţe vitale care în mod normal îi susţinea metabolismul în perioada de somn. Fără pătura plasmatică visătorii erau complet neajutoraţi în timpul somnului.

Visătorul îi ceru computerului lămuriri mai detaliate, acesta îi înapoie însă un mesaj de eroare. Nu era programat să facă față unei asemenea situații. Îl întrebă cine era el, iar computerul îl identifică corect, la întrebarea motivului pentru care îl considera mort dacă el era cel care îl accesa în acel moment computerul îi înapoie din nou un mesaj de eroare.

Mihai încă urmărea cu atenție încercările pe care Gozwy le făcea pentru a lămuri situația când uşa de la intrarea în apartamentului a fost spartă şi poliția năvăli înăuntru. Tresări. Mihai nu opuse rezistență, ştia că nu avea să rămână mult în arestul poliției. Avea să fie dus undeva unde va avea acces la cei care controlau spațiul din jur şi datele primite de dincolo de el, aveau nevoie de el la fel de mult precum el avea nevoie de ei. Calm şi foarte sigur pe sine îi transmise lui Gozwy necesitatea de a cerceta modul în care s-a trezit pentru a reuşi să afle cum urmau să conceapă planul.

Extraterestrul întrerupse contactul cu consola. Se îndreptă din nou spre lift pentru a se înapoia la nivelul în care dormise. Pe drum se opri să ia o trusă cu unelte dintr-un dulap de întreținere, avea nevoie de ele pentru a repara consola. Pentru prima oară după mult timp i se făcu foame. Nu mai primise „mâncare” de câteva ore bune şi începea să-şi epuizeze rezervele naturale de substanțe hrănitoare. I se făcu dor de nişte mâncare specifică locului în care crescuse, dar ştia că nu avea să mai mănânce aşa ceva probabil niciodată. Totul dispăruse împreună cu planeta natală. Uşile liftului se deschiseră, Gozwy ieşi direct spre camera lui, intră şi aşeză scula cu unele lângă consola stricată. Începu să o desfacă. Nu se mai ocupase niciodată de întreținerea unei console, dar nu putea să fie prea diferită de alte aparate pe care le reparase pe navă în timpul serviciului obligatoriu de întreținere.

Trebuia să afle ceva nou, putea fi ultima lor şansă.

7

În timpul următoarelor ore, Mihai călători lejer cu un avion spre Florida fără să se îngrijoreze pentru paşaport iar Gozwy munci pe brânci pentru a desface consola şi de a înlocui circuitele arse. Revenit în locul unde se trezise, nu putu să nu se gândească la situația în care se găsea, la faptul că nu ştia cu exactitate care dintre personalitățile lor avea să supraviețuiască. Personalitatea dublurii sale nu numai că supraviețuise trezirii, dar s-a dovedit o personalitate puternică şi plină de vitalitate, iar Gozwy ştia că i-ar fi greu să o distrugă dacă o luptă pentru supraviețuire s-ar duce între ei doi. Încercă să-şi alunge aceste gânduri morbide, ei doi împreună făceau o echipă bună şi aşa aveau să rămână, iar acum el trebuia să repare o consolă.

Ajungând la circuitele arse, le înlocui şi montă consola la loc, brațul mecanic cu acul plin cu somnifer începu din nou să se mişte haotic căutându-l. Gozwy introduse un aparat într-o mufă externă a consolei, iar brațul metalic reveni la locul său tăcut. Consola era din nou operațională. Gozwy ceru să fie afişate ultimele datele pe care consola le înregistrase. Un timp consola redă starea normală de somn, apoi apăru o schimbare a undelor psihice: cele din timpul somnului se amplificară brusc până la valoarea celor conştiente, un timp înregistrarea oscilă rapid şi complet între cele două valori pentru ca în final să le combine pe amândouă. Deveniră una singură şi se menținură aşa vreme de câteva secunde cât timp mai dură înregistrarea.

Gozwy înțelegea reprezentările de pe ecranul consolei, dar îi era foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să şi le explice. Sau măcar să le accepte din punct de vedere logic. Cu toate astea le simțea pe propria sa piele, Mihai la fel. Niciodată nu văzuse ceva asemănător. Nu putea explica ceea ce se întâmplase acolo în acele momente, dar împreună cu amintirile sale despre cele două momente de semicunoştință de dinainte de trezire îi dădură o idee asupra modului prin care visătorii puteau fi treziți fără a fi ucişi în acelaşi timp. Îi împărtăşi dublurii sale totul.

- Deci ar putea fi treziți prin treziri succesive pentru ca mai apoi să fie adormiți la loc, concluzionă el. Aceste treziri trebuie să fie suficient de lungi pentru a putea fi conştienți, dar suficient de scurte pentru a putea adormi la loc fără probleme.

- Atât doar că nu ştim cum să facem asta, spuse Mihai. Mai avem o altă problemă, prelua el firul discuției. Ştii că am fost arestat şi că sunt dus spre baza spațială din Florida. Cred. Sunt sigur că nava a fost deja descoperită şi cred că a fost deja trimisă cel puțin o navă de luptă pentru a o intercepta. Trebuie să acționezi cât mai repede asupra visătorilor care controlează această chestie pentru a fi sigur că nava nu va fi distrusă.

- Dar acest lucru este imposibil! Nu pot şti dacă sunt visători care sunt implicați, sau care dintre visători ar putea fi, numărul de oameni este mult mai mare decât cel al visătorilor. Iar intrarea într-un vis este imposibil.

- Cam aşa credeai şi despre descoperirea faptului că toți visătorii sunt conectați cu această planetă, îl înfruntă Mihai. Poți să încerci cu o consolă modificată sau prin metoda de trezire. Am putea înregistra secvențe semnificative ale viselor prin intermediul consolelor în momentul de trezire despre care am vorbit mai devreme.

- Iar după aceea trebuie să introducem un mesaj la trezirea următoare, îl completă Gozwy. *Uneori este bine să fiu doi, merge mai rapid.*

Mihai simți gândul fără să vrea şi zâmbi, uneori intimitatea dintre ei trecea orice închipuire dar nu îl deranja.

- Mă ocup eu de asta, spuse Gozwy cu voce tare. Este doar o simplă problemă de programare.

Mihai stătea acum în fața colonelului Johnson şi a câtorva oficialități americane. Simțea cele două gărzi undeva în spate dar îi era uşor să le ignore, se simțea oarecum stăpân pe situație atâta vreme cât ştia lucruri care erau ascunse celorlalți. Nu-şi făcea probleme pentru viitorul lui şi delictele pe care le făcuse intrând neautorizat pe computer, dacă planul lor mergea aveau să devină eroi. Navetele pământene erau încă destul de departe, ştia acest lucru deoarece primul lucru care Gozwy l-a făcut când a ajuns înapoi la computer a fost să introducă un program care să-l țină mereu informat despre poziției acestora. Acum Mihai îl simțea pe Celălalt ca şi cum ar fi fost el însuşi aplecat deasupra consolei concepând un nou program care să-i cuprindă pe toți visătorii în acelaşi timp. Având în vedere mărimea şi complexitatea programului, Mihai trebuia să câştige timp pentru a-i da posibilitatea de visătorului să-l termine. Asta putea însemna chiar câteva ore.

Ştiuse ce vroiau să-l întrebe cei care se aflau acum în jurul său cu mult timp înainte să ajungă aici, dar acum nu ştia exact ce avea de făcut. Vroia să le spună totul, dar nu putea să o facă deocamdată, începu să le totul mai puțin ceea ce-i interesa. Le povesti despre cum intrase de câteva ori pe computerele de la Pentagon şi NASA dar nu pomeni nimic despre navă. De fiecare dată când era adusă vorba despre acest subiect făcea pe prostul şi schimba vorba.

Reuşi astfel să mai câştige aproape două ore. Anchetatorii se pregăteau să renunțe pentru moment când Mihai începu să spună o poveste care, deşi nu era deloc de groază, îi trezi dintr-un somn ce dura de prea multă vreme. Somnul visătorilor. În momentul în care Gozwy începu să ruleze programul Mihai se rugă la toți zeii pe care-i ştia ca totul să iasă bine. Ca un gând fulgerător Mihai îşi aminti de filozofia Zen a cărei esență, dacă nu se înşela, este că întreaga lume este o iluzie, un vis şi se întrebă dacă ei ştiau câte ceva despre acest lucru şi se străduiau să accepte prin însăşi religia şi ființa lor. Poate acelaşi lucru le-ar fi trebuit celor de față.

Mihai urmări cu atenție fețele oamenilor din jurul lui şi recunoscu acea imobilitate pe care credea că o avusese şi el în timpul primelor viziuni. Fața unuia dintre oficialități reuşi să-i smulgă lui Mihai un zâmbet când a fost surprins de viziune chiar în mijlocul unui căscat, dar nu era amuzant ca întreaga viață şi credință a unui om să se schimbe într-o fracțiune de secundă cât a durat viziunea. Numai o fracțiune de secundă, dar de durata unei eternități pentru cei care o aveau. Era mai mult decât suficientă pentru a-şi face o imagine de ansamblu a situației dar insuficientă pentru a le crea probleme de ordin fizic sau psihic. Ştia din proprie

experiență că oamenii din jurul lui percepeau timpul mult dilatat în timp ce mintea lor se chinuia să perceapă noile noțiuni cu care aveau de-a face şi îi compătimea.

- Un infern de durere, o eternitate într-o secundă, murmură Mihai, dar erau cuvintele Celuilalt.

Acesta se depărtase de la consola la care lucrase iar acum se găsea într-o sală în care erau 7 paturi ocupate aproape toate de visători. Aceştia trăiau la rândul lor ceea ce trăise şi Gozwy, dar mult mai intens, la un nivel superior de percepție. Dacă ar fi putut ar fi fost fericit, planul lor dădea roade deoarece numai după câteva secunde visătorii recăzură înapoi în vis sub efectul somniferelor de parcă nimic nu se întâmplase, dar amintirile sale erau Gozwy/Mihai ştia că acest lucru era numai aparent. Nimic nu avea să fie la fel pentru aceştia. Dar planul lor mersese, iar mesajul fusese trimis, aveau de gând să mai repete acea procedură de câteva ori până la trezirea completă a visătorilor. Era un chin pe care nu vroiau să-i mai supună, dar trebuia să o facă. Era singura lor scăpare.

Mihai continua să stea la locul lui şi după ce viziunea oamenilor din jur se terminase, încetase să le mai observe reacțiile şi căzuse pe gânduri. Se deplasă cu rapiditate spre un geam care ocupa o mare porțiune dintr-un perete al camerei şi aruncă o privire spre încăperea de dedesubt, apoi spre oamenii din încăperea în care se afla.

- Fenomenal, murmură el.

Gozwy deveni atent la ceea gândea dublura sa: toți oamenii din jur, atât din încăperea în care se afla cât şi din cea de dedesubt aveau prezente pe chip efectele de după viziune. În cele două încăperi erau cam 100 de persoane – Mihai făcu nişte calcule rapide în minte şi descoperi că era foarte puțin probabil ca toți oamenii din cele două încăperi să fie visători. Existau mai puțin de 15000 de visători răspândiți la cele 7 miliarde de oameni, iar din ceea ce ştia despre extratereştri aceştia nu puteau visa decât despre o singură persoană într-un vis. Ceva nu se potrivea între ceea ce vedea şi ceea ce credea el că trebuia să vadă.

Mihai se întoarse spre oamenii din încăpere care începeau să-şi revină după şocul inițial. Rămase tăcut aşteptând să-şi revină complet pentru a putea continua discuția întreruptă. Acum putea aştepta liniştit, aveau timp suficient de vreme ce nici un pericol nu mai amenința nava. Primul care părea să-şi fi revenit pe deplin era colonelul Johnson iar tânărul i se adresă lui:

- Acum mă credeți?

Acesta se mulțumi numai să-i arunce o privire obosită după care se întoarse spre microfonul alăturat lui.

- Către tot personalul din bază, spuse el în microfon. Prezentați-vă raportul în cel mai scurt timp referitor la ceea ce vi s-a întâmplat în ultimele momente.

Se întoarse apoi spre oamenii din încăpere.

- Ceea ce s-a spus aici nu trebuie să părăsească pereții acestei încăperi. Începând de acum se decretează starea de urgență la nivelul bazei. Ne vom întâlni mine la ora 9.00 pentru a continua discuția. Până atunci vă rog să mă scuzați. Voi doi, le spuse gărzilor din spatele lui Mihai, escortați-l pe domnul într-una din încăperile pe care le avem libere. Sper că nu vei căuta să evadezi, oricum nu veți putea părăsi perimetrul bazei.

- Nici nu-mi trece de gând să evadez, îi răspunse Mihai țintuindu-l cu privirea.

Era adevărat. Baza era probabil singurul loc unde ar putea să reuşească pe deplin în planurile sale.

- Dar aş vrea să vă rog un lucru, să-mi permite-ți să-i anunț pe părinți şi pe prietenii mei că sunt bine.

- Permisiune acordată, spuse colonelul după care ieşi din încăpere iar Mihai îl urmă.

În următoarele câteva ore Gozwy/Mihai nu făcu decât să aştepte. Programul părea să meargă bine, dar mai aveau de parcurs câteva etape bine delimitate şi de realizat un tratament complet pentru trezirea tuturor visătorilor. Poate că problema lor ar fi rămas fără răspuns dacă Gozwy nu ar fi accesat pe computer datele pe care acesta le avea despre Pământ. Le mai accesase odată, cu 12 ani în urmă, dar acum avea nevoie să le mai vadă încă o dată în speranța că va găsi ceva în plus care să-l

ajute. Fascinație față de culoarea albastră a Terrei, atât de asemănătoare cu propria planetă pe care Gozwy se născuse şi crescuse reveni. Emoția era atât de puternică încât Mihai simți cum îl cuprinde şi pe el, a încercat să i se opună, dar nu reuşi. Avu revelația unei entități mult mai cuprinzătoare decât a lor. Acest sentiment dură numai o secundă sau chiar mai puțin, o clipă, apoi se risipi de parcă nu existase niciodată. Dacă nu ar mai fi simțit acelaşi lucru în timpul viziunilor dar la un nivel de percepție mult mai mic, Mihai ar fi fost absolut sigur că nu simțise nimic, dar acum nu mai era cazul. O idee neclară începu să i se înfiripe în minte, dar înainte de a ajunge la nivelul conştientului atenția i-a fost îndreptată de o altă problemă stringentă: nava extraterestră ieşise din centura de meteoriți şi se îndrepta cu rapiditate spre Pământ.

- Ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Dintr-o dată totul a luat-o razna.

Rămase tăcut câteva momente în timp ce atenția lui îi era îndreptată spre verificarea completă a computerului.

- Computerul nu are nici o problemă, îi comunică Mihai. Nimeni nu l-a accesat în ultimul timp în afară de mine, nu este responsabil de schimbarea traiectoriei navei. Acum verific dacă asupra navei acționează o forță exterioară...

- Ia spune, cum ați scufundat baza de pe Pământ acum câteva mii de ani? întrebă Mihai ca un fapt divers.

- Am activat punctele de tensiune ale scoarței terestre. Nici voi nu mai aveți mult până să descoperiți acest lucru. Am găsit, asupra navei acționează o rază tractoare dinspre Pământ.

- Ai localizat sursa?

- Nu pot. Sunt prea multe surse de pe suprafața planetei care alcătuiesc raza. Nu o pot dezactiva. Nu ne mai rămâne de făcut decât să aşteptăm să vedem ceea ce se întâmplă.

- În cât timp veți ajunge pe Pământ?

- Cam în 12 ore, apăru răspunsul pe ecranul computerului navei, iar Mihai îl văzu prin ochii lui Gozwy. Mai observă şi navele terestre care erau atrase la rândul lor spre planetă.

- De acum sunt de-a dreptul inutile, spuse Gozwy. Nu ne vor face rău nici dacă ar dori.

- Nu de acest rău trebuie să ne temem, murmură Mihai indiferent la faptul că Celălalt nu făcea diferență între gândurile şi vorbele sale.

Subiectul Atlantidei, baza scufundată a rasei visătorilor, avea să rămână cel puțin pentru o vreme inaccesibil lui Mihai, chiar dacă ar fi vrut să afle mai multe despre tehnologia Celorlalți şi despre planurile pe care aceştia le aveau cu privire la Pământ. Considera că acele planuri erau esențiale în condițiile actuale, deşi nu ştia de ce. Instinctul îi spunea că ceva avea să se întâmple, dar nu era vorba despre această apropiere ciudată a navei de Pământ. Ceva lipsea din imaginea situației actuale.

Abia după câteva ore reveni asupra acestui subiect:

- Cum o veți aduce înapoi la suprafață? întrebă el.

- Nu ştiu, dar nu cred că va fi nevoie. Cum cred că deja ştii, specia din care fac parte s-a dezvoltat sub apă apoi am ieşit deasupra acesteia, iar acum putem supraviețui fără probleme în ambele medii. De aceea cred că s-a preferat construirea oraşelor pe țărmul mării, nu numai pentru protecția oferită de aceasta după scufundarea insulelor care formau baza. Dacă oraşele sunt încă întregi, şi sunt aproape sigur că sunt, vom putea locui în ele fără a vă deranja pe voi, oamenii, dacă asta vrei să afli.

- Nu tocmai. Gozwy, cât de asemănătoare era planeta ta cu Pământul?

Acesta nu îi răspunse, dar în schimb îi oferi lui Mihai imagini din memoria lui, imagini ale planetei sale aşa cum arătase ea înainte de Apocalipsă, iar tânărul scoase o exclamație înfundată de surpriză. Dacă nu ar fi ştiut că nu era Pământul aproape l-ar fi putut confunda cu acesta: oceanele albastre ocupau cea mai mare a suprafeței, planeta avea la rândul ei continente dar numai două la număr, iar ca

întindere era cu puţin mai mari ca Africa şi cele două Americi alăturate. Aceste două continente erau despărţite de o fâşie de câţiva zeci de kilometri de apă.

- Cred că ştiu acum de unde aţi aflat atât de multe despre punctele de presiune ale scoarţei, spuse Mihai indicând fâşia de apă.

- Într-adevăr. Am avut timp suficient să studiem acea falie, chiar de când a apărut. Cutremurele şi erupţiile vulcanice pe care le provoca ne-au dat destulă bătaie de cap.

Un cutremur brusc avu loc nu prea departe de baza din Florida, dar acesta nu simţea deloc efectele lui deşi patul începuse să se zguduie violent. Conştiinţa pe care el şi Gozwy o simţiseră ceva mai devreme apăruse din nou întrerupându-le schimbul de gânduri/memorii. Nici Mihai, nici Gozwy nu era capabil să-i simtă scopurile, numai prezenţa copleşitoare gata să le înghită conştiinţa reunită şi să o facă o parte din ea.

Când Mihai îşi reveni observă lucrurile din cameră împrăştiate pe jos, realiză cutremurul cu întârziere şi se sperie. Nu i se mai întâmplase niciodată să fie rupt de realitate în asemenea mod, nici în timpul viziunilor ori al conversaţiilor ulterioare cu Gozwy. Întotdeauna păstrase un anume contact cu mediul înconjurător, cu realitatea, dar acum acesta fusese distrus în totalitate în cele câteva secunde ale contactului cu Conştiinţa. Începu să adune câteva din lucrurile de pe jos şi să le aşeze la loc.

- Ce fel de entitate ar avea o ...? şopti dar nu-şi mai duse vorbele până la capăt, nu reuşi.

Se întrebase pe sine, dar îi răspunse Gozwy.

- Nu ştiu. În întreaga noastră istorie nu am întâlnit o asemenea conştiinţă în vis sau o asemenea entitate în lumea reală. Nu am idee ce fel de fiinţă este.

- Fiinţă nu..., spuse Mihai apoi se opri.

Înţelegerea îl străbătu dintr-o dată, pe neaşteptate, ca un şoc care i-a paralizat pentru un moment simţurile.

- Cred că acea entitate este însăşi entitatea planetei. Este chiar planeta!

- Dar este absurd!

- Nici eu nu credeam că este posibilă o relaţie ca a noastră înainte de a te trezi. Dar gândeşte-te, nu puteai să găseşti sursa razei tractoare din pricina prea multor surse de la suprafaţa planetei. Sunt sigur că oamenii nu au ajuns la un nivel de tehnologie la care să le permită construcţia de aparate care să producă o asemenea rază, ceea ce computerul a identificat drept rază tractoare este de fapt atracţie gravitaţională modificată. Nici un computer sau un aparat de pe Pământ nu ar fi putut identifica şi atrage nava de la o asemenea distanţă. Iar despre vise, o asemenea conştiinţă ar putea acţiona ca unui magnet asupra visătorilor făcându-i să viseze numai despre această planetă. Mai devreme, când ai activat programul, am observat că toţi oamenii răspundeau pozitiv la program, chiar dacă erau numai câţiva visători printre ei. Cred că această conştiinţă este răspunzătoare şi pentru acest lucru, a realizat un fel de legătură între toţi oamenii fie că erau reprezentări ale visătorilor sau nu, dar nu ştiu cum. Este posibil să o fi făcut prin intermediul propriei conştiinţe. Trezindu-i şi pe ceilalţi visători riscăm să tulburăm echilibrul format, iar reacţiile ar putea fi catastrofale.

O deducţie perfect logică, complet absurdă. Dar ce nu părea absurd în ultimul timp.

- Conştiinţa ar putea să ne atragă spre planetă doar pentru a ne distruge, îi continuă Gozwy gândurile. Îşi protejează propria civilizaţie de orice interacţiune din afară, Probabil de aceea cutremurul a zguduit baza chiar în momentul în care noi discutam despre cutremure. Cred că amintirile mele despre planeta natală au reuşit cumva să o activeze, mai bine zis să activeze mecanismele de apărare. Dacă acest lucru este adevărat atunci te consideră un pericol, iar cutremurul a fost o încercare de a distruge acest pericol. Mă întreb ce nume urmăreşte distrugând visătorii, sper că ştie că moartea noastră înseamnă şi moartea unei părţi din populaţia Pământului.

- Nu toată populaţia este formată de vise ale speciei tale, spuse Mihai. Cred că se bazează pe acest lucru şi speră că restul civilizaţiei va continua să

supraviețuiască cu toate că legătura dintre oameni pe care am observat-o ar putea fi compromisă sau chiar distrusă. Dacă ceea ce cred eu este adevărat, atunci foarte puțini oameni din coloniile de pe Lună şi de pe Marte sunt reprezentări ale visătorilor, are motive suficient de puternice pentru a ține toți visătorii la un loc când îi va distruge.

Vru să îi mai spună ceva lui Gozwy, dar se opri amintindu-şi de ceea ce spusese mai devreme, Celălalt percepu din partea lui un sentiment de bucurie.

- Cred că am găsit o modalitate de a trezi visătorii fără a fi perturbați de acțiunile acestei entități. Tu vei acționa prin intermediul computerului pentru a-i trezi pe visători pentru câteva momente conform planului şi îi vei ajuta să-şi conştientizeze visele, iar eu voi încerca ca prin intermediul acestei legături dintre oameni pe care entitatea însăşi a creat-o să-i influențez pentru a-şi conştientiza propria natură. Nu am fost influențat de momentul de trezire de mai devreme, dar s-ar putea să-i pot influențez eu pe ceilalți. În acest mod este posibil ca acțiunile entității să fie blocate.

- Este periculos, îl avertiză Gozwy. Dacă nu vei reuşi, este foarte posibil să fii distrus, iar eu împreună cu tine.

- Este periculos şi foarte greu de realizat, dar trebuie să încercăm. Altfel nu avem nici o şansă. Dar înainte de a face acest lucru trebuie să vorbesc cu colonelul Johnson. Până atunci pune la punct planul. Spune-mi dacă colonelul este unul dintre visători sau nu.

- Este, îi confirmă Gozwy după ce verifică datele pe care le avea computerul.

Din acest punct de vedere, cel al spionajul viselor, planul avusese succes, iar Gozwy se simțea puțin vinovat. Chestia contrazicea tot ce crezuse până atunci.

- Cât timp mai avem până vei ajunge în preajma Terrei? simți întrebarea dublurii.

- Viteza creşte pe măsură ce ne apropiem de planetă. Peste cam o oră şi jumătate vom ajunge în preajma planetei Marte unde presimt că navele terestre vor rămâne, iar Mihai văzu ecranul consolei arătând cu o linie continuă traiectoriile navelor şi cu una întreruptă traiectoriile pe care el credea că vor merge luând în considerare actualele traiectorii. Iar după încă trei ore şi jumătate voi ajunge în preajma Pământului, continuă Gozwy.

- 5 ore. Mai puțin de jumătate din timpul pe care l-ai estimat la început. Grăbeşte-te.

8

După ce se rătăci de câteva ori pe culoarele nesfârşite ale bazei reuşi în cele din urmă să ajungă în fața uşii camerei colonelului. Nu ştia cine construise baza aia blestemată, dar coridoarele nu aveau nici o logică nici măcar pentru el.

Bătu la uşă şi aşteptă. Ştia că era o oră târzie, dar trebuia să vorbească cu colonelul, iar dacă îl descifrase corect acesta nu dormea. Colonelul nu se lăsă prea mult aşteptat înainte de a deschide uşa, iar Mihai îşi spuse că avea încă o dată dreptate. Ca aproape întotdeauna, mai adăugă el cu o umbră de falsă modestie.

- Intră, îi spuse colonelul. Te aşteptam.

- V-ați dat seama că vroiam să vorbesc cu dumneavoastră despre ceea ce s-a întâmplat în încăperea din sala de comandă acum câteva ore şi m-ați aşteptat.

- Nu sunt treaz din cauza acestui lucru, dar pot spune că te aşteptam. Am fost trezit de cutremur, iar când ai ieşit din cameră te-am văzut pe monitor. Cred că ai observat că nu erau gărzi în fața uşii camerei tale – baza este împânzită cu camere de supraveghere, nu ai reuşi să te mişti niciunde în interiorul bazei fără a fi reperat.

Îi făcu semn lui Mihai să se aşeze pe singurul scaun din încăpere, apoi se aşeză pe pat în apropierea lui.

- Cred că vrei să-mi vorbeşti.

- Da, sigur. Cred că ştiu ce anume a provocat cutremurul, dar spuneți-mi, cum a rezistat baza la acesta din urmă?

- Binişor. Sperăm să reparăm totul în următoarele câteva ore.

- Vor urma şi altele, îi spuse Mihai. Poate chiar mai puternice decât acesta, cred că trebuie să fim pregătiți.

Mihai îi spuse tot ce el şi Celălalt aflaseră despre planetă şi ceea ce aveau de gând să facă. Sublinie că aveau nevoie de el, ca comandant al bazei, pentru a se asigura că totul urma să iasă bine. Pentru a fi şi mai convingător îi mărturisi că toți visătorii erau în pericol, inclusiv ei doi.

Colonelul rămase pe înduri, iar Mihai aşteptă liniştit răspunsul.

- Tocmai am auzit una dintre cele mai incredibile poveşti din viața mea, îi mărturisi el lui Mihai care îngheța, îi era frică că totuşi se înşelase când îl judecase pe colonel. Dar nu văd nici un motiv logic pentru a refuza să-ți ofer ajutorul meu. Dar vreau să subliniez faptul că nu o fac ca să-mi salvez viața, sau altă chestie de felul acesta pentru că mai am unele dubii în legătură cu acest subiect. Dacă ceea ce este adevărat în ceea ce spui, o fac pentru a salva aceste două civilizații de la distrugere reciprocă. Vino cu mine, se ridică el şi ieşi cu rapiditate pe uşă.

- Ia spune-mi, întrebă el în drumul lor spre camera de comandă, cum este realizată trezirea acestor... „visători" sau cum le spui.

- Pe baza unor substanțe chimice care dau o reacție asemănătoare cu cea a adrenalinei pentru oameni şi a energiei introduse prin pătura plasmatică, îi răspunse Gozwy prin intermediul lui Mihai. Adormirea se face prin intermediul somniferelor.

Apoi a mai trebuit să-i explice ce înseamnă o pătură plasmatică şi alte câteva chestii tehnice pe care colonelul le-a remarcat în timpul conversației. Până au ajuns în camera de comandă colonelul îşi făcuse o imagine de ansamblu asupra civilizației extraterestre, dar şi asupra interlocutorului său şi a ajuns la o concluzie: fie tânărul avea o imaginație prea bogată la care adăuga o problemă de personalitate, fie aveau necazuri mari.

- Domnule colonel, se auzi el chemat.

Se întoarse spre sergentul care îl striga.

- Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să vedeți asta...

În timp ce se îndreptau spre un pupitru în jurul căruia erau îngrămădiți mai mulți oameni, sergentul continuă:

- Avem probleme cu o navă.

Colonelul se încruntă. Nu avea nevoie de o problemă suplimentară, avea deja destule.

- Ce s-a întâmplat? repetă el.

- Navele pe care le-ați trimis spre centura de asteroizi au fost întoarse din drum şi se îndreaptă înapoi spre planeta Marte. Nu reuşim să reluăm comunicația cu ele. Trebuie să credem că oamenii de la bord sunt morți.

Colonelul aruncă o privire spre Mihai iar acesta negă dând din cap. Nu avea nici un amestec cu privire la navele terestre.

- În cât timp vom putea intra în contact cu navele? întrebă colonelul.

- Vor intra pe orbita lui Marte în 2 minute, în 4 minute vom fi în interior. Nava extraterestră continuă să se îndrepte spre Pământ, va ajunge în 3 ore şi jumătate.

- V-am spus, îi şopti Mihai colonelului. EI VIN. Iar noi, într-o anumită măsură, suntem ei.

Simțea că Gozwy terminase programul şi era pregătit să îl ruleze, emoția acestuia era şi a lui căci lipit de consolă Celălalt era emoționat ca înaintea unei lupte – era ceva pe care nu o mai trăise niciodată în afara visului. În acele momente de aşteptare tensionată visătorul realiză cu un şoc amar că celor ca el le lipsise o mulțime de lucruri în ultimul timp, sentimentul de a trăi şi bucuria pe care o are cineva la finalul unui lucru bine făcut. Mihai părea să le aibă pe deplin. Gozwy simți că el şi Mihai se completau reciproc în loc să intre în conflict aşa cum crezuse sau dorise să creadă mai devreme: tânărul avea o exuberanță şi o energie specifice tinereții pe când el avea maturitatea şi experiența date de mai bine de 5 secole de viață. Iar acum reuşiseră – în cele din urmă – să creeze un echilibru între ei. Înainte, prin visele lor, cei asemenea lui Gozwy au realizat un canal de eliminare a frustrărilor şi a fricii lor, sentimente care s-au manifestat în toate relațiile dintre

speciile create prin vise şi ei. În aceste momente extraterestrul ar fi vrut din tot sufletul său atât de complex şi toată mintea atât de plină de gânduri contrare să creadă în zeii în care credeau şi oamenii de pe Pământ pentru a se putea ruga ca totul să iasă bine şi mai ales ca visătorii şi oamenii să reuşească să se completeze reciproc – asemenea lui de altfel – realizând o specie mai bună nu atât din punct de vedere fizic cât mental, filozofic. Cum nu putea face acest lucru – adică să creadă – nu-i mai rămase decât să spere acest lucru.

Mihai simțea şi el toate acestea în timp ce urmărea ceea ce se întâmpla în jurul lui şi îi împărtăşea ideile chiar dacă el avea ceva mai mult: credință. Se hotărî să nu mai aştepte şi îi ceru lui Gozwy să ruleze programul, nu putea fi mai pregătit ca acum.

Simți reacția provocată de activarea programului în el, undeva în adâncul ființei sale efemere, cu mult înainte de a vedea pe fața colonelului şi încercă să intre în contact cu acesta din urmă. Nu reuşi. Ştia că colonelul putea să îl vadă cu toate că era prea preocupat cu perceperea datelor pe care creierul lui le primea. Mihai îl văzu cum se clatină gata să cadă şi îl prinse în ultimul moment apoi îl ajută să se aşeze pe un scaun. Reacția acestuia era mult mai importantă decât crezuse – timpul se scurgea fără a putea să facă nimic. Începu să intre în panică dar contactul cu Gozwy/cu sine însuşi îl făcu să se liniştească, ca un făcut simți şi gândurile omului de lângă el. Nu era ca şi cum le-ar fi gândit chiar el, dar ca o privire aruncată pe furiş prin ochii altcuiva. Nu ştia cum reuşise, dar nici nu-l interesa – Mihai simțea acelaşi lucru care îl simțea şi colonelul, ceva de genul telepatiei sau empatiei dar fără a fi nici una dintre acestea două. Probabil că entitatea planetară existase cu mult înainte de apariția oamenilor şi ajunsese de-a lungul timpului să devină o parte din ei, chiar dacă aceştia erau sau nu vise ale visătorilor, iar acum căzuse în propria capcană. Gozwy/Mihai putea să folosească acele legături pentru a-i salva pe visători cât şi pe Oameni.

Noua entitate până mai înainte separată Gozwy/Mihai începu să perceapă timpul într-o manieră foarte dilatată, acum pentru el, ca şi pentru toți ceilalți o secundă se transformase în eternitate. Dar viziunea lui Gozwy/Mihai era complet diferită față de a celorlalți, el/ei putea să o controleze în timp ce ceilalți erau controlați de aceasta, pluteau în ea asemenea unor frunze duse de vânt în plină furtună, o furtună tăcută dar plină de durere. Primul om pe care l-a influențat în acest mod a fost însăşi colonelul, din fericire pentru ei era chiar un visător. L-a ajutat să suporte uriaşul flux de informații pe care îl reprezenta conştiința unui visător şi l-a ghidat pentru a ajunge singur la final. Era singura metodă pentru ca un om să suporte acest crudul adevăr şi să rămână în viață după aceea.

Împreună au continuat să ajute tot mai mulți visători să se trezească, iar după aceea a urmat rândul oamenilor care nu făceau parte din rândul celor visați de visători. În acele cazuri aveau ceva mai multe probleme: trebuiau să îi ajute să se integreze în acea lume complet nouă pentru ei şi în plus să-i aducă din punct de vedere al capacităților intelectuale la un nivel apropiat sau chiar egal cu cel al hibrizilor dintre visătorilor şi oameni. Deşi la început acest lucru nu părea posibil, a fot realizat chiar prin intermediul conştiinței planetare. Această „deşteptare", cum a numit-o mai târziu Mihai, s-a răspândit ca un virus începând de la el şi colonel printre oamenii de pe bază apoi prin acel surogat de telepatie pe care Mihai îl descoperise la oamenii de pe întreaga planetă şi din Colonii. Acum Mihai simțea atingerea telepatică a miliarde de persoane în mintea lui, la fel şi cu părinții şi colegii/prietenii lui, în timp ce începea să-şi revină şi întrezărea lumina din încăperea de comandă. Realiză starea de transă pe care o trăise în ultimele secunde... sau poate trecuseră ore? Nu mai ştia, percepția dilatată a timpului îi afectase reperele normale ale spațiului şi timpului.

Pe de o parte Mihai îi simțea pe oamenii de pe planetă şi din Colonii, iar pe de altă parte, undeva în interiorul lui îl simțea pe Gozwy.

- Devine un pic cam aglomerat aici, murmură Mihai referindu-se la propria minte.

Trebuia, simțea nevoia stringentă să o facă, să găsească o modalitate pentru ca propria conştiință să se poată dezvolta nestânjenită. Alături de el, nevăzuți, mii de

alți oameni făceau acelaşi lucru, dar nu le mai putea oferi atenția lui. Încerca disperat să găsească o cale pentru a face loc propriei conştiințe înainte ca aceasta să fie distrusă de amalgamul creat în mintea lui. Se lupta pentru propria lui individualitate, dar se simțea asemenea unei picături de apă într-un ocean. Dacă vreodată se plânsese de faptul că se simțea prea singur acum nu se putea plânge decât de faptul că erau mult prea mulți alături de el, cu câteva miliarde prea mulți. Începu să regrete că intrase în această situație în primul rând, dar chiar dacă ar fi ştiut de la început ce avea să se întâmple tot ar fi făcut-o.

De la un moment dat entitatea formată de Gozwy şi Mihai începu să simtă cum atingerea miliardelor tinde să pălească încetişor până la o formă aproape observabilă. Oftară uşurați până când conştiința planetară le luă locul şi Gozwy/Mihai avu parte de o surpriză de proporții. Conştiința nu era agresivă față de visători, ba chiar părea bucuroasă că aceştia ajunseseră în apropierea planetei. Gozwy/Mihai simți un sentiment de revedere al planetei față de visători, iar entitatea lor înțelese dintr-o dată întreaga poveste: fiecare planetă care adăpostise viața la suprafața sau în interiorul ei ajunsese să îşi dezvolte de-a lungul evoluției Universului o conştiință proprie asemenea fiecărei ființe inteligente de la suprafața ei. Multe planete dispăruseră în timp, dar nici una dintre ele nu reuşise să comunice cu ființele vii care le locuiau ori cu celelalte planete asemenea lor din apropiere. În momentul în care planeta natală a visătorilor a fost distrusă de impactul cu nimicitoarea cometă aceştia au început să viseze despre coloniile lăsate în urmă sub povara complexului de vinovăție creat de supraviețuirea lor după moartea civilizației din care făceau parte. Conştiințele rudimentare a planetelor pe care nu exista viață sau viață inteligentă au preluat acele vise şi le-au dat viață pentru ca mai apoi acele ființe create de „visători” să le dea lor viață. Când planeta pe care locuitorii săi au numit-o Terra sau Pământ i-a simțit prima oară pe visători avea la suprafața ei viața dată de lumea dinozaurilor acum dispăruți. Dorul de casă al acestora răzbătea la suprafață deosebit de pregnant, umplea tot spațiul şi timpul, şi prin ei a simțit moartea unei planete surori şi a suferit la rândul ei. Le-a devenit cămin şi ființă cu mult timp înainte de a şti asta, toți sau vreunul/fiecare dintre ei.

A condamnat la moarte dinozaurii doar pentru a-i înlocui cu formele de viață compatibile cu forma de viață a visătorilor. Deşi la început a regretat acel lucru acum nu o mai făcea, iar Mihai/Gozwy înțelegeau foarte bine de ce – ei erau o nouă formă de viață care întrecea cu mult toate capacitățile fizice sau intelectuale pe care dinozaurii le-ar fi putut atinge în milioanele de ani care îi despărțeau.

Când visătorii s-au apropiat suficient de mult de planetă pentru a-şi face simțite visele aceasta le-a creat condițiile necesare pentru a şi le putea materializa. Dar procesul nu era complet, pentru asta avea nevoie de un „voluntar” pentru a realiza transformarea visătorilor în entități capabile să intre în contact cu ea, entitatea planetei. Când Gozwy a accesat baza de date a navei pentru a afla mai multe date despre planetă aceasta l-a recunoscut drept cel de care avea nevoie. Printre visători existau indivizi cu anumite simțuri mai sensibile care le permiteau să viseze cu mult mai departe în trecut decât ceilalți, entitatea planetară ştia asta, dar ea avea nevoie de un individ care să aibă un altfel de sensibilitate – Gozwy era individul ideal. La momentul pe care l-a considerat necesar l-a trezit, apoi l-a ajutat să parcurgă toate etapele necesare pentru a intra în contact cu ea.

- Cred că poți să spui că ai reuşit pe deplin, gândi Mihai cu o urmă de nostalgie.

- Nu încă, îi răspunse entitatea iar contactul conştient dintre ei dispăru, iar Mihai reveni brusc la timpul real.

Acesta privi în jur la vânzoleala creată în jur.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar vocea ajunse să-i zgârie timpanele. Se dezobişnuise deja să vorbească.

- Nu este nevoie să vorbeşti, simți el gândurile colonelului.

Mihai aprobă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului şi repetă el în gând întrebarea.

- Două dintre navele pe care le-am trimis după nava... extraterestră, ezită o secundă colonelul, s-au prăbuşit pe Marte. Una este încă pe orbită, dar nimeni nu răspunde la bord.

- Aş vrea să ştiu un lucru, spuse Mihai cu voce tare, de data aceasta vocea îi sună parcă ceva mai normal.

- Viziunea a durat numai 4 minute şi jumătate, dacă asta este ceea ce vrei să ştii, îi spuse colonelul tot cu voce tare. Iar răspunsul este, da, şi eu am simțit această conştiință planetară, continuă el în gând. Eu şi tot restul omenirii. Doar atât că tu ai fost complet absorbit de ea, în schimb noi am fost capabili să vedem şi ceea ce se întâmpla în jurul nostru.

- Oare ce avea de gând să spună că de fapt încă nu s-a terminat? se întrebă Mihai mai mult pe el însuşi decât pe colonel.

- Nu ştiu, dar presupun că vom afla în curând.

- Domnule, îi întrerupse gândurile cuiva de pe Marte, oamenii noştri au penetrat învelişul navei şi acum sunt înăuntru. Oamenii de pe navă sunt adormiți, dar sănătoşi. Cauzele acestei stări sunt încă necunoscute.

- Planeta, îşi spuseră în gând Mihai şi colonelul, apoi îşi aruncară o privire uimită.

Cutremurul apăru brusc şi începu să zguduie clădirea din ce în ce mai puternic. Mihai începea să simtă senzația pe care îşi imagina că ar trebui să o simtă pe o navă – un iaht amărât – în plină furtună, probabil un taifun. Cu toate „valurile" care treceau unul după altul clădirea le rezista cu succes, mai puțin aparatele şi obiectele din încăpere care dansau vals fără muzică peste tot. Totuşi nimeni nu îşi făceau probleme cu acestea, ce era cel mai important era bine protejat.

- Construcție americană, exclamă colonelul cu mândrie în glas dar apoi tăcu brusc înainte de a mai spune şi altceva.

Noua lui identitate nu mai recunoştea decât parțial frontierele de stat sau de limbă ori religie pe care le recunoscuse mai devreme. Aceste frontiere le recunoştea acum numai la timpul trecut.

- Cred că ştiu ce înseamnă aceste cutremure, spuse Mihai adunându-se de pe jos după ce cutremurul se opri. Gozwy a pomenit de faptul că au scufundat baza creată de unii dintre ei folosindu-se de punctele de presiune ale scoarței terestre – cred că planeta o scoate înapoi la suprafață.

Colonelul rămase o fracțiune de secundă pe gânduri, apoi se năpusti spre terminalul unui computer care se afla în încăpere.

- Cred că referi la legendarul continent al Atlantidei, spuse el în timp ce accesa sateliții care se aflau pe orbita Terrei şi acopereau suprafața acoperită de ape a Oceanului Atlantic. Fundul oceanului s-a ridicat cu 4 metri de la ultima măsurare pe care au făcut-o sateliții acum două zile, iar dacă luăm în considerare cele două cutremure pe care le-am suportat noi în ultimele două ore cred că atunci când nava va ajunge pe orbita Pământului vom avea o frumusețe de bază la suprafața oceanului gata să-i primească pe viitorii ei locuitori.

9

Următoarele 3 ore au fost tensionate. Oamenii aşteptau ca nava să se apropie, iar între timp încercau să facă față care se făceau din ce în ce mai dese şi mai puternice, cu toate acestea foarte puține clădiri s-au prăbuşit. Planeta îşi proteja locuitorii cât putea de mult. Mihai/Gozwy încetase demult să mai strângă lucrurile căzute pe jos din cauza cutremurelor, era inutil. Nu numai că era preocupat de altceva, dar ştia că aceleaşi lucruri aveau să cade primele pe jos la următorul cutremur. Aşa că, împreună restul omenirii şi visătorii aflați la bordul navei, urmări apariția din adâncuri a unui legendar continent care odinioară fusese pierdut pentru totdeauna.

Acum acesta fusese regăsit, iar odată cu el oamenii se regăsiseră pe sine şi Raiul din care se spune că fuseseră alungați strămoşii omenirii. Cu toți aşteptau cu nerăbdare aterizarea navei, iar când a aterizat – *în cele din urmă* – pe un platou răsărit peste noapte în mijlocul oceanului Atlantic, acolo era prezentă o mulțime de

oameni care aveau o mulțime de motive personale pentru a-i întâlni pe visători. Aterizarea navei a fost vizionată la nivel mondial, dar nu cu ajutorul televiziunii. Nu mai aveau nevoie de așa ceva...

Acolo s-au văzut pentru prima oară Mihai şi Gozwy stând față în față. Două corpuri ale aceeaşi ființe, două conştiințe ale aceleiaşi entități. Nu aveau nevoie de vorbe pentru a înțelege cuvintele celuilalt, dar acum nimeni nu aveau nevoie de cuvinte. Dar ei urmau să figureze în istorie drept primii care au reuşit acest lucru, în Istorie şi în noua conştiință planetară pe care tocmai o cunoscuseră.

- Acum ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Mihai pe Gozwy în timp ce se îndreptau împreună spre maşinile care îi aşteptau.

- Încă nu ştim, îi răspunse acesta. Cred că ne vom pune la punct baza şi vom sta prin zonă un timp. Apoi cine ştie... Poate vom pleca din nou către stele.

- Pentru a împrăştia miracolul vieții peste tot în Univers, simțiră din nou conştiința planetară intervenind în ei.

De data aceasta a fost primită cu bucurie de ce doi.

- Dar nu vei fi departe de noi în acest caz? întrebă Mihai.

- Eu întotdeauna voi fi cu voi, oriunde veți fi. Aşa cum voi doi sunteți o singură ființă sunt şi eu cu toate ființele care s-au născut aici sau se trag din ființe care s-au născut şi au trăit aici.

- În acest caz..., spuse/gândi Gozwy. Cred că ar trebui să refacem mai întâi drumul pe care l-am parcurs până acum. Avem multe de recuperat, noi şi civilizațiile pe care le-am creat. Va fi o bucurie să o facem împreună.

- Aşa să fie, spuse/gândi Mihai, iar râsetele lor se făcură auzite în timp ce soarele începea să se arate la orizont vestind o dimineață minunată.

Mihai aruncă o privire spre acel răsărit magnific şi murmură cu o urmă de tristețe, dar şi de bucurie în acelaşi timp în glas:

- Zorii unei zile noi...

***

Zei

Zeii, aşa de minunate creaturi! Atotstăpânitori, manipulează materia şi energia după propria dorinţă, stăpânesc timpul şi spaţiul şi destine. Atât de perfecţi în tot ceea ce fac, în toate mişcările şi trăirile lor. În toate creaţiile lor atât de efemere şi sublime pe cât sunt ei de nemuritori şi puternici. Atât de omniprezenţi şi omniscienţi pe cât de limitate sunt creaţiile-jucării pe care le crează mereu şi mereu din plictiseală sau distracţie ori amuzament. Atât de buni că nu pot face nici un rău dar atât de nepăsători că nu îi interesează ce se întâmplă în afara atenţiei lor. Atât de copleşitori că nimic şi ni-meni nu le stă în cale.

Dar sunt forţe în acest Univers cu care nici măcar zeii nu îndrăznesc să se pună. Născuţi în întunecatul ocean albastru odată cu Viaţa, crescuţi pe terenul oportunităţilor, schimbării şi libertăţii copiii Pământului s-au ridicat de la umila condiţie de jucării ale zeilor şi sorţii la nelimitatul cer. Au cucerit spaţiul şi timpul, au cucerit materia, şi-au făurit propriul destin în ciuda tuturor. S-au făcut respectaţi şi temuţi de toţi, iubiţi de fiecare. Zeii le-au spus Oameni şi i-au lăsat în pace, nepăsători. Dar şi împăcaţi, căci şi zeii au fost oameni odinioară, înainte de începutul timpurilor, iar vremea lor a apus demult, dar ei au renăscut, renasc şi vor renaşte cu fiecare om care se naşte printre Oameni. Nemuritori şi puternici. Mai buni, mai interesaţi şi mai interesanţi. Mai noi.

Iar TU eşti unul dintre ei.

Începutul lui martie 2000

***

Fine.